

Ellen G. White Estate

RADY PRO CÍRKEV

ELLEN G. WHITE

Rady pro církev

Ellen G. White

2009

**Copyright © 2014
Ellen G. White Estate, Inc.**

Information about this Book

Overview

This eBook is provided by the [Ellen G. White Estate](#). It is included in the larger free [Online Books](#) collection on the Ellen G. White Estate Web site.

About the Author

Ellen G. White (1827-1915) is considered the most widely translated American author, her works having been published in more than 160 languages. She wrote more than 100,000 pages on a wide variety of spiritual and practical topics. Guided by the Holy Spirit, she exalted Jesus and pointed to the Scriptures as the basis of one's faith.

Further Links

[A Brief Biography of Ellen G. White](#)
[About the Ellen G. White Estate](#)

End User License Agreement

The viewing, printing or downloading of this book grants you only a limited, nonexclusive and nontransferable license for use solely by you for your own personal use. This license does not permit republication, distribution, assignment, sublicense, sale, preparation of derivative works, or other use. Any unauthorized use of this book terminates the license granted hereby.

Further Information

For more information about the author, publishers, or how you can support this service, please contact the Ellen G. White Estate at mail@whiteestate.org. We are thankful for your interest and feedback and wish you God's blessing as you read.

Obsah

Information about this Book	i
Slovo k českému čtenáři	xii
Prorocký dar a Ellen G. Whiteová	xiv
Příprava na setkání s Kristem	xiv
Velký spor mezi Kristem a satanem	xvi
Proroci a inspirace	xix
Život a dílo Ellen G. Whiteové	xxiii
Ellen G. Whiteová očima jiných	xxvi
Vliv jejích poselství	xxx
Vidění, které nešlo sdělit	xxxiv
Svědectví a čtenář	xxxviii
Praktický test pravosti proroka	xl
1. kapitola — Odměna věrných (Moje první vidění)	43
2. kapitola — Doba konce	48
3. kapitola — Příprava na setkání s Pánem	52
4. kapitola — Jednota v Kristu a bratrská láska	55
Jednota s Kristem	55
Nejmocnější svědectví	56
Spolupráce	58
5. kapitola — Kristus, naše spravedlnost	60
6. kapitola — Posvěcený život	64
Důkaz posvěcení	66
Danielův příklad	67
Zkouška věrných	69
Jistota Božího přijetí	70
Pocity a posvěcení	71
7. kapitola — Zapojit se může každý	74
Úkol Kristových následovníků	75
Služba v rodině	77
Nové příležitosti k evangelizaci	78
Praktické náboženství	79
8. kapitola — Hle, zde jsem, pošli mne!	81
Rozvoj nadání	82
Dar Ducha svatého	83

Nebezpečí zahálky	84
Výcvik členů církve	86
9. kapitola — Církevní publikace	90
10. kapitola — Osobní Bůh	93
Bůh Otec se zjevil v Kristu	94
Boží synové a dcery	95
Boží péče	96
11. kapitola — Poslání křesťanů	97
Utváření křesťanova charakteru	97
Pozitivní myšlení	98
Nesobecký život	99
Neodpustitelný hřích	100
Vyznávání a zapírání Krista	101
12. kapitola — Ve světě, ale ne ze světa	102
Kristův charakter	102
Věřící — lepší podnikatel	103
Spojení se světem	104
13. kapitola — Bible	106
Správné studium Bible	107
Boží osvícení	108
Láska ke studiu Bible	109
Rozvoj rozumových schopností	110
Kristus v Bibli	110
14. kapitola — Svědectví pro církev	112
Hlavní účel Svědectví	113
Podle ovoce je poznáte	114
Satan zasévá pochybnosti	115
Neznalost Svědectví neomlouvá	116
Zneužívání Svědectví	117
Kritika Svědectví	117
Postoj k napomínání	118
15. kapitola — Duch svatý	120
Podmínka vylití Ducha svatého	120
Podřízení se Duchu svatému	121
Projevy působení Ducha svatého	122
16. kapitola — Udržujte spojení s Bohem	124
Satanův nejničivější prostředek	124
Opojně víno	125

Důsledky pití alkoholu	126
Tabák, pomalý jed	127
Škodlivost kouření	128
Účinky kávy a čaje	128
Užívání léků	129
Příkladem světu	129
17. kapitola — Čistota srdce a života	131
Důsledky nesprávného životního stylu	132
Důsledky nemorálnosti	134
18. kapitola — Výběr životního partnera	137
Budoucí manželka	138
Budoucí manžel	138
Ježíšův vzácný dar	139
Závažné rozhodnutí	140
Rady věřícím rodičům	141
Osudový krok	143
Nesprávné vedení	144
19. kapitola — Sňatek s nevěřícími	146
Vzájemné porozumění	147
Křesťanova odpověď nevěřícímu	149
Ukvapené zásnuby	149
Obrácení po vstupu do manželství	150
20. kapitola — Manželství	151
Svatba	151
Rady novomanželům	152
21. kapitola — Šťastné a úspěšné manželství	155
Spojení dvou životů	156
Řešení problémů v rodině	157
22. kapitola — Vztah mezi mužem a ženou	159
Manželství je zákonné a svaté	159
Výsady manželství	159
Sebezapírání a střídmost	160
Nízké vášně	161
Muž má být ohleduplný	161
Nerozumné požadavky	162
Vítězství v Kristu	163
23. kapitola — Matka a dítě	165
Rodičovství	166

Období před porodem	167
Kojící matka	167
Pravidelná péče	168
Sebeovládání a výchova dítěte	169
24. kapitola — Křesťanský otec a matka	171
Matčin posvátný úkol	171
Vliv matky	172
Otec, hlava rodiny	173
Společný úkol obou rodičů	174
Kolik dětí přivést na svět	175
25. kapitola — Křesťanský domov	177
Vybavení domácnosti	178
26. kapitola — Duchovní vliv	180
Ranní a večerní pobožnost	180
27. kapitola — Hospodaření domácnosti	183
Dluhy	184
Rozumná pohostinnost	184
Vedení dětí k hospodárnosti	185
Rodinný rozpočet	186
28. kapitola — Svátky a oslava narozenin	188
Účelné využití dní volna a svátků	188
Narozeniny	189
29. kapitola — Odpočinek	190
Odpočinek pro bohaté i chudé	191
Vztahy a správné návyky	192
Zahálka a zábava	193
30. kapitola — Chraňte své smysly	197
Satan a naše mysl	197
31. kapitola — Výběr knih	199
Vliv škodlivé četby	199
Četba, která ničí duši	200
Četba napínavých příběhů	201
Kniha knih	202
32. kapitola — Hudba	204
33. kapitola — Kritika a její vliv	206
Pomluvy	206
Vliv negativního myšlení	208
Žárlivost a hledání chyb	209

Důsledky kritiky církevních představitelů	210
Sebekritika	212
34. kapitola — Jak se oblékat	213
Styl oblékání	213
Biblické rady	214
Vliv oblékání	215
35. kapitola — Výzva mládeži	218
Zájem o duchovní věci	219
Péče o duchovnost	220
Hledejte Boží lásku	221
Boží váhy	223
36. kapitola — Správná výchova a výuka dětí	225
Soulad mezi rodiči	227
Příliš přísná výchova	228
Vzdělávání dětí	228
Nebezpečí zahálky	230
Spojení s Kristem	231
Potřeby dětské mysli	232
Napomínání a kárání	233
Upřímnost a pravdomluvnost	234
Dětský charakter	234
Osobní zápas	236
Boží vedení	237
Úcta a zdvořilost	238
37. kapitola — Křesťanská výchova	240
Odpovědnost církve	241
Podpora institucí	242
Boží vedení	244
Kvalifikace učitele	245
Bible a křesťanská výchova	246
Výuka v přírodě	247
Výuka praktických dovedností	248
Úcta k manuální práci	249
Výuka mateřského jazyka	250
Dílo nevěřících	250
Důsledky křesťanské výchovy	250
38. kapitola — Střídmost	254
Nepatříme sami sobě	255

Svědomitý přístup k tělesnému zdraví	255
Jediná naše naděje	256
Střídmost	257
39. kapitola — Čistota	259
40. kapitola — Strava a zdraví	262
Ideální strava pro člověka	263
Vaření	263
Kořeněná jídla	264
Pravidelná strava	265
Zdravotní reforma v praxi	266
Ovládání chutí a vášní	268
41. kapitola — Masitá strava	270
Příčina mnoha nemocí	271
Vepřové maso	272
Vliv masité stravy na mysl a duši	273
Přechod na zdravou stravu	273
42. kapitola — Důslednost ve zdravotní reformě	275
Síla poslušnosti	276
Zásadovost	277
Důsledky špatné životosprávy	278
Šíření zdravotních zásad	279
Extrémy v otázkách stravování	279
Výživa v různých zeměpisných šířkách	280
Důslednost a pravověrnost	281
43. kapitola — Církve na zemi	283
Spojení s nebeskou církví	283
Autorita církve	284
Odkaz apoštola Pavla	285
Obvyklá chyba	287
44. kapitola — Církevní organizace	288
Církve a proroci	289
Neshody v církvi	290
Názory jednotlivců	291
Volba sborových činovníků	292
Církevní majetek	292
Sborová shromáždění	293
45. kapitola — Dům Boží	294
Atmosféra v Božím domě	294

V Boží přítomnosti	295
Úcta k Bohu	296
Oblékání	298
46. kapitola — Zacházení s chybuujícími	300
Milujme jedni druhé	301
Neshody v církvi	302
Odpovědnost církve	304
Vyznání hříchů	305
Soudce lidí	306
47. kapitola — Svěcení soboty	308
Příprava na den odpočinku	309
Sobotní pobožnost	311
Trávení sobotního odpoledne	312
Oslava Boha	313
Sobotní škola	314
Služba a cestování v sobotu	315
Školní docházka v sobotu	316
Sobota a světská zábava	318
Požehnání sobotního dne	320
48. kapitola — Správcovství	321
Dávejte ochotně	322
Desátky	323
Boží spolupracovníci	324
Věrnost v dávání	325
Pravá hodnota daru	327
Nakládání s majetkem	328
Rozumný postoj k bohatství	329
Slib daný Bohu	330
Dary pro chudé	331
Podpora Božího díla	331
Duch sebezapření a sebeobětování	332
49. kapitola — Křesťanský postoj vůči nouzi a utrpení	334
Chudí členové sboru	335
Pomoc potřebným	336
Péče o sirotky	337
50. kapitola — Jednota v Kristu	339
Kristův vztah k různým národům	341
Praktický příklad	341

V jednotě je síla	343
51. kapitola — Modlitební setkání	344
Veřejná modlitba	344
Vděčnost a pozitivní myšlení	345
Dar modlitby	346
52. kapitola — Křest	348
Příprava na křest	349
Příprava dětí na křest	349
53. kapitola — Večeře Páně	352
Služebník služebníků	353
Příprava na Večeři Páně	354
Připomínka Kristova druhého příchodu	355
54. kapitola — Modlitba za nemocné	358
Podmínky vyslyšení modlitby	358
55. kapitola — Zdravotní péče	363
Zakládání institucí	364
Předvoj evangelizace	364
Péče o tělo i duši	365
Cesta k lidem	366
56. kapitola — Vztahy s nevěřícími a jinověrci	368
Vztah k jiným denominacím	369
57. kapitola — Náš postoj k zákonům	371
Přísaha	372
Křesťan a politika	373
Vliv neuvážených prohlášení	374
Nedělní zákony	375
58. kapitola — Satanovy svody	377
Velké nebezpečí	378
Nelze sloužit dvěma pánům	379
59. kapitola — Satanův novodobý převlek	380
Nebezpečné teorie	380
Útoky na vyvolené	381
Tajemství přírody	382
Nové náboženství	384
Potřeba duchovní obnovy	384
Písmo — naše jistota	386
Bdělost a odevzdání	386
60. kapitola — Satanovy falešné zázraky	388

Léčba mysli	389
Kouzla a pověry	390
Víra a modlitba	391
61. kapitola — Přicházející krize	392
Poslední spor	394
Příprava na bouři	394
Boží soudy	396
62. kapitola — Doba tříbení	397
Vítězství pokorných	397
Dvě vojska	400
63. kapitola — Příprava na dobu soužení	401
Konec je blízko	402
Špatný služebník	403
Takzvané nové světlo	403
Osobní zbožnost	404
Rozjímání o duchovních tématech	405
Navzdory pochybnostem a strachu	405
64. kapitola — Kristus, náš Velekněz	407
65. kapitola — Jóšua a anděl	410
Církev ostatků	412
Kristova spravedlnost	414
66. kapitola — Přijdu brzy	415
Vykoupení je blízko	415
Zaslíbení vítězství	417
Odměna spravedlivých	418
Slovo povzbuzení	420

Slovo k českému čtenáři

Knihy Rady pro církve nabízí výběr z osobních dopisů, publikovaných článků, zaznamenaných projevů a jiných pramenů, které Ellen Gould Whiteová během své služby církvi adresovala různým příjemcům. Jednotlivé rady byly v minulosti vydány ve vícedílných sériích Svědectví pro církve a Pokladnice svědectví. Kniha vznikla teprve v nedávné době a poprvé vyšla v roce 1971, tedy více jak padesát let po smrti autorky.

Publikace zpřístupňuje studijnímu úsilí českého čtenáře některé důležité texty, které se v minulosti výrazným způsobem účastnily formování praktické adventistické zbožnosti a vytyčení podstatných důrazů v celkovém směřování církve a které mají potenciál prospět věřícímu a celému společenství církve i dnes.

K radám přistupujme pozitivně. Jsou svědectvím o tom, jak Bůh prostřednictvím proroka vedl svoji církve v minulosti, a jsou pokladem, který nás může obohatit i v přítomnosti. Avšak Bůh ani v případě Bible nepodmiňoval své požehnání z její četby tím, že budeme bez promýšlení akceptovat vše, co je psáno. Boží poselství, ať přichází z různých zdrojů, vždy předpokládá pokoru, ale nikdy nezakazuje přemýšlení. Zodpovědná víra si naopak nezřídka klade otázky. Upřímní věřící, kteří mají sklon nepřemýšlet o „příkazech z nebe“, jsou totiž vystaveni zvláštnímu nebezpečí. Tím, že se vyhýbají vlastnímu bolestnému hledání Boží vůle ve zdrojích Božího zjevení a také duchovnímu zápasu o přijetí vlastní zodpovědnosti za své jednání, a tím, že „poslušně“ aplikují rady, utvrzují své křesťanství v „dětských botičkách“ a alibisticky přenášejí zodpovědnost za své konání na „nebe“. Před sebou mohou být vzorově poslušní, ale před Bohem být nemusí. Nekritické devótní aplikování rad ve skutečnosti znevažuje Boha a jeho služebnici.

Proto je důležité instrukce Ellen Gould Whiteové promýšlet. Je potřebné hledat principy, které jako prorok prosazuje, a pátrat po praktické aplikaci, kterou nabízí jak někdejší zkušenost, tak současné prožívání víry. Důležitým pravidlem pro aplikaci rad z minulosti

do současnosti je uvědomit si situační kontext původního příjemce instrukcí. Ne vždy samotná rada poskytne dostatek informací o okolnostech, v kterých se primární adresát nacházel. Je třeba to zjistit dalším studiem. Ne vždy však je to možné. To nás vyzývá k určité obezřetnosti, abychom mechanicky nepřenášeli pokyny pro jiného na nás samé nebo někoho jiného v současnosti. Je tedy třeba na základě konkrétní instrukce a situačního kontextu pojmenovat problém, který autorka pomáhala řešit. Pak musíme vědět, zda současný problém je obdobný a zda je vhodné aplikovat její konkrétní rady dnes, máme-li vhodnější současná řešení. Jedná-li se o stejný problém a nedisponujeme-li případněji řešeními, můžeme s rozvážnou vírou aplikovat radu do naší situace. Při tom nezapomeňme, že rada, kterou se právě zabýváme, nemusí být jedinou její instrukcí. Třeba to je jen jeden ze způsobů, jak léčila problém. Pouze všechna její vyjádření k problematice mohou poskytnout vyvážený pohled na její radu. Moudré zacházení s radami Ellen Gould Whiteové zahrnuje i to, že neděláme z jejích výroků měřítko pravého adventismu. Ona sama byla proti takovému počínání. [10]

Proroci jsou jen lidé, a proto se může stát, že naše současné poznání vnímá určitou skutečnost zmíněnou v konkrétní radě jinak. I prorok je dítětem své doby, jejích starostí a jejího poznání. To mu však neubírá v církvi na vážnosti. Bůh ho pověřil, aby posloužil církvi v určité etapě její cesty, a nikoli aby mu vybudoval jméno ověřené naprostou neomylností, které ostatně má jen Hospodin. Bůh stále vede svoji církev a dává jí nové pochopení zodpovědnosti na světě. Pastorační vedení prorokem, jakým byla Ellen Gould Whiteová, nepochybně zůstává Božím světlem pro církev i v současnosti.

Za vydavatelství Miloslav Žalud

Anglicky mluvící čtenář může nahlédnout do Study Guide pro tuto kompilaci, který byl vydaný Institutem E. G. W. v roce 1990, na adrese <http://www.whiteestate.org/guides/cc.pdf>. [11]

Prorocký dar a Ellen G. Whiteová

Příprava na setkání s Kristem

Všichni adventisté sedmého dne toužebně vyhlížejí okamžik, kdy se Ježíš vrátí a vezme je s sebou do nebeských příbytků, které jim připravil. Tam, na oné lepší zemi, už nebude hřích ani zklamání, hlad ani chudoba, nemoci ani smrt. Když apoštol Jan uvažoval o tom, co na Boží věrné v budoucnu čeká, zvolal: „Hleďte, jak velkou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni dětmi Božími, a jsme jimi. . . Milovaní, nyní jsme děti Boží; a ještě nevyšlo najevo, co budeme! Víme však, až se zjeví, že mu budeme podobni, protože ho spatříme takového, jaký jest.“ **1. Janův 3,1.2.**

Bůh chce, aby se charakter jeho věrných podobal charakteru Ježíše Krista. Od počátku bylo jeho záměrem, aby se charakter členů lidské rodiny, které stvořil ke svému obrazu, plně rozvinul a odrážel božské kvality. Aby k tomu mohlo dojít, měli naši první rodiče v zahradě Eden získávat pokyny přímo od Krista a Božích andělů. Když ale Adam s Evou zhřešili, nemohli se už více s nebeskými bytostmi setkávat tváří v tvář.

Aby lidé nezůstali bez vedení, zvolil Bůh jiné způsoby, jejichž prostřednictvím zjevoval Božímu lidu svou vůli. Jedním z nich byla činnost proroků. Bůh Izraeli řekl: „Bude-li mezi vámi prorok, já Hospodin se mu dám poznat ve vidění, mluvit s ním budu ve snu.“ **4. Mojžíšova 12,6.**

Bůh si přeje, aby jeho lidé byli informováni, a to nejen o době, ve které žijí, ale také o událostech, které mají teprve přijít. „Ovšem, Panovník Hospodin nečiní nic, aniž by zjevil své tajemství prorokům, svým služebníkům.“ **Ámos 3,7.** Tím se Boží lid, „synové světla“, liší od lidí světa.

Úkolem proroka je mnohem víc než jen předpovídat budoucnost. Mojžíš, Boží prorok, který je autorem šesti biblických knih, psal o budoucích událostech jen velmi málo. Jeho poslání popisuje prorok

Ozeáš takto: „Skrze proroka vyvedl Hospodin Izraele z Egypta, skrze proroka nad ním držel stráž.“ **Ozeáš 12,14.**

Prorokem není ten, koho za proroka prohlásili jeho bližní, ani ten, kdo se za proroka prohlásil sám. Do prorockého úřadu může člověka uvést jedině Bůh. A tak se občas stane, že některý muž či žena jsou vybráni, aby se stali Božími prostředníky.

Tito proroci, tito muži a ženy, kteří se z Boží vůle stali nástroji komunikace mezi Bohem a člověkem, hlásali a psali to, co jim Bůh zjevil ve vidění. Jejich sdělení obsahovala drahocenné Boží slovo. Skrze tyto proroky Bůh lidem vysvětloval podstatu zápasu, který se svádí o lidskou duši, podstatu zápasu mezi Kristem a satanem. A tak i my, kteří žijeme v době konce, se máme možnost s tímto konfliktem a prostředky, s jejichž pomocí Bůh ochraňuje své dílo a zdokonaluje lidský charakter, podrobně seznámit.

[12]

se svádí o lidskou duši, podstatu zápasu mezi Kristem a satanem. A tak i my, kteří žijeme v době konce, se máme možnost s tímto konfliktem a prostředky, s jejichž pomocí Bůh ochraňuje své dílo a zdokonaluje lidský charakter, podrobně seznámit.

o církev, která zachovává Boží přikázání. Je to také církev, která „vydává svědectví Ježíšovi“, a tedy „má ducha proroctví“ **Zjevení 19,10.** Pavel píše, že církev, která bude očekávat druhý příchod Ježíše Krista, nebude pozadu v žádném daru milosti (viz **1. Korintským 1,7.8**). Bude požehnaná darem Ježíšova svědectví.

Z toho jasně vyplývá, že si Bůh přeje, aby církev doby konce, až se objeví na scéně, měla ve svém středu proroka. To, že Bůh zamýšlí promlouvat ke svému lidu v závěru lidských dějin stejným způsobem, jak promlouval v dramatických dobách uplynulých staletí, je pochopitelné.

Když v polovině 19. století vznikala naše církev, Církev adventistů sedmého dne, z jejího středu se ozývala slova: „Bůh mi ve vidění ukázal.“ Nebyla to vychloubačná slova, nýbrž slova sedmnáctileté dívky, věrné služebnice, kterou Bůh povolal, aby mluvila jeho jménem. Během sedmdesáti let oddané služby její hlas ukazoval cestu, napomínal, vyučoval. A můžeme jej zaslechnout i dnes, na tisících stránkách napsaných Bohem vyvoleným poslem, Ellen G. Whiteovou.

Velký spor mezi Kristem a satanem

Ono nedělní odpoledne v polovině března roku 1858 se malá vesnická škola na východě Spojených států zaplnila lidmi, kteří přišli na smuteční obřad. Rozloučení s mladým mužem uváděl James White, který i kázal. Když domluvil, Ellen Whiteová měla pocit, že by měla truchlícím něco říct. Postavila se, asi minutu či dvě mluvila a nakonec se odmlčela. Lidé na ni pohlédli, aby jim nic neušlo. Trochu je překvapilo, když vzápětí uslyšeli zvolání „Chvalte Pána!“, které se opakovalo celkem třikrát, a to s čím dál větším důrazem. Ellen Whiteová se ocitla ve vytržení ducha.

James White shromážděným vyprávěl o viděních, která Ellen Whiteová měla v minulosti. Sdělil jim, že poselství od Boha dostává od svých sedmnácti let. A upozornil je na to, že Ellen Whiteová má při viděních otevřené oči a tváří se, jako by se dívala kamsi do dálky, vůbec nevnímá své okolí a neví, co se s ní děje. V této souvislosti se odvolal na 24. kapitolu knihy Numeri, kde se ve 4. verši píše: „... výrok toho, jenž slyší řeč Boží, jenž mívá vidění od Všemocného; když upadá do vytržení, má odkryté oči.“

[13] Rovněž shromáždění seznámil s tím, že Ellen Whiteová během vidění nedýchá. Následně otevřel knihu Daniel a přečetl, jak prorok popisuje stav, když má vidění: „Od té doby není ve mně síla a nezůstal ve mně dech.“ **Daniel 10,17**. Potom James White vyzval všechny, kteří mají zájem, aby přišli blíž a dobře si Ellen Whiteovou prohlédli. Zevrubným prohlídkám nikdy nebránil a dokonce vítal, když byl mezi přítomnými lékař, který mohl jeho ženu během vidění odborně vyšetřit.

Když lidé přišli blíž, na vlastní oči viděli, že Ellen Whiteová nedýchá, ale normálně jí přitom tluče srdce a její pleť má zdravou barvu. Přidrželi jí u úst zrcátko, ale nezamlžilo se. Potom přinesli svíčku, zapálili ji a přiblížili ji k jejímu nosu a ústům. Plamen hořel zpříma, aniž by se jakkoli zachvěl. Všichni přítomní nabyli jistoty, že opravdu nedýchá. Ellen Whiteová chodila po místnosti, vyprávěla, co jí Bůh zjevil, a přitom gestikulovala. Podobně jako prorok Daniel nejprve pozbyla veškerou sílu a následně získala sílu nadpřirozenou (viz **Daniel 10,7.8.18**).

Vidění trvalo dvě hodiny. Celou tuto dobu Ellen Whiteová nedýchala. Těsně před koncem vidění se zhluboka nadechla, asi na

minutu přestala mluvit, znovu se nadechla, a zakrátko začala normálně dýchat. Současně s tím začala vnímat své okolí a sledovat, co se kolem ní děje.

Paní Marha Amadonová, která často Ellen Whiteovou viděla ve vytržení ducha, popsala její stav následovně:

„Její oči byly otevřené. Vůbec nedýchala, přitom však ladnými pohyby ramen, paží a rukou dokreslovala své výroky. Nikdo jiný ale jejími pažemi pohnout nedokázal. Často jen ze sebe vyrážela nesouvislá slova či věty, jejichž prostřednictvím přihlížející seznamovala s tím, čeho se její vidění týká, jestli nebe nebo země.

Když dostala vidění, tak v úvodu pokaždé řekla ‚sláva‘. Toto slovo nejprve zaznělo velmi silně, ale potom se jakoby vzdalovalo, až jeho zvuk zcela zanikl. Často ho několikrát zopakovala. . .

Přítomní byli vždy klidní, nic v nich nevzbuzovalo strach. Vše se odehrávalo v poklidné atmosféře a tichosti. . .

Když bylo vidění u konce a ona přestala vnímat nebeské světlo, které viděla ve vytržení ducha dopadat z nebe na zem, zhluboka se nadechla a řekla: ‚T—M—A.‘ Následně byla malátná a zesláblá.“

Vraťme se ale k vyprávění o dvouhodinovém vidění ve škole. Ellen Whiteová o této události později napsala: „Viděla jsem většinu z toho, co mi bylo před deseti lety zjeveno o velkém sporu mezi Kristem a satanem, a dostala jsem za úkol sepsat to.“

Měla dojem, že je přímým svědkem událostí, jež jí byly ve vidění postupně ukázány. Nejprve se jí zdálo, že je v nebi a přihlíží pádu Lucifera. Potom byla svědkem stvoření světa a viděla naše prarodiče v zahradě Eden. Byla u toho, když podlehli hadovu pokušení a přišlo svůj domov v zahradě. V rychlém sledu se jí před očima míhaly výjevy z biblické historie. Byla svědkem událostí ze života izraelských patriarchů a proroků. Viděla život i smrt našeho Spasitele Ježíše Krista; sledovala, jak po svém nanebevstoupení v nebi vykonává službu Velekněze.

Viděla apoštoly, jak nesou zvěst evangelia do všech koutů země. V těsném závěsu následovalo odpadnutí a temný středověk. Potom byla svědkem událostí z období reformace, kdy ušlechtilí mužové a ženy nasazovali pro pravdu život. Sledovala, jak v roce 1844 v nebi zasedl soud, a přenesla se až do dnešní doby; následně se před ní odkryla budoucnost a viděla, jak Ježíš Kristus přichází v oblacích.

Nakonec spatřila, co se odehraje během milénia, a stala se svědkem obnovení země.

Když se Ellen Whiteová s těmito jasnými obrazy v mysli vrátila toho dne domů, ihned se pustila do sepisování všeho, co ve vytržení ducha viděla a slyšela. O šest měsíců později vyšla kniha s názvem *The Great Controversy Between Christ and His Angels and Satan and His Angels* (Velký spor mezi Kristem a jeho anděly a satanem a jeho anděly).

Tato kniha, která měla jen 219 stran, byla přijata s nadšením, protože barvitě popisovala, co církev v budoucnu čeká, a odhalovala satanovy plány a způsoby, jakými bude během dramatických událostí doby konce svádět církve i nevěřící. Adventisté byli Bohu vděční za to, že k nim, jak zaslíbil, v době konce promlouvá skrze ducha prorockého.

Základní poznatky o velkém sporu, které byly stručně popsány v útlé knize *Spiritual Gifts* (Duchovní dary), byly následně také zařazeny do druhé části knihy *Early Writings* (Rané spisy).

Církev ale rostla a čas plynul; Pán v mnoha viděních, která následovala, odkrýval další podrobnosti týkající se velkého sporu a Ellen Whiteová je v období mezi lety 1870 a 1884 zpracovala do čtyř svazků s názvem *The Spirit of Prophecy* (Duch prorocký). Z výňatků z těchto čtyř svazků byla následně sestavena kniha *The Story of Redemption* (Příběh vykoupení), která byla přeložena do mnoha jazyků. Díky tomu se s hlavními událostmi velkého sporu mohlo seznámit velké množství lidí po celém světě. Zápas dobra a zla Ellen Whiteová podrobně zpracovala v pětisvazkové edici s názvem *Conflict of the Ages Series* (Drama věků) — *Patriarchs and Prophets* (Na úsvitu dějin), *Prophets and Kings* (Od slávy k úpadku), *The Desire of Ages* (Touha věků), *The Acts of the Apostles* (Poslové naděje a lásky) a *The Great Controversy* (Velké drama věků).

Těchto pět knih, které pojednávají o biblických událostech od stvoření světa až po vznik křesťanství, dotýkají se reformace a zahrnují i události doby konce, přináší lidem světlo a velké povzbuzení. Jsou to knihy, které pomáhají adventistům být „světlou“ (viz **Efezským 5,8**). Dílo ducha prorockého chápeme jako naplnění slibu: „Panovník Hospodin nečiní nic, aniž by zjevil své tajemství prorokům, svým služebníkům.“ **Ámos 3,7**.

Když Ellen Whiteová popisovala, jakým způsobem dostávala vidění, uvedla: „Skrze světlo Ducha svatého byly pisatelce těchto řádků odhaleny události dlouhotrvajícího sporu mezi dobrem a zlem. Čas od času mi bylo dovoleno spatřit události velkého sporu mezi Kristem, Princem světla, naším Spasitelem, a satanem, princem temnoty, původcem hříchu, bytostí, která jako první přestoupila svatý Boží zákon. . . Když mi Duch Boží pomáhal pochopit velké pravdy Bible a události z minulosti nebo budoucnosti, dostala jsem příkaz, abych s tím, co mi bylo zjeveno, seznámila druhé — abych popsala události velkého sporu, které se odehrály v uplynulých staletích, a vykreslila je takovým způsobem, aby vrhly světlo na zápas, který se v blízké budoucnosti odehraje.“

[15]

Proroci a inspirace

Už jsme se zmínili, že během putování Izraelců po poušti Bůh svým dětem oznámil, jak s nimi bude skrze proroky hovořit. Řekl: „Bude-li mezi vámi prorok, já Hospodin se mu dám poznat ve vidění, mluvit s ním budu ve snu.“ **4. Mojžíšova 12,6.**

Jak jsme popsali výše, vidění z roku 1858 týkající se velkého sporu bylo spojeno s určitými tělesnými projevy. Je logické se ptát, proč byla zjevení předávána právě tímto způsobem. Nepochybně to bylo proto, aby lidé získali důvěru a jistotu, že k proroku opravdu hovoří Bůh. Přestože se Ellen Whiteová o svém stavu během zjevení moc často nezmiňovala, jednou o něm uvedla: „Poselství mi byla předávána tímto způsobem proto, aby došlo k posílení víry a aby se lidé v době konce dokázali na ducha prorockého spolehnout.“

Později bylo možné dílo Ellen Whiteové posoudit podle jeho vlivu. „A tak je poznáte po jejich ovoci.“ **Matouš 7,23.** Jelikož však chvíli trvá, než plody dozrají, Bůh podal důkazy o pravosti svého svědectví hned, když je předával. Díky tomu byla posílena důvěra lidí.

Avšak ne každé poselství bylo předáváno na veřejnosti a ne vždy přitom docházelo k tělesným projevům. Bůh také prohlásil, že bude s proroky hovořit prostřednictvím snů (viz **4. Mojžíšova 12,1**). Jedná se o sny, jež měl například prorok Daniel. „V prvním roce vlády Belšasara, krále babylonského, viděl Daniel sen, vidění mu prošla

hlavou na jeho lůžku. Hned tedy v hlavních rysech ten sen popsal.“ **Daniel 7,1.**

Když se Daniel chystá popsat, čeho byl v nočním vidění svědkem, uvádí: „Viděl jsem v nočním vidění. . .“ **Daniel 7,2.** Podobně i Ellen Whiteová mívala vidění v nočních hodinách, kdy její mysl odpočívala. Tato vidění jsou v jejích knihách uvozena větou: „V nočním vidění mi bylo zjeveno. . .“ Bůh k prorokům skrze prorocké sny hovořil velmi často. Někdo se ale může ptát, jaký je rozdíl mezi prorockým snem a snem obyčejným. Ellen Whiteová se k tomu vyjádřila v roce 1868:

„Je mnoho snů týkajících se věcí každodenního života, se kterými nemá Duch svatý nic společného. Existují také falešné prorocké sny i falešná zjevení, která pocházejí od satana. Ale sny, které pocházejí od Boha, jsou v Božím slově nazývány noční vidění a jsou stejně důvěryhodným plodem ducha prorockého jako denní vidění. Takové sny jsou přizpůsobeny člověku, který je dostává, a také okolnostem, v nichž se onen člověk nachází, a vždy obsahují důkazy o své pravosti.“

Jednou, bylo to někdy na sklonku jejího života, se jí její syn W. C. White, který chtěl pomoci méně informovaným lidem, zeptal: „Matko, často popisuješ věci, které ti byly objasněny v nočním vidění. Mluvíš o snech, v nichž ti bylo zjeveno světlo. Kde bereš jistotu, že k tobě ve snech, o nichž tak často mluvíš, hovořil Bůh?“

Na to mu Ellen Whiteová odpověděla: „Protože u mě při nočních viděních stojí a objasňuje mi věci stejná nebeská bytost, která ke mně promlouvá během denních vidění.“ O této nebeské bytosti Ellen Whiteová na jiných místech hovoří jako o „andělu“, „mém průvodci“,

[16] „mém učiteli“ apod.

Prorok nikdy nebyl v nejistotě, nikdy nepochyboval o nočních viděních, protože okolnosti, za kterých je obdržel, byly jasným dokladem toho, že se jedná o poselství od Boha.

Jindy Ellen Whiteová mívala vidění v době, kdy se modlila, mluvila nebo psala. Lidé, kteří v takovém okamžiku byli v její přítomnosti, si uvědomili, že má vidění, na základě toho, že když se právě veřejně modlila či o něčem hovořila, na chvíli se přítom odmlčela. Jednou o tom napsala:

„Když jsem se vroucně modlila, přestala jsem vnímat své okolí, místnost se naplnila světlem a já obdržela poselství pro shromáždění, které vypadalo jako Generální konference.“

Ze všech vidění, která Ellen Whiteová během sedmdesáti let své služby obdržela, nejdelší trvalo čtyři hodiny a nejkratší jen okamžik. Obvykle mívala půlhodinová či o něco málo delší vidění. Není však možné stanovit nějaké pravidlo, které by platilo pro všechna vidění, protože apoštol Pavel napsal: „Mnohokrát a mnohými způsoby mluvíval Bůh k otcům ústy proroků...“ **Židům 1,1.**

Světlo prorok dostal ve vidění, ale během vidění nic nezapisoval. Jeho práce nebyla mechanická. Až na pár výjimečných případů Bůh proroku nesdělil přesné formulace, které má lidem předat. Ani mu anděl při psaní nevedl ruku a neříkal mu, jaká slova má zapsat. Boží poselství, která prorok ústní nebo písemnou formou předal svým posluchačům, pocházela z jeho mysli osvětlené Bohem.

Zajímalo by nás, jakým způsobem byla prorokova mysl osvětlena — jakým způsobem prorok přijímal informace a pokyny, které měl předat lidem. Stejně však, jako nelze přesně definovat způsob, jakým Bůh k proroku promlouvá, nemůžeme ani definovat způsob, jak prorok inspirované poselství přijímá. Vždy se však jednalo o velmi živou zkušenost, která se nesmazatelně vryla do prorokovy mysli. A jelikož to, co vidíme a co zakoušíme, na nás má silnější vliv než to, co pouze slyšíme, byli proroci dramatickými událostmi, jichž se stali ve vidění svědky, hluboce a trvale ovlivněni. Ellen Whiteová jednou uvedla: „Moje pozornost je většinou zaměřena na události, které se odehrávají na zemi. Jednou jsem přenesena do budoucnosti a je mi ukázáno, co se teprve odehraje, a jindy jsem svědkem událostí, které se staly v minulosti.“

Z těchto slov vyplývá, že Ellen Whiteová zjevené události viděla jako očitý svědek. Odehrávaly se ve vidění před jejíma očima, a proto se nesmazatelně vryly do její mysli.

Jindy se jí zdálo, že je součástí zjevených událostí; v takových případech měla dojem, že cítí, vidí, slyší, třebaže ve skutečnosti tomu tak nebylo. Tímto způsobem se jí vidění vrylo hluboce do paměti. Takové bylo například její úplně první vidění, které je zaznamenáno na straně 33.

V dalších případech měla Ellen Whiteová během vidění pocit, že se ocitla ve shromáždění, v domácnostech či institucích, které se

nacházely na velmi vzdálených místech. Tyto scény byly tak živé, že byla schopná detailně popsat chování či zopakovat slova, která tam různí lidé pronesli. Jednou měla Ellen Whiteová pocit, že je na prohlídce adventistické zdravotní instituce. Tuto zkušenost popsala následovně:

[17] „Slyšela jsem povrchní hovory, hloupé žertování, bezduchý smích, které mě bolestivě zraňovaly. . . Žasla jsem, když jsem viděla, jak jsou lidé svárliví, a slyšela jejich závistivé řeči a ukvapené výroky, které zraňovaly Boží anděly.“

Pak jí ve stejné instituci byla ukázána mnohem příjemnější místa. Byla zavedena do kanceláří, „z nichž se ozýval hlas modlících. Vítala jsem ho s nadšením!“ Na základě této návštěvy a na základě pokynů od anděla, který ji institucí provázel, napsala Ellen Whiteová poučné poselství.

Často Ellen Whiteová obdržela poselství také prostřednictvím symbolických výjevů. Jeden takový případ je popsán v dopise adresovaném jednomu vedoucímu pracovníkovi, kterému hrozilo nebezpečí.

„Jindy jsem tě viděla jako generála, který jede na koni a drží standartu. Kdosi k tobě přišel, vytrhl ti tuto standartu s nápisem ‚Desatero Božích přikázání a víra Ježíšova‘ z ruky a zašlapal ji do prachu. Viděla jsem tě ve společnosti lidí, kteří tě poutají ke světu.“

Někdy také Ellen Whiteová obdržela několik protichůdných hledisek týkajících se jedné věci. V jednom vidění jí bylo zjeveno, co se stane, když církev přijme určité plány či postupy, a v dalším jí byly odhaleny důsledky opačného rozhodnutí. Názorným příkladem je vidění týkající se plánů na umístění továrny na výrobu zdravé výživy do Loma Lindy, města ležícího na západě Spojených států. Ředitel sanatoria a jeho spolupracovníci zamýšleli, že továrnu postaví v těsné blízkosti léčebného zařízení. V době, kdy celou věc plánovali, měla Ellen Whiteová během jedné noci dvě vidění. První popsala takto:

„Viděla jsem rozlehlou stavbu, v níž se vyráběly potraviny. Po- blíž ní byly i nějaké menší budovy. Jelikož jsem stála v jejich blízkosti, zaslechla jsem hlasitou hádku, která se týkala pracovních záležitostí. Mezi zaměstnanci panoval nesoulad a zmatek.“

Následně viděla zničeného ředitele, jak se snaží rozumnými argumenty uklidnit zaměstnance. Rovněž spatřila pacienty, kteří

slyšeli hádku a kterým „se nelíbilo, že továrna na výrobu potravin stojí v krásném prostředí“, hned vedle léčebného zařízení. „Vtom se mi ukázal On a řekl mi: ‚Toto všechno, co jsi viděla, má sloužit k tvému poučení, abys znala důsledky určitých záměrů. . . ‘“

Potom se scéna změnila a Ellen Whiteová spatřila továrnu na výrobu zdravé výživy „daleko od areálu léčebného zařízení, u silnice nedaleko železnice“. Zde práce probíhala spořádaně a v souladu s Božími záměry. Několik hodin po tomto vidění Ellen Whiteová napsala dopis pracovníkům v Loma Lindě a přiměla je, aby se znovu zamysleli nad tím, kde má továrna stát. Kdyby pokračovali ve svém původním plánu, později by obrovská tovární budova stojící poblíž sanatoria způsobila církvi potíže. Uvedené příklady ukazují, že Boží posel dostával informace a pokyny prostřednictvím denních i nočních vidění.

Informace a pokyny, které prorok sděluje lidem, přicházejí skrze prorokovu osvícenou mysl. Ellen Whiteová byla při své práci pod vlivem Ducha Božího, ale byla jí ponechána svoboda. Bylo na ní, jak svěřené poselství formuluje.

„Přestože jsem při zapisování svých vidění závislá na vedení Duchem Božím stejně, jako když vidění dostávám, slova, jimiž vidění popisuji, jsou moje vlastní, pokud to ovšem nejsou slova, která mi sdělil anděl; takové výroky vždy dávám do uvozovek.“

[18]

Někdy také Ellen Whiteová, stejně jako někteří bibličtí pisatelé, používala formulace jiných autorů, které vybírala pod vedením Ducha svatého. Bylo to zpravidla tehdy, když jí jejich slova a vyjádření připadala obzvláště výstižná.

Život a dílo Ellen G. Whiteové

Ellen G. Harmonová a její dvojče se narodily 26. listopadu 1827 v Gorhamu, ve státě Maine na severu Spojených států. Když bylo Ellen devět let, trefil jí její nerozvážný spolužák kamenem do hlavy. V důsledku vážného poranění obličeje málem zemřela; následně byl její zdravotní stav natolik špatný, že nemohla pokračovat ve školní docházce.

V jedenácti letech odevzdala své srdce Bohu. Když dosáhla čtrnácti let, byla pokřtěna ponořením do moře a stala se členkou metodistické církve. S dalšími členy své rodiny se účastnila ad-

ventních setkání v Portlandu a přijala učení o blízkosti druhého příchodu Ježíše Krista, s nímž ji seznámil William Miller a jeho spolupracovníci.

Jednoho prosincového rána roku 1844, když se společně s dalšími čtyřmi ženami modlila, spočinula na ní moc Boží. Nejprve přestala vnímat pozemské věci a následně v obrazném vidění spatřila putování adventního lidu do Božího města a odměnu pro věrné Boží následovníky. S bázní a chvěním s tímto a dalšími viděními seznámila věřící v Portlandu. Když se jí následně naskytl příležitost, vylíčila obsah svých vidění také skupinám adventistů v Maine a v okolních státech. V říjnu roku 1846 se Ellen Harmonová provdala za Jamese Whitea, mladého kazatele, který byl členem adventního hnutí. Následně se až do 6. října roku 1881, kdy James White zemřel, společně se svým manželem věnovala usilovné evangelizační činnosti. Cestovali po Spojených státech, kázali a psali, plánovali a budovali, organizovali a spravovali.

Čas ukázal, jak rozsáhlé a pevné základy James a Ellen Whiteovi a jejich spolupracovníci položili a jak prozíravou a dobrou práci odvedli. V letech 1849 až 1850 se zasadili o to, aby sobotní adventisté zahájili publikační činnost, a v 50. letech 19. století pomohli vytvořit zdravý systém financování církve. Jejich práce vyvrcholila roku 1863, kdy vznikla Generální konference Církve adventistů sedmého dne. V roce 1866 byla zahájena zdravotní reforma a na začátku sedmdesátých let položen základ církevního vzdělávacího systému. V roce 1868 byla přijata myšlenka, že se jednou za rok budou konat společná stanová shromáždění, a v roce 1874 adventisté sedmého dne vyslali své první misionáře do Evropy.

Tento pokrok byl usměřňován písemnými a ústními radami, které Bůh předal členům církve prostřednictvím Ellen Whiteové.

Zpočátku byly veškeré informace předávány formou osobních dopisů či článků uveřejněných v časopise *Present Truth* (Přítomná pravda), našem prvním církevním periodiku. Její první publikace, která měla šedesát čtyři stran a jmenovala se *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White*, vyšla až roku 1851.

[19] Od roku 1855 začaly vycházet brožury s názvem *Testimony for the Church* (Svědectví pro církev). Díky tomu byla poselství, která Bůh čas od času posílal svému lidu, dostupná široké veřejnosti. Protože zájem o tato svědectví vzrůstal, bylo v roce 1885 prvních třicet

brožur vydáno ve čtyřech vázaných svazcích. Společně s dalšími svazky, které byly vydány v letech 1889—1897, tvoří tyto knihy devítisvazkový soubor nazývaný *Testimony for the Church* (Svědectví pro církve).

Whiteovým se narodily čtyři děti. Nejstarší syn Henry se dožil šestnácti let, nejmladší syn Herbert zemřel ve třetím měsíci života. Další dva synové, Edson a William, se dožili dospělosti. Oba aktivně pracovali pro Církev adventistů sedmého dne.

V létě roku 1885 odjela Ellen Whiteová na žádost církve do Evropy, kde následující dva roky přispívala k rozvoji činnosti na starém kontinentu. Usadila se v Basileji ve Švýcarsku, odkud se vydávala na cesty do jižní, střední a severní Evropy, kde se účastnila církevních shromáždění.

Po čtyřech letech, jež po návratu z Evropy strávila ve Spojených státech, odplula ve svých šedesáti třech letech na žádost Generální konference do Austrálie. Tam devět let pomáhala rozvíjet tamější církve, a to zejména oblast vzdělávání a zdravotní reformy. Když se v roce 1900 vrátila do Spojených států, usadila se v Kalifornii ve městě St. Helena, kde žila až do své smrti v roce 1915.

V průběhu své služby, kdy šedesát let působila ve Spojených státech a deset let v zahraničí, Ellen Whiteová obdržela přibližně 2 000 vidění, na jejichž základě udílela rady jednotlivcům a sborům, hovořila na veřejných shromážděních a při zasedání Generální konference, čímž napomohla rozvoji a růstu tohoto významného hnutí. Vždy věrně předávala druhým poselství, která dostala od Boha.

Její dílo obsahuje přibližně 100 000 stran. Poselství, která zapsala, se k lidem dostala v podobě soukromých dopisů, pravidelně vycházejících článků v časopisech naší církve a mnoha knih. Zabývala se v nich biblickou historií, praktickým křesťanstvím, zdravím, evangelizací a dalšími praktickými tématy. Některé její knihy byly přeloženy do mnoha jazyků a prodaly se jich miliony výtisků. Knihy *Steps to Christ* (Cesta ke Kristu) se od roku 1892 do roku 1990 prodalo odhadem 50 000 000 výtisků v 127 jazycích.

V roce 1909 se Ellen Whiteová ve svých jedenaosmdesáti letech vydala napříč Spojenými státy, aby se naposledy zúčastnila Generální konference. Zbývajících šest let života se věnovala dokončování svého literárního díla. Na sklonku svého života napsala tento výrok: „Bez ohledu na to, jestli budu spasená či nikoli, moje

spisy budou bez ustání promlouvat a jejich práce bude pokračovat až do konce času.“

S neochvějnou odvahou a ve víře ve svého Spasitele zemřela 16. června 1915 ve svém domě v Kalifornii a byla pochována po boku svého muže a dětí na hřbitově Oak Hill v Battle Creeku ve státě Michigan.

Její spolupracovníci, lidé ze sboru a rodinní příslušníci ji vnímali jako oddanou matku a zapálenou, neúnavnou, zbožnou pracovníci. Nikdy v církvi nezastávala žádnou funkci; hovořila o sobě jako o „poslu“, který Božímu lidu přináší poselství od Boha, a církev ji také tak vnímala. Nikdy po lidech nechtěla, aby k ní vzhlíželi, ani svého daru nikdy nezneužila k osobnímu obohacení či získání popularity.

[20] Svůj život a vše, co měla, odevzdala Bohu.

Po její smrti napsal redaktor populárního týdeníku *The Independent* o jejím příkladném životě článek, který byl otištěn v čísle z 23. října 1915. V závěru se uvádí: „Ve zjevení, která obdržela, měla neochvějnou víru. Svým životem jim dělala čest. Nikdy se u ní neprojevila duchovní pýcha a nikdy nezatoužila po mrzkém zisku. Žila a pracovala jako skutečná prorokyně.“

Několik let před svou smrtí Ellen Whiteová napsala závěť, v níž uvedla jména pěti důvěryhodných církevních představitelů a pověřila je správou a vydáváním svého literárního díla. Díky tomu po její smrti vznikl Institut Ellen G. Whiteové, který se stará o vydávání jejího díla v angličtině a podněcuje jeho vydávání v dalších jazycích. Rovněž vydal několik kompilací sestavených z článků a rukopisů podle instrukcí Ellen Whiteové. Tato publikace je taktéž vydávána se souhlasem tohoto institutu.

Ellen G. Whiteová očima jiných

Když se lidé dozvědí, že Ellen Whiteová byla prorokyní, někteří z nich se ptají, jaká vlastně jako člověk byla. Měla stejné problémy, jako máme my? Byla bohatá, nebo chudá? Smála se vůbec někdy?

Ellen Whiteová byla starostlivá matka, pečlivá hospodyně, dobrá hostitelka, která často zvala členy svého sboru k sobě domů. Byla to obětavá sousedka a příjemná žena pevných zásad a vznešených způsobů chování a vyjadřování. V její náboženské zkušenosti nebylo místo pro vážné grimasy a mrzutost. Lidé se v její přítomnosti cítili

zcela uvolněně. Zřejmě nejlepší způsob, jak se s Ellen Whiteovou seznámit, je se s pomocí jejích každodenních deníkových zápisků vrátit do roku 1859 a navštívit její domácnost.

V té době Whiteovi žili na okraji Battle Creeku v malém domku s velkou zahradou, ve které rostlo několik ovocných stromů, chovali tam krávu a několik slepic a měli tam i místo, kde si hráli jejich synové. Ellen Whiteové tehdy bylo třicet jedna a jejímu muži třicet šest let. Měli tři syny ve věku čtyř, devíti a dvanácti let.

Kdybychom u Whiteových zakleпали na dveře, setkali bychom se s mladou křesťanskou ženou, která se starala o domácnost a často pobývala mimo domov, protože se věnovala psaní a přednášení. Přesto zvládala domácí práce, jako bylo mytí nádobí, vaření, uklízení, šití a praní. Někdy odcházela do blízkého nakladatelství, kde měla klidné místo na psaní. Jindy pracovala na zahradě — pěstovala kytky a zeleninu — a své výpěstky vyměňovala se sousedy. Snažila se doma vytvořit tak příjemné prostředí, jak jen to bylo možné, protože chtěla, aby se tam její děti cítily co možná nejlépe.

Ellen Whiteová byla pečlivá i při nakupování. Její adventistické sousedky s ní rády chodily do obchodů, protože Ellen Whiteová znala hodnotu zboží. Naučila se to od své matky, velmi praktické ženy, která svým dcerám předala spoustu užitečných dovedností. Věděla, že levné, ale špatně vyrobené zboží je z dlouhodobého hlediska mnohem dražší než zboží kvalitní.

Sobota byla pro děti nejpříjemnějším dnem týdne. Rodina samozřejmě chodila do shromáždění, a pokud Ellen a James Whiteovi neměli žádné povinnosti, seděli během bohoslužby všichni pohromadě. K obědu zpravidla mívali jídlo, které v týdnu nevařili, a když byl hezký den, šli se odpoledne společně projít do lesa nebo k řece. Obdivovali krásy přírody a studovali Boží stvořitelské dílo. Když bylo chladno nebo přšelo, sesedli se s dětmi kolem kamen a četli si; Ellen Whiteová obvykle předčítala příběhy, které nasbírala na svých cestách. Některé z příběhů byly později vydány knižně, takže je mohli svým dětem číst i jiní rodiče.

V tomto období se Ellen Whiteová necítila příliš dobře a běžně se stávalo, že během dne omdlela. To ji však neodvedlo od péče o domácnost ani od práce na Božím díle. O několik let později, v roce 1863, dostala vidění týkající se zdraví a péče o nemocné. Dozvěděla

se, jaké oblečení by se mělo nosit, jaké potraviny jíst a jak je pro tělesné zdraví důležitý pohyb, odpočinek i víra v Boha.

Světlo, které od Boha dostala ohledně stravy, bylo v přímém rozporu s jejím přesvědčením, že maso je pro zdraví nezbytné. Po tomto vidění instruovala dívku, která jí pomáhala s přípravou pokrmů, aby podávala jen zdravá, jednoduchá jídla připravená z obilovin, zeleniny, ořechů, mléka, smetany a vajec. Na stole nikdy nesmělo chybět ovoce. V té době Whiteovi do svého jídelníčku zařadili vegetariánská jídla a v roce 1894 přestali jíst maso úplně. Zdravotní reforma byla pro Whiteovi i pro tisíce adventistických rodin po celém světě velkým požehnáním.

Po vidění týkajícím se zdravotní reformy, které Ellen Whiteová obdržela v roce 1863, a poté, co si Whiteovi osvojili některé jednoduché principy léčby nemocných, byli svými sousedy často zváni k lůžkům nemocných a Bůh jejich práci nesmírně žehnal. Jindy jim lidé nemocné nosili domů, kde o ně Whiteovi pečovali, dokud se zcela neuzdravili.

Ellen Whiteová ráda odpočívala a trávila chvíle volna v horách, u jezer či u moře. V době, kdy bydlela v blízkosti nakladatelství Pacific Press, měli tamější zaměstnanci ve zvyku jeden den pracovního týdne odpočívat a relaxovat. Jednou Ellen Whiteovou společně s její rodinou a spolupracovnicí pozvali, aby se k nim přidala, a ona pozvání s radostí přijala. Zmínku o této události nacházíme v dopise Jamesi Whiteovi, který v té době pracoval pro církve na východě Spojených států.

Když tehdy na pobřeží zdravě poobědvali, všichni se vydali na projížďku lodí v zálivu San Francisco Bay. Kapitán lodi byl adventista a bylo velmi příjemné odpoledne. Po nějaké době kdosi navrhl, aby se jeli projet na širé moře. Když Ellen Whiteová tuto událost popisovala, uvedla:

„Byly vysoké vlny a s námi to divoce házelo nahoru a dolů. Měla jsem nesmírnou radost, ale nedokázala jsem své pocity vyjádřit slovy. Bylo to báječné! Voda stříkala do obrovské výšky. Vítr byl za úžinou Golden Gate velmi silný a já musím přiznat, že jsem si v životě nic tak neužila jako tyto chvíle.“

Potom si všimla pozorného kapitánova pohledu a toho, jak byla posádka připravená splnit všechny jeho příkazy, a poznamenala:

„Bůh drží vítr ve svých rukou. Má moře ve své moci. My jsme jen třísky plovoucí na otevřených, hlubokých vodách Pacifiku; přesto Bůh vyslal anděly, aby střežili naši loď, která se zmítá v rozbouřených vodách. Ó, jaké překrásné Boží dílo! Zcela se vymyká našemu chápání! Sleduje zároveň nebesa nebes i nejtemnější hlubiny moří!“

[22]

Ellen Whiteová si osvojila radostný postoj k životu. Jednou se lidí zeptala: „Viděli jste někdy, že bych byla smutná, sklíčená nebo si stěžovala? Moje víra mi v tom brání. K neradostnému postoji k životu vede nesprávné pochopení ideálu povahy pravého křesťana a křesťanské služby. . . Radostná a poslušná služba Kristu je základem sluncem ozářeného náboženství.“

Při jiné příležitosti napsala: „Setkala jsem se s názorem, že veselá mysl není slučitelná s důstojnou povahou Ježíše Krista; to je ale omyl. Nebesa jsou naplněna radostí.“ Zjistila, že když se usmívá, lidé jí úsměvy oplácejí; když laskavě hovoří, lidé jsou k ní také laskaví.

Přesto však byla období, kdy velmi trpěla. Jedno takové prožila krátce po příjezdu do Austrálie. Téměř rok byla nemocná a po celou dobu prožívala obrovská muka. Několik měsíců strávila na lůžku a nedokázala spát déle než pár hodin. Tuto zkušenost popsala v dopise své přítelkyni:

„Když jsem zjistila, že jsem zcela bezmocná, hluboce jsem litovala, že jsem se vydala za oceán. Proč nejsem v Americe? Proč jsem v této zemi, když je můj pobyt tak nákladný? Čas od času jsem zabořila svůj obličej do polštáře a pořádně se vyplakala. Nikdy jsem ale dlouho neplakala. Řekla jsem si: „Ellen Whiteová, co se děje? Copak jsi nepřijela do Austrálie proto, že považuješ za svou povinnost být tam, kam tě církve pošle a kde je tě nejvíc třeba? Copak to není tvým zvykem?“

Odpověděla jsem si: „Ano, je.“

„Tak proč máš strach a cítíš se být zavržená? Není to snad práce nepřítelů?“

Na to jsem si odpověděla: „Jsem přesvědčená, že je.“

Rychle jsem si utřela slzy a řekla jsem: „To by stačilo. Už se nikdy nebudu zaměřovat na negativní věci. Ať jsem živá nebo mrtvá, moje duše patří Tomu, který za mě zemřel.“

Potom jsem nabyla přesvědčení, že Bůh všechno dovede do zdárného konce. Díky tomu jsem během dalších osmi měsíců, po

kteřé jsem byla upoutaná na lůžko, nikdy nepropadla depresi ani pochybnostem. Nyní se na tento úsek svého života dívám jako na součást Božího plánu, který přinesl dobro lidem v Austrálii, Americe, i mně samotné. Nedokážu vysvětlit jak a proč, ale věřím tomu. I přes utrpení jsem šťastná. Dokážu se totiž spolehnout na nebeského Otce. Nikdy nebudu pochybovat o jeho lásce.“

[23] Během posledních patnácti let svého života, kdy Ellen Whiteová žila ve svém domě v Kalifornii, se zajímala o práci na farmě a o prospěch rodin, které jí s prací pomáhaly. Hodně času trávila psaním. Začínala krátce po půlnoci, protože chodila velmi brzy spát. Když bylo venku hezky a pracovní povinnosti jí v tom nebránily, vyrážela na krátké projížďky po okolí. Často se během nich dávala do řeči s matkami, které spatřila na zahrádce či lavičce před domy, kolem nichž projížděla. Když zjistila, že někdo potřebuje jídlo nebo oblečení, vrátila se domů a vzala něco ze svých zásob. Dlouhá léta po její smrti si ji lidé z údolí, v němž žila, pamatovali jako bělovlasou ženu, která s láskou hovořila o Ježíši.

Když umírala, měla jen o něco málo více věcí, než které nezbytně potřebovala k životu a zajištění pohodlí. Byla křesťanka a adventistka sedmého dne, která spoléhala na zásluhy svého vzkříšeného Pána a s plným nasazením se snažila splnit úkol, jímž byla pověřena. Takto, s jistotou v srdci a s bohatou křesťanskou zkušeností, dorazila až na konec svého života.

Vliv jejích poselství

Jakýsi evangelista uspořádal ve městě Bushnell v Michiganu sérii přednášek. Krátce poté, co pokřtil několik lidí, odjel, aniž by nové věřící důkladně seznámil se základními body adventistického učení. Nadšení lidí postupně sláblo a někteří se po čase vrátili ke svým špatným návykům. Nakonec byla skupina tak malá, že zbylých deset nebo dvanáct členů dospělo k názoru, že nemá cenu, aby se dále scházeli. V okamžiku, když skončilo poslední shromáždění a lidé odešli domů, přišla pošta a mezi dopisy byl i časopis Review and Herald. Na stránce, kde byl uveden rozpis cest misionářů, bylo oznámení, že James a Ellen Whiteovi budou v Bushnellu přednášet 20. července 1867, tedy přesně za týden. Rodina, která časopis dostala, ihned vyslala děti, aby zavolaly zpět ty, kdo před chvílí

odešli. Společně se pak dohodli, že hostům připraví uvítání v blízkém hájku a pozvou tam své sousedy, zejména odpadlé členy.

V sobotu 20. července ráno manželé Whiteovi dorazili do hájku, kde bylo shromážděno asi šedesát lidí. Dopoledne hovořil James White. Odpoledne si vzala slovo Ellen Whiteová, ale když přečetla text z Písma, na její tváři se objevil překvapený výraz. Bez jakéhokoli vysvětlení Bibli zavřela a začala ke shromážděným mluvit velmi osobně.

„Když tady před vámi dneska stojím, vidím tváře těch, jejichž osudy mi byly před dvěma lety zjeveny ve vidění. Jak se tak na ně dívám, jasně si vybavuji jejich zkušenosti a mám pro ně poselství.

Nedaleko borovice stojí bratr, jehož jméno sice neznám, protože mi nebylo zjeveno, ale jeho obličej je mi velice povědomý a na jeho zkušenost si nyní velmi živě vzpomínám.“ Potom s tímto mužem hovořila o jeho odpadnutí. Povzbudila ho, aby se vrátil zpět a pokračoval v cestě s Božím lidem.

Následně se obrátila k sestře v jiné části publika a řekla: „Sestru, která sedí vedle sestry Maynardové ze sboru v Greenville, také neznám jménem, ale její případ mi byl před dvěma lety zjeven a její zkušenost je mi dobře známa.“ Poté Ellen Whiteová tuto ženu povzbudila.

„Pak je tady muž, který sedí vzadu u dubu. Rovněž nevím, jak se jmenuje, protože jsme se dosud nikdy nesečkali, ale znám jeho případ.“ Potom přede všemi hovořila o tomto muži, odhalila jeho nejskrytější myšlenky a popsala jeho zkušenost.

Postupně přecházela od jednoho člověka ke druhému a seznamovala je s tím, co jí bylo před dvěma roky zjeveno. Po skončení promluvy, která obsahovala jak výtky, tak povzbuzení, se posadila. Krátce nato se zvedl jeden z přítomných a řekl: „Zajímalo by mě, jestli vše, co nám dnes odpoledne sestra Whiteová řekla, je pravda. James a Ellen Whiteovi tady nikdy nebyli; vůbec nás neznají. Sestra Whiteová většinu z nás nezná jménem, a přesto k nám dnes odpoledne přišla a sdělila nám, že před dvěma lety měla vidění, v němž jí byly zjeveny naše osudy. Následně nás jednoho po druhém oslovila a přede všemi odhalila naše problémy a naše skryté myšlenky. Měla ve všem pravdu, nebo se v některých případech mýlila? Chci to vědět.“

[24]

Lidé si postupně začali brát slovo. Nejprve se postavil muž, který seděl u borovice, a řekl, že Ellen Whiteová popsala jeho případ lépe, než by to dokázal on sám. Přiznal se ke svému odpadnutí a uvedl, že se rozhodl vrátit a pokračovat v cestě společně s Božím lidem. Sestra, která seděla vedle sestry Maynardové ze sboru v Greenville, také promluvila. Uvedla, že Ellen Whiteová vystihla její zkušenost přesněji, než by to svedla ona. Též muž sedící u dubu přiznal, že Ellen Whiteová popsala jeho případ lépe, než by to dokázal on sám. Lidé vyznávali své hříchy a zříkali se jich. Duch svatý mocně působil a v Bushnellu došlo k probuzení.

Manželé Whiteovi se do Bushnellu vrátili hned následující sobotu, kdy tam probíhaly křty, a položili pevné základy sboru v Bushnellu.

Bůh miloval svůj lid v Bushnellu, stejně jako miluje všechny, kteří v něj věří. Některým, kteří tam tehdy byli shromážděni, určitě přišla na mysl slova: „Já kárám a trestám ty, které miluji; vzpamatuj se tedy a čiň pokání.“ **Zjevení 3,19**. Když lidé uviděli své srdce tak, jak je vidí Bůh, pochopili, v jakém jsou stavu, a zatoužili po změně. A to je smyslem mnoha vidění, která Ellen Whiteová dostala.

Krátce po smrti Jamese Whitea žila Ellen Whiteová poblíž Healdsburg College. Ubytovala u sebe několik mladých studentek. V tehdejší době bylo obvyklé, že ženy používaly sít'ky do vlasů. Kterýsi den si jedna dívka, když procházela pokojem Ellen Whiteové, všimla velmi kvalitní sít'ky, po které už delší dobu toužila. Řekla si, že ji určitě nikdo nebude hledat, a dala ji do svého kufru. Když se o něco později Ellen Whiteová oblékala, protože se chystala jít ven, nemohla svou sít'ku najít a musela jít bez ní. Večer, když byli všichni pohromadě, se Ellen Whiteová zeptala, jestli o její sít'ce někdo neví, ale nikdo se nepřihlásil.

O den či dva později, když Ellen Whiteová procházela pokojem dívek, uslyšela hlas: „Otevři kufr.“ Protože kufr nebyl její, nechtěla to udělat. Když ji hlas vyzval podruhé, uvědomila si, že k ní promlouvá anděl. Nadzvedla tedy víko kufru a hned jí bylo jasné, proč jí to anděl přikázal; mezi věcmi ležela její sít'ka. Když byli opět všichni pohromadě, znovu se zeptala, jestli její sít'ku, která sama nemohla zmizet, někdo neviděl. Jelikož se opět nikdo nepřihlásil, Ellen Whiteová se tím přestala zabývat.

O několik dní později, když Ellen Whiteová odpočívala, měla velmi krátké vidění. Uviděla ruku dívky, která její síť ku přikládá k petrolejové lampě. Jakmile se síť ka přiblížila k plameni, vmžiku shořela. Tím vidění skončilo.

Když byli všichni pohromadě, Ellen Whiteová se opět zmínila o zmizení síťky, ale znovu se nikdo nepřiznal a všichni se tvářili, že nemají ponětí, kde by mohla být. O chvíli později si Ellen Whiteová vzala onu dívku stranou, seznámila ji s tím, že slyšela hlas, podívala se do jejího kufříku a krátce nato měla vidění, v němž spatřila, jak její síťka na vlasy shořela v plameni petrolejové lampy. V konfrontaci s těmito informacemi dívka přiznala, že síťku ukradla a následně ji spálila, protože se bála, že by ji u ní někdo mohl objevit. Usmířila se s Ellen Whiteovou i s Bohem.

[25]

Může se zdát, že je to příliš malicherná událost na to, aby se jí Bůh zabýval — jde přece jen o síťku na vlasy. V tomto případě šlo ale o mnohem víc než jen o hodnotu ukradeného předmětu. Šlo o dívku, členku Církve adventistů sedmého dne. Žila v domnění, že je v pořádku, a přitom její charakter vykazoval vážné nedostatky. Nevěděla o své sobeckosti, která ji dovedla k tomu, že kradla a podváděla. Jakmile si ale uvědomila, jak důležité takové drobnosti jsou, když Bůh neváhá dát svému zaneprázdněnému proroku vidění o krádeži síťky na vlasy, uviděla věci v pravém světle. Tato událost byla zlomovým okamžikem jejího života.

To je jeden z důvodů, proč Ellen Whiteová dostávala vidění. Přestože mnohá svědectví, která Ellen Whiteová napsala, se týkala jednoho konkrétního případu, jsou v nich obsaženy principy, které mohou adventisté využít kdykoli a v jakékoli části světa. Sestra Whiteová se o smyslu a významu svědectví vyjádřila takto:

„Psaná svědectví nepřinášejí nové světlo, pouze mají v živých barvách vykreslit zjevenou pravdu, aby ji lidé mohli snáze přijmout do srdce. Přestože bylo v Božím slově zřetelně popsáno, jaké má člověk vůči Bohu a bližním povinnosti, jen málokdo se tím řídí. Nejedná se o žádné dodatečné zjevení; Bůh jen usoudil, že díky svědectvím bude pochopení velkých pravd snazší... Svědectví v žádném případě nemají snížit Boží slovo, ale naopak je mají zvýšit a přitáhnout k němu pozornost, aby všichni byli okouzleni překrásnou jednoduchostí pravdy.“

Celý svůj život Ellen Whiteová vedla lidi k Božímu slovu. V závěru své první knihy uvedla:

„Doporučuji ti, milý čtenáři, aby se Boží slovo stalo měřítkem tvé víry a tvého života. Podle Božího slova totiž budeme souzeni. Bůh ve svém slově zaslíbil, že v posledních dnech dá lidem vidění; ne proto, aby stanovil nová pravidla víry, ale aby svůj lid potěšil a napomenul ty, kteří nežijí podle biblické pravdy.“

Vidění, které nešlo sdělit

V listopadu roku 1890 Ellen Whiteová během několika setkání v Salamance ve státě New York několikrát hovořila před početným shromážděním. Protože se cestou do tohoto města nachladila, velice ji to vyčerpalo a byla zesláblá. Po jednom ze setkání odešla do svého pokoje. Byla skleslá a necítila se dobře. Chystala se Bohu otevřít své srdce a prosit jej o milost, zdraví a sílu. Klekla si u křesla a pak se stalo něco, co popsala těmito slovy: „Ještě jsem nestačila nic říct, když vtom se pokoj naplnil měkkým, stříbrným světlem a bolest i skleslost ustoupily. Byla jsem naplněna klidem a nadějí — pokojem, který může dát jedině Kristus.“

A potom dostala vidění. Po tomto vidění se jí přestalo chtít spát. Neměla potřebu odpočívat. Uzdravila se a cítila se odpočatá.

Musela se do rána rozhodnout, jestli bude schopná hovořit na dalším shromáždění, nebo jestli odjede domů do Battle Creeku. A. T. Robinson, který měl na starosti organizaci setkání, a William White, syn Ellen Whiteové, se ráno zastavili v jejím pokoji. Našli ji oblečenou a zdravou. Byla připravená vyrazit. Řekla jim, že byla uzdravena a že měla vidění. „Ráda bych vás seznámila s tím, co mi bylo minulé noci zjeveno. Ve vidění jsem se ocitla v Battle Creeku a anděl mi řekl: ‚Pojď za mnou.‘“ Vtom zaváhala. Najednou si to nedokázala vybavit. Dvakrát se jim o tom pokoušela říct, ale nedokázala si na to vzpomenout. Později své vidění zapsala. Týkalo se záměrů s adventistickým periodikem o náboženské svobodě, které se tehdy jmenovalo *American Sentinel* (Strážce Ameriky).

„V noci jsem byla přítomná na několika jednáních, kde jsem opakovaně slyšela vlivné lidi hovořit o tom, že když se v člancích periodika *American Sentinel* přestane psát o adventistech sedmého dne a o sobotě, podpoří jej světové autority, stane se velmi populárním a

jeho prostřednictvím se vykoná spousta dobré práce. Vypadalo to velmi slibně.

Všem přítomným se rozjasnily tváře a pustili se do vytváření strategie, na jejímž podkladě se Sentinel stane populárním časopisem. Nápad pocházel od muže, jehož mysl i duše se potřebovaly seznámit s pravdou.“

Je jasné, že viděla skupinu mužů, kteří diskutovali o strategii vydávání tohoto periodika. Když v březnu roku 1891 bylo zahájeno zasedání Generální konference, Ellen Whiteová byla požádána, aby každé ráno o půl šesté hovořila k delegátům a v sobotu odpoledne promluvila ke 4 000 účastníků konference. V sobotu četla text z Matoušova evangelia: „Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.“ **Matouš 5,16**. Ve své promluvě následně vyzvala adventisty sedmého dne, aby se nezříkali znaků, jimiž se jejich víra odlišuje od ostatních křesťanských denominací. Třikrát se během svého kázání pokoušela popsat své noční vidění ze Salamanca, ale nedokázala to. Obsah vidění se jí vykouril z hlavy. Okomentovala to slovy: „Povím vám o tom později.“ Hovořila asi hodinu, a když domluvila, shromáždění se rozešlo. Všichni si tehdy všimli, že si na vidění nemohla vzpomenout.

Přišel za ní předseda Generální konference a zeptal se jí, jestli promluví i zítra ráno.

„Ne,“ odpověděla Ellen Whiteová. „Jsem unavená. Své poselství jsem přednesla. Na ráno si musíte sehnat jiného řečníka.“

Když se Ellen Whiteová vrátila domů, oznámila členům své rodiny, že se druhý den dopoledního setkání nezúčastní. Byla unavená a chtěla si pořádně odpočinout. Plánovala, že se v neděli ráno pořádně vyspí, a ostatní se podle toho zařídili.

Toho večera, po skončení zasedání Generální konference, se v budově nakladatelství Review and Herald sešlo několik církevních představitelů. Schůzky se zúčastnili i lidé, kteří vydávali American Sentinel, a také členové Religious Liberty Association (Asociace pro náboženskou svobodu). Tito lidé se sešli, aby projednali velmi obtížnou otázku — vydavatelskou strategii periodika American Sentinel. Jednání probíhalo za zamčenými dveřmi, které měly zůstat zamčeny až do chvíle, kdy bude učiněno jednoznačné rozhodnutí.

Krátce před třetí hodinou ranní jednání skončilo, protože uvízlo na mrtvém bodě. Člen Religious Liberty Association totiž prohlásil, že pokud nakladatelství Pacific Press nepřistoupí na jejich požadavek a nepřestane psát o adventistech sedmého dne a sobotě, nebude Religious Liberty Association toto periodikum déle využívat jako svůj komunikační nástroj. Znamenalo by to zánik periodika. Dveře byly odemčeny a muži se odebrali do svých pokojů.

Avšak Bůh, který nikdy neodpočívá ani nespí, poslal ve tři hodiny ráno do pokoje Ellen Whiteové svého anděla. Probudil ji ze spánku a řekl jí, že se ráno musí zúčastnit setkání delegátů, které začíná v půl šesté, a musí jim oznámit, co viděla v Salamance. Jakmile si obsah vidění vybavila, udělala si poznámky, podle nichž bude na setkání hovořit.

Když Ellen Whiteová, se svazkem svých poznámek pod paží, vstoupila do dveří, delegáti v modlitebně právě vstávali od modlitby. Shromáždění vedl předseda Generální konference, který se na ni hned obrátil se slovy:

„Sestro Whiteová,“ řekl, „jsme rádi, že jsi přišla. Máš pro nás nějaké poselství?“

„To víte, že mám,“ odvětila a postavila se před shromáždění. Potom navázala tam, kde předešlého dne skončila. Oznámila jim, že ji ve tři hodiny ráno navštívil anděl a přikázal jí, aby v půl šesté vystoupila na setkání delegátů a popsala, co jí bylo zjeveno v Salamance.

„Ve vidění jsem se ocitla v Battle Creeku. Byla jsem přenesena do kanceláře nakladatelství Review and Herald a anděl mi řekl: ‚Pojď za mnou.‘ Vešli jsme do místnosti, v níž skupinka mužů o něčem vážně diskutovala. Rokovali horlivě, ale nadrželi se zjevené pravdy.“ Dále uvedla, že se diskuse týkala vydavatelské strategie periodika American Sentinel. „Viděla jsem, jak jeden z mužů vzal výtisk American Sentinelu, zdvihl jej nad hlavu a řekl: ‚Pokud tyto články o adventistech sedmého dne a sobotě neodstraníme, nemůžeme periodikum používat jako komunikační nástroj Religious Liberty Association.‘“ Ellen Whiteová asi hodinu popisovala jednání, které jí bylo před měsícem ve vidění ukázáno, a na základě tohoto zjevení udílela rady. Potom se posadila.

Předseda Generální konference nevěděl, co si o tom má myslet. Nikdy o podobném setkání neslyšel. Na vysvětlení ale nemuseli čekat dlouho, protože se v zadní řadě postavil jakýsi muž a řekl:

„Já jsem se toho jednání včera večer zúčastnil.“

„Včera večer!“ podivila se sestra Whiteová. „Myslela jsem, že se jednání konalo před několika měsíci, někdy v době, kdy jsem obdržela ono vidění.“

„Já jsem se toho jednání včera zúčastnil,“ zopakoval onen muž, „a byl jsem to já, kdo s časopisem nad hlavou hovořil o zmíněných člancích. Je mi líto, že jsem stál na špatné straně, ale nyní chci využít této příležitosti a postavit se na správnou stranu.“ Když domluvil, posadil se.

Vzápětí se zvedl další muž. Byl to předseda Religious Liberty Association. Řekl: „Také jsem se toho jednání zúčastnil. Včera večer po skončení zasedání Generální konference se někteří z delegátů [28] setkali u mě v kanceláři v nakladatelství Review and Herald, kde jsme se zamkli a diskutovali o otázce, se kterou jste dnes ráno byli seznámeni. V místnosti jsme zůstali až do třetí hodiny ranní. Pokud bych chtěl vlastními slovy popsat, co se v místnosti odehrálo a jaká stanoviska přítomní zastávali, nedokázal bych to popsat tak přesně jako Ellen Whiteová. Nyní vidím, že jsem se v této věci mýlil a zaujal jsem špatné stanovisko. Díky světlu, které nám dnes ráno bylo zjeveno, jsem poznal, že nemám pravdu.“

Toho dne vystoupili i další. Všichni, kteří se předešlého večera jednání zúčastnili, vstali a uvedli, že Ellen Whiteová přesně popsala jeho průběh a názory jednotlivých účastníků. Dříve než onu neděli skončilo ranní shromáždění, sešla se skupina zabývající se náboženskou svobodou a změnila rozhodnutí, které před pár hodinami učinila.

Kdyby Ellen Whiteová oznámila obsah vidění v sobotu dopoledne, poselství by nesplnilo Boží záměr, protože v té době ještě k žádnému jednání nedošlo.

Muži ale neuplatnili myšlenky, o nichž Ellen Whiteová hovořila ve své sobotní promluvě. Nejspíš si mysleli, že dané věci rozumí lépe než ona. Možná uvažovali podobně jakoněkteří lidé dnes: „Sestra Whiteová tomu asi nerozuměla“ nebo „Žijeme v jiné době“ či „Tuto radu šlo uplatnit v minulosti, ale dnes už to nejde“. Satan působí skrytě a našeptává nám dnes stejné myšlenky, jakými sváděl církevní

představitele v roce 1891. Bůh naopakdává vždy, v příhodný čas a příhodným způsobem, jasně najevo, že je to jeho práce. Že je to on, kdo vede a chrání a kdo má kormidlo pevně ve svých rukou. Ellen Whiteová píše, že Bůh „často dopustil krizi, protože chtěl, aby jeho zásah neušel pozornosti. Potom jasně ukázal, že v Izraeli vládne Bůh.“

Svědectví a čtenář

Sedmdesát let Ellen Whiteová hovořila a psala o věcech, které jí zjevil Bůh. Udělila mnoho rad lidem, kteří se přestali řídit biblickou pravdou. Mnohokrát ukázala směr, jímž chtěl Bůh svůj lid vést. Její svědectví se týkají věcí všedního života, vedení domácnosti či sboru. Jak její poselství přijímali členové církve?

Od začátku jejího působení zkoumali její práci zodpovědní církevní představitelé, kteří se chtěli ujistit, jestli jsou projevy prorockého daru pravé. Apoštol Pavel radí: „... prorockými dary nepohrdejte. Všecko zkoumejte, dobrého se držte.“ **1. Tesalonickým 5,20.21**. Práce sestry Whiteové byla podrobena biblické zkoušce pravosti proroka. A takto se k otázce pravosti svého daru stavěla ona sama:

„Moje dílo buď od Boha pochází, nebo ne. Bůh nikdy se satanem nespolupracuje. Moje práce, kterou jsem za uplynulých třicet let odvedla, buď nese Boží pečeť, nebo pečeť nepřítel. Žádná jiná možnost se nenabízí.“

V Bibli nacházíme čtyři znaky, podle nichž se pozná pravý prorok.

1.

[29] Poselství pravého proroka musí být v souladu s Božím zákonem a poselstvím biblických proroků (viz **Izajáš 8,20**).

Spisy Ellen Whiteové vyzdvihují Boží zákon a vedou lidi k Bibli jako celku. O Bibli hovoří jako o jediném měřítku víry a života a jako o velkém světle, ke kterému její spisy, takzvané menší světlo, vedou.

2.

Proroctví pravého proroka se musí v rámci podmínek, které obsahuje, naplnit (viz **Jeremjáš 18,7-10; 28,9**). Přestože její poslání se podobalo poslání Mojžíše, protože stejně jako on vedla a ukazovala

směr, předpověděla také mnoho událostí, k nimž mělo v budoucnu dojít. V úplných začátcích publikační činnosti, někdy v roce 1848, hovořila o tom, že jejím prostřednictvím zaplníme zemi světlem. Dnes adventisté sedmého dne vydávají literaturu v 200 jazycích v celkové hodnotě 100 000 000 dolarů ročně. V roce 1890, když světové autority prohlašovaly, že už nikdy nebude válka a že se blýská na lepší časy, Ellen Whiteová napsala: „Přichází bouře a je třeba, abychom se připravili na její běsnění. . . Na všech místech budou problémy. Tisíce lodí skončí v hlubinách oceánu. Celé válečné flotily klesnou ke dnu a miliony lidských životů budou zničeny.“ To se naplnilo během první a druhé světové války.

3.

Pravý prorok vyznává, že Ježíš Kristus přišel v těle, že se Bůh stal člověkem (viz **1. Janův 4,2**). Po přečtení knihy *The Desire of Ages* (Touha věků) musí být všem jasné, že Ellen Whiteová tomuto měřítku vyhovuje. Poslechněte si její slova: „Kristus se obětoval dobrovolně. Mohl zůstat u Otce. Mohl si dál žít v nebeské slávě a těšit se z úcty andělů. Rozhodl se však, že vrátí vládu zpět do Otcových rukou a sestoupí z vesmírného trůnu, aby přinesl světlo a život lidem, kteří umírají ve tmě. Téměř před dvěma tisíci lety zazněla z nebeského Božího trůnu tajemná slova: ‚Oběti ani dary jsi nechtěl, ale dal jsi mi tělo. . . Zde jsem, abych konal, Bože, tvou vůli, jak je o mně v tvé knize psáno.‘ **Židům 10,5-7**. Tato slova odhalují naplnění Božího záměru, který byl od věčnosti tajemstvím. Kristus se chystal navštívit náš svět v lidské podobě. . . Podle lidských měřítek nebyl tak krásný, aby po něm všichni toužili, a přece byl vtěleným Bohem, světlem nebe i země. Skrýval svoji slávu, velikost a vznešenost, aby se mohl přiblížit trpícím a pokoušeným lidem.“ (**The Desire of Ages, 11**)

4.

Zřejmě nejdůležitější znak pravého proroka je jeho život, dílo a vliv jeho učení. Kristus toto pravidlo formuloval v **Matouš 7,15.16**: „Střeďte se lživých proroků, kteří k vám přicházejí v rouchu ovčím, ale uvnitř jsou draví vlci. Po jejich ovoci je poznáte.“ Zaměřili se na ovoce života těch, kdo se řídili radami ducha prorockého, poznáváme, že je dobré. Její svědectví nese dobré ovoce. Když pozorujeme církve, která byla prostřednictvím jejích rad vedena k tomu, aby se věnovala různým druhům činností, musíme uznat, že dílo

Ellen Whiteové splňuje i toto kritérium. Rovněž myšlenková jednota jejího díla, které vznikalo sedmdesát let, je důkazem o pravosti jejího daru.

Praktický test pravosti proroka

[30] Vedle těchto čtyřech hlavních znaků nám Bůh dal další důkazy, podle kterých poznáme, že poselství a svědectví Ellen Whiteové pocházejí od něj. Patří k nim tato:

1. Poselství přichází v pravý čas. Boží lid má určitou potřebu a prorok přináší poselství, které na tuto potřebu v daný čas reaguje. To se například stalo v případě prvního vidění Ellen Whiteové.

2. Poselství je praktické. Informace, které byly skrze Ellen Whiteovou zjeveny, lze uplatnit v praxi. Zaměřte se na to, jestli se prorokovy rady dají využít v každodenním životě.

3. Poselství má vysokou duchovní úroveň. Nezabývá se tématy, která jsou naivní nebo prostá, nýbrž tématy významnými a vznešenými. I způsob vyjadřování proroka obvykle bývá vznešený.

4. Poselství je předáváno zvláštním způsobem. Jak jsme uvedli dříve, mnoho vidění provázely tělesné projevy. Zkušenost Ellen Whiteové se podobala zkušenosti biblických proroků.

5. Vidění není pouhým dojmem, nýbrž opravdovou zkušeností. Ellen Whiteová ve vidění viděla, slyšela, cítila a dostávala pokyny od anděla. Nelze je proto zaměnit se stavem rozrušení nebo s výplodem fantazie.

6. Ellen Whiteová nebyla pod vlivem lidí ze svého okolí. Jednomu člověku napsala: „Myslíš si, že jsem pod vlivem určitých lidí. Pokud by tomu bylo tak, Bůh by mi nikdy nesvěřil práci na jeho díle.“

7. Její současníci se k jejímu dílu stavěli kladně. Jak lidé v církvi, kteří s ní žili a pracovali, tak i lidé mimo církev o ní hovořili jako o „Božím poslu“. Ti, kdo jí byli nejbližší, měli v její poslání a dílo největší důvěru. Čtyři znaky pravého proroka a další důkazy, které zde uvádíme, nám dávají jistotu, že dílo Ellen Whiteové pochází od Boha a můžeme mu důvěřovat.

Mnoho knih Ellen Whiteové je plné rad a pokynů, které jsou pro církev stále aktuální. Ať už jsou tato svědectví obecná, nebo naopak

osobní, týkající se života rodin či jednotlivců, jsou pro nás užitečná. V souvislosti s tím Ellen Whiteová uvádí:

„Jelikož se varování a rady obsažené ve svědectvích pro konkrétní osoby daly stejně účinně aplikovat i na mnoho jiných případů, kterých se přímo netýkají, připadalo mi, že je mou povinností zřejmit je, aby z nich mohla mít užitek celá církev. . . Neznám lepší způsob, jak upozornit na obecná ohrožení, chyby a povinnosti těch, kdo milují Boha a drží se jeho přikázání, než tím, že dám k dispozici tato svědectví.“ Je chyba číst svědectví s touhou najít důvody pro odsuzování ostatních bratrů a sester v Kristu. Svědectví nikdy nesmí být použita jako donucovací prostředek, s jehož pomocí přinutím druhého, aby se na věci díval stejně jako já. Jsou věci, které si člověk musí vyřešit s Bohem sám.

Svědectví a rady pro církev je nutné studovat s cílem objevit v nich principy, které lze využít v dnešní době. Lidé si jsou na celém světě velmi podobní; problémy jednoho jsou i problémy druhého. „Když Bůh napomíná chyby jednoho,“ píše Ellen Whiteová, „chce napomenout mnohé. Upozorňuje na chyby některých, aby tím varoval i ostatní.“

Na sklonku svého života Ellen Whiteová napsala tato slova:

„Skrze Ducha svatého k nám neustále zaznívá Boží hlas, který nás varuje a udílí rady. . . Čas ani zkoušky platnost těchto výroků neznehodnotí. . . Rady, které jsem obdržela v začátcích své svědecké služby, jsou bezpečnými ukazateli, kterých se máme držet i nyní, kdy moje služba končí.“

[31]

Rady, které uvádíme v následující části, jsou vyňaty z mnoha knih Ellen Whiteové. Nejvíce jich však pochází z devítisvazkového díla *Testimony for the Church* (Svědectví pro církev). Tento výběr obsahuje takové rady, které jsou velmi důležité a dají se využít v oblastech, kde není kvůli omezenému počtu členů možné vydat více než jeden svazek. Rady vybírala a sestavovala početná komise pod dozorem výboru Institutu Ellen G. Whiteové, který byl pověřen odpovědností za správu díla ducha prorockého. Podobné výběry bývají většinou stručné a omezené na výroky obsahující jednoduché praktické rady, a proto jsme do knihy zařadili mnoho různých témat.

„Věřte v Hospodina, svého Boha, a budete nepohnutelní; věřte jeho prorokům a bude vás provázet zdar!“ **2. Paralipomenon 20,20.**

Výbor Institutu Ellen G. Whiteové, Washington, D. C., 22. července
1957

[32]

[33]

1. kapitola — Odměna věrných (Moje první vidění)

Když jsem se modlila u rodinného oltáře, sestoupil na mě Duch svatý a já měla dojem, že stoupám výš a výš, vysoko nad temný svět. Rozhlížela jsem se, jestli někde neuvidím adventní lid, ale nemohla jsem ho najít. Pak se ozval hlas, který mě vyzval: „Podívej se ještě jednou, ale pohlédni o něco výš.“ Pozvedla jsem tedy svůj zrak a uviděla úzkou přímou cestu, která vedla vysoko nad zemí. Po této cestě putoval adventní lid k městu, jež bylo na vzdáleném konci cesty. Za ním, na začátku cesty, svítilo jasné světlo, o němž mi anděl řekl, že je to půlnoční volání. Toto světlo ozařovalo celou cestu, aby nikdo neklopýtl. Dokud upírali svůj zrak na Ježíše, který šel před nimi a ukazoval jim cestu, byli v bezpečí. Někteří se však brzy unavili a začali naříkat, že je město příliš vzdálené a že předpokládali, že k němu dorazí mnohem dřív. Tehdy Ježíš, aby jim dodal odvahy, pozvedl svou vznešenou paži, z níž vycházelo světlo a osvětlovalo skupinu adventistů, a oni zvolali: „Haleluja!“ Jiní unáhleně zavrhli světlo za svými zády a tvrdili, že to nebyl Bůh, kdo je zavedl tak daleko. Světlo za nimi přestalo svítit, jejich nohy se ocitly ve tmě, přestali se orientovat a dívat na Ježíše a zřítily se dolů do temného a hříšného světa. Krátce nato jako rozbouřené vody zaburácel Boží hlas, který nám oznámil den a hodinu Ježíšova příchodu. Žijící svatí, jichž bylo 144 000, tomuto hlasu rozuměli, ale bezbožní se domnívali, že to bylo hromobití a zemětřesení. Když Bůh oznámil čas, vylil na nás Ducha svatého a naše obličej se rozzářily slávou Boží stejně jako Mojžíšův obličej po návratu z hory Sinaj.

Oněch 144 000 věrných bylo zapečetěno a panoval mezi nimi dokonalý soulad. Na svých čelech měli napsaná slova Bůh a Nový Jeruzalém a také nádhernou hvězdu s novým Ježíšovým jménem. Bezbožní byli naším štěstím a svatostí pobouřeni, nenávistně se za námi hnali nahoru se záměrem chytit nás a zavřít do vězení. My jsme však jen pozvedli ruce ve jménu Páně a oni bezvládně klesli k zemi. Tehdy spolek satanův (ti, kdo se rozhodli následovat satana) poznal,

že Bůh miluje nás, kdo jeden druhému myjeme nohy a zdravíme se svatým políbením, a pokořili se u našich nohou.

[34] Vzápětí jsme se všichni podívali k východu, protože se tam objevil černý mráček velikosti poloviny lidské dlaně, o kterém jsme všichni věděli, že je to znamení Syna člověka. V posvátném tichu jsme jej sledovali, jak se přibližuje, je čím dál světlejší a zářivější, až se z něj stal velký bílý mrak. Jeho spodní část byla jako oheň, nahoře se klenula duha a kolem dokola byly tisíce andělů, kteří zpívali překrásné písně; na oblaku pak seděl Syn člověka. Jeho vlasy byly bílé a vlnité a splývaly mu na ramena; na hlavě měl mnoho korun. Jeho nohy zářily jako oheň, v pravé ruce držel ostrý srp, v levé stříbrnou trubku. Jeho oči byly jako plameny ohně a dokázaly jeho děti prohlédnout skrz naskrz. Tehdy obličejе všech zbledly a tváře těch, které Bůh zavrhl, zesinaly. Vtom jsme všichni vykřikli: „Kdo bude moci obstát? Je můj oděv bez poskvrny?“ Andělé přestali zpívat, na okamžik se všude rozhostilo tíživé ticho a pak Ježíš promluvil: „Obstojí ti, kdo mají čisté ruce a nezkažené srdce; moje milost je pro vás dostačující.“ V tu chvíli se naše obličejе rozzářily a srdce všech se naplnila radostí. A zatímco se oblak neustále přibližoval, andělé nasadili o oktávu výš a dali se opět do zpěvu.

Když Ježíš, zahalený v plamenech ohně, začal na oblaku klesat níž, zatroubil na svou stříbrnou trubku. Pohlédl na hroby svatých, potom pozvedl své oči i ruce k nebi a zvolal: „Probud' te se, probud' te se, probud' te se! Vstaňte, vy, kteří odpočíváte v prachu země!“ Rozpoutalo se mocné zemětřesení. Hroby se otevřely a mrtví z nich vyšli v šatu nesmrtelnosti. Když oněch 144 000 uvidělo mezi vzkříšenými své přátele, které jim vzala smrt, zakřičelo: „Haleluja!“ V tentýž okamžik jsme byli proměněni a spolu s nimi vyzdviženi vzhůru, abychom se v oblacích setkali s Pánem.

Společně jsme vystoupili na oblak a sedm dní jsme putovali ke skleněnému moři, kde Ježíš vzal koruny a nasazoval nám je na hlavy. Dal nám zlaté harfy a palmové ratolesti. Potom se oněch 144 000 postavilo na hladinu skleněného moře tak, že vytvořilo dokonalý čtverec. Koruny některých zářily více, jiných méně. Některé koruny byly plné hvězd, zatímco na jiných jich bylo jen pár. Každý ale byl se svojí korunou spokojený. Všichni byli oblečeni do zářivě bílých rouch, která jim splývala z ramen až k nohám. Cestou po hladině skleněného moře k bráně města nás provázely zástupy andělů. Ježíš

pozvedl svou mocnou, ušlechtilou paži, položil ji na perlovou bránu, otevřel její křídla, otáčející se na třpytivých pantech, a řekl: „Vyprali jste svá roucha v mé krvi, drželi jste se pevně mé pravdy, pojd' te dál.“ Vešli jsme tedy dovnitř s pocitem, že jsme ve městě právem.

Uviděli jsme strom života a Boží trůn. Z trůnu vyvěral pramen průzračné vody a na obou březích rostl strom života. Kmeny na jednom i druhém břehu byly z čistého zlata. Nejprve jsem si myslela, že vidím dva stromy. Potom jsem si ale všimla, že se kmeny nahoře spojují v jeden strom. Strom života tedy rostl na obou březích řeky života. Jeho větve se skláněly k místu, kde jsme stáli, a nesly překrásné plody, které vypadaly jako ze směsi zlata a stříbra.

Posadili jsme se pod strom a prohlíželi si slávu tohoto místa, když vtom k nám přišli bratři Fitch a Stockman, kteří kázali evangelium o království a které Bůh uložil do hrobu, aby je ochránil, a ptali se nás, čím jsme prošli, zatímco oni spali. Vzpomínali jsme na své nejtěžší zkoušky, ale v porovnání s okolní slávou, která vše převyšovala, se nám zdály tak malicherné, že jsme o nich nedokázali mluvit. Byli jsme jen schopni zvolat: „Haleluja, jak snadné je dostat se do nebe!“ a rozezvučeli jsme své harfy, až se nebeská klenba zachvěla.

Pod Ježíšovým vedením jsme z města sestoupili na zem, na vysokou majestátní horu, která se pod dotykem Ježíšových nohou rozestoupila a na jejím místě vznikla rozlehlá pláň. Tehdy jsme pohlédli vzhůru a uviděli ono veliké město s dvanácti základními kameny a dvanácti branami, v nichž stál vždy jeden anděl. Všichni jsme zvolali: „Město, veliké město, které sestupuje od Boha na zem!“ A město sestoupilo na místo, kde jsme stáli. Potom jsme si začali prohlížet překrásné věci, které se nacházely vně městských hradeb. Spatřila jsem neuvěřitelně krásné domy, které vypadaly jako ze stříbra; podpíraly je čtyři sloupy vykládané nejkrásnějšími perlami, jaké jsem kdy viděla. Byly připraveny pro svaté. V každém domě byla zlatá police. Viděla jsem mnohé svaté, jak vešli dovnitř, sundali z hlavy koruny, položili je na polici a šli obdělávat půdu. Neobdělávali ji však způsobem, jak ji obděláváme my na zemi. Nad hlavami jim zářilo světlo a oni neustále chválili Boha.

Uviděla jsem další louku plnou nejrůznějších druhů květin. Když jsem jednu z nich utrhla, vykřikla jsem: „Ony nikdy neuvadnou!“ Potom jsem spatřila místo s vysokou trávou, která byla neuvěřitelně

krásná; byla svěže zelená, a když se rozvlnila, aby vzdala čest Králi Ježíši, zlatě a stříbrně se blýskala. Následně jsem se ocitla na louce plné nejrůznější zvěře — lev, beránek, leopard a vlk vedle sebe žili v naprostém souladu. Prošli jsme mezi nimi a oni nás pokojně následovali. Pak jsme vešli do lesa, který vůbec nebyl tmavý jako lesy u nás na zemi. Naopak byl světlý a překrásný, větve stromů se pohupovaly dopředu a dozadu a my všichni jsme zvolali: „V divoké přírodě budeme v bezpečí, s klidem budeme moci spávat v lese!“ Prošli jsme lesem a zamířili k hoře Sijón.

Cestou jsme potkali další skupinu lidí, kteří rovněž žasli nad okolní krásou. Všimla jsem si, že jejich sněhově bílý oděv má červené lemování a jejich koruny jsou osázené brilianty. Když jsme je pozdravili, zeptala jsem se Ježíše, kdo to je. Řekl mi, že jsou to mučedníci, kteří pro něj položili život. Spolu s nimi šel veliký zástup malých dětí, jejichž oblečení bylo taktéž červeně lemované. Přímou před námi se tyčila hora Sijón. Na jejím vrcholu stál nádherný chrám. Kolem dokola bylo dalších sedm hor, na kterých rostly růže a lilie. Viděla jsem děti, jak šplhají nebo s pomocí svých křidélek vyletují k jejich vrcholům a tyto nevádnoucí květy trhají. Okolo chrámu rostly nejrůznější druhy stromů, díky nimž bylo vnější prostranství velmi krásné. Borovice, jedle, myrty, granátovníky a fíkovníky, jejichž větve se pod tíhou plodů skláněly až k zemi, dodávaly místu příjemnou atmosféru. A když jsme se chystali vstoupit do svatého chrámu, Ježíš si vzal slovo a zvolal: „Dovnitř může vstoupit jen oněch 144 000!“ Načeš jsme zvolali: „Haleluja!“

Chrám podepíralo sedm sloupů z ryzího zlata vykládaných nejkrásnějšími perlami. Krásu, kterou jsem uvnitř viděla, nedokážu popsat. Kdybych uměla mluvit nebeskou řečí, mohla bych slávu nové země aspoň poodhalit. Viděla jsem tam kamenné stoly, do nichž byla zlatým písmem vyryta jména 144 000 svatých. Když jsme si prohlédli krásu chrámu, vyšli jsme ven a Ježíš se od nás oddělil a odešel do města. Krátce nato jsme znovu uslyšeli jeho líbezný hlas: „Pojďte sem, moji věrní, prošli jste velkým utrpením a drželi jste se mé vůle; trpěli jste pro mě. Pojďte na hostinu! Opásám se a budu vás obsluhovat.“ Zvolali jsme: „Haleluja! Sláva!“ a vešli jsme do města. Uviděla jsem stůl z ryzího stříbra; ačkoli byl dlouhý mnoho kilometrů, dokázala jsem dohlédnout na jeho konec. Byly na něm plody ze stromu života, mana, mandle, fíky, granátová jablka,

hrozny a mnoho dalších druhů ovoce. Zeptala jsem se Ježíše, jestli mohu to ovoce jíst. Řekl mi: „Teď ne. Ti, kdo toto ovoce ochutnají, nikdy se už nevrátí zpátky na zem. Když ale zůstaneš věrná, zakrátko budeš moci jíst plody ze stromu života a pít z pramene živé vody.“ A dodal: „Teď se musíš vrátit zpět a sdělit ostatním, co jsem ti ukázal.“ Pak se mnou anděl sestoupil dolů, do tohoto temného světa. Někdy si říkám, že to tady déle nevydržím; všechny pozemské věci na mě působí velmi pochmurně. Cítím se zde velmi opuštěná, protože jsem viděla lepší svět. Kdybych měla křídla jako holubice, odletěla bych pryč a měla bych klid! (*Early Writings, s. 14-20*)

[36]

[37]

2. kapitola — Doba konce

Žijeme v době konce. Rychle se naplňující znamení nás ujistí ují o tom, že příchod Ježíše Krista je za dveřmi. Doba, v níž žijeme, je vážná a významná. Duch Boží na tento svět pomalu ale jistě přestává působit. Na ty, kdo pohrdají Boží milostí, začínají dopadat rány a soudy. Přírodní katastrofy, bezútěšný stav společnosti a zvěsti o válkách nevěstí nic dobrého. Ohlašují příchod daleko významnějších událostí.

Mocnosti zla spojují své síly a sdružují se. Nabírají energii k poslednímu úderu. Brzy na naší zemi dojde k významným změnám a závěrečné události naběrou spád.

Současný vývoj věcí ve světě naznačuje, že těžkosti jsou už tady. Zprávy v novinách jsou předznamenáním strašlivého zápasu, k němuž dojde v blízké budoucnosti. Krádeže jsou na denním pořádku. Nepokoje jsou samozřejmostí. Na celém světě dochází k přepadením a vraždám. Lidé posedlí zlými démony ničí životy mužů, žen a malých dětí. Lidská povaha je plná neřesti a zla ve všech možných podobách. Nepříteli se podařilo překroutit spravedlnost a naplnit lidská srdce chamtivostí. „Právo je úplně potlačeno, spravedlnost stojí někde v dáli, pravda klopýtá po náměstí, a co je správné, nemůže vstoupit.“ **Izajáš 59,14**. Ve velkých městech žijí celé zástupy lidí v chudobě a neštěstí, trpí nedostatkem jídla, nemají kde spát a co si obléct. Ve stejných městech rovněž žijí ti, co mají vše, po čem lidské srdce touží; jsou obklopeni blahobytem, utrácejí peníze za drazé vybavené domy, za šperky, ba co hůř — za věci, které slouží k uspokojení jejich smyslů: za alkohol, tabák a další látky, které ničí mozek, zatemňují rozum a poskvřňují duši. Zatímco k Bohu doléhá nárek hladovějících, lidé prostřednictvím útlaku a vydírání hromadí neuvěřitelné bohatství.

V nočním vidění mi byly ukázány budovy, které se vypínaly až k nebi. O těchto stavbách se tvrdilo, že jsou ohnivzdorné, a sloužily k oslavě svých majitelů a stavitelů. Byly vyšší a vyšší a k jejich výstavbě se používaly ty nejdražší materiály. Ti, kdo tyto budovy

vlastnili, se neptali: „Jakým způsobem můžeme nejlépe uctít Boha?“ Bůh v jejich myšlenkách vůbec neměl místo.

Zatímco tyto budovy rostly, jejich majitelé se radovali z toho, že své peníze mohou využít k sebevyvýšení a k probuzení závisti druhých. Většinu peněz, které takto investovali, získali násilím a útlakem chudých. Úplně zapomněli, že v nebi se vedou záznamy o všech uzavřených obchodech, o každé nespravedlivé smlouvě, o každém podvodu.

V další scéně, kterou jsem viděla, byl vyhlášen požární poplach. Lidé se dívali na vysoké a údajně ohnivzdorné budovy a říkali si: „Oheň je nemůže zničit.“ Ony se však roztavily, jako by byly z vosku. Hasičské hadice nedokázaly zabránit jejich zničení. Hasiči je vůbec nestihli použít.

[38]

Bylo mi zjeveno, že až nastane čas druhého příchodu, pyšná srdce ambiciózních lidí se už nebudou moci změnit. Lidé zjistí, že silná paže, která přinesla spásu, přinese i zničení. Žádná pozemská mocnost nebude schopná čelit ruce Boží. V den, kdy Bůh lidem odplatí za neúctu k jeho svatému zákonu a za sobectví, žádný sebelepší materiál, použitý ke stavbě vysokých budov, je neochrání před zánikem.

Není mnoho těch, dokonce ani mezi pedagogy a politiky, kdo vědí, co je příčinou špatného stavu společnosti. Vláda není schopná zastavit morální úpadek, vyřešit bídu a vzrůstající kriminalitu. Marně se pokoušejí vymyslet důmyslné systémy, které by zvýšily bezpečnost obchodování. Kdyby lidé věnovali větší pozornost Božímu slovu, našli by způsob, jak vyřešit problémy, které jim působí starosti.

V Bibli je popsáno, v jakém stavu bude svět těsně před druhým příchodem Ježíše Krista. O těch, kdo krádežemi a útlakem nashromáždili veliké jmění, se tam uvádí: „Vaše zlato a stříbro zrezavělo, a ten rez bude svědčit proti vám a stráví vaše tělo jako oheň. Nashromáždili jste si poklady — pro konec dnů! Hle, mzda dělníků, kteří žali vaše pole, a vy jste jim ji upřeli, volá do nebes, a křik ženců pronikl ke sluchu Hospodina zástupů. Žili jste rozmařile a hýřili jste na zemi, vykrmili jste se — pro den porážky! Odsoudili jste a zahubili jste spravedlivého; a on se proti vám nestaví.“ **Jakubův 5,3-6.**

Kolik lidí se ale dnes zabývá varovnými znameními doby? Jaký vliv to má na lidi ve světě? Jak to mění jejich postoje? Asi podobně jako se měnily postoje lidí v době Noeho. V době před potopou měli lidé plnou hlavu světských starostí a radostí „a nic nepoznali, až přišla potopa a zachvátila všechny“ **Matouš 24,39**. Z nebe zaznívala varovná poselství, ale oni jim odmítli naslouchat. Dnes je to stejné: Svět, který nemá nejmenší ochotu naslouchat varovnému Božímu hlasu, se řítí do věčné záhuby.

Svět je zmítaný válkami. Proroctví z jedenácté kapitoly knihy Daniel se už téměř naplnilo. Brzy nastanou problémy, jež jsou popsány v Bibli.

„Hle, Hospodin vyplení zemi a zpusťší ji, rozvrátí její tvářnost a rozpráší její obyvatele. . . . neboť přestoupili zákony, změnili nařízení, porušili věčnou smlouvu. Proto pozře zemi prokletí, kdo v ní přebývají, budou pykat. . . Ustane veselí bubnů, pomine hluk rozjařených, ustane veselí citary.“ **Izajáš 24,1.5.6.8**.

„Běda, ten den! Blízko je den Hospodinův! Přivalí se jako zhouba Všemohoucího.“ (**Jóel 1,15**)

„Viděl jsem zemi, a hle, je pustá a prázdná, nebesa jsou beze světla. Viděl jsem hory, a hle, třesou se, všechny pahorky se otřásají. Viděl jsem, a hle, nikde žádný člověk, i všechno nebeské ptactvo odletělo. Viděl jsem, a hle, sad je pouští, všechna města v něm jsou podvrácená Hospodinem, jeho planoucím hněvem.“ **Jeremjáš 4,23-26**.

„Běda, bude to veliký den, bez obdoby, čas soužení pro Jákoba, ale bude z něho zachráněn.“ **Jeremjáš 30,7**.

Ne všichni v tomto světě se ale přidali na stranu nepřítelů a postavili se proti Bohu. Ne všichni jsou nevěrní. Na zemi zbyla hrstka těch, kteří věrně stojí na Boží straně. Jan o nich píše: „Zde se ukáže vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a věrnost Ježíši.“ **Zjevení 14,12**. Brzy se rozpoutá zuřivá bitva mezi těmi, kdo slouží Bohu, a jeho nepřáteli. Brzy se zhroutí vše, co není pevné, a zůstane jen to neotřesitelné.

Satan se zápallem studuje Bibli. Ví, že mu už nezbyvá moc času, a všemožně se snaží mařit Boží dílo na zemi. Nelze si představit, co budou prožívat věřící, až dojde k pronásledování, k jakému docházelo v minulosti. Budou kráčet ve světle, jež bude na zem dopadat od Božího trůnu. Andělé budou nepřetržitě zajišťovat spojení mezi

nebem a zemí. A satan, obklopený anděly zla, bude předvádět všemožné zázraky a s jejich pomocí svádět vyvolené. Na zázraky se Boží lid nebude moci ohlížet, protože satan bude dělat falešné zázraky. Boží lid, který obstál ve zkouškách, najde sílu ve znamení ohlášeném v **2. Mojžíšova 31,12—18**. Bude se muset spolehnout na živé slovo: „Psáno jest.“ To je jediný základ, na kterém budou moci pevně stát. Všichni ti, kdo porušili smlouvu s Bohem, budou v onen den bez Boha a bez naděje.

Zbožní lidé se budou od světa lišit zejména zachováváním čtvrtého přikázání, které je znamením Boží stvořitelské moci a dokladem jeho svrchovaného práva na úctu člověka. Bezbožní se naopak budou vyznačovat snahou odstranit památník stvoření a na jeho místo postavit ustanovení Říma. V tomto bodě sporu se křesťané rozdělí na dva početné tábory. V jednom budou ti, kdo zachovávají Boží přikázání a drží se víry Ježíšovy, a v druhém ti, kdo uctívají šelmu, klaní se jejímu obrazu a nesou její znamení. Ačkoli církve a stát spojí své síly, aby „všechny, malé i velké, bohaté i chudé, svobodné i otroky“ přinutily přijmout znamení šelmy, Boží věrní jej přesto nepřijmou (viz **Zjevení 13,16**). Prorok z ostrova Patmos viděl ty, „kteří zvítězili nad dravou šelmou, nesklonili se před jejím obrazem a nenechali se označit číslicí jejího jména. Stáli na jiskřícím moři, měli Boží loutny a zpívali píseň Božího služebníka Mojžíše a píseň Beránkovu.“

Na Boží lid čekají hrůzostrašné zkoušky a soužení. Duch válek popouzí proti sobě národy ze všech konců země. Ale v době soužení — v době, která na této zemi nikdy neměla obdoby — bude Boží lid pevně stát. Satan a jeho přívrženci nebudou schopni Boží děti zničit, protože je budou chránit mocní andělé. (**Testimonies For The Church, sv. 9, s. 11-17**)

3. kapitola — Příprava na setkání s Pánem

Viděla jsem, že nemáme zapomínat na druhý příchod Ježíše Krista. Anděl mi řekl: „Připravte se, připravte se na to, co přijde na tento svět. Ať je vaše jednání v souladu s vaší vírou.“ Viděla jsem, že svou mysl musíme upnout k Bohu a svůj vliv využít v Boží prospěch a k šíření pravdy. Nemůžeme Boha uctívat a zároveň být lehkomyšní a lhostejní. Nemůžeme ho oslavovat a přitom být sklíčení. Musíme se zápalem usilovat o spásu svou i druhých. To je nejdůležitější a vše ostatní je až na druhém místě.

Spatřila jsem krásu nebes. Slyšela jsem nádherné písně andělů, kteří chválili, vyvyšovali a oslavovali Ježíše. Tehdy jsem si aspoň částečně uvědomila, jak podivuhodná je láska Syna Božího. Vzdal se vsí slávy a úcty, kterým se těšil v nebi, a kvůli naší záchraně ochotně a s pokorou snášel urážky a pohrdání, jimiž ho lidé zahrnuli. Týrali ho, bičovali, bili; na Golgotě se nechal přibít na kříž a podstoupil nejstrašnější smrt jen proto, aby nám zachránil život. Umožnil nám umýt se v jeho krvi, abychom po vzkříšení s ním mohli žít v příbytích, které nám připraví. Dal nám příležitost radovat se ze světla a slávy nebes, poslouchat zpěv andělů a zpívat spolu s nimi.

Viděla jsem, že celá nebesa se podílejí na naší spáse. Je vůbec možné, abychom byli lhostejní? Abychom se nezajímali o to, jestli budeme nebo nebudeme spaseni? Je vůbec možné, abychom odmítli oběť, kterou nám Kristus přinesl? Někteří to tak dělají. Vysmívají se nabízené milosti a dopadá na ně Boží hněv. Boží Duch se ale nebude rmoutit věčně. Budou-li ještě chvíli takto jednat, přestane na ně působit. Pokud po tom všem, co Bůh pro jejich záchranu udělal, svým jednáním ukazují, že odmítají nabízenou Ježíšovu milost, zaplatí za to smrtí. Bude to strašlivá smrt, protože budou prožívat stejná muka, jaká prožil Ježíš na kříži, když zaplatil za jejich spásu, kterou odmítli. A pak si uvědomí, o co přišli — o věčný život a věčné dědictví. Veliká oběť, která byla pro spásu duší přinesena, je dokladem o jejich hodnotě. Pokud je však drahocenná duše jednou ztracena, je ztracena navždy.

Viděla jsem anděla s váhami v ruce, který vážil myšlenky a zájmy Božího lidu, zejména mladých lidí. Na jedné misce byly myšlenky směřující k nebi a na druhé myšlenky a zájmy tíhnoucí k zemi. Na druhou misku byly položeny všechny romány, které si tito lidé přečetli, všechny myšlenky týkající se oblečení a vizáže, veškerá marnivost, pýcha apod. Byla to velmi vážná chvíle. Andělé stáli a vážili myšlenky Božích dětí — těch, kteří o sobě prohlašovali, že zemřeli světu a odevzdali život Bohu. Miska, na kterou se odkládaly myšlenky týkající se světa, marnivosti a pýchy, rychle klesala dolů, přestože z váhy padalo závaží za závažím. Druhá miska, na níž byly myšlenky a zájmy týkající se nebeských věcí, stoupala vzhůru stejně rychle, jako ta první klesala dolů, a byla neuvěřitelně lehká. Přestože jsem schopná přesně popsat, co jsem viděla, nedokážu vypovědět, jaký dojem v mé mysli a duši zanechalo to, když jsem pozorovala anděla s váhami, jak váží myšlenky a zájmy Božího lidu. Anděl prohlásil: „Mohou takoví vstoupit do nebe? Ne, ne, nikdy. Řekni jim, že naděje, kterou chovají, je marná a že pokud se rychle nebudou kát a nepřijmou spasení, zahynou.“

[41]

Formální zbožnost nikoho nespasí. Všichni musí mít hlubokou a živou zkušenost. To jediné je v době soužení zachráněním. Tehdy se ukáže, z jakého materiálu je jejich dílo. Pokud ze zlata, stříbra a drahého kamení, budou v bezpečí, jako by byli v Božím chrámu. Pokud je ale ze dřeva, sena a trávy, nic je proti Božímu hněvu neochrání.

Viděla jsem, že mnozí se poměřují s druhými; porovnávají své životy s životy druhých. To není správné. Naším jediným vzorem je Ježíš. On jediný nám může být příkladem a všichni by se jej měli snažit napodobit. Bud' spolupracujeme s Kristem, nebo spolupracujeme s nepřítelem. Bud' shromažd'ujeme s Kristem, nebo rozptylujeme. Bud' jsme přesvědčenými křesťany, nebo jimi nejsme vůbec. Kristus říká: „Vím o tvých skutcích; nejsi studený ani horký. Kéž bys byl studený nebo horký!“ **Zjevení 3,15.16.**

Viděla jsem, že někteří pořádně nevědí, co je to sebezapření a sebeobětování či co znamená trpět pro pravdu. Kdo se však neobětuje, do nebe nevejde. Sebezapření a sebeobětování se musíme učit. Někteří své já ani svá těla neobětovali na oltáři Bohu. Pěstují si vznětlivou, nestálou povahu, uspokojují své chutě a prosazují své zájmy, aniž by se zajímali o Boží záležitosti. Ti však, kdo jsou ochotní pro život věčný přinést jakoukoli oběť, si mohou být jisti, že jej zís-

kají. Trpět, křížovat své já a zříct se každé modly má rozhodně cenu, protože nebeská sláva všechno převýší a zastíní veškeré pozemské potěšení. (*Testimonies For The Church, sv. 1, s. 123-126*)

4. kapitola — Jednota v Kristu a bratrská láska

Bůh si přeje, aby jeho děti byly jednotné. Cožpak nevíte, že budeme žít společně v nebi? Je snad Kristus vnitřně rozdělen? Může nám Bůh dovolit dosáhnout úspěchu, když se odmítáme přestat hádat a sjednotit se a když nejdeme jednomyslně za stejným cílem, nejsme ochotni zapojit své srdce, mysl a všechny své síly do díla, které je v Božích očích tak svaté? V jednotě je síla, v rozdělení slabost. Když budeme jednotní, když budeme harmonicky spolupracovat na záchraně lidských životů, budeme opravdu „Božími spolupracovníky“. Ti, kdo odmítají spolupracovat, zneuctívají tím Boha. Nepřítele spasení těší, když vidí ty, kdo zvěstují ukřižovaného Krista, jak se mezi sebou hádají. Takoví v sobě potřebují pěstovat bratrskou lásku a zjemňovat své srdce. Kdyby poodhrnuli oponu, která zakrývá budoucnost, a spatřili by důsledky svého rozdělení, určitě by se káli. (*Testimonies For The Church*, sv. 8, s. 240)

Jednota s Kristem

Svět s uspokojením sleduje, jak jsou křesťané rozdělení. Nevěřící z toho mají radost. Bůh si ale přeje, aby se jeho církev změnila. V těchto posledních dnech je jednota s Kristem a mezi sebou navzájem naše jediná záchrana. Nedovolte, aby satan mohl ukazovat na členy církve a říkat: „Podívejte se, jak se tito lidé, kteří stojí na Kristově straně, navzájem nenávidí. Dokud budou více sil věnovat boji proti sobě než proti nám, nemáme se čeho bát.“

Když na učedníky sestoupil Duch svatý, jejich spasené duše toužily kázat zvěst o vzkříšeném Spasiteli. Rádi pobývali ve společenství svatých. Byli jemní, pozorní, nesobečtí, ochotní kvůli pravdě přinést jakoukoli oběť. Každý den si projevovali lásku, jak jim to Kristus přikázal. Nesobeckými slovy a činy probouzeli tuto lásku i v srdcích druhých.

Věřící měli stále usilovat o lásku, již byla naplněna srdce apoštolů po vylití Ducha svatého. Měli na své cestě zachovávat nové

příkázání: „Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako jsem já miloval vás, i vy se milujte navzájem.“ Jan 13,34. Měli být natolik sjednoceni s Kristem, aby dokázali splnit jeho požadavky. Měli vyvyšovat moc Spasitele, který je mohl ospravedlnit svojí spravedlností.

[43] První křesťané však začali hledat nedostatky jedni na druhých. Tím, že se zaměřili na chyby a nelaskavě se začali napomínat, spustili z očí Spasitele a jeho velikou lásku, kterou zjevil hříšníkům. Začali přísněji dbát na vnější obřady, upjatě střežili čistotu učení a byli k sobě velice kritičtí. V touze odsoudit chyby druhých začali přehlížet vlastní nedostatky, zapomněli na Ježíšovo učení o bratrské lásce a ze všeho nejsmutnější bylo, že si přestali uvědomovat, o co přišli. Nevšimli si, že se z jejich života vytratilo štěstí a radost, a neuvědomili si, že se záhy ocitnou v temnotě, protože ze svého srdce vytěsnili Boží lásku.

Apoštol Jan si byl vědom toho, že se z církve vytrácí bratrská láska, a proto na ni začal klást důraz. Až do své smrti věřící nabádal, aby se ustavičně navzájem milovali. Jeho dopisy jsou touto myšlenkou prostoupeny. „Milování, milujme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná. . . V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život. . . Milování, jestliže Bůh nás tak miloval, i my se máme navzájem milovat.“ 1. Janův 4,7.9.11.

V církvi je veliký nedostatek Boží lásky. Mnozí z těch, kdo tvrdí, že milují Spasitele, nemilují ty, kdo náleží do křesťanského společenství. Máme společnou víru, jsme členy jedné rodiny, všichni jsme dětmi stejného nebeského Otce, všichni máme stejnou naději na věčný život. Mělo by nás k sobě pojít pevné pouto. Nevěřící lidé sledují, jestli naše víra má posvěcující vliv na naše srdce. Velmi rychle dokážou odhalit všechny naše nedostatky a veškerý nesoulad našich slov a činů. Nedávejme jim příležitost k odsouzení naší víry.

Nejmocnější svědectví

To, co nás nejvíce ohrožuje, není ani tak nepřátelství světa, jako spíše zlo, které ve svém srdci chovají křesťané. To páchá největší škody a nejvíce brzdí postup Božího díla. Neexistuje lepší způsob jak zničit naši duchovnost, než být závistiví, navzájem se podezří-

vat, zaměřovat se na chyby druhých a za vším vidět zlo. „To přece není moudrost přicházející shůry, ale přízemní, živočišná, d'ábelská. Vždyť kde je závist a svárliivost, tam je zmatek a kdejaká špatnost. Moudrost shůry je především čistá, dále mírumilovná, ohleduplná, ochotná dát se přesvědčit, plná slitování a dobrého ovoce, bez před-sudků a bez přetvářky. Ovoce spravedlnosti sklídí u Boha ti, kdo rozsévají pokoj.“ **Jakubův 3,15-18.**

Harmonie a jednota ve společenství lidí různých povah je svědec-tvím o tom, že Bůh poslal svého Syna na svět, aby zachránil hříšníky. Je naší výsadou toto svědectví lidem přinášet. Abychom toho ale byli schopni, musíme se podřídít Kristu. Naše povaha musí být v souladu s jeho povahou, naše vůle se musí podřídít jeho vůli. Potom můžeme vzájemně spolupracovat, aniž by docházelo k roztržkám.

Zaměříme-li se na nepatrné rozdíly v názorech, povede nás to k jednání, které začne ničit křesťanské společenství. Nedovolme nepříteli, aby nad námi takto získal převahu. Usilujme o úzký vztah s Bohem a mezi sebou navzájem. Potom budeme jako stromy sprave-dlnosti, které vysadil Bůh a které zavlažuje řeka života, a ponese-mo hojně ovoce. Kristus přece řekl: „Tím bude oslaven můj Otec, když ponese-te hojně ovoce a budete mými učedníky.“ **Jan 15,8.**

Pokud vezmeme vážně Kristovu modlitbu a začneme se jí v každodenním životě řídit, jednání členů církve bude více jednotné. Bratry a sestry bude k sobě poutat zlaté pouto Kristovy lásky. K této jednotě může dojít jen působením Ducha Božího. Ten, kdo posvětil sám sebe, může posvětit své učedníky. Sjednotíme-li se s ním, sjednotíme se jedni s druhými nejsvětější vírou. Začneme-li [44] toužit po jednotě, po níž si Bůh přeje, abychom toužili, získáme ji. (**Testimonies For The Church, sv. 8, s. 242,243**)

Bůh nepotřebuje velký počet institucí, obrovské budovy a vnější krásu, nýbrž harmonickou spolupráci vzácných a Bohem vyvolených lidí, kteří jsou vzájemně spojeni a jejichž život je skryt s Kristem v Bohu. Každý má splnit své poslání a svými myšlenkami, slovy a činy má šířit správný vliv. Teprve až to všichni Boží služebníci začnou dělat, bude Boží dílo celistvé a dokonalé. (**Testimonies For The Church, sv. 8, s. 183**)

Pán potřebuje lidi opravdové víry a zdravého úsudku, kteří do-kážou rozlišovat mezi pravdou a lží. Každý by měl být neustále ve střehu, studovat a řídit se tím, co je napsáno v 17. kapitole Janova

evangelia, a uchovat si víru v přítomnou pravdu. Potřebujeme se naučit sebeovládání, abychom své jednání dokázali sladit s Kristovou modlitbou. (*Testimonies For The Church*, sv. 8, s. 239)

Spasitel touží po tom, aby jeho služebníci v plné výši a hloubce naplnili Boží záměry. Mají být jedno v něm, třebaže jsou rozptýleni po celém světě. Bůh je však nemůže sjednotit, dokud nevymění svou cestu za jeho cestu. (*Testimonies For The Church*, sv. 8, s. 243)

Spolupráce

Při zakládání institucí v nových oblastech je často nutné svěřit odpovědnost lidem, kteří nejsou dobře obeznámeni s Božím dílem. Tito lidé jsou ve velké nevýhodě, a pokud oni a jejich spolupracovníci nebudou mít nesobecký postoj k Božímu dílu, vytvoří se uvnitř instituce takové podmínky, které budou bránit jeho rozmachu.

Mnozí se domnívají, že určité práci rozumějí jen oni a že jim nikdo nemůže radit. Takoví jedinci si často neuvědomují, že se daná práce dá vykonávat mnohem efektivnějším způsobem. Když jim to však někdo naznačí, jsou dotčeni a mají ještě větší sklon řídit se jen vlastními názory. Jiní zase nejsou ochotni sdílet své zkušenosti s druhými. A nezkušení zase nechtějí, aby vyšla najevo jejich neznalost. Dělají raději chyby, plýtvají časem a finančními prostředky, než aby dali stranou svou pýchu a někoho požádali o pomoc.

Není těžké odhadnout, co je příčinou těchto problémů. Pracovníci se pokládají za nezávislá vlákna, místo aby se spojili a vytvořili krásný vzor.

Tyto věci rmoutí Ducha svatého. Bůh si přeje, abychom se učili jeden od druhého. Neposvěcená nezávislost má za následek, že s námi Bůh nemůže spolupracovat. Z toho má satan samozřejmě velikou radost.

Bůh každého vyzkouší, jestli pracuje na rozvoji Boží instituce, nebo sleduje své vlastní zájmy.

Pýcha a domýšlivost jsou velmi vážné a téměř nevyléčitelné hříchy. Brání veškerému růstu. Je-li člověk přesvědčený o tom, že je dokonalý a nic nepotřebuje, a přitom má vážné charakterové vady, jen stěží se může duchovně rozvíjet. „Lékaře nepotřebují zdraví, ale

nemocní.“ **Matouš 9,12**. Jak se může někdo zlepšit, když si myslí, že jeho chování je v naprostém pořádku?

Jen opravdově odevzdaný křesťan může být skutečně ctnostným člověkem. (**Testimonies For The Church, sv. 7, s. 197-200**)

[45]

5. kapitola — Kristus, naše spravedlnost

„Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očistí uje nás od každé nepravosti.“ **1. Janův 1,9.**

Bůh si přeje, abychom vyznali své hříchy a pokořili před ním svá srdce. Současně si ale přeje, abychom k němu přistupovali s důvěrou jako k milujícímu otci, jenž nezavrhne ty, kdo v něj věří. Mnozí se řídí svým zrakem, nikoli vírou. Důvěřují tomu, co vidí, ale nedokážou ocenit drahocenná zaslíbení, která máme v Božím slově. Přitom Boha nejvíce pošpiníme tím, když nevěříme tomu, co říká, a naznačujeme, že si nejsme jistí, jestli s námi jedná upřímně, nebo nás podvádí.

Bůh nás kvůli našim hříchům neopustí. Můžeme dělat chyby, rmoutit jeho Ducha, když se ale budeme kát a přijdeme za ním s lítostí, on nás neodvrhne. Je nutné odstranit mnohé překážky. Chováme v srdci nesprávné pocity, jsme pyšní, soběstační, netrpěliví a nespokojení. To všechno nás odděluje od Boha. Musíme vyznat své hříchy a dovolit milosti, aby začala přetvářet naše srdce. Z těch, kdo se cítí být slabí a malomyslní, se mohou stát silní Boží lidé, kteří pro svého Pána vykonají vznešené dílo. Pro svou práci ale musejí mít vznešenou motivaci; v jejich srdci nesmí být ani špetka sobectví.

Musíme se učit v Kristově škole. Jen jeho spravedlnost nás uschopňuje přijmout požehnání smlouvy milosti. Dlouho jsme toužili a snažili se toto požehnání získat, ale nepodařilo se nám to, protože jsme si mysleli, že si je můžeme něčím zasloužit. Neodvrátili jsme svůj pohled od sebe a vírou jsme nepřijali, že Ježíš je Spasitel. Nesmíme si myslet, že by nás naše vlastní spravedlnost a zásluhy mohly zachránit. Kristova milost je jedinou nadějí naší spásy. Pán nám skrze svého proroka zaslíbil: „Svévolník ať opustí svou cestu, muž propadlý ničemnostem svoje úmysly; nechť se vrátí k Hospodinu, slituje se nad ním, k Bohu našemu, vždyť odpouští mnoho.“ **Izajáš 55,7.** Na toto zaslíbení se musíme cele spolehnout. Pokud se vírou upneme na Boha, pokud se plně spolehneme na Ježíše

jako na Spasitele, který odpouští hříchy, obdržíme veškerou pomoc, kterou budeme potřebovat. Spoléháme se na sebe, jako bychom měli sílu se zachránit. Ježíš však za nás zemřel, protože toho nejsme schopni. On je naše naděje, naše ospravedlnění a naše spravedlnost. Nesmíme žít ve strachu, že nemáme Spasitele, nebo v přesvědčení, že pro nás nemá ani špetku slitování. Vždyť právě v tuto chvíli pro nás pracuje a zve nás, abychom k němu přišli ve své bezmoci a byli zachráněni. Svou nevírou jej zneuctíváme. Je nepochopitelné, jak zacházíme se svým nejlepším přítelem, jak málo důvěry máme v toho, kdo je schopen spasit i ty největší odpadlíky a kdo nám dal důkaz o své veliké lásce.

[46]

Bratři, vy si opravdu myslíte, že si svými zásluhami získáte Boží přízeň a že se musíte zbavit hříchu dřív, než budete moci využít jeho spásitelskou moc? Jestliže si to opravdu myslíte, obávám se, že žádnou sílu neobdržíte a budete nakonec zmalomyslnění.

Když Bůh dopustil, aby hadi na poušti uštkli vzbouřené Izraelce, přikázal Mojžíši, aby vyrobil bronzového hada a připevnil jej na hůl; každý uštknutý, který se na tohoto hada podívá, bude žít. Mnozí ale tohoto nebeského prostředku záchrany nevyužili. Všude kolem viděli mrtvé a umírající a věděli, že bez Boží pomoci je jejich osud zpečetěn. Třebaže mohli být okamžitě uzdraveni, raději tak dlouho naříkali nad svým zraněním, nad bolestí, nad jistou smrtí, až je opustily síly a jejich oči znehybněly.

„Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný.“ **Jan 3,14.** Pokud víte o svých hříších, neplačte nad nimi, ale pohlédněte a žijte. Ježíš je náš jediný Spasitel. Přestože miliony lidí, kteří potřebují být uzdraveni, jeho milost odmítnou, ani jeden z těch, kdo se spoléhá na jeho zásluhy, nezahyne. Ve chvíli, kdy si uvědomíme, že jsme bez Krista zcela ztraceni, nesmíme malomyslnět, ale musíme se plně spolehnout na ukřižovaného a vzkříšeného Spasitele. Nebohá, hříchem nakažená duše, pohlédni a žij! Ježíš slíbil, že zachrání všechny, kdo za ním přijdou.

Přijďte k Ježíši a získejte jeho pokoj. Jeho požehnání můžete obdržet právě v tuto chvíli. Satan se vám snaží namluvit, že jste bezmocní a nezasloužíte si požehnání. Je to pravda: opravdu jste bezmocní. Vy ale před ním vyvyšte Ježíše: „Můj Spasitel byl vzkříšen. Na něj spoléhám a vím, že on mě nikdy nezavrhne. V jeho

jménu zvítězím. On je moje spravedlnost a moje koruna slávy.“ Nedovolte, aby si kdokoli myslel, že jeho případ je beznadějný; není to pravda. Možná cítíte, že jste hříšní a nedokonalí. To jen ukazuje, že potřebujete Spasitele. Pokud víte o hříších, které je třeba vyznat, neztrácejte čas. Jsou to drahocenné okamžiky. „Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očistí uje nás od každé nepravosti.“ **1. Janův 1,9**. Ti, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, budou nasyceni, Ježíš to slíbil. Milovaný Spasitel je připravený nás kdykoli sevřít ve své náruči a obdařit nás svým požehnáním.

Někteří si asi myslí, že jsou ve zkušební lhůtě, během níž musejí Pánu dokázat, že jsou vnitřně proměněni, a teprve potom mohou přijmout jeho požehnání. Tyto vzácné duše však mohou požehnání přijmout ihned. Bez milosti, bez Ducha Kristova, který jim pomůže s jejich slabostmi, nemohou získat křesťanský charakter. Ježíš si přeje, abychom k němu přišli takoví, jací jsme — hříšní, bezbranní, závislí.

Pokání, stejně jako odpuštění, je darem Božím, který jsme obdrželi skrze Krista. Díky vlivu Ducha svatého si uvědomujeme své hříchy a cítíme, že potřebujeme odpuštění. Odpuštění ale mohou získat jen kající. Kajícím se člověk stává díky působení Boží milosti. On zná všechny naše slabosti a vady a je ochotný nám pomoci.

[47] Někteří z těch, kteří k Bohu přicházejí skrze pokání a vyznání hříchů, a dokonce věří, že jim bylo odpuštěno, se nedokážou spolehnout na Boží zaslíbení. Nevidí, že Ježíš je živý, stále přítomný Spasitel, a nejsou mu ochotni přenechat péči o svou duši ve víře, že dokončí dílo milosti, které v jejich srdci započal. Přestože si myslí, že své srdce odevzdali Bohu, pořád velikou měrou spoléhají sami na sebe. Nespoléhají na Boha, který je může ochránit svou mocí, ale snaží se sami bojovat proti pokušení a plnit určité povinnosti, které jim mají zajistit Boží přízeň. Tímto způsobem ale nelze dosáhnout vítězství. Takoví lidé se namáhají nadarmo; jejich duše jsou nesvobodné a oni nezískají klid dřív, dokud svá břemena nesloží u Ježíšových nohou.

Je třeba, abychom se měli neustále na pozoru a upřímně a z lásky jej poslouchali. Tyto věci jsou však přirozeným důsledkem toho, když se naše duše vírou podřídí jeho moci. Vůbec ničím si

nemůžeme zasloužit jeho náklonnost. Nesmíme se spoléhat na sebe ani na své dobré skutky, ale musíme ke Kristu přicházet jako hříšné, chybné bytosti a on nás nechá odpočinout ve své lásce. Bůh přijme každého, kdo k němu přichází v zásluhách ukřižovaného Spasitele. Ze srdce takového člověka začne proudit láska. Možná, že ho nezaplaví povznášející pocity, ale určitě získá trvalou, pokojnou víru. Povinnosti se promění v radost a sebeobětování v potěšení. Cesta, která se dříve zdála být temná, bude ozářena paprsky Slunce spravedlnosti. Budeme chodit ve světle, protože Kristus je ve světle. (*Testimony Treasures*, sv. 2, s. 91-95)

[48]

6. kapitola — Posvěcený život

Bůh chce, abychom mu odevzdali vše, co máme. Dělá si nárok na naše myšlenky, chce, abychom jej milovali čistou a neutuchající láskou. Pokud máme podíl na jeho božské přirozenosti, naše srdce je neustále naplněné touhou jej oslavovat a vyvyšovat. Jedině tehdy jsme v bezpečí, když se mu cele vydáme a neustále porosteme v jeho milosti a pravdě. (*The Sanctified Life, s. 95*) Posvěcení, o němž se hovoří v Božím slově, se týká celé lidské bytosti — ducha, duše i těla. Jde

o celkové posvěcení. Pavel se modlí, aby lidé ve sboru v Tesalonice toto požehnání využili: „Sám Bůh pokoje necht' vás cele posvětit a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista.“ *1. Tesalonickým 5,23*.

Někteří věřící jsou zastánci teorie posvěcení, která je falešná a má neblahé důsledky. V mnoha případech ti, kdo o sobě prohlašují, že jsou posvěcení, staví na špatném základě. Jejich posvěcení sestává ze zbožných frází a uctívání vůle.

Odkládají stranou rozum a zdravý úsudek a spoléhají se plně na své pocity. Základem jejich posvěcení jsou emoce, které kdysi v minulosti prožili. Pořád dokola opakují, že jsou posvěcení, předhánějí se ve zbožných frázích, ale jejich životy nenesou drahocenné ovoce, které by jejich slova potvrzovalo. Tito rádoby posvěcení lidé svým předstíráním zavádějí na scestí nejen sami sebe, ale i mnoho dalších, kteří z celého srdce touží odevzdat své srdce Bohu. Často je můžeme slyšet, jak pořád dokola opakují: „Bůh mě vede! Bůh mě vyučuje! Vedu bezhříšný život!“ Mnozí z těch, kdo s těmito lidmi přicházejí do styku, se setkávají s čímsi temným a tajemným, čemu nerozumějí. Je to něco, co je v rozporu s Kristem, jediným pravým Právzorem. (*The Sanctified Life, s. 7-10*)

Posvěcení probíhá postupně. Jednotlivé kroky posvěcení popisuje apoštol Petr: „Proto také vynaložte všecku snahu na to, abyste ke své víře připojili ctnost, k ctnosti poznání, k poznání zdrženlivost, ke zdrženlivosti trpělivost, k trpělivosti zbožnost, ke zbožnosti

bratrskou náklonnost a k bratrské náklonnosti lásku. Máte-li tyto vlastnosti a rozhodnutí-li se ve vás, nezůstanete v poznání našeho Pána Ježíše Krista nečinní a bez ovoce. Proto se, bratři, tím více snažte upevňovat své povolání a vyvolení. Budete-li to činit, nikdy neklopýtnete. Tak se vám široce otevře přístup do věčného království Pána a Spasitele Ježíše Krista.“ **2. Petrův 1,5-8.**

Když po této cestě půjdeme, můžeme si být jisti, že nikdy nepadneme. Ti, kteří takto postupují ve snaze získat křesťanskou povahu, si mohou být jisti, že Bůh podle svého zaslíbení rozmnoží jejich duchovní dary. (**The Sanctified Life, s. 94,95**)

Posvěcení není dílem okamžiku, hodiny nebo dne. Je to postupný růst v milosti. Nedokážeme jeden den říct, jak tuhý boj budeme muset druhý den podstoupit. Satan žije a jedná, a proto musíme každý den z celého srdce Boha prosit o pomoc a sílu, abychom mu dokázali odolat. Dokud satan vládne, musíme zapírat své já a bojovat s návyky. Neexistuje žádná meta, o které bychom mohli s jistotou říct, že jsme jí dosáhli.

[49]

Křesťan musí neustále postupovat vpřed. Ježíš zdokonaluje a očišťuje svůj lid. Pokud jeho následovníci odrážejí jeho charakter, jsou dokonalí a svatí a připraveni na to, že budou jednoho dne proměněni. Od křesťanů se očekává, že vykonají veliké dílo. Jsme vyzýváni, abychom se zbavili veškeré špíny těla a duše a v bázni Boží dosáhli dokonalé svatosti. Zde vidíme, v čem toto veliké dílo spočívá. Křesťan má neustále plné ruce práce. Každou větví vinné révy musí proudit život a síla z kmene, aby mohla nést ovoce. (1 T 340)

Nedopust' te, aby se někteří mylně domnívali, že jim Bůh odpustí a požehná jim, i když oni nedbají některého z jeho požadavků. Pěstovaný hřích tlumí usvědčující hlas Ducha svatého a odděluje duši od Boha. Ať už takový člověk prožívá jakékoli náboženské citové pohnutí, Ježíš nemůže přebývat v jeho srdci, když pohrdá Božím zákonem. Bůh vyvýší pouze ty, kdo jej uctívají. (**The Sanctified Life, s. 92**)

Když Pavel napsal „Sám Bůh pokoje nechť vás cele posvětit“ (1. **Tesalonickým 5,23**), nesměroval své bratry a sestry k cíli, kterého není možné dosáhnout; neprosil o požehnání, jež Bůh nechce udělit. Věděl, že všichni, kdo chtějí být připraveni na setkání s Kristem,

musejí mít čistý a posvěcený charakter (viz **1. Korintským 9,25-27; 1. Korintským 6,19.20**).

Pravý křesťan se na své cestě nenechá zastavit předtuchou neblahých následků. Neptá se „Co si o mně lidé pomyslí, když udělám to nebo ono?“ nebo „Jak to ovlivní moje postavení, když se zachovám takto?“ Největší touhou Božích dětí je vědět, co si Bůh přeje, aby udělali pro jeho vyvýšení. Pán zařídil, aby srdce a životy všech jeho následovníků byly vedeny božskou milostí a staly se pro lidi tohoto světa pronikavým světlem.

Důkaz posvěcení

Náš Spasitel byl světlem světa, ale svět ho nepoznal. Neustále konal milosrdné činy a osvětloval cestu všech lidí; nepřitahoval však k sobě ty, kteří nenašli zalíbení v jeho jedinečných ctnostech, jako bylo sebezapření, sebeobětování a laskavost. Mnohým Židům se takový život nelíbil. Považovali jeho náboženství za bezcenné, protože nebylo v souladu s jejich představou o zbožnosti. Nepovažovali Krista za náboženského člověka, protože jejich náboženství bylo založené na vnějších věcech, na veřejných modlitbách a okázalých dobročinných skutcích. Nejvzácnějším plodem posvěcení je však pokora. Pokud tato vlastnost ovládne duši, povaha člověka se začne jejím působením měnit. Takový člověk neustále čeká na Boží pokyny a podřizuje mu svou vůli.

Sebezapření, sebeobětování, dobrosrdečnost, láska, trpělivost, pevná vůle a důvěra je ovocem, jež nesou ti, kteří jsou spojeni s Bohem. Ačkoli to na nich nemusí být vidět, oni neustále zápasí se zlem a vítězí nad pokušením a špatnými sklony. Drží se daných slibů a vítězí v síle, kterou získali prostřednictvím upřímných modliteb a díky své obezřetnosti. Takové zápasy zůstanou zrakům náboženských fanatiků skryty. Ten však, kdo zná tajemství lidských srdcí, tyto zápasy vidí a dokáže ocenit každou námahu vynaloženou s pokorou a trpělivostí. To, jestli charakter člověka obsahuje ryzí zlato lásky a víry, se pozná až v čase zkoušek. Když na církev dolehnou těžkosti, neochvějné nadšení a hřejivá láska pravých následovníků Ježíše Krista se upevní.

Všichni, kdo se dostávají do sféry jeho vlivu [vlivu pravého křesťana], vnímají krásu jeho křesťanského života, i když on si to

neuvědomuje, protože jeho činy jsou v souladu s jeho zvyky a sklony. Prosí o božské světlo a rád v něm chodí. Je pro něj přirozené plnit vůli nebeského Otce. Jeho život je skryt s Kristem v Bohu. Přesto se tím nechlubí ani si to neuvědomuje. Bůh se dívá se zalíbením na pokorné a ponížené, kteří jdou ve stopách svého Pána. Andělé jsou k takovým lidem přitahováni a rádi se zdržují v jejich blízkosti. Ti, kteří se rádi chlubí svými úspěchy a upozorňují na své dobré skutky, je možná nepovažují za hodné své pozornosti, ale nebeští andělé se k nim s láskou sklánějí a vytvářejí kolem nich ochrannou zeď. (*The Sanctified Life*, s. 11-15)

Danielův příklad

Život proroka Daniela je názornou ukázkou toho, co je to posvěcený charakter. Poučit se z něj mohou všichni, zejména pak mladí. Striktní plnění Božích požadavků má blahodárný vliv na tělesné i duševní zdraví. Chceme-li dosáhnout vysoké morální a intelektuální úrovně, musíme hledat moudrost a sílu u Boha a usilovat o střídmost ve všech oblastech života. (*The Sanctified Life*, s. 23) Čím bylo Danielovo chování bezúhonnější, tím větší byla nenávist jeho nepřátel. Zmocňovalo se jich šílenství, protože nedokázali najít žádnou vadu charakteru ani nedostatky v plnění jeho povinností, na jejichž základě by si na něj mohli stěžovat. „Proto si ti muži řekli: ‚Nenajdeme proti Danielovi žádnou záminku, ledaže bychom našli proti němu něco, co se týče zákona jeho Boha.‘“ *Daniel 6,6*.

Všichni křesťané se z toho mohou poučit! Den za dnem se na Daniela upínaly nevraživé pohledy závistivců, jejichž pozornost byla vyostřena nenávistí; nenašli však jediné slovo či skutek, které by na jeho život vrhaly špatné světlo. Přesto neupozorňoval na své posvěcení. Místo toho dělal něco nesrovnatelně lepšího — vedl posvěcený život naplněný vírou.

Král vydal nařízení. Daniel moc dobře věděl, že jeho nepřátelé usilují o jeho zničení. Své každodenní rituály však kvůli tomu nemínil změnit. V tichosti si plnil své obvyklé povinnosti a v čase modlitby odcházel do svého pokoje, poklekal k oknu obrácenému k Jeruzalému a na kolenu předkládal své prosby Bohu. Svým jednáním jasně ukázal, že žádná světská moc nemá právo zasahovat mezi něj a Boha a říkat mu, ke komu se může a ke komu se nesmí modlit.

Byl to muž pevných zásad, který dnešnímu světu slouží jako úctyhodný příklad křesťanské odvahy a věrnosti. Otevírá Bohu srdce, přestože ví, že jej za jeho oddanost čeká smrt.

„Král tedy poručil, aby přivedli Daniela a vhodili ho do jámy, v níž byli lvi. Danielovi řekl: ‚Kéž tě tvůj Bůh, kterého stále uctíváš, vysvobodí.‘“ **Daniel 6,16.**

[51] Brzy ráno přispěchal k jámě se lvy a zakřičel: „Danieli, služebníku Boha živého, dokázal tě Bůh, kterého stále uctíváš, zachránit před lvy?“ (v. 20) Na to mu prorok ihned odpověděl: „‚Králi, navěky buď živ! Můj Bůh poslal svého anděla a zavřel ústa lvům, takže mi neublížili.

Vždyť jsem byl před ním shledán čistý a ani proti tobě, králi, jsem se ničeho zlého nedopustil.‘ Král tím byl velice potěšen a poručil, aby Daniela vytáhli z jámy. Daniel byl tedy z jámy vytažen a nebyla na něm shledána žádná úhona, protože věřil ve svého Boha.“ (v. 22.23) Služebník Boží byl zachráněn a past, kterou na něj jeho nepřátelé nastražili, aby jej zničili, se stala jejich vlastní záhubou. Na králův příkaz je vhodili do lví jámy, kde je okamžitě rozsápaly hladové šelmy.

V čase, kdy se údobí sedmdesáti let, po které měl být Izrael v zajetí, blížilo ke svému závěru, se Daniel intenzivně zabýval Jeremjášovým proroctvím.

Daniel se před Bohem neodvolával na svou věrnost. Místo toho, aby zdůrazňoval svou čistotu a svatost, tento úctyhodný prorok se pokorně ztotožnil s hříšným Izraelem. Moudrost, kterou mu Bůh udělil, převyšovala moudrost největších učenců světa tak, jako intenzita slunečního světla mnohonásobně převyšuje intenzitu světla mdlé hvězdy. S hlubokou pokorou, rozervaným srdcem a slzami v očích prosil za sebe a za svůj lid. Odkryl Bohu svou duši a vyznal, že v porovnání s Božím majestátem je zcela bezvýznamný.

Když se Daniel pořád ještě modlil, sestoupil z nebe anděl Gabriel, aby mu oznámil, že jeho prosby byly v nebi přijaty a vyslyšeny. Mocný anděl měl za úkol předat mu poznání — odhalit mu tajemství budoucnosti. Zatímco se tedy upřímně snažil poznat a pochopit pravdu, ocitl se v přítomnosti vyslance nebes.

Odpověď na Danielovu prosbu obsahovala nejen světlo a pravdu, které Daniel a jeho lid nejvíce potřebovali, ale také vidění o významných událostech budoucnosti, dokonce i o příchodu Spasitele světa.

Ti, kteří o sobě tvrdí, že jsou posvěceni, a přitom nejeví zájem o studium Bible ani Boha na modlitbách neprosí, aby jim pomohl Bibli porozumět, vůbec nevědí, co to skutečné posvěcení je.

Daniel rozmlouval s Bohem. Nebe se před ním otevíralo. Těchto výsad se mu dostalo proto, že byl pokorný a upřímně hledal. Všichni, kdo z celého srdce věří Božímu slovu, chtějí ze všech sil poznat Boží vůli. Bůh je původcem pravdy. Osvěcuje zatemněnou mysl a dává lidem schopnost porozumět zjevené pravdě.

Pravdy zjevované Spasitelem světa jsou určeny těm, kdo je hledají jako skrytý poklad. Daniel byl starý muž. Přestože svůj život prožil obklopen krásami královského dvora a jeho mysl se neustále zabývala záležitostmi nejmocnější říše světa, dokázal se od toho všeho oprostit, když toužil Bohu vypovědět, co jej trápí, a chtěl poznat jeho záměry. A díky jeho úpěnlivému naléhání bylo z nebe sesláno světlo pro ty, kdo budou žít v posledních dnech.

Daniel byl oddaný služebník Nejvyššího. Jeho dlouhý život byl plný vznešených činů, které vykonal ve službě pro svého Pána. Jeho čistotu, charakter a nezlomnou věrnost můžeme získat, jen když budeme stejně jako on pokorní a kající. Znovu opakují: Danielův život je příkladem pravé zbožnosti. (*The Sanctified Life*, s. 43-52)

Zkouška věrných

Skutečnost, že procházíme zkouškami, je dokladem toho, že v nás Ježíš objevil něco velmi cenného, co chce rozvinout. Kdyby v nás neviděl nic, čím by mohl oslavit své jméno, neztrácel by čas naším očišťováním. Ani my bychom se přece nenamáhali s prořezáváním hloží. Kristus do své výhně nehází bezcenné kameny. Zušlecht'uje pouze vzácné kovy. (*Testimonies For The Church*, sv. 7, s. 214)

Těm, kterým chce Bůh svěřit zodpovědný úkol, ve své milosti odhaluje jejich skryté vady. Nechává je nahlédnout pod povrch, aby mohli kriticky zkoumat spletité pohnutky a záměry svého srdce. Takto jim dává příležitost odhalit každou zvrácenost, správně usměrnit své sklony a zušlechtit své jednání. Pán ve své prozřetelnosti uvádí lidi do takových situací, v nichž může prověřit jejich mravní sílu a odhalit motivy jejich jednání, aby mohli to správné rozvinout a to špatné opustit. Bůh se snaží, aby jeho služebníci porozuměli tomu, co se odehrává v jejich srdci. Za tímto účelem na ně nechává

dopadat oheň soužení, aby byli očištěni. „Kdo však snese den jeho příchodu? Kdo obstojí, až se ukáže? Bude jak oheň taviče, jako louh těch, kdo bělí plátno. Tavič usedne a pročistí stříbro, pročistí syny Léviho a přetaví je jako zlato a stříbro. I budou patřit Hospodinu a spravedlivě přinášet dary.“ **Malachiáš 3,2.3.** Bůh své lidi vede vpřed krůček po krůčku. Staví je do různých postavení, která jsou vhodná k tomu, aby se v nich projevilo, co mají v srdci. Někteří v jedné zkoušce obstojí, ale v druhé podlehnou. V každém následujícím kroku je člověk zkoušen o něco přísněji. Pokud ti, kdo se považují za součást Božího lidu, zjistí, že jejich srdce není v souladu s Božími požadavky, měli by takové zjištění přijmout jako výzvu k většímu sebezapření, protože jinak je Pán vyvrhne ze svých úst. (**Testimonies For The Church, sv. 1, s. 187**)

Když zjistíme, že nejsme schopni vykonávat Boží dílo, a podřídíme se jeho moudrosti, Pán nás použije. Pokud ze srdce odstraníme sobectví, on nám dá vše, čeho se nám nedostává. (**Testimonies For The Church, sv. 7, s. 213**)

Jistota Božího přijetí

Jak se přesvědčit o tom, že vás Bůh přijal? Studujte jeho slovo na modlitbách. Neodkládejte ho kvůli žádné jiné knize. Bible totiž usvědčuje z hříchu. Jasně ukazuje cestu spasení. Upozorňuje na překrásnou a slavnou odměnu. Odhaluje vám dokonalého Spasitele a učí, že ke spasení vám stačí pouze jeho nekonečná milost. Nezanebávejte soukromou modlitbu, protože je základem náboženského života. Upřímně na modlitbách proste o očištění duše. Proste tak dychtivě, tak naléhavě, jako byste prosili o záchranu holého života, kdyby byl v sázce. Zůstávejte před Bohem tak dlouho, dokud se ve vašem nitru nerozhoří touha po spasení a dokud nebudete mít jistotu, že vám byly odpuštěny hříchy. (**Testimonies For The Church, sv. 1, s. 163**)

Ježíš vás neopustil, aby vás zkoušky a těžkosti, které na vás doléhají, překvapily. Předem vás na ně upozornil a také vám řekl, abyste nebyli sklíčení a stísnění, až na vás dolehnou. Dívejte se na Ježíše, svého Spasitele, a buďte dobré mysli a radujte se. Nejtěžší zkoušky na nás přicházejí od našich bratrů a sester, od přátel, které dobře známe. I tyto zkoušky je však nutné trpělivě snášet. Ježíš

neleží v Josefově nové hrobce. Byl vzkříšen, vystoupil do nebe a přimlouvá se za nás. Máme Spasitele, který nás tolik miloval, že za nás zemřel, abychom skrze něj získali naději, sílu a odvalu a mohli po jeho boku jednoho dne usednout na trůn. Je schopen a ochoten pomoci, kdykoli jej o to požádáte.

[53]

Připadá vám, že nestačíte na pozici, kterou zastáváte? Čím slabší si připadáte, tím budete mít větší potřebu žádat o pomoc. „Přiblížte se k Bohu a přiblíží se k vám.“ **Jakubův 4,7**. Ježíš chce, abyste byli št'astní a radostní. Chce, abyste se snažili co nejlépe využít schopnosti, které jste od Boha dostali, a spolehli se na to, že vám Pán podá pomocnou ruku a že vám pošle ty, kteří vám pomohou nést břemena.

Nenechte se ranit nelaskavými slovy. Cožpak se lidé nevyjadřovali hanlivě i o Ježíši? A Ježíš byl na rozdíl od vás, kteří chybujete a zavdáváte ke kritice příčinu, zcela čistý, neposkvrněný a nezkažený. Nečekejte, že s vámi budou zacházet lépe, než zacházeli s Princem slávy. Když vaši nepřátelé zjistí, že vás mohou něčím ranit, udělá jim to radost a potěší to i satana. Dívejte se na Ježíše a při práci myslete na jeho milost. Svě srdce nechte spočinout v Boží lásce. (**Testimonies For The Church, sv. 8, s. 128,129**)

Pocity a posvěcení

Pocity štěstí nebo jejich nedostatek nejsou dokladem toho, jestli člověk je nebo není posvěcený. Neexistuje nic takového jako okamžité posvěcení. Právě posvěcení je výsledkem každodenní práce, kterou je nutné konat až do konce života. Ti, kteří každý den bojují s pokušením, překonávají své hříšné sklony a usilují o čistotu srdce a života, se svou svatostí nechlubí. Hladovějí a žízní po spravedlnosti. Hřích jim připadá nesmírně odporný. (**The Sanctified Life, s. 10**)

Bůh nás kvůli našim hříchům neopustí. Můžeme dělat chyby, rmoutit jeho Ducha, když se ale budeme kát a přijdeme za ním s lítostí, on nás neodvrhne. Je nutné odstranit mnohé překážky. Chováme v srdci nesprávné pocity, jsme pyšní, soběstační, netrpěliví a nespokojení. To všechno nás odděluje od Boha. Musíme vyznat své hříchy a dovolit milosti, aby začala přetvářet naše srdce. Z těch, kdo se cítí být slabí a malomyslní, se mohou stát silní Boží lidé, kteří

pro svého Pána vykonají vznešené dílo. Pro svou práci ale musejí mít vznešenou motivaci; v jejich srdci nesmí být ani špetka sobectví.

Někteří si asi myslí, že jsou ve zkušební lhůtě, během níž musejí Pánu dokázat, že jsou proměněni, a teprve potom mohou přijmout jeho požehnání. Tyto vzácné duše však mohou požehnání přijmout ihned. Bez milosti, bez Ducha Kristova, který jim pomůže s jejich slabostmi, nemohou získat křesťanský charakter. Ježíš si přeje, abychom k němu přišli takoví, jací jsme — hříšní, bezbranní, závislí.

Pokání, stejně jako odpuštění, je darem Božím, který jsme obdrželi skrze Krista. Díky vlivu Ducha svatého si uvědomujeme své hříchy a cítíme, že potřebujeme odpuštění. Odpuštění ale mohou získat pouze kajícíci. Kajícím se člověk stává díky působení Boží milosti. On zná všechny naše slabosti a vady a je ochotný nám pomoci. (*Testimony Treasures*, sv. 2, s. 91-94) Přijdou chvíle, kdy se naše duše naplní depresivními pocity a bude hrozit, že jim podlehneme. V takovém případě nesmíme za žádných okolností ztratit víru. Ať už prožíváme cokoli, musíme se upřeně dívat na Ježíše. Ze všech sil se musíme snažit plnit si všechny své povinnosti a v tichosti se spoléhat na Boží zaslíbení.

[54]

Přijdou chvíle, kdy naši duši ochromí pocity méněcennosti. Neměli bychom to brát jako známku toho, že se Boží postoj k nám nebo náš postoj k Bohu nějak změnil. Neměli bychom dovolit, aby vládu nad naším rozumem převzaly pocity. Třebaže dnes neprožíváme takový pokoj a radost, jako jsme prožívali včera, musíme se vírou chytit Kristovy ruky a i ve tmě na něj spoléhat tak, jako na něj spoléháme za světla.

Ve víře přemýšlejte o korunách slávy, které jsou připraveny pro ty, kdo zvítězí. Poslouchejte radostný zpěv spasených: „Hoden jest Beránek, ten obětovaný, který nás zachránil pro život s Bohem!“ Snažte se tyto věci vnímat jako skutečnost.

Pokud budeme více přemýšlet o Kristu a o životě v nebi, najdeme zdroj síly a podporu v boji po boku našeho Pána. Když budeme rozjímat o slávě nové země, která se brzy stane naším domovem, pýcha a láska tohoto světa ztratí svou sílu. Vedle Kristovy krásy ztratí pozemské věci svou přitažlivost.

Ačkoli Pavla uvrhli do cely římského vězení, kam nepronikalo světlo, kde nemohl šířit evangelium a kde jedinou jeho vyhlídkou byla smrt, nemalomyslně ani nepropadl pochybnostem. Z temné

kobky k nám zaznívá jeho předsmrtné svědectví, plné neochvějné víry a odvahy, z něž v pozdějších dobách čerpalo sílu mnoho svatých a mučedníků. „Neboť já již budu obětován, přišel čas mého odchodu. Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval. Nyní je pro mne připraven vavřík spravedlnosti, který mi dá v onen den Pán, ten spravedlivý soudce. A nejen mně, nýbrž všem, kdo s láskou vyhlížejí jeho příchod.“ **2. Timoteovi 4,6-8.** (*The Sanctified Life*, s. 89-96)

[55]

7. kapitola — Zapojit se může každý

Dílo na této zemi nebude dokončeno dřív, dokud se muži a ženy, kteří jsou členy naší církve, nezapojí do práce a nespojí své síly s kazateli a zaměstnanci církve. (*Testimonies For The Church*, sv. 9, s. 117)

Slova „Jděte do celého světa a kaďte evangelium všemu stvoření“ jsou určena všem Kristovým následovníkům. Všichni, kdo byli vyvoleni k životu s Kristem, jsou povoláni, aby pracovali pro záchranu druhých lidí. Měli by po spáse světa toužit stejně jako Kristus. Ačkoli nemůžeme všichni zastávat stejné postavení, pro každého z nás má Bůh připravený určitý úkol. Ti, kdo obdrželi Boží požehnání, by se měli zapojit do práce; každý dar by měl být využit pro rozmach Božího království. (*Testimonies For The Church*, sv. 8, s. 16)

Kázání je jen nepatrnou částí toho, co je nutné pro záchranu duší vykonat. Boží Duch zjevuje hříšníkům pravdu a vede je do náruče církve. Kazatelé mohou udělat jen svůj díl práce, ale nejsou schopni splnit úkol, který byl svěřen celé církvi. Její členové mají pečovat o ty, kdo jsou mladí ve víře a nemají zkušenosti. Mají je navštěvovat. Náplní jejich návštěv ale nemají být plané řeči a pomluvy, nýbrž modlitby a slova povzbuzení, která jsou „jako zlatá jablka se stříbrnými ozdobami“ *Příslaví 25,11*. (*Testimonies For The Church*, sv. 4, s. 69)

Bůh si přeje, aby církev byla světlem světa stejně, jako jím ve starozákonní době měl být izraelský národ. Oddělil ji od světa ostrým mečem pravdy, jímž je trojandělské poselství, a uvedl ji do těsného společenství se sebou. Svěřil jí do opatrování svůj zákon a zjevil jí veliké prorocké pravdy pro tuto dobu. Tento odkaz je stejně svatý jako výroky svěřené starobylému Izraeli a je nutné jej předat světu.

Tři andělé ze 14. kapitoly Janova Zjevení představují ty, kdo přijali světlo Božího poselství a vyšli je zvěstovat do všech končin země. Kristus svým učedníkům říká: „Vy jste světlo světa.“ *Matouš 5,14*. Každého, kdo přijal Krista, kříž z Golgoty vyzývá: „Jděte do

celého světa a kažte evangelium všemu stvoření.“ **Marek 16,15.** Tuto práci nesmí nic přerušit. Je to ten nejdůležitější úkol, protože se týká věčnosti. Láska k člověku, kterou Ježíš projevil ve své oběti, je hnacím motorem všech jeho následovníků. (**Testimonies For The Church, sv. 5, s. 455,456**)

Kristus s velkým nadšením přijímá každého člověka, který se mu odevzdá. Spojuje lidské s božským, aby mohl svět seznámit s tajemstvím vtělené lásky. Naplňte svět jeho pravdou, mluvte o ní, zpívejte o ní, hovořte o ní na modlitbách, pronikejte s ní na vzdálená místa. (**Testimonies For The Church, sv. 9, s. 30**)

[56]

Úkol Kristových následovníků

Kdyby byl každý z vás misionářem, poselství pro tuto dobu by se velmi rychle rozšířilo do všech zemí, dolehlo by ke každému národu, rase a kmeni. (**Testimonies For The Church, sv. 6, s. 438**)

Všichni, kdo chtějí vstoupit do Božího města, musí během pozemského života svým jednáním zjevovat Ježíše. To z nich dělá Kristovy posly, jeho svědky. Mají se jasně stavět proti zlu a vést hříšníky k Beránku Božímu, který snímá hříchy světa. On dává všem, kdo jej přijali, moc stát se Božími dětmi. Znovuzrození je jediná cesta, která vede do Božího města. Je sice velmi úzká a vede skrze těsnou bránu, ale právě po ní máme vést muže, ženy a děti. Musíme je seznamovat s tím, že spasení mohou být jen lidé, kteří mají nové srdce a nového ducha. Musejí se vzdát dědičných vad charakteru a změnit přirozené sklony. Musejí odstranit všechn klam, podvod a lež. Musejí začít vést nový život, díky němuž se začnou více podobat Kristu. (**Testimonies For The Church, sv. 9, s. 22**)

Bratři a sestry, toužíte se vymanit ze zajetí? Chcete zvítězit nad leností, která se podobá stavu mrtvých? Pusťte se do práce bez ohledu na to, jestli se vám chce nebo ne. Začněte přivádět lidi k Ježíši a seznamovat je s jeho pravdou. Tato práce se vám stane zdrojem motivace a povzbuzení; proberete se a získáte sílu. Cvičením se rozhojní vaše duchovní síly, takže budeme moci účelněji pracovat na svém vlastním spasení. Smrtelná strnulost zachvátila mnohé, kdo se hlásí ke Kristu. Ze všech sil se je snažte probudit. Varujte je, prostě je, domlouvejte jim. Modlete se, aby pod dotykem Boží lásky roztála jejich ledová povaha. I kdyby vás neposlechli, vaše práce

nebude marná. Když usilujete o požehnání pro druhé, sami budete požehnáni. (*Testimonies For The Church, sv. 5, s. 387*)

Nedopust' te, aby si někdo myslel, že se kvůli své nevzdělanosti nemůže zapojit do Božího díla. Bůh má pro každého práci, kterou je nutné vykonat. Každému člověku svěřil určitý úkol. Sami se o tom v Písmu můžete přesvědčit: „Kam tvá slova proniknou, tamvzchází světlo, nezkušené nabývají rozumnosti.“ *Žalm 119,130*. Můžete se za Boží dílo modlit. Upřímná modlitba, kterou člověk přednese s vírou, bude v nebi vyslyšena. Dělejte to, na co máte schopnosti. (*Testimonies For The Church, sv. 6, s. 433*)

Nebeské bytosti čekají, až budou moci skrze lidské nástroje celému světu oznámit, čím se lidé mohou stát a co je možné jejich prostřednictvím vykonat pro záchranu těch, kteří jdou do záhuby.

Kristus nás vyzývá, abychom trpělivě a vytrvale pracovali pro tisíce lidí hynoucích v hříchu, kteří jsou rozptýleni po celém světě jako vraky lodí na mořském pobřeží. Ti, kdo mají účast na Kristově slávě, musí mít účast i na jeho službě, musí pomáhat slabým, nešťastným a malomyslným. (*Testimonies For The Church, sv. 9, s. 30,31*)

Každý věřící by měl mít kladný vztah k církvi. Měl by mít zájem o její růst. Pokud necítí, že nemá usilovat o své blaho, nýbrž o blaho církve, udělá lépe, když z církve vystoupí. Každý člověk může pro Boha něco vykonat. Jsou mezi námi ti, kteří utrácejí velké částky za nepotřebný přepych; uspokojují své choutky, ale je jim zatěžko podporovat potřeby církve. S klidem využívají všechny výhody, které církev nabízí, ale účty nechávají platit druhé. (*Testimonies For The Church, sv. 4, s. 18*)

[57]

Kristovu církev můžeme trefně přirovnat k armádě. Život každého vojáka je plný námahy, utrpení a nebezpečí. Na každém kroku číhají bdělí nepřátelé, kteří jsou vedeni vládcem mocností zla, jenž nikdy nespí a nikdy neopouští své místo. Kdykoli křesťan přestane bdít, tento mocný protivník na něj prudce a nečekaně zaútočí. Pokud členové církve nebudou činní a ostražití, podlehnou jeho svodům. Co kdyby polovina vojáků v armádě zahálela nebo spala, když má být ve službě? Následkem takového jednání by byla porážka, zajetí či smrt. Kdyby se někomu pak podařilo uniknout z područí nepřítele, měl by nárok na odměnu? Nikoli; byl by velmi rychle odsouzen k trestu smrti. Je-li Kristova církev lehkomyšlná a nevěrná, musí

počítat s daleko vážnějšími postihy. Co může být horšího než spící armáda křesťanských vojáků! Jakého pokroku můžeme ve světě dosáhnout, když jsme pod vládou knížete temnoty? Ti, kteří bez zájmu stojí v den bitvy opodál, jako by nenesli žádnou odpovědnost za výsledek boje, by měli buď změnit svůj postoj, nebo okamžitě odejít z církve. (*Testimonies For The Church*, sv. 5, s. 394)

Služba v rodině

Ženy se mohou do zvěstování pravdy zapojit stejně jako muži. V této pohnuté době mají zaujmout své místo a Pán skrze ně bude působit. Jestliže mají smysl pro povinnost a pracují pod vlivem Ducha svatého, budou mít dostatek sebeovládání, kterého je v této době zapotřebí. Spasitel k těmto obětavým ženám obrátí svou zářící tvář a dodá jim větší sílu, než jakou mají muži. Mohou v rodinách vykonat práci, již muži vykonat nedokážou, práci, jež má věčné důsledky. Mohou oslovit srdce těch, jež muži oslovit nedovedou. Je třeba, aby přiložily svou ruku k dílu. Zdrženlivé a pokorné ženy mohou vysvětlovat pravdu lidem ve svých domácnostech. Díky tomu bude Boží slovo působit jako kvásek a svým vlivem přivede celé rodiny k obrácení. (*Testimonies For The Church*, sv. 9, s. 128,129)

Všichni mohou něco dělat. Některé ženy se ale vymlouvají. Říkají: „Kvůli plnění domácích povinností a kvůli dětem mi na nic jiného nezbývá síly ani čas.“ Milí rodiče, děti by vám měly pomáhat, měly by zvyšovat vaši sílu a rozvíjet schopnosti k práci pro Pána. Děti jsou mladšími členy Boží rodiny. Ved'te je k tomu, aby se zasvětily Bohu, kterému jako Stvořiteli a Vykupiteli právem náleží. Učte je, že veškeré jejich tělesné, duševní a duchovní schopnosti patří jemu. Trénujte je v mnoha způsobech nesobecké služby. Neměly by vám být na obtíž. Měly by spolu s vámi nést duchovní i tělesná břemena. Když budou pomáhat druhým, budou šťastnější a užitečnější. (*Testimonies For The Church*, sv. 7, s. 63)

Naše práce pro Krista začíná ve vlastní rodině. Výchova zde musí probíhat jinak než v minulosti. Má-li být úspěšná, je třeba vynaložit mnohem větší úsilí než dříve. Rodina je nejdůležitějším misijním polem. Rodiče mají svým příkladem a postoji své potomky vést ke službě neobráceným. Učte je soucitu se starými a postiženými lidmi. Rozvíjejte v nich touhu zmírnit utrpení chudých a zdeptaných.

Zapojte je do misijní práce. Od raného dětství je učte sebezapření a veďte je k tomu, aby se dokázaly obětovat pro dobro druhých a pro Kristovo dílo. Dělejte vše pro to, aby se z nich stali Boží služebníci.

[58] (*Testimonies For The Church*, sv. 6, s. 429)

Nové příležitosti k evangelizaci

Není Božím záměrem, aby se jeho lidé usazovali na jednom místě a vytvářeli velké komunity. Kristovi učedníci jsou zástupci Boha na zemi, a proto mají žít ve všech státech, městech a vesnicích a svítit jako světla ve tmě. Mají být Božími misionáři, kteří svou vírou a činy vydají svědectví o blízkém příchodu Spasitele.

Laičtí členové církve mají dokončit dílo, do kterého se zatím ani pořádně nepustili. Nikdo by se neměl stěhovat jen kvůli světským výhodám. Když se však na nějakém místě naskytne pracovní příležitost, mohou se tam jedna či dvě rodiny, které jsou dobře zakotveny v pravdě, přesunout, aby tam sloužili jako misionáři. Měli by milovat lidi, svědomitě pro ně pracovat a usilovně přemýšlet, jak je přivést k pravdě. Mohou rozšiřovat naše publikace, pořádat shromáždění ve svých domovech a zvat na ně své sousedy. Jejich dobré skutky budou pro druhé světlem.

Spoléhejte na Boha, plačte, modlete se a pracujte pro spasení svých bližních. Neustále si připomínejte, že odměnou v tomto závodě je koruna nesmrtelnosti. Přestože mnoho lidí usiluje o světské uznání, vy pracujte v pokoře a usilujte o uznání Boží. Prohlubujte svou víru, přivádějte své sousedy před Boží trůn a prostě Boha, aby se dotkl jejich srdce. Jedině tak bude vaše misijní působení úspěšné. Podaří se vám oslovit ty, kteří by kazatelům nebo kolportérům vůbec nevěnovali pozornost. A když takto budete sloužit, naučíte se efektivně jednat s lidmi a budete moci připravit půdu pro další spolupracovníky. (*Testimonies For The Church*, sv. 8, s. 244,245)

Navštěvujte své sousedy a ukazujte jim, že máte zájem o jejich spásu. Zmobilizujte veškerou svou duchovní sílu. Sdělte těm, které navštěvujete, že konec světa se blíží. Ježíš Kristus otevře dveře jejich srdcí a nesmazatelně zapůsobí na jejich mysl.

Třebaže Boží následovníci chodí každý den do práce, mohou přivádět druhé ke Kristu. Když to budou dělat, získají vzácnou jistotu, že Spasitel je jim neustále nablízku. Nikdy by si neměli

myslet, že jsou odkázáni na své chabé úsilí. Kristus jim dá slova, která obcerství, povzbudí a posílí zápasící duše, jež jsou v temnotách. Když zjistí, že se naplňuje Vykupitelova vůle, jejich víra se upevní. Nejenže jsou požehnáním pro druhé, ale práce, kterou dělají pro Krista, přináší požehnání i jim. (*Testimonies For The Church*, sv. 9, s. 38,39)

Když budeme lidem předkládat čisté učení Bible, dosáhneme dobrých výsledků. Do všech domácností přinášejte Boží slovo, jeho jasnými výroky usvědčujte lidské svědomí a všem opakujte Spasitelova slova: „Ptejte se na Písma.“ *Jan 5,39*, BK. Ved’te je k tomu, aby význam biblických textů nezkreslovali a hledali světlo shůry. A když se rozzáří, pomáhejte jim s radostí přijmout každý drahocenný paprsek — bez ohledu na to, jaké to bude mít následky. (*Testimonies For The Church*, sv. 5, s. 388)

Členové církve by se měli více věnovat práci dům od domu, dávat biblické hodiny a rozšiřovat duchovní literaturu. Křesťanský charakter se může plně rozvinout jen tehdy, když člověk považuje za svou přednost, že může nezištně zvěstovat pravdu a podporovat Boží dílo svými prostředky. Musíme rozsévat ve všech úrodných oblastech, zakotvení v Boží lásce pracovat dokud je den, využívat veškeré prostředky, které nám Pán dal, a plnit všechny povinnosti, které se naskytnou. Vše, do čeho se pustíme, bychom měli dělat oddaně. Každou oběť, kterou budeme povoláni přinést, bychom měli přinášet s radostí. Až budeme rozsévat, měli bychom mít na paměti, že „kdo štědře rozsévá, bude také štědře sklízet“ *2. Korintským 9,6*, *Testimonies For The Church*, sv. 9, s. 127.

[59]

Praktické náboženství

Vše kromě aktivní, upřímné služby pro Mistra vrhá na naši víru špatné světlo. Na milovníky hříchu může zapůsobit jedině křesťanství, které se projevuje praktickými činy. Pokorní křesťané, kteří věří a modlí se a svými skutky dokazují, že jejich největší touhou je seznámit druhé s pravdou, která každého prověří, přivedou k Mistru mnoho duší.

Nelze omluvit, že členové církve mají tak slabou víru. „Navrat’te se do pevnosti, věžňové, jimž naděje vzchází.“ *Zacharjáš 9,12*. Kristus je zdrojem síly. Přimlouvá se za nás u Otce. Do všech koutů

svého království vysílá posly, aby jeho lid seznámili s jeho vůlí. Prochází se mezi svými církvemi a chce své následovníky posvětit, pozvednout a zušlechtit. Vliv těch, kdo v něj opravdu věří, bude v tomto světě příjemnou vůní. Drží ve své pravici hvězdy a chce jejich prostřednictvím ozářit tento svět. Takto se snaží připravit svůj lid pro významnější službu v nebi. Svěřil nám důležité dílo. Konejme ho přesně a svědomitě. Svými životy ukazujme, jak nás pravda proměnila.

Různé aktivity se podařilo rozvinout do současné podoby jen díky sebezapření, obětavosti, vynaložení velkého množství energie a mnoha modlitbám. Existuje nebezpečí, že se někteří z těch, kdo nyní nastupují do služby, spokojí s menšími výkony v domnění, že už není zapotřebí tolik sebezapření a péle, tolik tvrdé a nepřijemné práce jako v době našich průkopníků; že se doba změnila a že nyní, když je na rozvoj Božího díla více prostředků, není nutné, aby se lidé vystavovali takovým útrapám, jaké podstupovali první adventisté.

Kdyby však lidé k misijní činnosti dnes přistupovali se stejným sebezapřením a nasazením jako v minulosti, dosáhli bychom tisíckrát větších úspěchů, než jakých dosahujeme. (*Testimonies For The Church*, sv. 6, s. 417-419)

Máme vznešené poslání. Jako adventisté sedmého dne vyznáváme, že zachováváme všechna Boží přikázání a vyhlížíme příchod Vykupitele. Nejvznešenější varovné poselství bylo svěřeno ostatku Božích věrných. Svými slovy a činy máme ukazovat, že si uvědomujeme tíhu zodpovědnosti, která na nás byla vložena. Naše světlo má svítit tak jasně, aby všichni kolem nás věděli, že svým každodenním životem oslavujeme Otce, že jsme spojeni s nebem a jsme spoludědicové Kristovi. Až se zjeví v moci a veliké slávě, budeme mu podobni. (*Testimonies For The Church*, sv. 4, s. 16)

8. kapitola — Hle, zde jsem, pošli mne!

Konec je za dveřmi, blíží se nenápadně, nepostřehnutelně jako tichý zloděj uprostřed noci. Kéž dá Pán, abychom nespali stejně jako druzí, ale byli bdělí a rozvážní. Pravda brzy slavně zvítězí a všichni, kdo se nyní rozhodnou stát se Božími pomocníky, zvítězí spolu s ní. Čas se krátí; brzy přijde noc, kdy nikdo z lidí nebude moci pracovat. Umožněte všem, kdo s radostí přijali světlo přítomné pravdy, aby s ní co nejrychleji seznámili druhé. Bůh se ptá: „Koho pošlu a kdo nám půjde?“ Ti, kteří se rozhodli obětovat se ve jménu pravdy, mají odpovědět: „Hle, zde jsem, pošli mne!“ **Izajáš 6,8.**

Zatím jsme vykonali jen nepatrnou část evangelizační práce, kterou Bůh chce, abychom mezi svými sousedy a přáteli vykonali. V každém městě naší země žijí ti, kdo pravdu neznají. A v širém světě za mořem je mnoho polí, které je třeba zorat, zkyprít a osít. (An Appeal to Ministers and Church Officers)

Jsme na začátku doby soužení a čekají nás těžkosti, o nichž nemáme tušení. Pán tem-not vede lidi ke vzpouře proti nebi. Lidé se spojili s mocnostmi zla, aby pošlapali Boží zákon. Obyvatelé tohoto světa se brzy budou podobat lidem v době Noeho, kteří zahynuli při potopě, a obyvatelům Sodomy, které pohltil oheň z nebe. Satanské síly se snaží odvrátit lidskou mysl od věčných hodnot. Nepřítel uzpůsobil okolnosti tak, aby vyhovovaly jeho záměrům. Lidská mysl se zabývá obchody, sportem a módními trendy. Zábava a povrchní knihy zatemňují lidský úsudek. Po široké cestě vedoucí do záhuby kráčí početný zástup. Svět naplněný násilím, rozmařilostí a opilstvím ovlivňuje církev. Boží zákon, dokonalé měřítko spravedlnosti, je prohlašován za neplatný. (**Testimonies For The Church, sv. 9, s. 43**)

Máme snad čekat, až se proroctví o době konce naplní, a teprve potom o nich začít hovořit? Jakou hodnotu budou v takovém případě naše slova mít? Máme čekat, až na hříšníky dopadne Boží soud, a teprve pak je seznámit s tím, jak se mu mohli vyhnout? Kam se poděla naše víra v Bibli? Copak musíme nejprve vidět, že se daná věc stala, a teprve potom jsme schopni uvěřit Božím slovům?

Díky jasným paprskům světla víme, že den Páně je blízko, přede dveřmi. Proto čtěme a snažme se to pochopit dřív, než bude pozdě. (*Testimonies For The Church*, sv. 9, s. 20)

Rozvoj nadání

[61] Pán má ve svém plánu místo pro každého. Bůh nedává lidem schopnosti, kterých není zapotřebí. Někdo má nepatrné nadání. Bůh s ním však počítá. Pokud takový člověk své nadání ve víře použije, vykoná dílo, které Bůh naplánoval. Nepatrné schopnosti domáciho kutila lze využít v misijní práci dům od domu a vykonat jejich prostřednictvím mnohem víc než prostřednictvím velkých darů. (*Testimonies For The Church*, sv. 9, s. 37,38)

Když lidé začnou využívat své dary podle Boží vůle, jejich nadání se prohloubí, jejich schopnosti zvětší a získají nebeskou moudrost, již budou moci uplatnit při záchraně ztracených. Pokud ale k povinnostem, které od Boha dostali, přistupují netečně a nedbale, nemohou si myslet, že získají nebeskou odměnu. Jestliže ti, kdo se prohlašují za křesťany, necítí potřebu přinášet světlo těm, kdo bloudí v temnotách, jestliže ztrácejí zájem dělit se s druhými o milost a poznání, brzy se oslabí jejich schopnost rozlišovat mezi dobrem a zlem a ztratí zájem o nebeské poklady. A protože nebudou vnímat hodnotu nebeského bohatství, nebudou mít potřebu sdílet se o ně s druhými.

V různých oblastech se dnes nacházejí velké sbory, jejichž členové znají pravdu. Většina z nich však slovu života naslouchá, aniž by toužila dělit se o ně s ostatními. Necítí se být odpovědná za postup Božího díla, nezajímá se o spásu duší. Se zápalem pracuje pro tento svět, ale do svého pracovního života svou víru odmítá zapojit. Říká: „Víra je víra a práce je práce.“ Domnívá se, že jsou to dvě oblasti, které nelze vzájemně směřovat.

Jelikož členové sborů zanedbávají své povinnosti, nerostou „v milosti a v poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista“ **2. Petřův 3,18**. Jsou slabí ve víře, nezkušení a nemají dostatečné poznání. Nejsou zakořeněni v pravdě. Pokud v tomto stavu setrvají, podlehnou v posledních dnech svodům, protože nebudou schopni rozlišit mezi dobrem a zlem. (*Testimonies For The Church*, sv. 6, s. 424,425)

Dar Ducha svatého

Působí-li naši zkušení misionáři na místě, kde žijí členové naší církve, měli by věřící udělat vše pro to, aby připravili cestu pro Boží dílo. Měli by na modlitbách zkoumat svá srdce a odstranit ze svého života každý hřích, který by jim mohl bránit ve spolupráci s Bohem a jejich bratry.

V nočním vidění se přede mnou odvíjely obrazy velikého reformního hnutí mezi Božím lidem. Mnozí chválili Boha. Nemocní byli uzdravováni a děly se i další zázraky. Mezi lidmi působil stejný přímluvný duch jako v době před letnicemi. Stovky a tisíce lidí navštěvovaly rodiny a seznamovaly je s Božím slovem. Na srdce působil Duch svatý a obracel je k Bohu. Všude bylo mnoho příležitostí pro zvěstování pravdy. Zdálo se, že svět je ozářen nebeským světlem. Práví a pokorní Boží následovníci obdrželi obrovské požehnání. Slyšela jsem mnohá díkůvzdání a chvály a viděla podobné probuzení, k jakému došlo v roce 1844. (*Testimonies For The Church, sv. 9, s. 125,126*)

Bůh by rád svůj lid občerstvil Duchem svatým a pokřtil jej svou láskou. Není nutné, aby církev trpěla nedostatkem Ducha svatého. Po Kristově nanebevstoupení Duch svatý sestoupil na učedníky, kteří s vírou čekali a modlili se, a s plnou silou zasáhl srdce všech lidí. Také v budoucnu zemi ozáří Boží sláva. Bude na ni působit svatý vliv vycházející z těch, kdo jsou posvěceni pravdou, a naplní se atmosférou milosti. Duch svatý bude působit na lidská srdce a seznamovat je s Božími pravdami. (*Testimonies For The Church, sv. 9, s. 40*)

Bůh chce pro ty, kdo v něj upřímně věří, udělat velké věci. Pokud se laičtí členové pustí do práce a budou srdnatě bojovat a snažit se pro Ježíše získat co nejvíce duší, uvidíme mnoho lidí, jak opouštějí satanovy řady a stavějí se na Kristovu stranu. Jestliže se naši lidé začnou řídit slovy textu **Jan 15,8**, staneme se svědky Božího díla záchrany. Hříšníci se obrátí a k církvi se připojí mnoho lidí. Když své srdce sjednotíme s Kristem a své životy uvedeme do souladu s jeho dílem, sestoupí na nás Duch, který sestoupil na učedníky v den letnic. (*Testimonies For The Church, sv. 8, s. 246*)

[62]

Nebezpečí zahálky

V nočním vidění jsem spatřila působivé scény. Viděla jsem velikou ohnivou kouli, jak padla mezi překrásné domy a zničila je. Slyšela jsem, jak kdosi povídá: „Věděli jsme, že na zem dopadnou Boží soudy, ale netušili jsme, že k tomu dojde tak brzy.“ Jiní v zoufalství říkali: „Vy jste to věděli? A proč jste nám nic neřekli? My jsem to vůbec netušili.“ Odevšad se ozývaly podobné výčitky.

Probudila jsem se ve velice stísněné náladě. Znovu jsem usnula a ocitla se ve velkém shromáždění. Před přítomnými byla rozvinuta obrovská mapa a hovořil k nim jakýsi vlivný muž. Vysvětloval, že mapa znázorňuje Boží vinici, kterou musíme obdělávat. Je třeba, aby každý, koho ozářilo světlo, je předal druhým. Budeme-li tak postupovat, brzy se na mnoha místech rozhoří světla, která zapálí další světla.

Kdosi opakoval slova: „Vy jste sůl země; jestliže však sůl pozbude chuti, čím bude osolena? K ničemu již není, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali. Vy jste světlo světa. Nemůže zůstat skryto město ležící na hoře. A když rozsvítí lampu, nestaví ji pod nádobu, ale na svícen; a svítí všem v domě. Tak ať svítí vaše světlo přede lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.“ **Matouš 5,13-16.**

Každý den jsme konci blíž. Jsme ale také blíž Bohu? Bdíme na modlitbách? Ti, s nimiž se denně stýkáme, potřebují naši pomoc, naše vedení. Jejich mysl může být natolik připravená, že slovo vyřčené v pravý čas a s mocí Ducha svatého je zasáhne na pravém místě. Zítřka však tyto drahocenné duše mohou být natolik vzdálené, že se nám je už nikdy nepodaří oslovit. Jakým vlivem na své bližní působíme? Kolik sil vynakládáme na to, abychom je přivedli ke Kristu? (**Testimonies For The Church, sv. 9, s. 27,28**)

Zatímco andělé brání čtyřem větrům, my máme pracovat s plným nasazením. Musíme bez ustání zvěstovat svěřené poselství. Musíme nebeským bytostem i lidem žijícím v této pohnuté době ukázat, že naše víra a moc pochází od Krista a z jeho zjeveného slova. O lidské duše se svádí tuhý boj. Buď se stanou dědici Božího království, nebo otroky satanovy despotické vlády. Všichni by měli mít příležitost přijmout naději evangelia. Jak se však o ní dozvědí, když ji nikdo nechce zvěstovat? Aby se lidé mohli setkat s Bohem,

jejich charakter se musí proměnit. Hrozí však, že mnoho duší zahyne v důsledku mnoha scestných nauk, které odporují poselství evangelia. Kdo se chce nechat plně posvětit, aby se mohl stát Božím spolupracovníkem? (*Testimonies For The Church, sv. 6, s. 21*)

[63]

Většina lidí, kteří dnes navštěvují naše shromáždění, je mrtvá v přestoupeních a hříších. Přicházejí a zase odcházejí. Celé roky samolibě naslouchají velmi důležitým, strhujícím pravdám, ale neuvádějí je do praktického života. Proto jsou čím dál méně schopni rozpoznat pravou hodnotu pravdy. Důrazná varování a napomínání je nevedou k pokání. Nejsladší melodie, které k nám přicházejí od Boha skrze lidské rty, v nich neprobouzejí lásku a vděčnost. Ačkoli jim nebeský Obchodník ukazuje drahocenné perly víry a lásky, ačkoli je nabádá, aby si od něj koupili „zlata ohněm přečištěného“, „bílý šat“, kterým by zahalili svou nahotu, a „mast k potření očí“, aby viděli, oni před ním zavírají svá srdce a odmítají vyměnit svou vlažnost za lásku a nadšení (viz *Zjevení 3,18*). Ústy sice pravdu vyznávají, ale odmítají přijmout sílu skutečné zbožnosti. Pokud i nadále setrvávají v tomto stavu, Bůh je zavrhne. Sami sebe vyřazují z Boží rodiny. (*Testimonies For The Church, sv. 6, s. 426,427*)

Členové sborů by si měli uvědomit, že členství v církvi je nezachráněné. Je třeba, aby je Bůh přijal a aby se osvědčili jako pracovníci, za které se není třeba stydět. Každý den musejí svůj charakter uvádět do souladu s Kristovými příkazy. Musejí s ním být spojeni a neustále na něj spoléhat. Jedině tak se mohou stát muži a ženami v Kristu — morálně bezúhonnými, radostnými, vděčnými křesťany, které Bůh vede do čím dál většího světla. Pokud takto nebudou žít, zařadí se mezi ty, kteří jednoho dne s pláčem vyznají: „Je po žních, léto skončilo a já nejsem zachráněn! Proč jsem se neskryl v Pevnosti? Proč jsem ke spasení přistupoval tak lehkovážně, proč jsem odmítal Ducha milosti?“ (*Testimonies For The Church, sv. 9, s. 48*)

Bratři a sestry, kteří už dlouho vyznáváte, že věříte pravdě, chci se vás zeptat, zdali je váš život v souladu se zjeveným světlem, milostí a příležitostmi, které nabízí nebe. Je to vážná otázka. Nad církví svítí Slunce spravedlnosti a církev má jeho světlo odrážet. Je výsadou každého z nás, že se můžeme zdokonalovat. Ti, kteří jsou spojeni s Kristem, dorostou v milosti a poznání Božího Syna k plnému lidství. Kdyby všichni, kdo vyznávají, že věří pravdě, používali své schopnosti a využívali příležitosti k učení a konání,

byli by silní v Kristu. Ať už vykonávají jakékoli zaměstnání — ať jsou hospodáři, řemeslníci, učitelé nebo kazatelé — když se cele odevzdají Bohu, stanou se výkonnými spolupracovníky svého Mistra. (*Testimonies For The Church*, sv. 6, s. 423)

Výcvik členů církve

Ukazuje se, že kázání, která sobotu co sobotu znějí z našich kazatelen, nevedou k vytvoření početné skupiny obětavých pracovníků. Nad touto skutečností a jejími důsledky je nutné se vážně zamyslet. Jde přece o život věčný. Sbory upadají, protože lidé nevyužívají své dary k šíření světla. Je nutné je vyučovat stejně, jak to dělal Kristus, a nabádat je k tomu, aby všichni začali podle světla, které přijali, také žít. Ti, kteří mají sbory na starosti, by měli vybrat schopné členy, vložit na ně část své zodpovědnosti a seznámit je s tím, jak nejlépe sloužit a stát se požehnáním pro druhé. (*Testimonies For The Church*, sv. 6, s. 431)

[64] Řemeslníci, právníci, obchodníci, lidé všech profesí a povolání usilovně zvyšují svou kvalifikaci, protože se ve svém oboru chtějí stát skutečnými odborníky. Měli by snad Kristovi služebníci být méně vzdělaní? Měli by snad při práci pro Krista přehlížet metody a prostředky, které by se daly efektivně využít? Úsilí o získání věčného života svým významem nezměrně převyšuje veškeré pozemské starosti. Abychom dokázali vést lidi ke Kristu, potřebujeme mít informace o lidské přirozenosti a psychice. Musíme usilovně přemýšlet a vroucně se modlit, abychom objevili způsob, jak lidem představit pravdu. (*Testimonies For The Church*, sv. 4, s. 67)

Jakmile vznikne nějaký sbor, je nutné, aby kazatel jeho členy zapojil do práce. Nejprve je musí naučit, jak mají práci vykonávat, aby byla úspěšná. Vyučování by měl věnovat více času než kázání. Měl by lidi učit, jak druhým předávat vědomosti, které získali. I když je žádoucí, aby se nově obrácení radili s těmi, kdo mají s prací na Božím díle větší zkušenosti, je jim také třeba zdůraznit, že nemají kazatele a zkušenější spolupracovníky zaměňovat za Boha.

Nejvíce lidem prospějeme, když je naučíme pracovat pro Boha a spoléhat na něj, nikoli na kazatele. Ať se naučí sloužit tak, jak sloužil Kristus. Ať se připojí k jeho armádě a věrně ho následují. (*Testimonies For The Church*, sv. 7, s. 19,20)

Budou-li kazatelé věrně pracovat pro záchranu lidí, jejich spolupracovníci se z jejich příkladu poučí. Jeden takový příklad má hodnotu tisíce slov. (*The Ministry of Healing*, s. 149)

Ti, kdo mají za sbory duchovní odpovědnost, by měli hledat nové způsoby evangelizace, díky nimž by se do Božího díla mohl zapojit každý člen sboru. V minulosti tomu tak často nebylo. Ne vždy se hledaly způsoby, jak ve službě využít nadání všech lidí. Jen málokdo z nás dokáže domyslet, jak velkou ztrátu jsme tím utrpěli.

Když správně využijeme duchovní dary všech členů církve, rozvinou se natolik, že budou pro Boží dílo velmi užitečné. Měli bychom vytvořit přesný plán, na jehož základě by vedoucí pracovníci církve navštěvovali jednotlivé sbory a učili jejich členy podílet se na rozvoji církve a na záchraně nevěřících. Je nutné se neustále učit a vzdělávat. Ať všichni otevřou svá srdce a zapojí svou mysl, aby získali vzdělání pro službu v době konce a naučili se co nejlépe využít své nadání.

Růstu církve pomůže, když se zodpovědní lidé ve sborech zaměří na rozvoj darů — darů, které mohou být využity v Božím díle. Ti, kdo navštěvují sbory, by měli bratrům a sestrám dávat praktické rady, jak vykonávat misijní práci. Rovněž bychom se měli zaměřit na výcvik mládeže. Chlapci a dívky by se měli naučit působit ve svém domově, v místě svého bydliště a ve sboru. (*An Appeal to Ministers and Church Officers*)

Andělé už dlouho čekají na to, až se budou moci spolu se členy církve pustit do díla, které je třeba vykonat. Čekají na nás. Pole je tak veliké, plány tak rozsáhlé, že je třeba vést každého člověka k tomu, aby se stal nástrojem božské moci. (*Testimonies For The Church*, sv. 9, s. 47,48)

Kdyby křesťané vzájemně spolupracovali, postupovali vpřed jako jeden muž pod vedením Boží moci a usilovali o splnění stejného úkolu, pohnuli by světem. (*Testimonies For The Church*, sv. 9, s. 221)

S poselstvím evangelia je třeba seznámit také ty, kdo v tomto světě zastávají důležité postavení, jako například učitelé či významní politici. Všem, kteří mají velkou odpovědnost za společnost — lékařům, učitelům, právníkům, soudcům, úředníkům, podnikatelům — je třeba předat jasné poselství: „Co prospěje člověku, získá-li

[65] celý svět, ale ztratí svůj život? Zač by mohl člověk získat zpět svůj život?“ **Marek 8,36.37.**

Hodně hovoříme a píšeme o opomíjených chudých; neměli bychom se ale také zajímat o opomíjené bohaté? Mnozí z nás tyto lidi považují za ztracené a nedělají nic pro to, aby otevřeli oči těm, kdo se nechali zaslepit satanem a přestali se zajímat o spasení. Tisíce bohatých zemřelo, aniž by slyšeli varovné poselství, protože je lidé soudili podle vzhledu a přistupovali k nim jako k beznadějným případům. Přestože se tito lidé na první pohled mohou zdát lhostejní, bylo mi ukázáno, že většina z nich se trápí. Tisíce zámožných lidí hladoví po duchovní stravě. Mnozí cítí, že jim v životě něco schází. Většina z nich nechodí do kostela, protože mají pocit, že jim to nic nedává. Kázání, která tam zaznívají, neoslovují jejich duši. Je správné pro jejich záchranu nic neudělat?

Některé napadne: Nemohli bychom je oslovit prostřednictvím naší literatury? Ve většině případů to možné není. Je třeba vyvinout osobní úsilí. Přece je nenecháme zahynout bez toho, aniž bychom je varovali. V minulosti křesťané na tyto lidi nezapomínali. Navštěvovali je Boží služebníci, kteří je seznamovali s tím, že pravý pokoj a odpočnutí najdou v Ježíši Kristu.

Vládce nebes sestoupil na zem, aby zachránil ztracené, padlé lidstvo. Nezaměřil se výhradně jen na chudé, ale usiloval také o záchranu vysoce postavených. Důmyslně se snažil přiblížit lidem z vyšších vrstev, kteří neznali Boha a nezachovávali jeho přikázání.

Po Kristově nanebevstoupení učedníci pracovali stejným způsobem. Jsem dojatá, když čtu o tom, jak velký zájem měl Ježíš o Kornéliu. Kornélius byl význačný muž, důstojník římské armády, který však žil v souladu se zjeveným světlem. Pán mu poslal poselství z nebe a ve vidění vyzval Petra, aby jej navštívil a seznámil ho s pravdou. Když si uvědomíme, jak převelice Ježíš soucítí s těmi, kdo se modlí a hledají světlo, povzbudí nás to v naší práci.

Bylo mi ukázáno, že ve světě je mnoho takových Kornéliů, které chce Bůh přivést do církve. Sympatizují s těmi, kdo zachovávají Ježíšova přikázání. Jsou však spojeni se světem velmi silným poutem. Nemají odvahu spojit se s obyčejnými lidmi. Záchraně těchto duší bychom měli věnovat zvýšené úsilí, protože na sobě nesou větší díl odpovědnosti a jsou vystaveni silnějšímu pokušení.

Z toho, co mi bylo zjeveno, jasně vyplývá, že vlivní a vysoce postavení lidé by měli být seznámeni s jednoznačným „toto praví Bůh“. Jsou to služebníci, jimž Bůh svěřil důležitý úkol. Pokud přijmou jeho pozvání, využije jejich nadání ve prospěch svého díla. . .

Někteří jsou obzvlášť vhodní pro práci ve vyšších kruzích. Tito lidé by se měli upínat k Bohu a učit se s bohatými lidmi jednat. Neměli by s nimi jen navazovat přátelské vztahy, ale měli by o ně projevovat opravdový zájem, pečovat o ně, ukazovat jim, že je milují a záleží jim na tom, aby poznali pravdu zaznamenanou v Božím slově.

[66]

9. kapitola — Církevní publikace

Naše vydavatelské dílo bylo budováno pod Božím vedením a dohledem. Bylo uzpůsobeno ke splnění určitého záměru. Bůh si adventisty sedmého dne vyvolil jako zvláštní lid oddělený od tohoto světa. Odt' al je mečem pravdy a připoutal je k sobě. Udělal z nich své zástupce a povolal je k tomu, aby se stali jeho vyslanci v díle záchrany. Svěřil jim největší bohatství pravdy, jaké kdy lidé obdrželi, a nejvážnější varování, jaké kdy Bůh lidem poslal, a pověřil je, aby je oznámili světu. Při plnění tohoto úkolu jsou naše nakladatelství tím neúčinnějším nástrojem. Knihy, které vycházejí z našich tiskáren, mají lidi připravit na setkání s Bohem. (*Testimonies For The Church*, sv. 7, s. 138)

Je-li nějaká práce důležitější než ostatní, pak je to šíření našich publikací, které lidi vedou ke studiu Bible. Misijní práce — roznášení našich publikací do domácností, rozhovory a modlitby s nimi a za ně — je velice prospěšná. Je to činnost, která muže a ženy připravuje pro kazatelské povolání. (*Testimonies For The Church*, sv. 4, s. 390)

Šíření našich publikací je důležité a prospěšné. Naše knihy se dostanou na místa, kde není prostor k osobním setkáním. V takových oblastech knižní evangelista vykonává práci kazatele. Díky jeho službě se s pravdou seznámí tisíce těch, kteří by se o ní jinak nedozvěděli. Knižní evangelisté musejí působit na mnoha místech. Ke splnění úkolu, který je před námi, je zapotřebí jak práce kazatele, tak působení tichého posla. (*Colporteur Ministry*, s. 8)

Božím záměrem je, aby se pravda obsažená v našich publikacích rozšířila prostřednictvím knižní evangelizace. Knižní evangelisté by si měli neustále připomínat, jak je důležité, aby se knihy, které přinášejí duchovní poučení a světlo, co nejrychleji dostaly mezi lidi. Pán si přeje, aby jeho církev konala právě tuto činnost. Všichni, kdo se zasvětili Bohu a nechají se použít jako knižní evangelisté, stanou se těmi, kdo tomuto světu přinášejí poslední varování. Neumíme si představit, jak je tato práce důležitá. Kdyby nebylo knižních

evangelistů, k mnoha lidem by se varovné poselství vůbec nedoneslo. (*Testimonies For The Church*, sv. 6, s. 315)

Naše knihy by měly být všude. Vydávejme je v mnoha jazycích. Trojandělské poselství se má šířit prostřednictvím publikací a vyučování. Vy, kteří jste přijali světlo, probud'te se! Je vaší povinností ze všech sil pomáhat těm, kdo rozumějí pravdě natolik, že jsou schopni ji vyučovat. Za část finančních prostředků, získaných prodejem publikací, by se mělo nakoupit zařízení, díky němuž budeme moci vydávat více knih, které otevřou oči slepých a zasáhnou je do srdce. (*Testimonies For The Church*, sv. 9, s. 62)

Bylo mi sděleno, že knižní evangelisté mají působit i tam, kde lidé slyší poselství přímo od kazatele. Třebaže kazatel pravdu předává srozumitelně, posluchači si ji nejsou schopni cele zapamatovat. Tiskoviny tedy nejsou důležité jen proto, že lidi seznamují s pravdou, ale také proto, že jim umožňují, aby v pravdě zakořenili a vyhnuli se zavádějícím bludům. Časopisy a knihy jsou Božím nástrojem, díky němuž mohou mít lidé aktuální poselství stále před očima. S pomocí publikací je možné v oblasti vyučování a utvrzování v pravdě udělat mnohem víc než pouhým kázáním. Němí poslové, kteří se do domácností dostávají díky působení knižních evangelistů, mnoha způsoby podporují evangelizaci. Duch svatý totiž při čtení těchto knih na lidskou mysl působí stejně jako během kázání Božího slova. Andělé svým vlivem podporují jak práci kazatele, tak působení našich publikací. (*Testimonies For The Church*, sv. 6, s. 315,316)

[67]

Pomáhejte studentům plánovat si věci tak, aby si na studium mohli vydělávat prodejem knih, budou-li mít o to zájem. Při této práci získají velmi cennou zkušenost, kterou později využijí při misionářské práci v nových oblastech. (*Testimonies For The Church*, sv. 9, s. 79)

Kdyby si členové církve plně uvědomili důležitost šíření naší literatury, vyhradili by si pro tuto činnost více času. (*Colporteur Ministry*, s. 7)

Dokud bude probíhat tříbení, budou mít knižní evangelisté dostatek práce. (*Testimonies For The Church*, sv. 6, s. 478)

Bratři a sestry, Pán bude rád, když budete svými upřímnými modlitbami a prostředky podporovat naše vydavatelství. Každé ráno a večer proste o to, aby Bůh naši publikační činnost požehnal. Ne-

buďte kritičtí a nestěžujte si. Nebrblejte a nedávejte průchod své nespokojenosti. Mějte na paměti, že vás andělé slyší. Všichni musí vidět, že tyto instituce vznikly z Božího popudu. Ti, kdo je znevažují, protože slouží vlastním zájmům, se z toho budou muset zodpovídat Bohu. On si přeje, abychom ke všemu, co souvisí s jeho dílem, přistupovali s posvátnou úctou. (*Testimonies For The Church, sv. 7, s.*

[68] 182,183)

10. kapitola — Osobní Bůh

V den posledního zúčtování se ukáže, že Bůh zná každého jménem. Je neviditelným pozorovatelem veškerého našeho jednání. „Vím o tvých skutcích,“ říká ten, „který se prochází mezi sedmi zlatými svícny“ **Zjevení 2,2.1**. On ví, kterých příležitostí jsme nevyužili a jak neúnavné bylo úsilí dobrého Pastýře, který se ze všech sil snažil najít ty, kdo krácejí po široké cestě, a přivést je zpět na stezku pokoje. Bůh se opakovaně snažil oslovit milovníky rozkoší, opakovaně jejich cestu osvěcoval svým slovem, aby poznali, jaké jim hrozí nebezpečí, a zachránili se. Oni však šli pořád dál, při chůzi po široké cestě žertovali a smáli se, když vtom skončila doba milosti. Bůh jedná spravedlivě a nikomu nestrání. Když odsoudí ty, kdo jsou nehodní, nikdo proti tomu nemůže nic namítat. (**Testimonies For The Church, sv. 5, s. 435**)

Mocná síla, která se projevuje v přírodě a vše udržuje, není, jak se někteří vědci domnívají, jen jakási přirozená zákonitost či samovolná energie. Bůh je duch; současně je to však také bytost, jež člověka stvořila ke svému obrazu.

Příroda je Božím dílem, nikoli Bohem. Odráží se v ní krása jeho charakteru. Skrze ni se setkáváme s jeho láskou, mocí a slávou. Nemáme ji však uctívat jako Boha. Lidé s uměleckým nadáním dokážou vyrobit překrásné věci, které sice o tvůrci něco vypovídají, ale tvůrcem nejsou. To, co je hodné úcty, není výtvor, nýbrž jeho autor. Ačkoli je příroda Božím dílem, nemáme ji uctívat, protože úcta patří výhradně Bohu.

Při stvoření člověka se projevilo působení osobního Boha. Když Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, lidská schránka byla sice dokonalá, ale nebyl v ní život. Potom osobní Bůh, který existuje sám v sobě, vdechl do této schránky dech života a člověk se stal živou, dýchající a myslící bytostí. Všechny části lidského organismu začaly pracovat. Srdce, žíly tepny, jazyk, ruce, nohy, smysly, myšlení, to všechno začalo fungovat podle určitých zákonitostí. Člověk se stal

živou bytostí. Bůh stvořil člověka skrze Ježíše Krista a obdařil ho inteligencí a silou.

Když nás Bůh tvořil, dobře znal lidský potenciál, přestože se dosud neprojevil. Do své knihy zaznamenal jména všech lidí dřív, než kterýkoli z nich spatřil světlo světa.

Bůh si přál, aby člověk, vrchol jeho stvořitelského díla, který převyšuje veškeré jeho stvoření, vyjadřoval jeho myšlenky a zjevoval jeho slávu. Nikdy by se však neměl považovat za rovného Bohu. (*Testimonies For The Church*, sv. 8, s. 263,264)

Bůh Otec se zjevil v Kristu

[69] Bůh se jako osobní bytost zjevil ve svém Synu. Ježíš, „odlesk Otcovy slávy a výraz Boží podstaty“ (viz *Židům 1,3*), přišel k nám v lidském těle. Sestoupil na zem jako osobní Spasitel a jako osobní Spasitel vystoupil na nebesa. Před Božím trůnem se za nás přimlouvá „někdo jako Syn člověka“ *Zjevení 1,13*.

Kristus, Světlo světa, skryl oslnivou krásu svého božství a žil mezi námi jako člověk, abychom mohli my, aniž by nás zahubila Boží sláva, navázat vztah se svým Stvořitelem. „Boha nikdy nikdo neviděl: jednorozený Syn, který je v náručí Otcově, nám o něm řekl.“ *Jan 1,18*.

Kristus přišel lidem sdělit to, co si Bůh přeje, abychom věděli. Na nebi, na zemi i v hlubinách oceánů se setkáváme s Božím dílem. Celé stvoření vydává svědectví o jeho moci, moudrosti a lásce. Z hvězd, oceánů ani vodopádů se však nedozvíme nic o jeho osobnosti, jak ji zjevuje Kristus.

Bůh věděl, že je nutné, aby lidem mnohem jasněji představil svou osobnost a charakter. Proto poslal na svět svého Syna, aby v takové míře, jakou lidé budou schopni snést, zjevil jeho přirozenost a vlastnosti neviditelného Boha.

Kdyby si Bůh přál, abychom jej vnímali jako bytost, která je přítomná ve všech stvořených věcech — v květinách, stromech, stéblech trávy — Kristus by s tím učedníky při svém pobytu na zemi určitě seznámil. V Kristově učení však žádnou takovou zmínku nenajdeme. Ježíš a apoštolové jasně učili o existenci osobního Boha.

Kristus nám o Bohu řekl vše, co jsme jako hříšné bytosti schopni snést, aniž by nás to zničilo. On je božský Učitel, Vychovatel. Kdyby

Bůh usoudil, že je třeba seznámit nás s něčím jiným, než co zjevil skrze Krista a své slovo, určitě by to udělal.

Boží synové a dcery

Podívejme se na to, co Ježíš řekl v horní místnosti v noci před svým ukřižováním. Blížila se hodina jeho odsouzení a on chtěl učedníky, kteří měli být vystaveni silnému pokušení a zkouškám, povzbudit.

Tehdy ještě učedníci nerozuměli slovům o jeho vztahu s Bohem. Velká část jeho učení pro ně byla zatím nesrozumitelná. Kladli mu otázky, které ukazovaly, jak málo toho o Božím vztahu k nim a o jeho záměrech s nimi vědí. Kristus si přál, aby Boha znali mnohem lépe.

Když byl o letnicích na učedníky vylit Duch svatý, porozuměli pravdě, kterou jim Bůh předkládal formou podobenství. Pochopili nauky, které se jim do té doby zdály být nejasné. Díky působení Ducha svatého poznali, že jejich dosavadní názory byly velmi pošetilé, což je velmi zahanbilo. Jejich domněnky a výklady byly ve srovnání s pochopením nebeských věcí, které nyní získali, učiněným bláznovstvím. Byli vedeni Duchem a jejich temné myšlení osvětily paprsky světla.

Učedníci se však nestali svědky úplného naplnění Kristových zaslíbení. Obdrželi veškeré poznání Boha, které byli schopni přijmout, ale Kristova slova o tom, že jim jasně zjeví Otce, se teprve naplní. Naše poznání Boha je částečné a nedokonalé. Až velký spor skončí a Kristus Otci představí své věrné spolupracovníky, kteří o něm v hříšném světě vydávali svědectví, plně porozumí všemu, co je pro ně nyní tajemstvím.

[70]

Kristus si vzal do nebe svou posvěcenou lidskou přirozenost. Všem, kteří jej přijali, dá moc stát se Božími syny, aby je Bůh mohl přijmout za své a žít s nimi ve věčnosti. Pokud mu budou během pozemského života věrní, „budou hledět na jeho tvář a na čele pone-sou jeho jméno“ **Zjevení 22,4**. Co jiného může být oním nebeským štěstím, než vidět jeho tvář? Jakou větší radost může prožít hříšník, kterého zachránila Kristova milost, než pohlédnout do Boží tváře a poznat v Bohu svého Otce?

Boží péče

Písmo hovoří o vztahu mezi Bohem a Kristem a jasně představuje jejich osobnost a charakter.

Bůh je Kristův Otec; Kristus je Syn Boží. Kristus získal výsadní postavení. Je roven Otci. Jsou mu známy všechny Boží záměry.

Tato jednota je popsána v sedmnácté kapitole Janova evangelia v Kristově modlitbě za učedníky:

„Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří; aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal. Slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno — já v nich a ty ve mně; aby byli uvedeni v dokonalost jednoty a svět aby poznal, že ty jsi mě poslal a zamiloval sis je tak jako mne.“
Jan 17,20-23.

Překrásný výrok! Jednota, která existuje mezi Kristem a jeho učedníky, neničí osobnost žádného z nich. Jsou jedno v záměrech, smýšlení, nikoli však v osobnosti. A podobným způsobem jsou jedno i Bůh s Kristem. . .

Bůh řídí nebe i zemi a nejlépe ví, co potřebujeme. My vidíme jen malý kousek cesty před sebou, ale „nahé a odhalené je všechno před očima toho, jemuž se budeme ze všeho zodpovídat“ **Židům 4,13**. Ze svého trůnu shlíží na zmatek tohoto světa, jeho pohledu nic neunikne, a ze vznešené věčnosti udílí příkazy, které se jeho prozřetelnosti jeví jako nejlepší.

Ani vrabec nepadá k zemi, aniž by to Otec věděl. Protože satan Boha nenávidí, raduje se i ze smrti němých stvoření. Jen díky Boží ochraně nás mohou ptáci obveselovat radostným zpěvem. „Nebojte se tedy; máte větší cenu než mnoho vrabců.“ **Matouš 10,31**.

[71] **Testimonies For The Church, sv. 8, s. 263-273.**

11. kapitola — Poslání křest'anů

Bůh si přeje, aby jeho následovníci světu představili zásady Božího království. Chce, aby se těmito zásadami řídili ve svém životě a zjevovali je svým charakterem. Touží je zbavit zvyků, návyků a způsobů tohoto světa. Snaží se jim co nejvíce přiblížit, aby je mohl seznámit se svou vůlí.

Záměry, které se dnes Bůh snaží skrze svůj lid uskutečnit, jsou stejné jako v době, kdy vyvedl Izraelce z Egypta. Tím, že se v církvi bude projevovat Boží dobrota, milost, spravedlnost a láska, bude mít svět příležitost poznat jeho charakter. Díky tomuto názornému představení Božího zákona svět zjistí, že lidé, kteří milují Boha, bojí se ho a slouží mu, vynikají nad všechny ostatní.

Hospodin svůj lid bedlivě střeží a s každým ze svých dětí má určitý plán. Přeje si, aby ti, kdo se řídí jeho vůlí, byli jeho zvláštním lidem. I jim jsou určena Mojžíšova slova, která pod vlivem Ducha svatého adresoval starověkému Izraeli: „Jsi přece svatý lid Hospodina, svého Boha; tebe si Hospodin, tvůj Bůh, vyvolil ze všech lidských pokolení, která jsou na tváři země, abys byl jeho lidem, zvláštním vlastnictvím.“ 5. Mojžíšova 7,6. (*Testimonies For The Church*, sv. 6, s. 9.12)

Utváření křest'anova charakteru

Pravé Kristovo náboženství nemá na osobnost člověka negativní vliv; nedělá z lidí hrubce, nezdvořáky, egoisty, fanatiky či drsňáky. Působí na ně pozitivně, zjemňuje jejich cit, posvěcuje úsudek, pročišťuje a zušlechťuje myšlení a podřizuje je Kristu. Boží ideál dalece převyšuje nejvznešenější lidské představy. Ve svém svatém zákonu nám představil svůj charakter.

Ideálem křest'anského charakteru je Kristus. Díky tomu se před námi otevírá cesta neustálého sebezdokonalování. Máme před sebou cíl, ke kterému můžeme směřovat, standard, jehož můžeme dosáhnout. Je v něm obsaženo vše dobré, čisté, vznešené a krásné.

Neustále musíme zápasit a postupovat vpřed a nahoru s cílem získat dokonalý charakter. (*Testimonies For The Church*, sv. 8, s. 63,64)

To, jací nyní i na věčnosti budeme, závisí na našich návycích. Životy těch, kteří usilují o správné návyky a věrně si plní své každodenní povinnosti, se podobají světlům, jež osvěcují cestu druhých. Pokud však člověk v sobě pěstuje nevěru, je nedbalý, lenivý a lhostejný, jeho život se zahálí neproniknutelnou tmou, která jej připraví

[72] o věčnost. (*Testimonies For The Church*, sv. 4, s. 452)

Požehnaný je ten, kdo se řídí slovy věčného života. Pod vedením „Ducha pravdy“ bude uveden do veškeré pravdy. Svět jej sice nebude milovat, ctít ani vyvyšovat, ale v očích nebes bude mít nesmírnou hodnotu. „Hleďte, jak velikou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni dětmi Božími, a jsme jimi. Proto jsme světu cizí, že nepoznal Boha.“ **1. Janův 3,1.**

Pozitivní myšlení

Pravda přijatá do srdce vám dodá moudrost potřebnou ke spasení. Budete-li jí věřit a řídit se jí, každý den obdržíte milost potřebnou ke splnění povinností a překonání zkoušek. Milost pro zítřek nepotřebujete. Myslete na to, že se máte zaměřit pouze na dnešek. Zapřít své já, překonat se, být ostražitý, modlit se a zvítězit v Bohu. Okolnosti našeho života se každý den mění. Díky Božímu slovu, jímž máme všechno poměřovat, můžeme rozpoznat své každodenní povinnosti. Netrapte se myšlenkami, které vám nepřinesou žádný užitek, ale každý den studujte Písmo a plňte povinnosti, které vám sice mohou připadat nezáživné, ale je nutné je splnit. (*Testimonies For The Church*, sv. 3, s. 333)

Mnoho lidí se zaměřuje na špatnosti, které jsou všude kolem nás, a na odpadnutí. Tak dlouho o těchto věcech hovoří, až se jejich srdce naplní smutkem a pochybnostmi. Kvůli tomu, že se soustředí na lstivé působení arcipodvodníka a zabývají se negativními stránkami svého života, přestávají vnímat moc nebeského Otce a jeho úžasnou lásku. A přesně

o to satan usiluje. Není správné uvažovat o nepříteli spravedlnosti a jeho síle, když se tak málo soustředíme na Boží lásku a jeho moc. Musíme hovořit o Kristových schopnostech. Sami se nedokážeme ze satanova područí vymanit. Bůh nám však ukázal, jak můžeme

zvítězit. Syn Nejvyššího bojuje za nás a my „v tom všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval“ **Římanům 8,37**.

Budeme-li se soustavně trápit svými slabostmi a selháními a zaměřovat se na satanovu moc, nebudeme mít duchovní sílu. Oběť, kterou za nás Bůh přinesl, je dostatečná. Tato pravda se musí stát základem našeho duchovního života. Musíme si neustále připomínat, že Bůh zachrání každého, kdo se na něj obrátí způsobem, který je popsán v jeho slovu. Je na nás, abychom svou vůli podřídili Boží vůli. Pak skrze krev oběti smíření budeme mít podíl na božské přirozenosti. Díky Kristu jsme děti Boží a máme jistotu, že nás Bůh miluje stejně, jako miluje svého Syna. Jsme jedno s Kristem. Jdeme v Ježíšových šlépějích. On má moc odehnat temné stíny, kterými se satan snaží zahalit naši cestu, a ozářit naše srdce paprsky své milosti.

Sestry a bratři, měníme se podle toho, na co hledíme. Když se zaměříme na Boží lásku a na Spasitele, budeme rozjímat o dokonalém Božím charakteru a vírou si přisvojíme Kristovu spravedlnost, začneme se mu podobat. Proto nedovolme, aby se negativní věci, jako je nespravedlnost, nepoctivost, zklamání, projevy satanovy moci, usadily v naší mysli, staly se předmětem našich hovorů a trápily nás tak dlouho, až by se naše nitro naplnilo strachem. Ustrašená mysl se plní temnotou. Takový člověk nejenže sám nemůže přijímat Boží světlo, ale znemožňuje to i lidem ve svém okolí. Satanu dělá radost, když si někoho podmaní, když se mu daří brát lidem víru a plnit je beznadějí. (**Testimonies For The Church, sv. 5, s. 741-745**)

[73]

Nesobecký život

Velmi rozšířeným hříchem, který nás odděluje od Boha a je velmi nakažlivý, je sobectví. K Pánu může člověk přijít jedině tehdy, když zapře své já. Sami od sebe nejsme schopni vykonat nic; když nám však Bůh dodá sílu, můžeme být druhým prospěšní a zbavit se sobectví.

Toužíme-li se cele podříditi Bohu a sloužit mu, nemusíme kvůli tomu jezdit do dalekých zemí na misii. Úplně postačí, když tuto svou touhu budeme naplňovat ve svém soukromí, v rodinném kruhu, ve sboru, ve společenství lidí, které známe a s nimiž spolupracujeme. Právě v každodenním životě máme zapírat své já a podřizovat se Boží vůli. Apoštol Pavel napsal: „Den ze dne hledím smrti do

tváře...“ **1. Korintským 15,31**. Podaří-li se nám v drobných každodenních situacích zapřít své já, nakonec zvítězíme. V sebezapření nám pomůže touha sloužit druhým lidem. Některým však tato touha očividně schází, protože místo toho, aby věrně plnili své povinnosti, vyhledávají vlastní potěšení.

V nebi se nikdo nebude zaměřovat na sebe ani nebude prahnout po uspokojení vlastních potřeb. Všichni budou v lásce usilovat o štěstí druhých. Pokud se chceme stát součástí nebeského společenství na nové zemi, musíme se už nyní řídit nebeskými pravidly. (**Testimonies For The Church, sv. 2, s. 132,133**)

Bylo mi zjeveno, že se příliš často srovnáváme s druhými a bereme si za vzor chybní smrtelníky, přestože máme dokonalý vzor. Neměli bychom se srovnávat se světem, řídit se názory lidí či soustředit se na to, kým jsme byli předtím, než jsme přijali pravdu. Svůj současný stav musíme poměřovat jedině tím, jací bychom mohli být, kdybychom od chvíle, co jsme přijali Krista, neustále směřovali vpřed a nahoru. Je to jediné bezpečné měřítko, které můžeme použít. Každé jiné nám poskytne falešný obraz o našem stavu. Pokud charakter a duchovní stav Božích věrných neodpovídá požehnáním, výhodám a světlu, kterých se jim dostalo, jsou zvaženi na vahách a andělé o nich prohlásí: „NEVYHOVUJÍ.“

Neodpustitelný hřích

Co je to hřích proti Duchu svatému? Je to vědomé přisuzování působení Ducha svatého satanovi. Dejme tomu, že se člověk stane svědkem díla Ducha svatého. Má dostatek důkazů o tom, že je to v souladu s Písmem, a Duch ho ujišťuje, že se jedná o Boží dílo. Následně je však vystaven pokušení. Ke slovu se přihlásí pýcha, soběstřednost či jiná špatná vlastnost, která jej ovládá. V důsledku toho pak člověk odmítne projev božské moci, čímž jen dokazuje, že jej považuje za satanovo dílo. Bůh na lidské srdce působí prostřednictvím svého Ducha, a když jej člověk vědomě odmítá a připisuje jeho působení satanu, zřídá se komunikačního kanálu, jehož prostřednictvím s ním chce Bůh být ve spojení. Tím, že odmítá důkazy, jež mu Bůh s radostí poskytuje, vyhání ze svého srdce světlo a ocitá se ve tmě. „Jestliže i světlo v tobě je temné, jak velká bude potom tma?“ **Matouš 6,22**. Nějaký čas se může zdát, že člověk, který se

takového hříchu dopustil, je i nadále Božím dítětem. Když se však změni okolnosti a bude třeba, aby zdokonalil svůj charakter a ukázal, jakému duchu se podřizuje, vyjde najevo, že stojí na straně nepřítele a brání jeho černý prapor. (*Testimonies For The Church*, sv. 5, s. 634)

[74]

Vyznávání a zapírání Krista

V našem společenském, rodinném či pracovním životě je mnoho větších či menších příležitostí, kdy můžeme vyznat či zapřít Krista. Můžeme jej zapírat svými slovy. Děláme to tehdy, když negativně hovoříme o druhých, vtipkujeme a zesměšňujeme je, planě nebo neslušně řečníme či odporujeme pravdě. Tím, co říkáme, dokazujeme, že Kristus v nás není. Zapírat jej můžeme také svých charakterem. K tomu dochází v případě, když vyhledáváme pohodlí, odmítáme plnit si své povinnosti a nést tíhu života, kterou za nás následně musí nést někdo jiný, a když si libujeme v hříchu. Rovněž jej zapíráme, když se pyšníme svým zevnějškem, přizpůsobujeme se světu, chováme se neuctivě nebo když samolibě prosazujeme své názory či se snažíme ospravedlnit a vyvýšit své já. Zapíráme jej i tehdy, když jsme sentimentální a neustále přemýšlíme o svých těžkostech a zkouškách.

Nikdo není schopen správně představit světu Krista, pokud v něm Kristus nežije. Není možné hovořit o tom, co neznáme. Naše mluva a vystupování musejí vyvěrat z milosti a lásky, které naplňují naše nitro. Je-li naše srdce posvěcené, poddajné a pokorné, ponese dobré ovoce a budeme Krista představovat tím nejlepším způsobem. (*Testimonies For The Church*, sv. 3, s. 331,332)

[75]

12. kapitola — Ve světě, ale ne ze světa

Bylo mi ukázáno, že nám hrozí veliké nebezpečí, že místo s Kristem splyneme se světem. Stojíme dnes na hranicích věčnosti, ale nepřítel spasení nás chce svést k tomu, abychom konec času umístili do daleké budoucnosti. Satan bude všemi možnými způsoby útočit na ty, kdo se hlásí ke společenství lidí, jež dodržují Boží přikázání a očekávají, že jejich Spasitel přijde v oblacích s velikou mocí a slávou. Snaží se co nejvíce lidí přesvědčit o tom, že onen překrásný den nastane až v daleké budoucnosti, a donutit je, aby se začali chovat stejně jako okolní svět.

Byla jsem zděšená, když jsem viděla, že duch světa ovládá srdce a mysl mnohých, kteří se horlivě hlásí k pravdě. Tito lidé jsou sobečtí a lhostejní k vlastním chybám, zanedbávají pravou zbožnost a nepečují o svůj charakter. (*Testimonies For The Church, sv. 4, s. 306*)

Kristův charakter

Během každého obchodního jednání buďte čestní. Třebaže budete v pokušení, nikdy ani v nejmenším nepodvádějte ani nejednejte úskočně. Někdy se objeví příležitost a vás napadne, že byste mohli jednat nečestně, ale nesmíte uhnout ani o píd'. Pokud v jakémkoli případě slíbíte, že uděláte určitou věc, a následně zjistíte, že jste tím sami sebe poškodili, nikdy své slovo neberte zpět a i nadále jednejte čestně. (*Child Guidance, s. 154*)

Bible velmi důrazně odsuzuje každou lež, podvod a nepoctivost. Mezi dobrem a zlem je jasný rozdíl. Bylo mi ukázáno, že Boží děti se samy postavily na stranu nepřítele; podlehly jeho pokušení a nechaly se vést jeho svody, až jejich svědomí otupělo. Nepatrný odklon od pravdy a drobné pozměnění Božích požadavků se lidem nezdá tak hříšné, když se tím mohou obohatit. Jenže hřích je hřích, bez ohledu na to, páchá-li ho milionář nebo pouliční žebrák. Ti, kdo získávají majetek podvodným způsobem, svolávají na sebe soud.

Vše, co člověk získá podvodem a nepoctivým jednáním, se stane příčinou jeho ztracení. (*Testimonies For The Church*, sv. 4, s. 311)

Ten, kdo lže nebo podvádí, ztrácí ve vlastních očích hodnotu. Možná si neuvědomuje, že jej Bůh vidí a ví o každém jeho obchodním jednání, že andělé zkoumají jeho pohnutky, slyší jeho slova a chystají mu odměnu podle jeho skutků. I kdyby ale bylo možné jeho činy skrýt před lidskými i božskými zraky, stejně by jeho jednání na jeho mysl a charakter mělo negativní vliv, protože on sám by o něm věděl. Ačkoli jeden skutek trvale nepoznamená charakter, zmenší zábrany a způsobí, že člověk dalšímu pokušení podlehne mnohem snáz. A nakonec si lstivé a nečestné jednání osvojí natolik, že se stane nedůvěryhodným. (*Testimonies For The Church*, sv. 5, s. 396)

[76]

Bůh chce, aby lidé, kteří mu slouží a stojí na jeho straně, byli čestní, bezúhonní a aby z jejich úst nikdy nevyšlo nic, co by nebyla pravda. Jazyk musí mluvit pravdu, oko nesmí být lstivé a činy musí být přesným naplněním Božích požadavků. Žijeme pod dozorem Boha, který se vši vážností prohlašuje: „Vím o tvých skutečích.“ *Zjevení 3,15*. Bůh nás neustále vidí. Nedokážeme před ním skrýt ani jeden nečestný skutek. Pravda je jeho svědkem, což si uvědomuje jen málokdo z nás. (*Child Guidance*, s. 152)

Věřící — lepší podnikatel

Čestný člověk je podle Kristova měřítka ten, kdo je naprosto bezúhonný. Nepřesná závaží a falešné váhy, kterými mnozí chtějí dosáhnout svých cílů, se Bohu protiví. A přesto mnozí z těch, kdo vyznávají, že zachovávají Boží přikázání, mají taková falešná závaží a nesprávné váhy. Když má člověk vztah s Bohem a řídí se jeho zákonem, na jeho životě je to znát. Všechny jeho skutky jsou v souladu s Kristovým učením. Nikdy by svou čest nevyměnil za mrzký zisk. Jeho zásady mají pevný základ a jeho jednání ve světských záležitostech tyto zásady odráží. Neochvějná bezúhonnost září na smetišti tohoto světa jako ryzí zlato.

Podvod, lež a nevěrnost lze skrýt před světem, nikoli však před Bohem. Boží andělé, kteří pozorují úroveň lidského charakteru a určují jeho morální hodnotu, zapisují do nebeských knih nepatrné události, v nichž se kvalita charakteru projevila. Pokud zaměstnanec

své povolání neprovádí věrně a přistupuje k němu lehkovážně, pak svět bude podle vykonané práce soudit i jeho náboženství.

Víra v blízký příchod Syna člověka v nebeských oblacích by neměla pravého křesťana vést k tomu, aby začal být v každodenním životě nedbalý. Ten, kdo vyhlíží Kristův příchod, nebude zahálet, ale bude svou práci vykonávat svědomitě. Nebude nedbalý a nečestný, nýbrž bude pracovat oddaně, rychle a pečlivě. Ti, kdo si namlouvají, že nedbalý přístup k věcem každodenního života je důkazem jejich duchovnosti a oddělenosti od světa, jsou na velkém omylu. Jejich pravdomluvnost, věrnost a morálnost se ověřuje ve věcech každodenního života. Jsou-li věrní v malých věcech, budou věrní i ve velkých.

Bylo mi ukázáno, že právě v této zkoušce mnozí neobstojí. Jejich charakter se formuje během každodenních záležitostí. Se svými bližními jednají nevěrně, neupřímně a nepoctivě. Neuvědomují si, že jejich budoucnost a věčný život závisejí na tom, jak se chovají na zemi, a že k vytvoření pevného charakteru je nezbytná nejpřísnější poctivost. Nepoctivost je příčinou vlašnosti mnoha těch, kdo o sobě tvrdí, že přijali pravdu. Nežijí ve spojení s Kristem a klamou sami sebe. S bolestí musím říct, že ani adventisté sedmého dne nejsou dostatečně poctiví. (*Testimonies For The Church, sv. 4, s. 309-311*)

Spojení se světem

Někteří lidé nedokáží moudře jednat ve světských záležitostech. Nemají dostatečné odborné vzdělání, čehož satan využívá. Takový člověk by neměl zůstat v nevědomosti, ale měl by se před započítím práce poradit s bratry, jejichž radám důvěřuje. V souvislosti s tím mi byl ukázán tento text: „Berte na sebe břemena jedni druhých. . . “ *Galatským 6,2*. Někteří ale nejsou dostatečně pokorní, aby za sebe nechali jednat moudřejší. Prosazují své vlastní názory a zbytečně se dostávají do problémů. O pomoc zpravidla žádají až tehdy, když je jejich břemeno mnohonásobně těžší.

Není-li to nevyhnutné, bratři by se neměli soudit; dávají tím totiž nepříteli příležitost, aby je zmátl a chytil do pasti. Lepší je záležitost urovnat i za cenu ztráty.

Viděla jsem, že se Bohu nelíbí, když se věřící zaručují za bezvěrce. Byly mi ukázány tyto texty: „Nebud’ mezi těmi, kdo dají

druhému ruku, kdo se zaručují za půjčku.“ **Příslaví 22,26.** „Velmi zle dopadne ten, kdo se zaručil za cizího, kdežto kdo zaručování nenávidí, je v bezpečí.“ **Příslaví 11,15.** Nevěrní služebníci! Ručíte tím, co patří jinému — nebeskému Otci — a satan je připravený vést děti temnoty tak, aby vám to vyrvaly z rukou. Adventisté sedmého dne by se neměli spolčovat s nevěřícími. Boží lid příliš důvěřuje slovu nevěřících a radí se s nimi, ačkoli to není správné. Nepřítel z nich dělá své spojence a využívá je k tomu, aby mátlí a okrádali Boží lid. (**Testimonies For The Church, sv. 1, s. 200,201**)

[78]

13. kapitola — Bible

V Písmu je tisíce drahokamů, které očím povrchního čtenáře zůstanou skryty. Důl pravdy nelze vytěžit. Čím více budete s pokorným srdcem zkoumat Písmo, tím větší bude váš zájem a budete toužit spolu s Pavlem vyznat: „Jak nesmírná je hloubka Božího bohatství, jeho moudrosti i vědění! Jak nevyzpytatelné jsou jeho soudy a nevystopovatelné jeho cesty!“ **Římanům 11,33.**

Kristus a jeho slovo jsou v dokonalém souladu. Před každým, kdo je přijímá a nechá se jím vést, se otevírá cesta, po níž jdou ti, kdo chtějí žít v Kristově světle. Kdyby Boží lid přijal jeho slovo, měli bychom ve sborech nebe na zemi. Křesťané by horlivě studovali Bibli. Pečlivě by porovnávali jednotlivé statě a rozjímali nad nimi. Chtěli by číst Bibli více než ranní noviny, časopisy či romány. Jejich největší touhou by bylo jíst tělo a pít krev Syna Božího. A v důsledku toho by se řídili zásadami a zaslíbeními Božího slova. Rady Písma by jim připadaly jako listy ze stromu života. V jejich nitru by vytryskl pramen, který by jim přinesl věčný život. Jejich duše by byla zavlažovaná a občerstvovaná sprškami milosti, díky čemuž by přestali myslet na dřinu a únavu. Inspirovaný text by se jim stal zdrojem síly a odvahy. (**Testimonies For The Church, sv. 8, s. 193**)

Jelikož Bible obsahuje mnoho různých stylů a dotýká se velkého množství témat, je schopná oslovit každou mysl a zasáhnout každé srdce. Její součástí jsou historické knihy, pravdivé životní příběhy, zákony týkající se správy státu a řízení domácnosti — zákony, jimž se lidská moudrost ani v nejmenším nevyrovná. Najdeme v ní hlubokomyslnou filozofii i překrásnou, libozvučnou poezii. Hodnota biblických textů je nesrovnatelně vyšší než hodnota jakéhokoli jiného lidského literárního díla. A když se na ně podíváme z pohledu ústřední biblické myšlenky, jejich význam se ještě zvýší. Z tohoto úhlu pohledu nabývá každé téma nového významu. I ty nejjednodušeji formulované pravdy obsahují principy, které se dotýkají samotného nebe a směřují do věčnosti. (**Education, s. 125**)

Každý den byste se měli z Písma něco nového dozvědět. Hleďte v něm, jako byste chtěli najít poklad, protože obsahuje slova věčného života. Modlete se za moudrost, abyste významu svatých textů dokázali správně porozumět. Budete-li to dělat, najdete v Božím slově skrytou milost. Známé texty se vám vyjeví v novém světle a Písmo u vás bude neustále stoupat v ceně. (*Testimonies For The Church, sv. 5, s. 266*)

Biblická pravda, kterou přijmete, promění vaše myšlení a zastaví úpadek vaší mysli. Kdybychom k Božímu slovu přistupovali s náležitou vážností, byli by mladí i staří bezúhonní, zásadoví a dokázali by vzdorovat pokušení. (*Testimonies For The Church, sv. 8, s. 319*) [79]

Správné studium Bible

Rodiče, pokud učíte své děti sloužit Bohu a být prospěšné tomuto světu, používejte Bibli jako učebnici. Je v ní popsáno lstivé satanovo působení. Je to kniha, která pozvedá lidstvo a upozorňuje na zlo. Je to měřítko, které nám pomáhá rozlišit mezi dobrem a zlem. I když se doma či ve škole vyučuje i něco jiného než Bible, mělo by jí být vyhrazeno zvláštní místo. Pokud tomu tak je, Bůh je vyvýšen a udělá vše pro to, aby v něj vaše děti uvěřily. Bible je bezednou pokladnicí pravdy a krásy; pokud ji rodiče svým dětem nepředstavují zábavnou formou, o hodně je tím ochuzují a měli by si to vyčítat. (*Testimonies For The Church, sv. 5, s. 322*)

„Je psáno“ byla jediná zbraň, kterou Ježíš použil, když k němu pokušitel přišel se svými svody. Vyučování biblických pravd je významné poslání, jímž Bůh rodiče pověřil. Boží pravdy dětem předkládejte v příjemné atmosféře a s radostně naladěnou myslí.

Otcové a matky, budete-li svým dětem v každodenním životě projevovat lásku, dobrosrdečnost a trpělivost, stanete se pro ně názorným příkladem. Nedovolte jim, aby si dělaly, co chtějí, ale ukazujte jim, že vaším posláním je naplňovat Boží slovo, a vychovávejte je s péčí a v napomenutích našeho Pána.

Bibli v rodině studujte pravidelně a systematicky. Nezanedbávejte pozemské povinnosti, ale také zajistěte, aby duše byly pravidelně syceny chlebem života. Nelze vůbec odhadnout, kolik dobra přinese, když denně strávíte půl hodiny či hodinu studiem Božího slova. Nechte Bibli, aby se vykládala sama; vyhledávejte texty, které

byly napsané v různých dobách a za různých okolností, ale jež hovoří o stejném tématu. Studium Bible nepřerušujte kvůli nečekaným návštěvám. Když se u vás někdo takový znenadání objeví, pozvěte jej, aby se k vám přidal. Ukažte mu, že moudrost Božího slova je pro vás přednější než světské radovánky.

Budeme-li každý den svědomitě a s modlitbami studovat Bibli, uvidíme pravdu pokaždé v novém, jasném a podmanivém světle. (*Child Guidance*, s. 510)

Chcete-li své děti vychovávat s péčí a v napomenutích našeho Pána, musí se z Bible stát váš rádce a průvodce životem. Dbejte na to, aby měly Kristův život a charakter stále před očima a mohly ho napodobovat. Udělají-li něco špatně, přečtěte jim, co o podobném hříchu řekl Ježíš. Buďte ve výchově vytrvalí a důslední. Jeden drobný nedostatek, který zanedbáte, může zapříčinit deformaci a nevyváženost celé osobnosti. Učte děti, že musejí získat nové srdce; že je třeba, aby změnilly své záliby a motivace. Musejí se naučit hledat pomoc u Ježíše; musejí se seznámit s Božím charakterem, který je představený v Bibli. (*Child Guidance*, s. 515)

Boží osvícení

Boží slovo, stejně jako charakter božského Autora, je plné tajemství, jimž smrtelné bytosti nejsou schopné zcela porozumět. Obrací naši mysl ke Stvořiteli, který „přebývá v nepřístupném světle“ **1. Timoteovi 6,16**. Seznamuje nás s jeho úmysly ve všech dějinných údobích, která dojdou naplnění až na věčnosti. Přitahuje naši pozornost k nezměrně hlubokým a důležitým věcem týkajícím se Boží vlády a lidského údělu. Pád do hříchu, Kristovo vtělení, znovuzrození, vzkříšení a mnoho dalších biblických témat jsou pro lidskou mysl příliš velkým tajemstvím, než aby jim dokázala plně porozumět. Bůh nám však v Písmu předložil dostatek důkazů o jejich božském původu a my o jeho slovu nemáme pochybovat jen proto, že nerozumíme tajemství jeho prozřetelnosti.

Pokud by lidem bylo umožněno, aby plně pochopili Boha a jeho dílo, nemohli by už více objevovat pravdu a růst v poznání. Jejich mysl by se přestala rozvíjet. Bůh by přestal být svrchovaným vládcem a člověk by přestal růst. Díky Bohu, že tomu tak není. Bůh je nekonečný; „v něm jsou skryty všechny poklady moudrosti

a poznání“ **Koloským 2,6**. A po celou věčnost budou lidé moci hledat, učit se a nikdy tuto pokladnici moudrosti, dobroty a moci nevyprázdní.

Nepovede-li nás Duch svatý, budeme mít neustále sklon Písmo znásilňovat či nesprávně vykládat. Velmi často čteme Bibli, aniž by nám to přineslo jakýkoli užitek a někdy to na nás může mít i negativní vliv. Když Bibli otevíráme bez zbožné úcty a modlitby, když se naše mysl nesoustředí na Boha a není v souladu s jeho vůlí, začíná se plnit pochybnostmi. Takové studium vede ke skepsi. Nepřítel si podmaňuje naše myšlenky a našeptává nám nesprávné výklady. (**Testimonies For The Church, sv. 5, s. 699-705**)

Láska ke studiu Bible

Staří i mladí zanedbávají studium Bible. Nemají o ni zájem a nepovažují ji za měřítko svého života. Nejnedbalejší ze všech je mládež. Většina z nich si najde čas na čtení nejrůznějších knih, ale o Knihu, která ukazuje cestu k věčnému životu, se nezajímá. Tato Kniha je naším průvodcem na cestě k lepšímu, svatějšímu životu. Kdyby mysl mládeže nebyla pokřivená čtením vymyšlených příběhů, poznali by, že je to nejzajímavější kniha, jakou kdy četli. (**Counsels to Parents, Teachers, and Students, s. 138,139**)

Jako lidé, kteří mají velké světlo, bychom měli mít vznešené zásady, měli bychom se vznešeně vyjadřovat a také bychom měli vznešeně žít. Navrať me Božímu slovu jeho výsadní postavení, které mu právem náleží. V každé těžkosti v něm hledejme radu a v každé životní situaci se jím řid' me. Uvědomujete si, bratři a sestry, že dokud v rodinách nebudete k Boží pravdě přistupovat s náležitou vážností, žádný její člen nebude růst a rozvíjet se? Otcové a matky, vynaložte všechny své síly na to, abyste ze své mysli vykořenili představu, že Boží dílo je těžké břemeno. Vaše domovy musí být posvěceny pravdou. (**Child Guidance, s. 508,509**)

Děti je třeba od útlého věku seznamovat s požadavky Božího zákona a učit je věřit v Ježíše, našeho Spasitele, který má moc zbavit nás hříchu. (**Testimonies For The Church, sv. 5, s. 329**)

Rozvoj rozumových schopností

[81] Kdybychom Bibli studovali tak, jak máme, naše rozumové schopnosti by se zvýšily. Témata, o nichž Bible pojednává, vznešená jednodušeost jejího vyjadřování, hluboké myšlenky, jež obsahuje, v nás rozvíjejí vlastnosti, které by se jinak nerozvinuly. Bible úžasným způsobem rozvíjí naši představivost. Myšlení studenta bude poté, co rozjímal o hlavních biblických tématech a uvažoval o vznešených metaforách, mnohem průzračnější a vznešenější, než po čtení jakékoli knihy napsané lidmi, nemluvě o brakové literatuře. Mládež zabraňuje plnému rozvinutí svých schopností, když nevyužívá zdroj vši moudrosti — Boží slovo. Důvodem, proč je mezi námi tak málo moudrých, vytrvalých a opravdu hodnotných lidí, je to, že jen málokdo se bojí Boha, miluje ho a řídí se jeho příkazy.

Bůh si přeje, abychom využili všechny dostupné prostředky k posílení a kultivaci našich rozumových schopností. Kdybychom více četli Bibli, kdybychom lépe rozuměli jejím pravdám, byli bychom mnohem osvícenější a moudřejší. Při čtení Bible se nitro člověka plní božskou energií. (*Child Guidance*, s. 507)

Biblické učení má zásadní vliv na rozvoj člověka ve všech oblastech života. Obsahuje pravidla, která jsou úhelným kamenem prosperity národů, pravidla, na jejichž dodržování závisí blaho společnosti a bezpečí rodin, pravidla, bez nichž člověk nemůže dosáhnout pocitů štěstí, vědomí smyslu a uznání, ani nemůže doufat, že by v budoucnu získal věčný život. Neexistuje žádné postavení ani žádná situace, na které by nás biblické učení nepřipravilo. (*Patriarchs and Prophets*, s. 599)

Kristus v Bibli

Měli bychom lidi upozornit na moc ukřižovaného Spasitele, který může dát věčný život. Ukažme jim, že Starý zákon v náznacích a symbolech obsahuje totéž evangelium, s nímž se v plnosti setkáváme v Novém zákoně. Nový zákon nepřináší žádné nové náboženství; učení Starého zákona nebylo nahrazeno učením Nového zákona. Nový zákon je pouze naplněním a rozvinutím Starého zákona.

Ábel věřil v Krista a byl vykoupen jeho mocí stejně jako Petr nebo Saul. Henoch byl následovníkem Ježíše Krista zrovna tak, jako

jím byl milovaný učedník Jan. Hnoch chodil s Bohem a už jej nebylo, protože ho Bůh vzal k sobě. Byl to on, kdo obdržel poselství o druhém příchodu Ježíše Krista. „Prorokoval také o nich Hnoch, sedmý od Adama: Hle, přichází Pán s desetitisíci svých svatých, aby vykonal soud nade všemi a usvědčil všechny bezbožné z jejich skutků, které kdy ve své bezbožnosti spáchali, i ze všech zpupných řečí, které ti hříšníci mluvili proti němu.“ **Judův 1,14.15**. Poselství, které Hnoch zvěstoval, a jeho nanebevzetí byly přesvědčivým argumentem pro jeho současníky. Metúšelach a Noe jimi dokládali, že spravedlivý člověk může být vytržen.

Bůh, který chodil s Henochem, byl náš Pán a Spasitel Ježíš Kristus. Byl světlem světa tehdy i nyní. Lidé žijící v tehdejší době nebyli ponecháni bez učitelů, kteří by jim ukazovali cestu života; Noe a Hnoch totiž byli křesťané. Evangelium je obsaženo i v zákonech zaznamenaných v knize Leviticus. Nyní stejně jako tehdy po nás Bůh vyžaduje naprostou poslušnost. Je velmi důležité, abychom poznali význam Božího slova.

Nabízí se otázka: Co je příčinou chabé duchovnosti v našich sborech? Odpověď je jednoduchá: To, že dovolíme své mysli, aby se vzdálila od Božího slova. Kdybychom Boží slovo jedli jako duchovní pokrm, kdybychom k němu přistupovali s úctou a vážností, nebylo by zapotřebí žádného dalšího zjevení. Lidé by přijímali jednoduché pravdy Písma a řídili by se jimi. (**Testimonies For The Church, sv. 6, s. 392,393**)

14. kapitola — Svědectví pro církev

S tím, jak se blíží konec a varovné poselství zaznívá na mnoha místech světa, je stále důležitější, aby ti, kdo přijali pravdu, dobře pochopili podstatu a smysl Svědectví, která Bůh ve své prozřetelnosti od samého začátku spojil s trojandělským poselstvím.

V minulosti Bůh k lidem promlouval ústy proroků a apoštolů. Nyní k nim hovoří skrze Svědectví svého Ducha. Bůh dosud nikdy neseznamoval věřící se svou vůlí a neukazoval jim směr, kterým si přeje, aby se ubírali, s takovou naléhavostí, jako je tomu dnes.

Adventisté sedmého dne nedostávají varování a výtky proto, že by byli horší než členové jiných denominací, ale proto, že dostali veliké světlo a byli povoláni k tomu, aby se stali zvláštním Božím lidem — vyvoleným lidem, který má Boží zákon vyrytý ve svém srdci.

Poselství, která jsem měla předat konkrétním lidem, jsem častokrát zaznamenala písemně, protože mě o to mnozí z nich žádali. Postupně se to stalo důležitou a vyčerpávající součástí mojí služby.

V jednom vidění, které jsem obdržela v roce 1871, mi bylo nařízeno, abych písemně i ústně předala věřícím obecné principy, a rovněž jsem byla upozorněna na chyby a hříchy některých lidí, z nichž se mohou poučit i druzí. Viděla jsem, že bychom všichni měli zkoumat svá srdce a životy, abychom se ujistili, jestli jsme se nedopustili stejných věcí, kvůli kterým byli napomenuti jiní, a jestli se varování určená našim bratrům a sestrám netýkají také nás. Pokud přijdeme na to, že tomu tak skutečně je, měli bychom k těmto poselstvím přistupovat tak, jako by byla napsaná pro nás, a vzít si z nich poučení.

Bůh prověří víru každého, kdo se o sobě tvrdí, že je Kristovým následovníkem. Vyzkouší upřímnost modliteb všech, kdo prohlašují, že chtějí poznat své povinnosti. On je s nimi totiž seznámí. Každý dostane příležitost projevit to, co je v jeho srdci.

Pán kárá a napomíná lidi, kteří vyznávají, že zachovávají jeho zákon. Ukazuje jim hříchy a odkrývá jejich špatnosti, protože chce

z jejich nitra odstranit hřích a zlo a dosáhnout toho, aby byli svatí a báli se ho. Kárá je, napomíná a opravuje, protože si přeje, aby byli čistí, svatí, vznešení a mohli být v závěru dějin přeneseni k jeho trůnu. (*Testimonies For The Church*, sv. 5, s. 654-662)

Hlavní účel Svědectví

Svědectví nepřinášejí nové světlo, ale představují lidem inspirované pravdy, které již byly zjeveny. Lidské povinnosti vůči Bohu a bližním jsou jasně popsány v Božím slově, ale jen málokdo se jimi řídí. Svědectví nepřinášejí žádnou novou pravdu; Bůh však jejich prostřednictvím chtěl zjednodušit zjevené pravdy velkého významu a předat je svým jedinečným způsobem lidem, aby se probrali ze spánku, jejich mysl začala pracovat a nikdo se nemohl vymlouvat. Svědectví nemají zmenšit význam Božího slova, ale naopak jej zvýšit a upoutat k němu pozornost, aby všichni mohli být okouzleni překrásnou jednoduchostí pravdy. (*Testimonies For The Church*, sv. 5, s. 665)

[83]

Duch svatý nám nebyl — ani nikdy nebude — dán proto, aby nahradil Bibli; Bible totiž jasně říká, že Boží slovo je měřítkem, jímž se mají poměřovat všechna učení a zkušenosti. Izajáš prohlašuje: „K zákonu a svědectví! Což oni neříkají takové slovo, že mu z něho vzejde jitrní záře?“ *Izajáš 8,20*. (GC vii)

Bratr J. chtěl zmást lidi, když se snažil vzbudit dojem, že světlo, které nám Bůh dal skrze Svědectví, rozšiřuje biblické zjevení. To není pravda. Bůh pouze jejich prostřednictvím chtěl přivést svůj lid k Bibli a pomoci mu ji správně chápat. Boží slovo má moc osvětit i tu nejzatemněnější mysl a může ho pochopit každý, kdo o to usiluje. Přesto se setkáváme s takovými, kteří o sobě prohlašují, že Bibli studují denně, a přitom jejich životy jsou v přímém rozporu se základními biblickými naukami. Abychom se nemohli vymlouvat, dal nám Bůh jasná a důrazná svědectví. S jejich pomocí nás chce přivést zpět k Bibli, jíž se neřídíme. Boží slovo je plné obecných principů, které nám mají pomoci vytvořit si správné návyky, a svědectví, ať osobní nebo obecná, byla napsána proto, aby nás na tyto principy upozornila.

Vzala jsem drahocennou Bibli a obklopila ji několika svazky Svědectví pro církev, která Boží lid obdržel. Uvědomila jsem si, že

tyto knihy reagují na potřeby téměř všech lidí. Jsou v nich odhaleny skryté hříchy. Jsou v nich rady, které lidé potřebují. Týkají se sice jiných případů, ale lze je využít v podobných situacích. Bůh nám tato pravidla předal s velikou radostí.

Je však jen hrstka těch, kteří opravdu vědí, co Svědectví obsahují. Neznáte Písmo. Kdybyste denně studovali Boží slovo s touhou řídit se jeho příkazy a usilovali o křesťanskou dokonalost, nepotřebovali byste Svědectví. Protože nemáte zájem seznámit se s Bohem inspirovanou knihou, rozhodl se vás Bůh oslovit prostřednictvím jednoduchých, přímočarých svědectví. Ta vás mají přivést zpět k Bibli, jíž se neříkáte, a přimět vás přizpůsobit své životy čistým a povznášejícím myšlenkám. (*Testimonies For The Church, sv. 5, s. 663-665*)

Podle ovoce je poznáte

Posuzujte Svědectví podle jejich ovoce. Jaká je podstata jejich myšlenek? Jaké jsou důsledky jejich vlivu? Všichni, kdo mají zájem, se mohou s jejich ovocem seznámit. Bůh je chránil proti útokům satanovy armády a vlivu lidí, kteří satanu pomáhají.

Bůh buď své lidi vyučuje, upozorňuje je na chyby a posiluje jejich víru, nebo to nedělá. Toto dílo buď od Boha pochází, nebo ne. Bůh se satanem nespolupracuje. Moje práce buď nese Boží pečeť, nebo pečeť nepřítele. Žádná jiná možnost není. Svědectví jsou buď inspirovaná Duchem Božím, nebo samotným d'áblem.

[84] Když se Pán zjevil skrze ducha proroctví, spatřila jsem minulost, přítomnost i budoucnost. Viděla jsem obličej neznámých lidí, které jsem potkala až o několik let později. Často jsem se v noci probudila s jasnou představou o věcech, o kterých jsem dříve neslyšela, a uprostřed noci jsem napsala dopisy lidem žijícím na opačné straně Spojených států. Díky těmto dopisům, jak se později ukázalo, se podařilo zabránit velkým škodám na Božím díle. Takto jsem pracovala mnoho let. Bůh mě vedl k tomu, abych upozorňovala na špatnosti, o kterých jsem nikdy dřív neuvažovala. Pochází toto dílo shůry, nebo z podsvětí? (*Testimonies For The Church, sv. 5, s. 671*)

Satan zasévá pochybnosti

Lidé, kteří Svědectví v minulosti přijali, začali pracovat na nápravě svého hříšného jednání a zahájili reformu svého života přesně podle zjeveného světla. Když se však někteří odmítli vzdát svých hříšných sklonů, Svědectví nepřijali a svůj postoj začali omlouvat nepravdivými důvody, jež negativně ovlivňují i druhé. Pravý důvod však nepřiznají. Je jím nedostatek duchovní síly — vůle, posílená Duchem Božím, která člověku pomáhá zbavit se špatných návyků.

Satan zasévá pochybnosti a vymýšlí důvody pro odmítnutí konkrétního svědectví zjeveného Bohem a mnozí považují za ctnost a za známku inteligence, když jim nevěří, vznášejí proti nim námitky a prou se o slovíčka. Ti, kteří chtějí pochybovat, najdou si dostatek důvodů. Bůh záměrně neodstraňuje všechny důvody pro nevíru. Poskytuje nám důkazy, které je nutné zkoumat s pokorou a touhou nechat se poučit, ale rozhodnout se musí každý sám. Boží důkazy jsou dostačující pro ty, kdo mají upřímnou mysl. Ti však, kdo důkazy odmítají jen proto, že narazili na pár věcí, které jejich omezená mysl nedokáže vysvětlit, zůstanou uvězněni v ponuré atmosféře nevíry a pochybností a jejich víra ztroskotá.

Satan si přeje oslabit víru Božího lidu ve Svědectví a dobře ví, jak toho dosáhnout. Nejprve probouzí v lidech nevraživost a nespokojenost s vedoucími pracovníky. Následně zpochybňuje jejich duchovní obdarování a způsobuje, že tito lidé ztrácejí vliv. Zároveň zasévá nedůvěru k napomenutím obdržným skrze zjevení. Potom zpochybňuje základní články či pilíře víry, podkopává autoritu Písma a nakonec člověka zavádí do záhuby. Když člověk odmítne Svědectví, která původně přijal, satan moc dobře ví, že takový jedinec bude ochotný zajít mnohem dál. Proto zdvojnásobuje své úsilí a snaží se člověka přivést do stavu otevřeného odboje proti Bohu, z nějž už není návratu. Tím, že lidé v souvislosti s Božím dílem dávají prostor pochybnostem a pěstují v sobě pocity nevíry a nemilosrdné nevraživosti, umožňují nepříteli, aby je nakonec zcela oklamal. Zahořkle se staví proti těm, kdo se odvažují upozorňovat na jejich chyby a napomínají je za jejich hříšné jednání.

V nebezpečí nejsou jen ti, kdo otevřeně odmítají Svědectví nebo o nich pochybují, ale také ti, kdo je ignorují.

Pokud přestanete důvěřovat Svědectvím, začnete se vzdalovat od biblické pravdy. Bojím se, že hodně lidí propadne pochybnostem, a proto se vás snažím varovat. Kolik z vás však mé varování přijme? (*Testimonies For The Church, sv. 5, s. 672-680*)

Neznalost Svědectví neomlouvá

[85] Mnozí žijí v přímém rozporu se světlem, jež Bůh svěřil svému lidu, protože nečtou knihy obsahující světlo, varovná poselství a napomínání. Světské starosti, zájem o módní trendy a nedostatek víry způsobily, že se lidé přestali zajímat o světlo, které nám Bůh ve své milosti zjevil, a našli zalíbení v časopisech a knihách obsahujících zavádějící informace. Všude kolem nás bují skepticismus a nevěra. Drahocenné světlo, přicházející od Božího trůnu, je ukryté pod nádobou. Bůh za tuto nedbalost povede Boží lid k zodpovědnosti. Bude nás soudit podle toho, zda jsme paprsky světla, které osvěcovaly naši stezku, využili ke svému růstu, nebo je odmítli, protože byly v rozporu s našimi hříšnými sklony.

Se Svědectvími by se měla seznámit každá adventistická rodina; bratři i sestry by měli znát jejich hodnotu a svědomitě je číst. Není moudré tyto knihy vydávat v nízkém nákladu a mít v každém sboru jen jeden výtisk. Každá rodina by je měla mít ve své knihovně a neustále je číst. Dejte je tam, kde k nim bude mít přístup co nejvíce lidí. (*Testimonies For The Church, sv. 5, s. 681*)

Bylo mi ukázáno, že nedůvěra ve Svědectví, přinášející varovná poselství, povzbuzení a napomenutí, odjímá Božímu lidu světlo. Nevíra lidem zaslepuje oči, takže nevidí svůj pravý stav. Namlouvají si, že svědectví Ducha Božího, která přinášejí napomenutí, jsou nevhodná nebo se jich netýkají. Takoví lidé potřebují obdržet Boží milost a získat větší vhled, aby byli schopni objevit nedostatky svého duchovního poznání.

Mnoho lidí, kteří odpadli od pravdy, svůj postoj odůvodňuje tím, že nedůvěřují Svědectvím. Otázkou je, jestli jsou tito lidé ochotní vzdát se svých model, které Bůh zavrhuje, nebo jestli se i nadále chtějí držet svých sklonů a odmítat světlo, jehož prostřednictvím je Bůh upozorňuje na jejich nedostatky. Je třeba, aby si upřímně odpověděli na tuto otázku: Je správné zapřít sám sebe a přijmout Svědectví jako poselství od Boha, nebo mám raději Svědectví zavrh-

nout, protože mě usvědčují z hříchu? (*Testimonies For The Church, sv. 5, s. 674*)

Zneužívání Svědectví

První svazek Svědectví obsahuje varování proti nesprávnému používání světla, které bylo svěřeno Božímu lidu. Upozorňuji v něm na to, že se někteří vydali po nesprávné cestě. Když s nevěřícími hovořili o svém vyznání a ti je požádali o nějaký důkaz, oni jim místo Bible předčítali výňatky z mého díla. Bylo mi ukázáno, že takový postup je špatný, protože v nevěřících probouzí předsudky vůči pravdě. Svědectví nemají pro ty, kdo o jejich podstatě nic nevědí, žádný význam. Proto se na ně v takových případech nemáme odvolávat.

V souvislosti s používáním Svědectví jsem čas od času obdržela další varování, jako například tato:

„Někteří kazatelé jsou velmi nedůslední. Tvrdí, že věří ve Svědectví, a nutí ty, kteří s nimi nemají vlastní zkušenost, aby se jimi řídili, ale sami to nedělají. Některá svědectví zcela přehlížejí. Takový přístup není správný.“

„Viděla jsem, že někteří zneužili toho, co Bůh odhalil v souvislosti s hříchy a přestupky jiných. Dávali těmto viděním radikální význam a neustále je druhým vnucovali, až došlo k tomu, že se víra lidí v Boží vidění oslabila, sbory začaly malomyslnět a vytrácelo se z nich nadšení.“ (*Testimonies For The Church, sv. 5, s. 669,670*)

[86]

Kritika Svědectví

Nedávno jsem se ve snu ocitla před shromážděním, v němž byli lidé, kteří chtěli zmírnit vliv jednoho velmi důležitého varovného poselství, s nímž jsem je seznámila. Říkali: „Věříme Svědectvím sestry Whiteové; když však hovoří o věcech, které jí přímo nebyly zjeveny, mají pro nás její slova stejný význam, jako by je řekl kterýkoli jiný člověk.“ Sestoupil na mě Duch Boží, vstala jsem a ve jménu Pána jsem je napomenula.

Pokud ti, komu jsou varovná svědectví určena, říkají: „To jsou jen názory sestry Whiteové, já si budu dál dělat, co uznám za vhodné“ a své jednání nezmění, ačkoli byli jasně napomenuti, velmi tím, jak

mi ukázal Duch Boží, škodí Božímu dílu i sami sobě. Někteří používají výroky ze Svědectví k tomu, aby jimi obhájili své názory a dodali jim váhu. O jiných místech, která jsou v rozporu s jejich životem, však prohlašují, že jsou to pouze názory sestry Whiteové. Tím popírají jejich božský původ a stavějí je naroveň svým myšlenkám.

A nyní vás, bratři a sestry, žádám, abyste nevstupovali mezi mě a lidi a nebránili světlu, které jim Bůh chce dát. Neubírejte svou kritikou Svědectvím jejich sílu, důraz a moc. Nenamlouvejte si, že je můžete přizpůsobovat svým myšlenkám, protože máte dojem, že umíte rozlišovat mezi tím, co pochází od Boha a co je výplodem lidské moudrosti. Pokud Svědectví nehovoří v souladu s Božím slovem, zavrhněte je. Kristus a Beliál nemají spolu nic společného. Kvůli Kristu nepleť te lidem hlavu lidskou moudrostí a skepticismem a nesnižujte význam díla, které chce Pán vykonat. Svým špatným úsudkem nedělejte z Božího nástroje kámen úrazu, o který mnozí „klopýtnou, padnou a roztříští se, uvíznou v léčce a chytí se“ **Izajáš 8,15, Testimonies For The Church, sv. 5, s. 687-691.**

Postoj k napomínání

Ti, které Duch Boží napomene, by se proti pokornému Božímu nástroji neměli bouřit. Byl to Bůh, nikoli chybný člověk, kdo promluvil, aby je zachránil před záhubou. Lidská přirozenost nerada přijímá výtky a lidské srdce, které neosvítí Duch Boží, není schopné samo zjistit, že napomenutí potřebuje, ani poznat, jaké mu to může přinést požehnání. Když člověk podléhá pokušení a oddává se hříchu, zatemní se mu mysl. Člověk začíná ignorovat varovný hlas svědomí a přestává jej slyšet. Postupně ztrácí schopnost rozlišovat mezi dobrem a zlem, až nakonec nedokáže říct, jaký je jeho postoj k Bohu. Může se chovat nábožensky a horlivě obhajovat věrouku, ale přitom postrádat Božího Ducha. Jeho stav výstižně popsal svědek věrný a pravý: „Vždyť říkáš: Jsem bohat, mám všecko a nic už nepotřebuji! A nevíš, že jsi ubohý, bedný a nuzný, slepý a nahý.“ **Zjevení 3,17.** Když jej Duch Boží prostřednictvím varovného poselství napomíná a upozorňuje na to, v jakém se nachází stavu, zdá se mu, že není pravdivé. Je to důvod, aby varovné poselství odmítl? V žádném případě.

Bůh poskytl lidem dostatek důkazů, aby se každý, kdo má zájem, mohl o povaze Svědectví přesvědčit. A když zjistí, že pocházejí od Boha, je jeho povinností napomenutí přijmout, třebaže sám svou hříšnost nevidí. Kdyby si takový člověk plně uvědomoval svůj stav, k čemu by pak potřeboval napomenutí? Jelikož si ho však neuvědomuje, Bůh jej na něj ve své milosti upozorňuje, aby se mohl kát a napravit své jednání dřív, než bude pozdě. Ti, kteří napomenutí odmítají, ocitnou se ve tmě a sebeklamu. Ti však, kdo je přijmou a ve snaze získat milost se pustí do boje se svými hříchy, otevřou dveře svého srdce, jimiž dovnitř vstoupí Pán a zabydlí se tam. Lidé, kteří mají úzký vztah s Bohem, znají jeho hlas a vědí, kdy k nim hovoří. Duchovní lidé se dokážou orientovat v duchovních věcech. Takoví budou vděční za to, že je Bůh upozornil na jejich nedostatky.

[87]

David se učil moudrosti z toho, jak s ním Bůh jednal, a v pokore od něj přijímal tresty. Když jej prorok Nátan seznámil s jeho skutečným stavem, David uviděl svůj hřích a udělal vše pro to, aby jej odstranil. Napomenutí přijal s pokorou a ponížil se před Bohem. „Hospodinův zákon je dokonalý,“ prohlašuje David, „udržuje při životě.“ **Žalm 19,8.**

„Jste-li bez takové výchovy, jaké se dostává všem synům, pak nejste synové, ale cizí děti.“ **Židům 12,8.** V Písmu se píše: „Přísná výchova se však v tu chvíli nikdy nezdá příjemná, nýbrž krušná, později však přináší ovoce pokoje a spravedlnosti těm, kdo jí prošli.“ **Židům 12,11.** Přestože je výchova nepříjemná, Otec nás jejím prostřednictvím vede k tomu, abychom mohli mít „podíl na jeho svatosti“ (viz **Židům 12,10**), (**Testimonies For The Church, sv. 5, s. 682,683**).

[88]

15. kapitola — Duch svatý

Výsadou každého křesťana je, že může druhý příchod Ježíše Krista nejen vyhlížet, ale také uspíšit. Kdyby všichni, kdo se hlásí k jeho jménu, nesli ovoce jeho milosti, poselství evangelia by se velmi rychle rozletělo do všech koutů světa. Poslední úroda by byla sklizena a Kristus by si ji přišel vyzvednout.

Bratři a sestry, prostě o Ducha svatého. Bůh je ochotný splnit každé zaslíbení, které nám dal. S Bibli v ruce řekněte: „Dělám, co jsi řekl, a chci, abys splnil své zaslíbení: „Proste, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno.““ **Matouš 7,7**. Kristus prohlásil: „Věřte, že všechno, oč v modlitbě prosíte, je vám dáno, a budete to mít.“ **Marek 11,24**. „A začkoli budete prosit ve jménu mém, učiním to, aby byl Otec oslaven v Synu.“ **Jan 14,13**.

Bůh vysílá své posly, aby jeho služebníky seznámili s jeho vůlí. Prochází se mezi svými církvemi. Touží své následovníky posvětit, povznést a zušlechtit. Vliv těch, kdo mu věří, bude vůní, která bude v druhých probouzet touhu po životě. Kristus ve své pravici drží sedm hvězd a touží skrze ně nechat na zem dopadat své světlo. Tímto způsobem připravuje svůj lid na vznešenější službu v nebesích. Svěřil nám významný úkol. Plňme ho věrně. Svými životy ukazujme, co dokáže Boží milost vykonat pro lidstvo. (**Testimonies For The Church, sv. 8, s. 22,23**)

Podmínka vylití Ducha svatého

Všimněte si, že k vylití Ducha svatého došlo až poté, co mezi učedníky zavládla jednota a přestali usilovat o významná postavení. Byli ve všem zajedno. Odstranili všechny rozdíly. Je to popsáno v Bibli. Všimněte si těchto slov: „Všichni, kdo uvěřili, byli jedné mysli a jednoho srdce a nikdo neříkal o ničem, co měl, že je to jeho vlastní, nýbrž měli všechno společné.“ **Skutky 4,32**. Duch toho, jenž zemřel za hříšníky, se zmocnil všech věřících.

Učedníci neprosili o požehnání pro sebe. Šlo jim o druhé. Věděli, že dostali za úkol rozšířit zvěst evangelia po celém světě, a prosili o moc, kterou jim Kristus slíbil. Tehdy na ně sestoupil Duch svatý a v jediném dni se na víru obrátily tisíce lidí.

Stejně to může být i dnes. Ať se všichni křesťané přestanou mezi sebou přít a odevzdají se Bohu, aby je mohl použít jako nástroj k záchraně světa. Ať s vírou prosí o zaslíbená požehnání, a dostanou je. Vylití Ducha svatého v době apoštolů bylo „jarním deštěm“ a jeho důsledky byly velice významné. Důsledky pozdního deště však budou ještě významnější. Lidé žijící v době konce dostali toto zaslíbení: „Navraťte se do pevnosti, věžňové, jimž naděje vzchází. Dnes to oznamuji znovu: Všechno ti nahradím dvojnásobně.“ **Zacharjáš 9,12.**

[89]

„Vyproste si od Hospodina déšť v čas jarních dešťů. Hospodin tvoří bouřková mračna, hojnými dešti je naplňuje, bylinu na poli dopřeje každému.“ **Zacharjáš 10,1. Testimonies For The Church, sv. 8, s. 20,21.**

Podřízení se Duchu svatému

Bůh po nás nechce, abychom dílo, které nám svěřil, konali ve vlastní síle. Je připravený nám pomoci vždy, když na něco nebudeme stačit. Dává nám Ducha svatého, aby nám pomáhal v problémech, aby posiloval naši naději, dodával nám jistotu, osvěcoval naši mysl a očišťoval naše srdce.

Kristus se stará o to, aby se jeho církev stala proměněným tělem osvětleným nebeským světlem a aby byla zahalená Immanuelovou slávou. Chce, aby každého křesťana obklopovala duchovní atmosféra světla a pokoje. Ti, kdo zapírají své já, kdo umožňují Duchu svatému, aby působil na jejich srdce, a svůj život cele zasvětili Bohu, jsou pro něj velmi užiteční.

Jaký byl důsledek vylití Ducha svatého o letnicích? Radostná zvěst o zmrtvýchvstalém Spasiteli se rozšířila do nejzazších koutů obydlého světa. Srdce učedníků se naplnilo takovou láskou a oddaností, že byli ochotni jít až na sám konec světa a vyznávat: „Já však se zanic nechci chlubit ničím, leč křížem našeho Pána Ježíše Krista, jímž je pro mne svět ukřižován a já pro svět.“ **Galatským 6,14.** Když zvěstovali pravdu, která je v Ježíši, lidská srdce podléhala moci

jejich svědectví. K církvi se přidávali nově obrácení ze všech koutů světa. Odpadlíci se znovu obraceli na víru. Hříšníci se přidávali ke křesťanům, aby spolu s nimi hledali nejcennější z perel. Ze zarytých nepřátel evangelia se stávali jeho největší zastánci. Naplnila se slova prorocství, že slabý bude „jako David“ a dům Davidův „jako anděl Páně“. Každý křesťan viděl ve svém bratru božskou podobu lásky a laskavosti. Všichni měli jediný cíl. Chtěli zjevovat Kristův charakter a pracovat pro rozšíření jeho království.

Duch svatý je nám dnes k dispozici stejně jako prvním učedníkům. Bůh chce muže a ženy obdařit mocí shůry stejně, jako obdařil ty, kteří o letnicích slyšeli slova spasení. Právě v tuto chvíli jsou jeho Duch a jeho milost k dispozici všem, kdo je potřebují a spoléhají na jeho slovo. (*Testimonies For The Church, sv. 8, s. 19,20*)

Projevy působení Ducha svatého

Kristus prohlásil, že moc Ducha svatého bude jeho následovníkům k dispozici až do konce. Jelikož ji však křesťané nevyužívají tak, jak by měli, nemůže se plně projevit. Jen málokdo o jeho slovech přemýšlí a důsledky tomu odpovídají: duchovní sucho, temnota, duchovní úpadek a smrt. Naše mysl se zabývá podružnostmi, a v důsledku toho máme nedostatek Boží moci — síly, která je základem růstu a prosperity církve a která s sebou přináší všechna další požehnání —, třebaže byla zaslíbena v plnosti.

[90] Důvodem, proč je evangelizace tak nevýrazná, je nedostatečné využívání moci Ducha svatého. Učenlivost, nadání, výřečnost, každá přirozená nebo naučená schopnost jsou důležité, ale bez moci Ducha Božího se neobráčí žádné srdce, žádný hříšník nepřijme Krista. Naopak ve spojení s Kristem bude i ten nejméně nadaný učedník schopen zapůsobit na lidská srdce. Bůh z něj udělá prostředek, skrze nějž bude proudit nejvlivnější moc ve vesmíru.

Láska k Bohu vedla učedníky k tomu, aby zvěstovali pravdu s velikou mocí. Neměla by stejnou láskou zahořet i naše srdce? Neměli bychom i my chtít lidem vyprávět o lásce, která nás vykoupila, o Kristu a jeho ukřižování? Neměli bychom na modlitbách vroucně prosit

o Ducha svatého, aby nás zmocnil ke službě? Proč je tedy církev tak slabá a neduchovní? (*Testimonies For The Church, sv. 8, s. 21,22*)

Když Duch svatý ovládne mysl členů církve, výrazně se zvýší úroveň jejich vyjadřování, jejich služby a duchovnost. Budou občerstvováni vodou života a služebníci, pracující pod Kristovým vedením, budou svým vlivem, slovy a činy zjevovat povahu svého Mistra a budou se navzájem povzbuzovat, aby nepolevovali v plnění významného úkolu, který jim byl v době konce svěřen. V církvi zavládne soulad a láska, které budou dokladem toho, že Bůh poslal svého Syna, aby smrtí vykoupil hříšníky. Pravda bude vyvýšena, bude zářit jako lampa a my jí budeme čím dál lépe rozumět. (*Testimonies For The Church*, sv. 8, s. 211)

Bylo mi zjeveno, že pokud Boží věrní nevynaloží úsilí a budou jen nečinně vyčkávat, až je Bůh posílí, odstraní nedostatky a napraví chyby, až očistí jejich tělo i duši od špíny a uschopní je ke zvěstování trojandělského poselství, budou označeni za nevyhovující. Boží moc sestoupí jen na ty, kdo splnili vše, co od nich Bůh žádal; kdo se zřekli vší nečistoty těla i ducha a v bázni Boží dosáhli dokonalosti. (*Testimonies For The Church*, sv. 1, s. 619)

[91]

16. kapitola — Udržujte spojení s Bohem

Neurony, které z mozku prostřednictvím nervové soustavy vysílají příkazy do celého těla, jsou jediným komunikačním prostředkem, skrze nějž může Bůh s člověkem komunikovat a ovlivňovat jeho nitro. Cokoli narušuje elektrické impulzy nervového systému, ubírá člověku životní sílu a vede k oslabení vnímavosti jeho mysli. (*Testimonies For The Church, sv. 2, s. 247*)

Nestřídmost v jakékoli oblasti otupuje smysly, čímž oslabuje fungování mozku. To má za následek, že člověk nedokáže docenit význam témat týkajících se věčnosti a staví je naroveň běžným problémům. Vyšší schopnosti mysli, které jsou určeny ke vznešeným účelům, jsou ovládány základními pudy. Pokud správně nepečujeme o své tělo, nemůžeme plně rozvinout své morální a duševní schopnosti, protože mezi tělesnými a morálními silami je úzký vztah. (*Testimonies For The Church, sv. 3, s. 50,51*)

Satan se raduje, když vidí, jak se lidstvo čím dál více utápí v utrpení a neštěstí. Ví, že člověk, který má nesprávné návyky a podlomené zdraví, nemůže Bohu sloužit tak odevzdaně, vytrvale a bezvýhradně jako ten, kdo je zdravý. Nemocné tělo ovlivňuje činnost mozku, orgánu, jímž sloužíme Bohu. Hlava je řídicí centrum celého těla. Satan nad lidmi vítězí tím, že je vede k pěstování návyků, jimiž poškozují sebe i druhé. Tímto způsobem Boha ochuzují o službu, která mu právem náleží.

Satan se neustále snaží podmanit si celé lidstvo. Nejlépe může člověka ovládat skrze jeho chutě, které se snaží stimulovat všemi možnými způsoby. (*Temperance, s. 13,14*)

Satanův nejničivější prostředek

Satan svolal padlé anděly, aby společně vymysleli způsob, jak co nejvíce uškodit lidstvu. Jeden návrh střídal druhý, až sám satan vymyslel plán. Vezme plody vinné révy, obilí a další věci, které dal Bůh lidem jako potravu, a udělá z nich jed, který zničí tělesné,

duševní a morální síly člověka. Tím nad člověkem získá svrchovanou moc. Pod vlivem alkoholu člověk bude páchat nejrůznější trestné činy. Prostřednictvím zvrácených chutí zničí svět. Tím, že lidi povede k pití alkoholu, dosáhne toho, že na tom lidstvo bude čím dál hůř. (*Temperance, s. 12*)

Satan nad lidmi získává moc prostřednictvím alkoholu, tabáku, čaje a kávy. Bohem darovaná mysl, která měla zůstat čistá, je ničena používáním návykových látek. Mozek ztrácí schopnost správně uvažovat. Nepřítel se ujímá vlády. Člověk vyměnil rozum za látky, které matou jeho smysly. Postupně ztrácí schopnost poznat, co je správné. (*Evangelism, s. 529*)

[92]

Stvořitel lidí velmi štědře obdaroval. Kdybychom tyto dary Prozřetelnosti dokázali správně a střídavě využít, ze země by zmizela chudoba, nemoci a utrpení. Ale běda, všude kolem sebe vidíme, jak zlí lidé proměňují Boží požehnání v prokletí.

Největší vinu nesou ti, kteří z plodů země vyrábějí alkohol. Výživné obiloviny a zdravé, chutné ovoce jsou proměňovány v nápoje, které kazí smysly a zatemňují mozek. V důsledku užívání těchto jedů tisíce rodin přichází o pohodlí a trpí nedostatkem životně důležitých věcí, vzrůstá trestná činnost a nemoci přivádějí bezpočet obětí do hrobu. (*Gospel Workers, s. 385,386*)

OpojnÉ vÍno

VÍno, které Kristus udělal z vody na svatbě v Káně, byla čistá hroznová šťáva. Bylo to víno z hroznů, o němž Hospodin říká: „Nezmař jej, je v něm požehnání.“ *Izajáš 65,8*.

„VÍno je posměvač, opojný nápoj je křikloun;

kdo se v něm kochá, ten moudrý není.“ *Přísloví 20,1*.

„Komu bude ‚Ach‘ a komu ‚Běda‘?

Komu sváry? Komu plané řeči?

Komu zbytečné modřiny?

Komu zkalený zrak?

Těm, kdo se zdržují u vína,

kdo chodí okoušet kořeněný nápoj.

Nehleď na víno, jak se rdí,

jak jiskří v poháru.
 Vklouzne hladce
 a nakonec uštkne jako had

a štípne jako zmije.“ **Příslaví 23,29-32.**

Je to velmi výstižný popis úpadku člověka závislého na opojném nápoji. Je natolik ztročený, že i když si uvědomí, v jakém je stavu, nemá sílu se z této pasti vymanit. Říká: „Až procitnu, vyhledám to zas a zase.“ **Příslaví 23,35.**

Omámit smysly je možné nejen tvrdým alkoholem, ale i vínem či pivem. Pití slabších nápojů připravuje chutě na tvrdší nápoje a člověk se postupně stává závislý na lihovinách. Střídmé pití je škola, v níž se člověk připravuje na dráhu alkoholika. Působení slabších nápojů je tak nenápadné, že se člověk k opilství propracuje, aniž by si uvědomil, v jakém je nebezpečí.

O neblahém dopadu pití alkoholu na lidský organismus nemůže být pochyb. Na každém kroku vidíme zdevastované a opilé lidské vraky — duše, za něž Kristus zemřel a nad nimiž andělé pláčou. Jsou skvrnou naší pyšné společnosti. Jsou ostudou, prokletím a [93] nebezpečím každé země. (**The Ministry of Healing, s. 330-333**)

Důsledky pití alkoholu

Když člověk holduje alkoholu, dobrovolně pije tekutiny, které jej — tvora, jenž byl stvořen k Božímu obrazu — snižují pod úroveň zvířete. Jeho mozek je ochromený, rozum otupělý, živočišné pudy nabývají na síle a člověk se začíná dopouštět nejstrašlivějších zločinů. (**Testimonies For The Church, sv. 3, s. 561**)

Takový člověk pod vlivem alkoholických nápojů dělá to, co by ve střízlivém stavu s hrůzou odsoudil. Když je však pod vlivem alkoholu, je v moci satana. Ovládá jej a on s ním ochotně spolupracuje. (**Temperance, s. 24**)

Když se satanu podaří přimět člověka, aby svou duši vyměnil za alkohol, převezme nad ním vládu. Zmocní se jeho těla, myslí a duše. Už to není onen člověk, kdo jedná, nýbrž satan. A satanova krutost se projevuje například v tom, když opilec vztáhne ruku na svou ženu, které slíbil, že ji bude milovat a opatrovat až do konce

života. Takovéto skutky jsou výrazem satanovy násilnické povahy. (*Testimonies For The Church, sv. 3, s. 561*)

Lidé, kteří pijí alkohol, se dobrovolně vydávají do satanových spárů. Satan pokouší ty, kdo zastávají zodpovědná místa u železnice, na parnicích, řídí silniční nebo lodní dopravu, a vede je k tomu, aby se začali oddávat zvráceným chutím a zapomněli na Boha a jeho zákony.

Přestávají si uvědomovat, co dělají. Špatně plní své povinnosti, vydávají nesprávné příkazy a svou liknavostí způsobují, že dochází ke srážkám aut či lodí. Všude vládne hrůza, lidé jsou mrzačeni nebo v důsledku těžkých zranění umírají. Tato situace se bude postupem času zhoršovat.

Sklony k alkoholismu se předávají z generace na generaci. (*Temperance, s. 34.38*)

Tabák, pomalý jed

Tabák je pomalý, zákeřný a zhoubný jed. Ať už jej člověk užívá v jakékoli formě, vždy se negativně podepisuje na jeho zdraví. Je velmi nebezpečný, protože jeho účinky jsou velmi pomalé a zpočátku těžko postřehnutelné. Nejprve stimuluje, ale následně ochromuje nervovou soustavu. Poškozuje a otupuje mozek. Často má na nervovou soustavu silnější vliv než alkoholické nápoje. Jeho působení je mnohem pozvolnější a organismus si na něj vytváří silnou závislost. Tabák vyvolává chuť na lihoviny a mnohdy může vést k vytvoření návyku na alkohol.

Užívání tabákových výrobků je nevhodné, drahé a má negativní vliv nejen na kuřáka, ale i na jeho okolí.

Tabák nenápadně poškozuje zdraví dětí a mládeže. Chlapci začínají tabákové výrobky užívat ve velmi raném věku. Ke vzniku závislosti na tabáku u nich dochází v době, kdy jsou jejich tělo a mysl velmi citlivé na jeho působení. Takový návyk zpomaluje vývoj, ubírá tělesné síly, otupuje mysl a negativně ovlivňuje chování. (*The Ministry of Healing, s. 327-239*)

Chuť na tabák není přirozená, nýbrž vypěstovaná. Může se vytvořit pitím čaje nebo kávy. Rovněž není vhodné konzumovat kořeněná jídla, která dráždí žaludek, znečišťují krev a vyvolávají chuť na silnější stimulanty. (*Temperance, s. 56,57*)

Čaj, káva nebo velmi kořeněné maso, jež některé matky dávají svým dětem, postupně vzbuzují chuť na silnější stimulanty, jako je například tabák. Užívání tabákových výrobků zase může vést k pití alkoholu. (*Testimonies For The Church*, sv. 3, s. 488,489)

Škodlivost kouření

Ženy a děti trpí, když musí vdechovat vzduch znečištěný cigaretovým kouřem či zapáchající dech kuřáka. Organismus těch, kdo v takové atmosféře vyrůstají, bude oslabený. (*Testimonies For The Church*, sv. 5, s. 440)

Když dítě vdechuje tabákové výpary, do jeho organismu plícemi a kožními póry proniká nebezpečný jed. Zatímco na některá nemluvnata má tento jed pomalé účinky — zvolna poškozují jejich mozek, srdce, játra a plíce a způsobuje, že postupně chřadnou —, na jiná působí mnohem silněji, vyvolává křeče a záchvaty, ochromuje organismus a může zapříčinit i smrt. Kuřákův dech zamořuje ovzduší, kamkoli jde. (*Temperance*, s. 58,59)

Nezdravé návyky předchozích generací mají vliv na děti a mládež v dnešní době. Snížené rozumové schopnosti, zesláblé tělo, poškozená nervová soustava a nezdravé chutě se jako zhoubné poselství předávají z rodičů na děti. A tyto návyky, v nichž nyní pokračují děti, mají vážnější a trvalejší následky než u rodičů. (*The Ministry of Healing*, s. 328)

Účinky kávy a čaje

Čaj působí jako stimulant a způsobuje mírnou intoxikaci. Účinky kávy a dalších kofeinových nápojů jsou podobné. Nejprve dojde k povzbuzení organismu. Podrážděné nervy v žaludku vyšlou signál do mozku a na krátký okamžik se zvýší tělesná energie. Únava ustupuje a člověku se zdá, že má více sil. Mozek začne rychleji pracovat a zlepší se představitost.

Kvůli těmto účinkům si mnozí myslí, že káva nebo čaj mají na jejich organismus blahodárný vliv. To je však omyl. Čaj ani káva ve skutečnosti energii nezvyšují. Účinky těchto nápojů se projevují dříve, než je organismus dokáže strávit a vstřebat. To, co se jeví jako příliv nové síly, je pouze důsledek podráždění nervové soustavy.

Když stimulační látka přestává účinkovat, dochází k úbytku energie a člověk se opět cítí vyčerpaný jako před požitím návykové látky.

Dlouhodobější užívání dráždivých látek způsobuje bolest hlavy, vyčerpání, bušení srdce, poruchy trávení, třes a mnohé další negativní projevy. Je to dáno tím, že vyčerpávají životní energii. Unavená nervová soustava potřebuje odpočinek, nikoli stimulaci a přetěžování. (*The Ministry of Healing*, s. 326,327) Někteří se oddávají pití kávy a čaje. Mysl těch, kteří nerespektují zdravotní principy, se zatemní a začnou přestupovat Boží zákon.

Užívání léků

Neomezené užívání léků je často příčinou mnoha nemocí a ještě mnohem horších věcí. Když se objeví nemoc, mnoho lidí se vůbec nepokouší zjistit její příčiny. Chtějí se jen co nejrychleji zbavit bolesti a obtíží.

[95]

V důsledku užívání silných léků často dochází k rozvoji vážných nemocí. Tímto způsobem je ztraceno mnoho životů, které mohly být zachráněny použitím přírodních léčebných prostředků. Látky obsažené v mnoha takzvaných lécích vytvářejí návyky a vzbuzují chuť, jež mohou vážně poškodit tělo i duši. Mnoho populárních všeléků, a dokonce i některé léčebné prostředky, jež běžně předepisují lékaři, hraje určitou roli ve vytváření závislosti na alkoholu, opiu či morfiu — látek, které jsou prokletím společnosti. (*The Ministry of Healing*, s. 126)

Léčba léky, která je dnes velmi rozšířená, je prokletím. Snažte se užívání léků co nejvíce omezit a více spoléhejte na přírodní léčebné prostředky; vašemu tělu více prospějí léky z Boží lékárny — čerstvý vzduch, čistá voda, pohyb a čisté svědomí. Ti, kteří dlouhodobě užívají čaj, kávu a konzumují maso, budou po nějakém čase potřebovat léky. Kdyby však tito lidé respektovali zdravotní principy, mohli by se uzdravit bez jediného prášku. Léky by se měly užívat jen ve výjimečných případech. (CH 261)

Příkladem světu

Vyznáváme, že jsme reformátoři, že máme světlo, že jsme věrnými Božími svědky, kteří střeží každou cestu, po níž může přijít

satan se záměrem podnítit naše hříšné sklony. Náš příklad a vliv musí jít ruku v ruce s reformou. Musíme se vyhýbat všemu, co otupuje svědomí nebo přináší pokušení. Nesmíme otevřít žádné dveře, jejichž prostřednictvím by satan získal přístup k mysli jakékoli bytosti, která byla stvořená k obrazu Božímu. (*Testimonies For The Church*, sv. 5, s. 360)

V bezpečí jsme jedině tehdy, když se kávy, čaje, vína, tabáku, opia a alkoholických nápojů vůbec nedotkneme. Lidé této generace potřebují pevnou vůli posílenou milostí Boží — jedině tak budou schopni odolat satanovým pokušením. Síla zvrácených chutí je dnes dvakrát větší než v minulosti a dnešní generace se dokáže mnohem hůře ovládat než lidé v předchozích staletích. Ti, kdo užívají stimulační látky, přenášejí své návyky a chutě na děti, které budou k jejich překonání potřebovat mnohem větší morální sílu. Chceme-li být opravdu v bezpečí, musíme žít střídmě a za žádnou cenu nevstupovat na nebezpečnou cestu.

Kdyby křesťané ve všech oblastech života byli střídmi, mohli by svým příkladem pomoci těm, kdo se nedokážou ovládat a podvolují se svým chutím. Kdybychom si uvědomili, že návyky, které si vytvoříme v tomto životě, ovlivní náš věčný život, ze všech sil bychom se snažili dosáhnout přísné střídmosti v jídle a pití. Svým příkladem a osobním úsilím bychom zachránili mnoho lidí před úpadkem, trestnou činností a smrtí. Naše sestry mohou pro spásu lidí vykonat velké věci tím, když budou připravovat jen samá zdravá a výživná jídla. Svůj drahocenný čas mohou využít k tomu, že budou pečovat o chutě svých dětí, pomáhat jim vytvořit si správné návyky a učit je sebezapření a laskavosti k druhým lidem. (*Testimonies For*

[96] *The Church*, sv. 3, s. 488,489)

17. kapitola — Čistota srdce a života

Bůh vám svěřil tělesnou schránku, abyste o ni pečovali a udržovali ji v co možná nejlepším stavu pro službu a jeho slávu. Vaše tělo není vaším majetkem. „Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá a jež máte od Boha? Nepatříte sami sobě! Bylo za vás zapláceno výkupné. Proto svým tělem oslavujte Boha.“ (1. Korintským 6,19.20) „Nevíte, že jste chrám a že Duch Boží ve vás přebývá? Kdo ničí chrám Boží, toho zničí Bůh; neboť Boží chrám je svatý, a ten chrám jste vy.“ 1. Korintským 3,16.17, *Testimonies For The Church*, sv. 2, s. 352,353.

V této zkažené době, kdy náš nepřítel ďábel obchází jako lev řvoucí a hledá, koho by zahubil, vás musím varovat. „Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení.“ Marek 14,36. Je mnoho velmi nadaných lidí, kteří své obdarování propůjčují službě satanu. Jak mám varovat lidi, kteří o sobě prohlašují, že se oddělili od světa a zavrhli jeho skutky tmy? Jak mám varovat ty, kteří se stejně jako fíkovník před tváří Nejvyššího chlubí svými zelenými listy, ale nenesou žádné ovoce ke slávě Boží? Mnoho z nich je ovládáno nečistými myšlenkami, nesvatými představami, neposvěcenými touhami a nízkými pudy. Bůh nenávidí plody, které rostou na takovém stromě. Svátí a čistí andělé hledí na život takových lidí s odporem, ale satan se raduje. Kéž by se tito lidé zamysleli nad tím, kam až je přestupování zákona může zavést! Přestoupení zákona znevažuje Boha a člověku přináší prokletí. Takovýto postoj musíme zaujmout ke každé nepravosti, ať se jeví jakkoli krásná a ať už ji páchá kdokoli. (*Testimonies For The Church*, sv. 5, s. 146)

Milosrdní dojdou milosrdenství a ti, kdo mají čisté srdce, uvidí Boha. Každá nečistá myšlenka člověku škodí, narušuje jeho smysl pro mravnost a brání působení Ducha svatého. Zatemňuje duchovní zrak, takže člověk není schopen vidět Boha. Pán může kajícímu hříšníkovi odpustit, a také mu odpouští. Skvrna na duši tím však nezmezí. Kdo chce jasně chápat duchovní pravdy, musí se vyhnout všem nečistým myšlenkám. (*The Desire of Ages*, s. 302)

Někteří připouštějí, že se oddávají hříchu, ale vymlouvají se na to, že s tím nejsou schopni nic udělat. Je hrozné, když takový postoj zaujmají ti, kdo si říkají křesťané. „Ať se odvrátí od nepravosti každý, kdo vyznává jméno Páně.“ **2. Timoteovi 2,19**. Proč jsou někteří takto slabí? Protože v sobě velmi dlouho posilovali živočišné pudy, až jim zcela podlehli. Muži a ženy nejsou zásadoví. Duchovně umírají, protože dlouhou dobu hýčkali své přirozené sklony, až přestali být schopni ovládat se. Nízké vášně nad nimi získaly moc a to, co mělo být řídicí silou, se dostalo do područí nízkých pudů. Duše byla uvržena do otroctví.

Důsledky nesprávného životního stylu

V době konce se satan nejvíce zaměřuje na to, aby ovládl mysl mladých lidí, nakazil jejich myšlení a roznítil v nich přízemní vášně. Moc dobře ví, že je tímto způsobem může přimět, aby se dopouštěli nemravností. Znehodnotí tak všechny vznešené schopnosti jejich mysli a přinutí je, aby sloužili jeho záměrům. (**Child Guidance, s. 440**)

Trápím se kvůli mladým lidem, jejichž charakter se utváří v této zvrácené době. Celá se chvěji, když pomyslím na jejich rodiče; oni totiž nepochopili, že jejich základní povinností je učit děti tomu, jak mají žít. Řídí se zvyklostmi a módními trendy, jimž se velmi brzy začnou podřizovat i jejich děti a zkazí se. Jejich rodiče se nechají uchláchnout a přestanou si uvědomovat, jaké jejich rodině hrozí nebezpečí. Jen velmi málo mladých lidí si neosvojí špatné návyky. Nemusejí vykonávat fyzickou práci, protože rodiče nechtějí, aby se přepínali, a raději ji dělají za ně.

Přepínání není dobré, ale důsledky zahálky jsou mnohem horší. Nečinnost vede k vytváření špatných návyků. Fyzická námaha mladého člověka nevyčerpá tolik jako nebezpečný návyk sebeukájení. Pokud jednoduchá, kontrolovaná práce vaše děti vyčerpává, je téměř jisté, že pocit únavy kromě fyzické námahy způsobuje ještě něco jiného. Dejte svým dětem takovou práci, při níž se procvičí nejen jejich svaly, ale i nervová soustava. Příjemně se unaví a nebudou mít sklon pěstovat špatné návyky. (**Testimonies For The Church, sv. 2, s. 348,349**)

Nepozorujte ani nečtěte nic, co podněcuje nečisté myšlenky. Kultivujte své morální a intelektuální schopnosti. (*Testimonies For The Church, sv. 2, s. 240*)

Bůh po vás chce, abyste nejen ovládali své myšlenky, ale také své vášně a city. Závisí na tom vaše spasení. Vášně a city mají nesmírnou sílu. Pokud se zneužívají a jsou vyvolávány špatnými motivy, mají schopnost vás zničit, připravit o naději a udělat z vás od Boha oddělenou trosku.

Jestliže se oddáváte marným představám a dovolujete své mysli, aby se zabývala nečistými věcmi, vaše vina je v Božích očích stejná, jako byste své myšlenky uskutečnili. Denní snění a stavění vzdušných zámků je velmi nebezpečný návyk. Jakmile si jej jednou osvojíte, je skoro nemožné se ho zbavit a svou mysl přeměřovat k čistým, svatým a vznešeným věcem. Chcete-li ovládnout svou mysl a zabránit planým a zvráceným myšlenkám, aby znečišťovaly vaše nitro, budete muset přísně střežit své oči, uši a všechny další smysly. Dosáhnout toho můžete jedině s pomocí Boží milosti. (*Testimonies For The Church, sv. 2, s. 410*)

Nadměrné studium zvyšuje prokrvení mozku, čímž dochází k podráždění a snížení schopnosti sebekontroly. V takovém stavu má člověk sklon k impulzivnímu jednání a není schopný se účinně bránit zlu. Špatné nebo vůbec žádné využívání fyzických sil je příčinou celosvětového úpadku lidstva. Pýcha, blahobyt a zahálka jsou pro dnešní generaci stejně nebezpečné jako tehdy, když vedly ke zničení Sodomy. (*Education, s. 209*)

Mnoho lidí se nechá ovládat nízkými pudy a otáčí se zády ke světlu, protože se bojí, že uvidí hříchy, kterých se odmítá vzdát. Přesto všichni, kdo chtějí, mohou vidět. Pokud však dají přednost temnotě před světlem, jejich vina nebude o nic menší. (*Testimonies For The Church, sv. 2, s. 352*)

Raději zemřít, než zneuctít nebo přestoupit Boží zákon. Tímto heslem by se měli řídit všichni křesťané. Jelikož o sobě tvrdíme, že jsme reformátoři, kteří si nade vše cení Božího slova, musí být úroveň našeho jednání mnohem vyšší, než je nyní. Ve sborech je třeba vždy rychle zakročit proti hříchu i hříšníku, aby negativně neovlivnili druhé. Kvůli pravdě a čistotě je třeba, abychom očistili tábor od Akánovy rodiny (viz *Jozue 7,1. kap.*), (*Testimonies For The Church, sv. 5, s. 147*).

Mladí lidé by si měli vytvořit tak pevné zásady, aby dokázali čelit i nejsilnějšímu satanovu pokušení. Samuel byl v dětství vystaven nejnebezpečnějším vlivům. Viděl a slyšel věci, které mu přinášely trápení. Syny Élího, který vykonával svaté povolání, ovládal satan. Obklopovala je nečistá atmosféra. Přestože muži a ženy byli každý den přitahováni k hříchu a zlu, Samuel se neposkvrnil. Roucho jeho charakteru zůstalo čisté. V hříších, jimž holdoval celý Izrael, neměl zalíbení a zdaleka se jim vyhýbal. Samuel miloval Boha; žil v tak úzkém sepětí s nebesy, že k němu byl poslán anděl, aby s ním promluvil o hříších Élího synů, které byly příčinou úpadku Izraele. (*Testimonies For The Church, sv. 3, s. 472-474*)

Důsledky nemorálnosti

Někteří z těch, co zastávají vysoké postavení, nechápou, že sebeukájení je hřích, který má ničivé následky. Dlouho pěstovaný hřích zatemňuje mysl. Neuvědomují si, že tento návyk vyčerpává jejich organismus a poškozují mozek. Důležitá poselství z nebe nedokážou oslovit srdce, které se oddává této pokořující neřesti. Neurony v mozku ztratily kvůli zvýšené touze po uspokojení své zdravé napětí. (*Testimonies For The Church, sv. 2, s. 347*)

Sebeukájení je více než co jiného příčinou úpadku lidstva. Je nesmírně rozšířené a zapříčiňuje vznik nejrůznějších nemocí.

Rodiče většinou vůbec netuší, že jejich potomci o této neřesti vědí. V mnoha případech jsou největšími hříšníky právě oni. Zneužívají své manželské právo a posilují své živočišné pudy. Tím se oslabují jejich rozumové schopnosti. Duchovnost je nahrazována brutalitou. U dětí je sklon k animálnímu jednání ještě více rozvinutý, protože od rodičů přejaly základní povahové rysy. Děti, které se takovým rodičům narodí, se většinou začnou oddávat stejným neřestem. Hříchy rodičů se přenášejí na děti.

Ti, kteří se oddávají sebeukájení, se většinou snaží s touto praktikou seznámit lidi ve svém okolí. A jakmile se jim podaří probudit zájem, povědomí o této neřesti se šíří od jednoho dospívajícího ke druhému, až není téměř nikdo, kdo by o tomto ponižujícím hříchu nevěděl. (*Testimonies For The Church, sv. 2, s. 391,392*)

Tento návyk člověku ubírá tělesnou sílu a oslabuje i ostatní méně důležité životní funkce. Mladí lidé již od velmi útlého věku nad-

měrně přetěžují svůj mozek, což vysiluje organismus a způsobuje, že je člověk náchylný k nejrůznějším druhům nemocí.

Pokud člověk tento návyk praktikuje od patnácti let až do dospělosti, jeho tělo se proti utrpení, které musí neustále podstupovat, vzbouří. Mezi třicátým a čtyřicátým pátým rokem života se objeví bolestivé problémy a nepříjemné nemoci, jako například poškození ledvin a plic, neuralgie, revmatismus, bolest páteře, onemocnění jater a rakovina. Některé části organismu přestanou fungovat, což zatíží zbývající části a dojde k nerovnováze. V důsledku takového stavu organismus většinou nečekaně selže a nastává smrt.

[99]

Z pohledu nebe není kromě zabití většího hříchu než pomalé, ale soustavné ničení těla. Lidé, kteří svým neuváženým jednáním poškozují své zdraví, budou na zemi trpět, a nebudou-li se kát, nedostanou se do nebe stejně, jako se tam nedostanou ti, kdo zabíjejí. Bůh si přeje, aby každá příčina měla i svůj následek.

Je však třeba podotknout, že ne každý mladý člověk, který je bez energie, se oddává sebeukájení. Jsou mezi nimi i takoví, kdo mají čistou mysl i svědomí. Ti trpí z příčin, jež nemohou nijak ovlivnit.

Sebeukájení brání dosažení vznešených cílů, ničí každé správné úsilí a oslabuje vůli, která je nezbytná k formování křesťanského charakteru. Všichni praví křesťané vědí, že Kristus po nich chce, aby mu zcela podřídili všechny své touhy, veškerou tělesnou sílu a rozumové schopnosti. Ti, kdo se nechají ovládat vášněmi, nejsou Kristovými následovníky. Jsou natolik zaneprázdněni službou svému pánu, původci každého zla, že nedokážou zavrhnout své špatné návyky a cele se dát do služby Kristu. (*Child Guidance*, s. 444-446)

Pokud si mladí lidé osvojí špatné návyky v době, kdy jsou zranitelní, nikdy nebudou mít dostatek síly k tomu, aby se správně tělesně, duševně a morálně rozvinuli. (*Testimonies For The Church*, sv. 2, s. 351)

Jedinou nadějí pro ty, kdo pěstují zvrhlé návyky, je nadobro se jich vzdát a začít pečovat

o své zdraví a spasení. Pokud se jim však oddávali delší dobu, budou s nimi schopni skoncovat jen s vynaložením velikého úsilí. (*Child Guidance*, s. 464)

Naše děti budou v bezpečí jedině tehdy, když najdou útočiště v Kristově stádu a nechají se hlídat věrným a pravým Pastýřem. A pokud jej poznají po hlase, on je ochrání před každým zlem a skryje

před každým nebezpečím. Ježíš prohlašuje: „Já jsem dobrý pastýř; znám své ovce a ony znají mne.“ **Jan 10,14**. V Kristu najdou úrodné pastviny, získají sílu a naději a přestanou toužit po věcech, které ničí mysl a zatvrzují srdce. Našly drahocennou perlu a jejich mysl se naplnila pokojem. Jejich radosti jsou čisté, pokojné a vznešené. Nezůstávají po nich výčitky svědomí ani pocity viny. Takové radosti neničí zdraví ani nevyčerpávají mysl, nýbrž mají na tělo i duši pozitivní vliv. (**Child Guidance, s. 467**)

[100]

18. kapitola — Výběr životního partnera

Manželství ovlivní váš život nejen na zemi, ale i na věčnosti. Upřímný křesťan nepodnikne v této oblasti nic, aniž by se ujistil, že Bůh s jeho plány souhlasí. Nevybere si životního partnera sám, ale dovolí Bohu, aby vybral za něj. Nemáme uspokojovat svá přání, protože ani Ježíš to nedělal. Tím nechci říct, že si máme vzít partnera, kterého nemilujeme. To by byl hřích. Neměli bychom se však přitažlivostí a emocemi nechat zavést do neštěstí. Bůh chce, abychom milovali z celého srdce.

Lidé, kteří uvažují o svatbě, by se měli zamyslet na tím, jakým vlivem bude působit domácnost, již se chystají založit. Jakmile se stanou rodiči, budou mít posvátný úkol. Budou zodpovědní za blaho svých dětí v tomto i budoucím světě. Děti od nich získají velkou část morálních a tělesných dispozic. A na prostředí domova bude zase záviset stav společnosti; každá rodina se totiž svým vlivem podílí buď na jejím rozvoji, nebo úpadku.

Křesťané by měli pečlivě zvažovat, s kým navážou přátelství a jakého partnera si vyberou. Buďte obezřetní, jinak se to, co nyní považujete za ryzí zlato, promění v podřadný kov. Vztahy s nevěřícími nám mohou bránit ve službě Bohu. Vlivem disharmonických vztahů, ať obchodních nebo manželských, s lidmi, kteří nedokážou druhého povznést, je ničeno mnoho lidských životů.

Pečlivě zkoumejte charakter a nálady člověka, se kterým se chystáte spojit svůj život. Krok, ke kterému se chystáte, je jedním z nejdůležitějších v životě, a proto byste jej měli udělat s rozvahou. Přestože milujete, neměli byste se nechat láskou zaslepit.

Snažte se rozpoznat, jestli vaše manželství bude šťastné nebo disharmonické a plné trápení. Položte si následující otázky: Bude mi toto manželství oporou v duchovním životě? Upevní tento svazek můj vztah k Bohu? A pomůže mi, abych byl v tomto životě užitečnější? Pokud si na tyto otázky odpovíte kladně, pak v báni Boží jděte za svým cílem.

Životní partner, kterého si vyberete, by měl být co nejlepší, aby přispěl k tělesnému, duševnímu i duchovnímu zdraví celé rodiny. Takový člověk bude usilovat o to, aby se rodina stala požehnáním pro své okolí a aby svým jednáním oslavovala Stvořitele.

Budoucí manželka

[101] At' mladý muž hledá takovou ženu, která bude stát po jeho boku, bude si plnit své povinnosti, zahrne ho svou láskou a její vliv ho bude zušlechtovat.

„Prozíravá žena je od Hospodina.“ **Příslaví 19,14.** „Srdce jejího muže na ni spoléhá a nepostrádá kořist. Prokazuje mu jen dobro a žádné zlo po celý svůj život... Její ústa promlouvají moudře, na jazyku mívá vlídné naučení. Pozorně sleduje chod svého domu a chleba lenosti nejí. Její synové povstávají a blahořečí jí, též její manžel ji chválí: „Statečně si vedly mnohé dcery, ale ty je všechny předčíš.“ **Příslaví 31,11.12.26.27-29.** Ten, kdo takovou ženu najde, získá Hospodinovu přízeň.

Měli byste si položit následující otázky: Přinese vám žena, kterou si chcete vzít, štěstí a radost? Dokáže vaše nastávající žena hospodařit, nebo po svatbě utratí všechny své i vaše finanční prostředky za zbytečnosti? Jsou její zásady správné? Je na něčem závislá? Vím, že se tyto otázky mohou mladým mužům, jejichž mysl je zaslepena láskou, jevit jako zcela nedůležité. Je ale třeba, abyste se nad nimi důkladně zamysleli, protože na nich je závislá vaše budoucnost.

Při výběru své budoucí partnerky pečlivě zkoumejte její charakter. Bude trpělivá a pečlivá? Bude ochotná starat se o vašeho otce a matku, až budou potřebovat pomocnou ruku? Nebo je odvrhne jen proto, aby mohla jít za svými plány a zálibami?

Budoucí manžel

Dříve než se za někoho provdáte, měly byste se přesvědčit, jestli je ten, s nímž chcete spojit svůj život, opravdu kvalitní člověk. Jaká je jeho minulost? Vede spořádaný život? Je jeho láska hluboká a vznešená, nebo se jedná jen o pouhé citové vzplanutí? Má takové charakterové rysy, které vás učiní šťastnými? Působí vám jeho láska radost a naplňuje vás pokojem? Umožní vám, abyste si zachovaly

svou individualitu, nebo vás bude nutit, abyste mu podřídily své názory a svědomí? Budete moci uctívat svého Stvořitele? Zůstanou vaše tělo a duše, myšlenky a záměry čisté a svaté? Tyto věci zásadně ovlivní kvalitu života každé ženy, která vstupuje do manželství.

At' se každá žena, která touží po pokojném a št'astném svazku a chce se vyhnout neštěstí, před svatbou seznámí s matkou svého přítele. Měla by se pokusit zjistit, jaké charakterové rysy od ní její budoucí muž získal. Ví její nastávající, jaké má k ní povinnosti? Bere ohled na její přání a pečuje o to, aby byla št'astná? Pokud nectí svou matku, bude schopen ctít a milovat ji? Až z manželského života vyvane počáteční nadšení, bude schopen ji stále milovat? Bude shovívavý k jejím chybám, nebo bude kritický a panovačný? Pravá láska je schopná přikrýt mnoho chyb, pravá láska na chyby neupozorňuje.

At' mladá dívka naváže vztah jen s mužem, který má ryzí a mužný charakter a je svědomitý, cílevědomý, čestný a bojí se Boha.

Vyhýbejte se těm, kteří jsou neuctiví, líní a zesměšňují svaté věci. Nenavazujte vztahy s těmi, kdo používají hrubé výrazy nebo pijí alkohol či užívají jiné návykové látky. Odmítejte návrhy mužů, kteří si neuvědomují, jakou mají před Bohem zodpovědnost. Pravda, která posvěcuje duši, vám dá sílu, abyste přerušily styky i s tím nejpříjemnějším člověkem, o němž ale víte, že nemiluje ani se nebojí Boha a neví, co je to spravedlnost. Můžeme se smířit s jeho slabostmi a nevědomostí, ale nikdy s jeho neřestmi.

[102]

Ježíšův vzácný dar

Láska je drahocenný dar, který přijímáme od Ježíše. Čistá a svatá láska není jen pocit, ale vědomý postoj. Ti, kteří jsou vedeni pravou láskou, nejsou ani nerozumní, ani zaslepení.

Mezi lidmi je pravé, jedinečné, oddané a čisté lásky velmi málo. Je to vzácné a nedostatkové zboží. Obvykle se za lásku považuje vášně.

Pravá láska je vznešená a svatá a svou podstatou se liší od lásky, která je impulzivní a vyprchá, jakmile musí čelit nějaké zkoušce.

Láska je rostlina z nebeské zahrady, o kterou je třeba náležitě pečovat a zalévat ji. Láskyplné srdce, pravdivá a laskavá slova jsou

základem šťastných rodin a mají povznášející vliv na každého, kdo se dostane do sféry jejich vlivu.

Zatímco lidé naplnění čistou láskou počítají ve svých plánech s Bohem a jsou v dokonalém souladu s Božím Duchem, ti, jejichž srdce je ovládáno vášní, jsou tvrdohlaví, zbrklí, nerozumní, bouří se proti každému omezení a mají tendenci své životní partnery nezdravě zbožňovat. Každý čin skutečně láskyplných lidí vydává svědectví o Boží milosti. Lidé, kteří se chystají vstoupit do manželství, by se měli vyznačovat skromností, prostotou, upřímností, morálností a vírou. Takoví lidé se vztahem ke svému partnerovi nenechají pohltit natolik, že by začali zanedbávat modlitební setkání a bohoslužby. Jejich nadšení pro pravdu nevyprchá ani nezačnou zanedbávat příležitosti a výsady, kterými je Bůh ve své milosti zahrnul.

Láska, v níž jde především o ukájení tělesných potřeb, je tvrdohlavá, slepá a neovladatelná. Čest, pravda a vznešená rozumová síla jsou podřízeny vášním. Člověk, který je spoutaný řetězy této posedlosti, většinou není schopen řídit se rozumem a vnímat hlas svědomí. O tom, že je poblouzněný, jej nepřesvědčíte argumenty ani domlouváním.

Opravdová láska není silná, impulzivní vášeň. Svou podstatou je naopak klidná a uvážlivá. Je schopná nahlížet pod povrch a přitahuje ji jen to, co je dobré. Je moudrá a zdravě kritická a její věrnost je opravdová a stálá.

Láska, která je zbavená vášně a nutkavosti, je duchovní a projevuje se ve slovech a činech. Křesťan musí být naplněn posvěcenou něhou a láskou, která neobsahuje ani náznak netrpělivosti či podrážděnosti; neomalené, drsné způsoby musí být proměněny Kristovou milostí.

Závažné rozhodnutí

Jelikož manželství ustanovil Bůh, je to svatý svazek, do nějž by nikdo neměl vstupovat ze sobeckých pohnutek. Ti, kteří o tomto kroku uvažují, by měli na modlitbách přemýšlet o jeho důležitosti a radit se s Bohem, aby se ujistili, že jejich rozhodnutí je v souladu s jeho vůlí. Je také třeba pečlivě se seznámit s tím, co v souvislosti se vstupem do manželství učí Bible. Nebe se raduje z každého manželství, které je uzavíráno s touhou ve všem se podřídit Písmu.

Je-li jaká otázka, kterou je třeba rozvážit v klidu a bez emocí, pak je to právě vstup do manželství. Je-li jaké období, kdy je nezbytně nutné hledat radu v Bibli, pak je to tehdy, když se dva lidé rozhodují, že vstoupí do celoživotního svazku. Většina lidí si ale myslí, že právě v tomto případě bychom se měli nechat vést pocity. A skutečně, mnoho lidí se nechá vést zamilovaností a skončí velmi neslavně. Právě v této oblasti mladí lidé projevují méně rozvážnosti než v kterékoli jiné. Většinou si vůbec nechtějí nechat poradit. Vypadá to, jako by je úvahy o manželství zcela zaslepily. Odmítají se v tomto směru podřídit Bohu. Nedokážou rozumně uvažovat a jednají tajně, jako by měli strach, že jim jejich plány někdo překazí.

Mnozí se vydávají do nebezpečných vod. Potřebují lodivoda, ale oni jej odmítají v domnění, že dokážou řídit svou loď sami. Netuší, že už brzy narazí na skálu ukrytou pod hladinou a jejich víra a štěstí se promění v trosky. Jestliže nebudou usilovně studovat Boží slovo, dopustí se vážných chyb, které zničí jejich štěstí i štěstí druhých lidí.

Pokud se lidé předtím, než začali uvažovat o vstupu do manželství, modlili dvakrát denně, měli by se v době, kdy se chystají tento krok udělat, modlit čtyřikrát denně. Manželství je něco, co ovlivní celý jejich život, a to jak pozemský, tak nebeský.

Kvalita většiny dnešních manželství je tak nízká, že je můžeme právem považovat za jedno ze znamení doby konce. Muži a ženy jsou natolik zaslepení a tvrdohlaví, že úplně opomíjejí Boha. Dávají víru stranou, jako by v tomto vznešeném svazku neměla místo.

Rady věřícím rodičům

Přináší-li manželství tolik neštěstí, proč nechtějí mladí lidé jednat moudře? Proč si i nadále myslí, že nepotřebují rady starších a zkušenějších lidí? V obchodě muži a ženy projevují velkou obezřetnost. Dříve než začnou podnikat, řádně se na to připraví. Věnují tomu čas, peníze a seznamují se s dostupnými informacemi, aby se vyhnuli chybám.

O kolik opatrnější by měli být před vstupem do manželství — do vztahu, který ovlivní budoucí generace a budoucí život! Oni však sňatek většinou uzavírají z impulzivních pohnutek, s vtipkováním, bez zralé úvahy a v zaslepenosti. Dá se to vysvětlit jedině tak, že satan na světě velmi rád vidí bídu a neštěstí, a proto se do své

sítě snaží chytit co nejvíce lidí. Těší ho, když se mu podaří tyto nerozvážené lidi připravit o radost ze života na tomto světě a o místo ve světě budoucím.

Je správné, aby se děti řídily jen svými přáními a sklony a na rady a názory svých rodičů se neohlížely? Vypadá to, že některé děti na přání svých rodičů vůbec nedbají ani nenaslouchají jejich moudrým radám. Necítí k rodičům lásku, protože sobectví zatvrdilo jejich srdce. Je třeba, aby se mladí lidé nad touto věcí zamysleli. Páté přikázání je jediné přikázání se zaslíbením, ale zamilovaní jej velmi často zlehčují, ba dokonce úplně ignorují. Pohrdání mateřskou láskou, znevažování otcovské péče je hřích, kterého se dopouští mnoho mladých lidí.

[104] Jedním z největších omylů v této oblasti je přesvědčení, že by do citového života mladých, nezkušených lidí neměl nikdo zasahovat a mluvit jim do jejich milostných vztahů.

Je-li jaká otázka, kterou je třeba zvážit ze všech hledisek, pak je to právě otázka partnerství. Pro obě strany je velmi užitečné využít zkušeností druhých a celou věc v klidu a pečlivě uvážit. Většina lidí však tuto věc bere na lehkou váhu. Mladí přátelé, porad'te se s Bohem a také se svými rodiči. A modlete se.

Ptáte se: Mají tedy rodiče vybrat svému potomku partnera bez ohledu na to, co si on

o tom myslí nebo co k danému člověku cítí? Formuluji tu otázku tak, jak by správně měla znít. Je správné, aby si dítě vybralo životního partnera, aniž by se o tom poradilo se svými rodiči, kteří je milují? Vždyť takový krok raní jejich city. A má si dítě trvat na svém, třebaže mu to rodiče rozmlouvají a stavějí se proti tomu? Odpověď zní jasně: Nikoli, i kdyby nikdy nemělo vstoupit do manželství. Páté přikázání takové jednání zakazuje: „Cti svého otce i matku, abys byl dlouho živ na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh.“ **2. Mojžíšova 20,12**. Je to přikázání se zaslíbením, které Bůh jistě splní všem, kdo se jím budou řídit. Moudří rodiče nikdy svým potomkům nevyberou partnera, aniž by je zajímala jejich přání.

Otcové a matky by si měli uvědomit, že jejich povinností je usměrňovat city svých dětí takovým způsobem, aby si v dospělosti našly vhodného partnera. Je třeba, aby věděli, že jejich úkolem je svou výchovou a příkladem a s Boží pomocí od raného věku formovat charakter svých dětí, aby byly čisté a ušlechtilé a přitahovalo je

dobro a pravda. Podobné typy se přitahují. Když budete v srdci dítěte od raného dětství probouzet lásku k pravdě, bezhříšnosti a dobrotě, budou v pozdějším věku vyhledávat ty, kdo mají tyto kvality.

Osudový krok

Mladí lidé se velmi často rozhodují impulzivně. Neměli by druhým podléhat příliš snadno ani by se neměli nechat okouzlit atraktivním zevnějškem partnera. Když se dva lidé seznamují, mají obvykle sklon předstírat a přetvařovat se. Zde působí spíše satan než Bůh. Proto je v tomto případě velmi důležité zachovat si zdravý rozum. Ale ani tak člověk nemá vyhráno.

Člověk by se měl oprostít od sentimentality a nezdravých představ se stejnou důsledností, jako by se chtěl vyhnout smrtelné nákaze. Musí být obezřetný, protože jen velmi málo mladých mužů a žen je ctnostných. Ctnostní lidé jsou po morální stránce velmi hodnotní, ačkoli mohou postrádat mnoho jiných důležitých vlastností.

Je běžné, že mladí lidé v dnešní době nedokážou odlišit sentimentální od náboženské zkušenosti. Drahé sestry, Bůh chce, abyste se nechaly proměnit. Snažně vás prosím, zušlechťujte svou lásku. Dejte své rozumové a tělesné síly do služby Spasitele, který vás vykoupil. Posvěťte své myšlenky a city, abyste vše dělaly ve spojení s Bohem.

Satanovi andělé sledují ty, kdo větší část noci tráví námluvami. Kdyby se jim zázračně otevřely oči, uviděli by anděly, kteří zaznamenávají jejich slova a činy. Nedodržují zdravotní zákony a nejednají mravně. Bylo by lépe, kdyby si určitou část sbližování nechali až do manželství. Běžně je tomu ale tak, že si mladí lidé po vstupu do manželství přestanou projevovat něžnosti, které si projevovali v době, kdy spolu chodili.

Satan ví, jakým způsobem má na koho působit, aby jej mohl polapit a zničit. Pozoruje každé naše hnutí a dělá nám mnoho různých návrhů, jimž mnozí z nás dávají přednost před radami Božího slova. Mladé a nepozorné lidi chytá do jemně tkané a velmi nebezpečné sítě. Snaží se, aby jeho past vypadala neškodně; jakmile se však do ní někdo chytí, může se dostat ven jen s vynaložením velkého úsilí. To je důvod, proč jsou všude kolem nás lidské trosky.

Nesprávné vedení

Ten, kdo si zahrává s city druhých lidí, dopouští se v Božích očích velkého zla. Přesto se mnoho mládenců dvoří mladým slečnám a probouzí jejich city. Jakmile se ale od nich vzdálí, zapomínají, co jim naslibovali. Následně je začne přitahovat někdo jiný a oni oné osobě slibují totéž a projevují jí stejnou náklonnost.

Takovéto sklony se projeví i v manželství. Ne vždy se přelétavý člověk po vstupu do manželství usadí, stabilizuje a začne se chovat zásadově. Jednotvárnost manželského soužití jej brzy unaví a nečisté myšlenky jej povedou k nesvatým činům. Mladí lidé se musí naučit kontrolovat své myšlenky a hlídat své jednání, aby je satan nemohl svést z cesty spravedlnosti.

Mladý muž, který se schází s dívkou bez vědomí jejích rodičů, se k ní ani k jejím rodičům nechová jako správný křesťan. Svým jednáním jen dokazuje, že mravnost a šlechtnost Božích dětí mu není vlastní. Ve snaze dosáhnout svých cílů se uchyluje k nečestnému jednání, které není v souladu s biblickým učením, a podvádí ty, kdo ho milují a snaží se ho věrně vést. Manželství uzavřená za takovýchto okolností nejsou v souladu s Božím slovem. Ten, kdo odvádí dceru od jejích povinností, kdo vnáší zmatek do jejích postojů k jasným a nezvratným Božím přikázáním o poslušnosti a úctě k rodičům, nebude věrný manželským závazkům.

„Nepokradeš!“ napsal Bůh prstem na kamenné desky. Přesto mnoho lidí krade druhým city a ještě své jednání omlouvá. Mladí lidé se tajně scházejí a chovají se k sobě svůdně tak dlouho, až se nezkušená dívka zcela odcizí svým rodičům a přilne k muži, který svým jednáním dokazuje, že není její lásky hoden. Bible odsuzuje veškerou nepoctivost.

Křesťané, kteří žijí morálně a jsou na ostatní věci velmi citliví, se v této oblasti velmi často dopouštějí osudových chyb. Postaví si hlavu a odmítají svůj postoj změnit. Nechají se ovládat city a ztratí veškerý zájem o studium Bible a kontakt s Bohem. Když přestoupí jedno přikázání, je téměř jisté, že to s nimi půjde z kopce. Jakmile jsou totiž odstraněny zábrany ženské cudnosti, přestává se i ta nejhorší nemravnost jevit jako hříšná. Proto dnes ve světě vidíme následky zhoubného ženského vlivu. Tisíce mužů se kvůli svůdné ženě dostalo do vězení, mnozí spáchali sebevraždu a další připravili

o život druhé. Inspirovaná slova se opět ukazují být pravdivá: „Její nohy sestupují k smrti, její kroky uvíznou v podsvětí.“ **Příslaví 5,5.**

Život přináší mnoho varování, která lidi nabádají, aby nevstupovali na nebezpečnou a zakázanou půdu. Přesto však veliké zástupy ignorují svůj zdravý rozum a Boží zákon a vydávají se po cestě, která vede do záhuby. [106]

Ti, kdo chtějí mít dobré zdraví, pronikavý intelekt a pevné morální zásady, se musí vyhnout všem nástrahám. Svět sice ty, kdo se ze všech sil snaží stavět proti bezbožnosti, zesměšňuje a nenávidí, ale Bůh je miluje a vše jim vynahradí. (AH 43—57, 70—75) [107]

19. kapitola — Sňatek s nevěřícími

Křesťané jsou čím dál více lhostejní k učení Božího slova o manželství věřících s nevěřícími. Mnozí, kteří tvrdí, že milují a bojí se Boha, dávají přednost vlastnímu úsudku před radami nekonečné Moudrosti. V oblastech, které zásadně ovlivní jejich současný i budoucí život, přestávají spoléhat na rozum, zdravý úsudek a Boží vedení a nechávají se ovládat přelétavými city a umíněností.

Muži a ženy, kteří si v jiných oblastech nechají poradit, přestávají slyšet domlouvání a naléhání svých přátel, příbuzných a Božích služebníků. Nabádání k opatrnosti jim připadá jako nepřístojné vměšování do soukromí a z přátel, kteří jsou natolik věrní, že se nebojí vznést námitku, se v jejich očích stávají nepřátelé. To se satanovi líbí. Získává nad nimi svou moc, mate jejich smysly a pokouší se je připravit o rozum. Rozum je sesazen z trůnu a vlády se ujímá chtíč. Nechají se vést neposvěcenými vášněmi tak dlouho, až je jejich život plný neštěstí a nesvobody. Toto není výplod fantazie, ale konstatování holých faktů. Bůh nemůže posvětit svazek, do kterého výslovně zakázal vstupovat.

Hospodin přikázal starozákonnímu Izraeli, aby se nesměšoval s okolními pohanskými národy: „Nespřízníš se s nimi, svou dceru neprovdáš za syna někoho z nich ani jeho dceru nevezmeš pro svého syna.“ Je zde uveden i důvod. Nekonečná moudrost ukazuje, k čemu takový svazek vede: „To by odvrátilo tvého syna ode mne, takže by sloužili jiným bohům. Hospodin by proti vám vzplanul hněvem a rychle by tě vyhladil. . . Jsi přece svatý lid Hospodina, svého Boha; tebe si Hospodin, tvůj Bůh, vyvolil ze všech lidských pokolení, která jsou na tváři země, abys byl jeho lidem, zvláštním vlastnictvím.“ **5. Mojžíšova 7,3.4.6.** V Novém zákoně jsou v souvislosti se sňatky křesťanů s nevěřícími stejná omezení. Apoštol Pavel v prvním listu Korintským píše: „Žena je vázána zákonem, pokud žije její muž. Jestliže muž umře, je svobodná a může se vdát, za koho chce, ale jen v Kristu.“ **1. Korintským 7,39.** A v druhém listu Korintským píše: „Nedejte se zapřáhnout do cizího jha spolu s nevěřícími! Co

má společného spravedlnost s nespravedlností? A jaké spolužití světla s temnotou? Jaký souzvuk Krista s Beliálem? Jaký podíl věřícího s nevěřícím? Jaké spojení chrámu Božího s modlami? My jsme přece chrám Boha živého. Jak řekl Bůh: ‚Budu přebývat a procházet se mezi nimi, budu jejich Bohem a oni budou mým lidem.‘ A proto ‚vyjděte z jejich středu a oddělte se‘, praví Hospodin a ‚ničeho nečistého se nedotýkejte, a já vás přijmu‘ a ‚budu vám Otcem a vy budete mými syny a dcerami, praví Hospodin zástupů‘.“

2. Korintským 6,14-18.

Boží lid by nikdy neměl vstoupit na zakázané území. Bůh zakazuje manželství věřících s nevěřícími. Neobrácení lidé však velmi často jdou za svou touhou a zakládají manželství, která Bůh nemůže posvětit. Kvůli tomu dnes mnoho mužů a žen žije bez Boha a bez naděje. Pohřbili své vznešené touhy a okolnosti je uvěznily v satanově pasti. Ti, kteří se nechávají ovládat vášněmi a pocity, budou v tomto životě nešťastní a kvůli svému postoji mohou přijít i o účast na věčném životě.

[108]

Pokud ti, kdo přijali pravdu, vstupují do manželství s nevěřícími, přičítá se Boží vůli, ztrácejí jeho přízeň a je třeba, aby se káli. Nevěřící sice může mít skvělý charakter, ale protože se nepřizpůsobil Božím požadavkům a zanedbává spasení, nemělo by k uzavření takového manželství dojít. Charakter nevěřícího se může podobat charakteru muže, kterému Ježíš řekl: „Jedno ti schází.“ Scházelo mu to nejdůležitější — vztah k Bohu.

Vzájemné porozumění

Někteří mladí obhajují svůj postoj tím, že nevěřící má kladný vztah k náboženství a je po všech stránkách ideálním partnerem, až na jednu věc — není křesťanem. Přestože věřící dobře vědí, že není vhodné spojovat život s nevěřícími, v devíti případech z deseti vítězí jejich zamilovanost. Dříve než věřící s nevěřícím vstoupí do manželství, dochází k duchovnímu úpadku. Náboženské nadšení ochabuje, věřící opouští jednu zásadu za druhou, až se nakonec po boku svého nevěřícího partnera postaví pod černý satanův prapor. Dokonce už v průběhu svatební oslavy získávají světské způsoby převahu nad svědomím, vírou a pravdou a v nové domácnosti se pak

zanedbávají modlitby. Ženich s nevěstou si vybrali jeden druhého a zavrhli Ježíše.

Zpočátku se nevěřící v novém vztahu většinou proti ničemu nebouří. Když však jej jeho protějšek začne seznamovat s biblickým učením a chce, aby o něm přemýšlel, dochází ke konfliktu. Nevěřící se začne bránit: „Když sis mě brala, moc dobře jsi věděla, co jsem zač. Nechci, abys mě s tím obtěžovala. Chci, abys věděla, že od této chvíle nechci o těchto věcech slyšet ani slovo.“ Když věřící projeví zájem o věci víry, jeho nevěřícímu partnerovi, kterého křesťanství nezajímá, se zdá, že je to vůči němu bezohledné.

Věřící partner se domnívá, že se v některých věcech musí svému protějšku přizpůsobit. Pak přijdou na řadu světské zábavy. Zpočátku se tomu věřící podvoluje nerad, ale jakmile se oslabí jeho zájem o pravdu, na místo víry nastoupí pochybnost a nevěra. Nikdo by předem neřekl, že je možné, aby se z upřímného křesťana stal člověk, který pochybuje. K této proměně došlo vlivem nemoudrého manželství!

Navazování vztahů se světem je velmi nebezpečné. Satan dobře ví, že v okamžiku, kdy muži a ženy vstoupí do manželství, je konec s jejich náboženským životem a přestávají být použitelní. Jsou pro Krista ztraceni. Nějaký čas se sice mohou snažit žít podle křesťanských zásad, ale veškeré jejich úsilí je potíráno. Třebaže kdysi o své víře hovořili s radostí, najednou se o ní zdráhají mluvit, protože vědí, že jejich partnera to nezajímá. V důsledku toho v jejich srdci odumře víra v drahocennou pravdu a satan je chytí do sítě pochybností.

„Půjdou spolu dva, jestliže se nedohodli?“ **Ámos 3,3**. „Shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoli věc, můj nebeský Otec jim to učiní.“ **Matouš 18,19**. V manželství věřícího s nevěřícím je to ale jinak. Zatímco se jeden modlí, druhý je lhostejný a lehkovážný. Zatímco jeden usiluje o věčný život, druhý míří po široké cestě do ztracení.

Stovky lidí se v důsledku toho, že uzavřely manželství s neobráceným člověkem, vzdaly Krista i nebe. Je možné, aby pro ně láska ke Kristu měla tak malou hodnotu, že ji s klidem vymění za přátelství s obyčejnými smrtelníky? Copak je věčný život v jejich očích tak bezcenný, že jsou ochotni jeho radosti vyměnit za někoho, kdo nemiluje Spasitele?

Křest'anova odpověď' nevěřícímu

Jak se má křest'an zachovat, když je jeho víra vystavena zkoušce? Měl by jednoznačně a jasně prohlásit: „Jsem upřímný křest'an. Věřím, že sedmý den je biblickým dnem odpočinku. Tvoje a moje víra a zásady jsou vzájemně neslučitelné. Není možné, abychom spolu byli št'astní. Když se totiž budu řídit Boží vůlí, budu se vzdalovat od světa a přibližovat se Kristu. Pokud neuvěříš v Krista a nebudeš se zajímat o pravdu, budeš milovat svět, který já nemiluji, zatímco já zase budu milovat Boží věci, které nepřipadají přitažlivé tobě. Duchovní věci dokáže člověk vnímat jen duchovním zrakem. Bez toho, že bys duchovně prozřel, není možné, abys pochopil, co ode mě Bůh žádá a jaké povinnosti mám ke svému Mistru, jemuž sloužím. Budeš mít proto pocit, že tě kvůli náboženským povinnostem zanedbávám. Nebudeš št'astný/á; budeš žárlit na můj vztah k Bohu a já se zase budu se svou vírou cítit opuštěný/á. Kdyby se tvé postoje změnily, kdyby tvé srdce odpovědělo na Boží požadavky a ty bys začal/a milovat Spasitele, mohli bychom náš vztah obnovit.“

Tímto způsobem přináší věřící pro Krista oběť, která je v souladu s jeho vůlí a je jasným dokladem toho, že věčný život má pro něj příliš vysokou cenu na to, aby riskoval jeho ztrátu. Cítí, že by bylo lépe zůstat svobodný, než svůj život spojit s někým, kdo dává přednost světu před Kristem a kdo by jej odvedl od Kristova kříže.

Ukvapené zásnuby

Jedině v Kristu může být naše manželství št'astné. Ve spojení s Boží láskou se lidská láska upevní a získá novou kvalitu. Jedině tam, kde vládne Kristus, se může probudit hluboký, pravý, nesobecký cit.

Když se zasnoubíte s člověkem, jehož povahu dobře neznáte, nemyslete si, že vás zasnoubení zavazuje k tomu, abyste svůj život spojili s někým, koho si nemůžete vážít a milovat ho. Ačkoli k zásnubám není možné přistupovat lehkovážně, je mnohem lepší zasnoubení před svatbou zrušit, než se později rozvést, jak to mnozí dělají.

Možná namítnete: „Vždyt' jsem dal slib. Přece jej nemůžu zrušit?“ Moje odpověď' zní: „Pokud jste dali slib, který je v rozporu s Písmem, bezodkladně jej zrušte a prostě Boha, aby vám vaši ukva-

[110] penost odpustil.“ Je mnohem lepší v bázni Boží tento slib zrušit, než jej splnit a zneuctít tím svého Stvořitele.

Všechny kroky, které podniknete k uzavření manželství, by se měly vyznačovat skromností, jednoduchostí a upřímnou snahou potěšit a oslavit Boha. Manželství totiž ovlivní tento život i život na nové zemi. Upřímný křesťan nikdy neudělá nic, co by neschvaloval Bůh.

Srdce touží po lidské lásce, ale tato láska není dostatečně pevná, čistá ani vzácná, aby dokázala nahradit Ježíšovu lásku. Jedině v ní žena nalezne moudrost, sílu a milost a bude moci pečovat o druhé, nést zodpovědnost a tíhu života. Měla by Ježíše učinit zdrojem své síly a svým průvodcem. Dříve než se žena odevzdá jakémukoli pozemskému příteli, měla by se nejprve odevzdat Kristu. To jí zabrání vstoupit do svazku, který by mohl vztah s Ježíšem narušit. Člověk může být opravdu šťastný jedině tehdy, když vše, co vlastní a dělá, požehná Bůh. Sestro, pokud nechceš, aby tvá domácnost byla naplněná neštěstím, neprovdávej se za muže, který je Božím nepřítelem.

Obrácení po vstupu do manželství

[111] Obrátí-li se člověk až po vstupu do manželství, je po svém obrácení povinen být svému partnerovi věrný bez ohledu na odlišné náboženské vyznání. Musí však Boží požadavky postavit nad lidské vztahy, i kdyby to mělo přinést těžkosti a pronásledování. Jeho láska, pokora a věrnost může partnera ovlivnit a získat ho pro Krista. (*The Adventist Home*, s. 48.49.61—69)

20. kapitola — Manželství

Bůh z muže vytvořil ženu, aby mu pomáhala a byla mu společnicí. Měla s ním tvořit jednotu, měla ho povzbuzovat, těšit jej a přinášet mu požehnání. On ji zase měl chránit a být jí oporou. Všichni, kdo vstupují do manželství z čistých pohnutek — muž, aby se mohl těšit z čisté ženiny lásky, žena, aby zjemnila mužovu povahu a doplnila ji —, naplňují Boží záměr.

Kristus nepřišel tento svazek zrušit, ale navrátit mu jeho původní svatost a vznešenost. Přišel obnovit Boží obraz v lidech a své působení zahájil tím, že posvětil manželský svazek.

Ten, který dal Adamovi Evu, aby mu pomáhala, vykonal svůj první zázrak na svatbě. Svou veřejnou službu zahájil na oslavě, kde se jeho přátelé a příbuzní společně radovali. Svou přítomností posvětil vztah, který při stvoření sám ustanovil. To on určil, že muž a žena mají být spojeni ve svatý svazek manželský, že mají být korunováni slávou a vnímáni jako členové nebeské rodiny.

Svatba

Láska pocházející od Krista lidskou lásku v žádném případě neničí, nýbrž ji doplňuje. Očišťuje ji a tříbí, povznáší a zušlechťuje. Lidská láska nemůže nést dobré ovoce, jestliže není spojená s Boží přirozeností a nepřibližuje se nebi. Ježíš se s radostí dívá na šťastná manželství.

Písmo říká, že Ježíš i jeho učedníci byli pozváni na svatbu v Káně. Ježíš křesťanům neřekl, aby pozvání na svatbu odmítli se slovy: My se takové radostné oslavy účastnit nemůžeme. Tím, že se této svatby zúčastnil, nám ukázal, že chce, abychom se radovali spolu s těmi, kdo se řídí jeho nařízeními. Nestaví se proti žádným oslavám, které probíhají v souladu s nebeskými zákony. Je v pořádku, když se křesťané účastní oslav, jakých se účastnil Ježíš. Kromě této hostiny Ježíš přijal pozvání na mnoho dalších, které posvětil svou přítomností a ponaučením.

Nelíbí se mi svatební obřady, které jsou bujaré, rozpustilé a okázalé. Je to přece Boží zřízení, jež je třeba brát velmi vážně. Když na zemi dva lidé vstupují do manželského svazku, měli by se snažit ukázat, čím se jejich rodina chce stát — nebeskou rodinou. Boží sláva by měla být vždy na prvním místě. (*The Adventist Home*, s. 99-101)

Rady novomanželům

[112] Drahý bratře a sestro, uzavřeli jste doživotní svazek. Začala se vaše výchova v manželství. První rok manželství je rokem získávání zkušeností. V tomto roce se budete seznamovat s povahovými odlišnostmi svého partnera. Nedovolte, aby se v tomto prvním roce objevilo něco, co by zničilo vaše budoucí štěstí.

Na to, abyste dokázali porozumět manželským vztahům, budete potřebovat celý život. Ti, kdo uzavřou manželský svazek, vstoupí do školy, z níž do konce života nevyjdou. Bratře, život tvé ženy, její síla a štěstí do velké míry závisejí na tobě. Tvůj vliv může být vůní života, nebo smrti. Dej si pozor, abys jí nezkazil život.

Sestro, právě se chystáš absolvovat první lekce týkající se povinností manželského života. Dbej na to, aby ses den co den učila novým věcem. Nepodléhej nespokojenosti nebo náládovosti. Nesni o pohodlném životě a zahálce. Soustavně se braň sobectví.

Ve vašem soužití mají láskyplné city jednoho přispívat ke štěstí druhého. Každý máte usilovat o dobro svého partnera. Taková je vůle Boží. Ačkoli se máte stát jedním tělem, nikdy by se vaše osobnost neměla v tom druhém rozplynout. Vaše já je Božím vlastnictvím. Boha se ptejte: Je to správné? Je to špatné? Jak mohu nejlépe naplnit smysl své existence? „Nepatříte sami sobě! Bylo za vás zapláceno výkupné. Proto svým tělem oslavujte Boha.“ *1. Korintským 6,19.20.* Neměli byste milovat lidi více než Boha. Veškerou lásku byste měli nasměrovat na toho, kdo za vás položil život. Když člověk žije pro Boha, chová k němu nejryzejší city. Patří největší díl vaší lásky tomu, kdo se za vás obětoval? Pokud ano, pak i vaše láska jednoho k druhému bude mít nebeskou kvalitu.

Vaše láska může být křišťálově čistá a krásná, ale zároveň také povrchní, protože neprošla zkouškami. Ať je Kristus pro vás tím prvním i posledním a ze všech nejlepším. Neustále se na něj dí-

vejte a vaše láska k němu bude den ze dne hlubší a hlubší, protože bude zkoušená. A jak se vaše láska k němu bude prohlubovat, vaše láska jednoho k druhému se stane silnější a pevnější. „Na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná zář Páně, a tak jsme proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě — to vše mocí Ducha Páně.“ **2. Korinským 3,18**. Nyní máte povinnosti, které jste před vstupem do manželství neměli. „Jako vyvolení Boží, svatí a milovaní, oblečte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost.“ **Koloským 3,12**. „A žijte v lásce, tak jako Kristus miloval nás a sám sebe dal za nás jako dar a oběť, jejíž vůně je Bohu milá.“ **Efezským 5,2**. Následujícímu textu věnujte zvýšenou pozornost: „V poddanosti Kristu se podřizujte jedni druhým: ženy svým mužům jako Pánu, protože muž je hlavou ženy, jako Kristus je hlavou církve, těla, které spasil. Ale jako je církev podřízena Kristu, tak ženy mají být ve všem podřízeny svým mužům. Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval.“ **Efezským 5,21-25**.

Manželství, celoživotní svazek, je symbolem vztahu mezi Kristem a jeho církví. Postoj, jaký má Ježíš k církvi, by měli žena a muž mít jeden k druhému.

Muž ani žena by se neměli snažit získat ve vztahu nadvládu. Ježíš svým jednáním ukázal, jakými principy se máme řídit. Muž má pečovat o svou ženu, jako Kristus pečoval o církev. A žena má zase svého muže milovat a ctít. Oba pak mají zušlechtovat laskavého ducha a snažit se, aby toho druhého svým jednáním nezarmoutili a neranili.

Bratře a sestro, oba máte silnou vůli. Tato síla se pro vás i lidi z vašeho okolí může stát buď požehnáním, nebo prokletím. Nesnažte se toho druhého nutit, aby věci dělal tak, jak si přejete. Nemůžete toho dosáhnout, aniž byste ztratili jeho lásku. Svéhlavost ničí pokoj a štěstí domova. Nedovolte, aby vaše manželství bylo plné hádek. Pokud to dovolíte, oba budete nešťastní. Hovořte s úctou, buďte ohleduplní a vzdejte se svých přání a představ. Dejte si pozor na to, co říkáte, protože vaše slova mohou způsobit hodně dobra i zla. Hlídejte tón hlasu, aby nebyl podrážděný a úsečný. Naplňte svůj vztah Ježíšovou vůní.

Dříve než člověk vstoupí do manželství, měl by se naučit ovládat a vycházet s druhými.

Bratře, buď přívětivý, trpělivý a snášenlivý. Pamatuj si, že tě tvoje žena přijala za svého manžela ne proto, abys jí vládl, ale abys jí pomáhal. Nebuď panovačný a despotický. Nikdy neprosazuj svou vůli a nenut' svou ženu, aby dělala, co chceš. Nezapomínej, že i ona má svá přání, která chce uskutečnit stejně, jako ty ta svá. Buď taktní a zdvořilý. „Moudrost shůry je především čistá, dále mírumilovná, ohleduplná, ochotná dát se přesvědčit, plná slitování a dobrého ovoce, bez předsudků a bez přetvářky.“ **Jakubův 3,17.**

Nezapomínej, bratře a sestro, že Bůh je láska a skrze jeho milost můžete jeden druhého učinit šťastným. V síle Vykupitele a s jeho moudrostí odstraníte každou překážku, která se na vaší společné cestě objeví. Je snad něco, co by Ježíš nedokázal? Jeho láska, moudrost i spravedlnost jsou dokonalé. Nechtějte žít jen sami pro sebe a těšit se z lásky jednoho k druhému. Starejte se také o druhé a dělte se s nimi o svou lásku. Laskavá slova, přívětivý pohled, slova ocenění budou pro mnohé, kteří zápasí a jsou osamělí, jako sklenice vody pro žíznícího. Když druhé povzbudíte a budete k nim přívětiví, odlehčíte jim břemeno, které musejí vláčet. Jedině nesobecká služba přináší opravdové štěstí. A každé takové slovo a skutek jsou v nebeských knihách zaznamenány, jako byste je vykonali pro Krista. „Cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“ **Matouš 25,40.**

Budete-li žít v záři Spasitelovy lásky, stanete se pro svět požehnaním. Nechte se vést Kristovým Duchem. Za všech okolností buďte přívětiví. Slova a činy těch, kdo se znovuzrodili a žijí nový život s Kristem, se vyznačují sebeovládáním a nesobeckostí. (**Testimonies**

[114] **For The Church, sv. 7, s. 45-50)**

21. kapitola — Šťastné a úspěšné manželství

Bůh ustanovil, aby mezi manželi panoval dokonalý soulad a láska. Ať si ženich a nevěsta v přítomnosti nebeských zástupů vzájemně slíbí, že budou jeden druhého milovat tak, jak jim to nařizuje Bůh. Žena má svého muže ctít a vážit si ho a muž má svou ženu chránit a milovat ji.

Muži a ženy se mají po vstupu do manželství znovu zasvětit Bohu.

Nehledě na to, nakolik lidé vstup do manželství promysleli, jen zřídka je manželský pár po skončení obřadu dokonale jednotný. Dokonalá jednota je většinou výsledkem dlouholetého úsilí.

Když se v životě novomanželů objeví první problémy a starosti, romantika, po níž většina párů na začátku manželství touží, skončí. Muž a žena se v tomto období seznámí s povahovými rysy toho druhého do takové míry, do jaké to za jiných okolností není možné. To je důvod, proč jsou první roky manželství tolik důležité. Na tom, jak je zvládnou, závisí jejich štěstí a budoucnost. Manželé u svých protějšků objeví netušené slabosti a chyby. Pokud jsou však jejich srdce naplněná láskou, najdou i nepoznané kvality. To, jaké vlastnosti u druhého objeví, bude do velké míry záviset na jejich postoji a atmosféře, kterou kolem sebe budou šířit. Jejich vztahu prospěje, když se zaměří spíše na pozitiva než na negativa.

Mnozí lidé považují lásku za projev slabosti a chovají se zdrženlivě, což mnohé odrazuje. Svým postojem brzdí projevy náklonnosti. To má za následek, že se lidé stahují do sebe, jejich srdce je ztrápené a studené. Této chyby bychom se měli vyvarovat. Láska nemůže existovat, aniž bychom ji projevíli. Nedovolte, aby člověk, s nímž jste spojili svůj život, trpěl nedostatkem projevů laskavosti a náklonnosti.

Snažte se lásku spíše dávat než ji přijímat. Zušlecht'ujte to, co je ve vás vznešené, a snažte se v druhém objevovat jen to dobré. Vědomí, že vás druhý přijímá, člověka motivuje a dává mu pocit

uspokojení. Úcta a náklonnost v lidech podněcují touhu po sebezdokonalování a přispívají k prohlubování lásky.

Spojení dvou životů

[115] Přestože se mohou objevit těžkosti, zmatky a zklamání, nemělo by to muže ani ženu vést k tomu, aby své manželství začali považovat za chybu či příčinu neštěstí. Ze všech sil se snažte být druhému oporou. Buďte k sobě stejně pozorní jako dřív. Vše možně se v zápase s těžkostmi života povzbuzujte. Snažte se toho druhého učinit šťastným. Vzájemně se milujte a buďte k sobě trpěliví. Když o to budete usilovat, nebude manželství koncem vaší lásky, nýbrž jejím začátkem. Teplo opravdového přátelství, citu, který poutá člověka k člověku, je předzvěstí nebeských radostí.

Zdokonalujte se v trpělivosti. Budete-li k sobě navzájem slušní a ohleduplní, vaše srdce bude naplněné láskou a rozvinou se ve vás vlastnosti, v nichž mají nebesa zalíbení.

Satan je připraven zneužít každé hádky, k níž v manželství dojde. Rovněž se ze všech sil snaží prostřednictvím špatných vlastností obou partnerů vyvolat mezi manželi, kteří před Bohem spojili své životy, nepřátelství. Při svatebním obřadu si slíbili, že budou jedno; žena se zavázala, že bude svého muže milovat a poslouchat ho, a muž slíbil, že bude svou ženu milovat, pečovat o ni a chránit ji. Kdyby zachovávali Boží zákon, konflikty a hádky by v rodině neměly místo, nedocházelo by v ní k vzájemnému odcizení a nepřátelství.

Je to důležité období pro ty, kdo spojili své životy, aby si vzájemně mohli projevovat lásku, náklonnost, pomáhat si a podílet se na záchraně druhých. Na manželství je nejtěžší to, že se dva životy mají spojit v jeden. Bůh si přeje, aby muž a žena společně pracovali na jeho díle a rozvíjeli je. Je to v jejich silách.

Boží požehnání je v rodinách, kde se podařilo dosáhnout jednoty, jako sluneční svit, protože je Boží vůlí, aby muž a žena byli k sobě připoutáni svatými pouty a nechali se řídit Ježíšem a Duchem svatým.

Bůh si přeje, aby rodina byla nejšťastnějším místem na zemi, aby se stala symbolem nebeského domova. Pokud si muž a žena plní své povinnosti, podřizují své zájmy Ježíši Kristu a plně na něj

ve všem spoléhají, prožívají štěstí, z něž mají andělé radost. (*The Adventist Home*, s. 101-107)

Řešení problémů v rodině

V případě, že manželé nepodřídili svá srdce Bohu, je obtížné řešit spory, třebaže oba usilují o prosazení spravedlnosti. Je vůbec možné, aby muž a žena měli v oblasti péče o rodinu odlišné zájmy a přitom se vzájemně milovali? Jejich zájmy by v tomto směru měly být stejné a žena, je-li křesťanka, by měla své zájmy podříditi muži, protože on je hlavou rodiny.

Bratře, tvůj postoj není správný. Když k něčemu zaujímáš stanovisko, danou věc si řádně nepromyslíš a nezvážíš, jaký vliv budou mít tvoje ukvapená rozhodnutí, která promítáš i do svých modliteb a rozhovorů, na tvoji ženu, jež zastává opačné stanovisko. Místo toho, abys respektoval její city a ohleduplně se vyhnul všem tématům, na něž máte odlišné názory, ty si trváš na svém a vůbec nebereš ohledy na druhé. Máš dojem, že nikdo jiný nemá právo se na věc dívat jinak než ty. Takové ovoce neroste na křesťanském stromě.

Bratře a sestro, otevřete své srdce Ježíši. Pozvěte ho do chrámu své duše. Vzájemně si pomáhejte odstraňovat překážky, které se objevují ve všech manželstvích. Budete muset podstoupit tvrdý boj se svým nepřitelem satanem, a jestliže chcete, aby vám s tím Bůh pomohl, táhněte za jeden provaz. Držte svá ústa na uzdě a snažte se, aby vám neproklouzlo jediné špatné slovo, i kdybyste měli padnout na kolena a volat: „Pane, odezeň nepřitele mé duše!“

[116]

Naplňují-li oba manželé Boží vůli, budou se vzájemně ctít a jejich láska a důvěra se budou neustále prohlubovat. Je nutné odstranit vše, co by mohlo narušit pokoj a jednotu, a nahradit to laskavostí a láskou. Člověk, který je k druhým soucitný, trpělivý a láskyplný, zjistí, že lidé v jeho blízkosti se k němu chovají stejně. Vládne-li mezi manželi Kristus, jejich svazek bude pevný a naplněný láskou. Kristus žijící v srdci ženy bude v souladu s Kristem žijícím v srdci muže. Společně budou usilovat o místo v příbytcích, jež Ježíš připravil pro ty, kteří jej milují.

Ti, kdo považují manželství za Boží svaté zřízení, chráněné Božím zákonem, budou jednat rozvážně.

Manželé se občas chovají jako nevychované, rozmazlené děti. Muž chce, aby bylo po jeho, žena zase chce, aby bylo po jejím, a nikdo z nich nehodlá ustoupit. Takový přístup plodí velké trápení. Oba manželé by měli být ochotní vzdát se svých názorů a přání. Manželství, kde oba partneři trvají na svém, nemohou být šťastná. (*The Adventist Home*, s. 112)

Bez vzájemné tolerance a lásky vás žádná pozemská moc neudrží v křesťanském svazku. Váš manželský vztah by měl být blízký a láskyplný, svatý a vznešený, měl by vám vlévat duchovní sílu do života, abyste dokázali být jeden druhému vším, čím mu podle Božího slova máte být. Až dosáhnete úrovně, jakou Bůh požaduje, bude vám připadat, jako byste žili s Bohem v nebi.

Nezapomínejte, bratři a sestry, že Bůh je láska a skrze jeho milost můžete jedni druhé učinit šťastnými. (*The Adventist Home*, s. 112)

S Kristovou milostí můžete zvítězit nad svým já a překonat své sobectví. Budete-li žít jako on, budete-li se neustále obětovat a čím dál více soucítit s trpícími, půjdete od jednoho vítězství k druhému. Den ze dne se budete učit, jak přemoci své já a jak posílit slabé stránky svého charakteru. Pán Ježíš bude vaším světlem, silou, korunou vaší radosti, protože jste svou vůli podřídili jeho vůli.

[117] (*Testimonies For The Church*, sv. 7, s. 49)

22. kapitola — Vztah mezi mužem a ženou

Ti, kdo považují manželství za Boží svaté zřízení, chráněné Božím zákonem, budou jednat rozvážně.

Ježíš žádné skupině mužů nenařídil, aby žila v celibátu. Nepřišel manželský svazek zrušit, nýbrž potvrdit a obnovit jeho původní posvátnost. Raduje se z každého manželství, kde vládne nesobecká láska.

Manželství je zákonné a svaté

Stejně jako není hřích, když člověk jí a pije, není hříchem ani to, když dva lidé vstoupí do manželství. Stejně jako se lidé mohli ženit a vdávat v době Noeho, mohou tak činit i dnes, pokud však jednají správně a nezneužívají to, co je zákonné, k páchání zla. V době Noeho se však nikdo neptal na Boží vůli, nehledal jeho pomoc ani jej nežádal o radu.

Skutečnost, že veškeré lidské vztahy jsou pomíjivé, by měla ovlivňovat naše slova i činy. V době Noeho se manželství stalo v Božích očích hříšné právě proto, že lidé nadměrně milovali věci, které jsou za normálních okolností v souladu s Božím zákonem. I dnes je mnoho těch, kdo ztrácejí svou duši jen kvůli tomu, že se nechávají pohltit rodinnými starostmi a manželskými vztahy.

Manželský svazek je svatý, ale v této zvrhlé době se z něj stala zástěrka všemožné špatnosti. Zneužívá se ho a dochází v něm ke zločinům stejně jako před potopou, a proto je jedním ze znamení doby konce. Kdyby však lidé pochopili jeho svatou podstatu a přijali jeho závazky, bylo by i dnes v souladu s Boží vůlí, přinášelo by manželům štěstí a radost a Bůh by byl skrze ně oslaven.

Výsady manželství

Křesťané by se měli důkladně zamyslet nad důsledky manželských výhod a podřídit své jednání posvěceným zásadám.

Zvráceným přístupem se z toho, co je jinak v souladu s Božím zákonem, stává těžký hřích.

[118] Mnoho rodičů nemá vědomosti, které jsou pro manželské soužití podstatné. Nejsou dostatečně obezřetní, takže se jich satan může lehce zmocnit a začít ovládat jejich mysl i život. Nechápou, že si Bůh přeje, aby jejich manželství bylo prosté všech výstředností. Neuvědomují si, že je jejich náboženskou povinností ovládat své vášně. Jelikož vstoupili do manželství svévolně, domnívají se, že manželský svazek posvěcuje jejich nízké pudy. Vášněmi se nechají ovládat i zbožní muži a ženy a vůbec je nenapadne, že mají před Bohem zodpovědnost za to, jakým způsobem vynaloží svou tělesnou energii. Klidně ztrácejí vládu nad životem a oslabují své tělo.

Sebezapírání a střídmost

Kéž bych dokázala všem vysvětlit, že si Bůh přeje, aby svůj organismus i psychiku udržovali v co možná nejlepším stavu a dali je do služby svého Stvořitele. Křesťanská žena by svými slovy či jednáním neměla ve svém muži probouzet přízemní vášně. Mnozí muži si totiž nemohou dovolit se tímto způsobem vysilovat. Někteří z nich od dětství oslabují svůj rozum i tělo tím, že uspokojují své vášně. Křesťanští manželé by v této oblasti měli být střídmi a učit se sebezapírání.

Bůh nám dal za úkol pečovat o svou duši i tělo, protože si přeje, abychom byli druhým užiteční a ve službě Kristu podávali vynikající výkony. Apoštol Pavel nás varuje: „Necht' tedy hřích neovládá vaše smrtelné tělo, tak abyste poslouchali, čeho se mu zachce.“ **Římanům 6,12**. A na jiném místě říká: „Každý závodník se podrobuje všestranné kázni.“ **1. Korintským 9,25**. Všechny, kdo si říkají křesťané, vybízí, aby sami sebe přinášeli „jako živou, svatou, Bohu milou obět“ **Římanům 12,1**. A o sobě říká: „Ranami nutím své tělo ke kázni, abych snad, když kážu jiným, sám neselhal.“ **1. Korintským 9,27**.

To, co vede muže k tomu, aby ze své ženy udělal prostředek ukájení své sexuální touhy, není pravá láska. Je to přízemní vášeň, která člověka nutí, aby ji uspokojil. Jen hrstka mužů svou lásku projevuje způsobem, který popisuje apoštol Pavel: „Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval,

aby ji posvětil a očistil křtem vody a slovem; ... aby byla svatá a bezúhonná.“ **Efezským 5,25-27**. Takový druh lásky Bůh považuje za svatý. Láska je čistá a svatá, ale smyslná touha se nedá zkrotit a nerada se podřizuje rozumu. Člověk, který se jí nechá vést, nepřemýšlí o následcích, neuvažuje o tom, co svým jednáním způsobí.

Nízké vášně

Satan se snaží snížit úroveň čistoty a oslabit sebeovládání těch, kdo vstupují do manželství. Moc dobře totiž ví, že když přízemní vášně sílí, morální schopnosti slábnou a duchovní růst se zastavuje. Také je mu jasné, že tímto způsobem bude moci povaze dětí, které se vášněmi zmítaným rodičům narodí, vtisknout svou ohavnou podobu a přetvářet ji ještě mnohem důmyslněji než povahu jejich rodičů.

Muži a ženy, jednoho dne poznáte, co je to sexuální touha a jaké následky přináší její uspokojování.

[119]

Kam vede to, když se člověk odevzdá nízkým vášním? Nečistými praktikami se znesvětilo ložnice, místo, kde mají přebývat Boží andělé. A protože se opovržením hodná smyslnost ujímá vlády, dochází k narušení tělesného zdraví: ohavné praktiky zapříčiňují rozvoj ohavných nemocí. To, co mělo být Božím požehnáním, přináší prokletí.

Přemíra sexu ničí lásku k duchovním věcem, způsobuje, že v mozku ubývají látky, které jsou důležité pro organismus, a výrazně oslabuje tělo. Žádná žena by svého muže neměla v této sebezničující aktivitě podporovat. Neudělá to, pokud žije ve spojení s Kristem.

Čím víc se člověk oddává nízkým vášním, tím jsou silnější a je třeba je uspokojovat ničivějším způsobem. Bohabojní muži a ženy si musí uvědomit, jaká je jejich povinnost. Mnoho křesťanů má oslabenou nervovou soustavu a mozek, protože nejsou v této oblasti střídmí.

Muž má být ohleduplný

Muži mají být pozorní, laskaví, stálí, věrní a milosrdní. Měli by ženám projevat lásku a náklonnost. Budou-li se řídit Kristovými slovy, jejich láska nebude přízemní, nízká a smyslná a nebude příčinou rozvoje nemocí, tělesné degenerace a vyčerpání, které se projeví zejména u žen. Nebudou se oddávat uspokojování smyslných vášní a

svým ženám nebudou soustavně opakovat, že jim musí být ve všem po vůli. Má-li muž ušlechtilý charakter, čisté srdce a vznešenou mysl, tedy vlastnosti, které má mít každý opravdový křesťan, projeví se to na kvalitě manželského vztahu. Je-li jeho mysl podřízená Kristu, nebude ničit své tělo, ale bude naplněný něžnou láskou a bude usilovat o dosažení křesťanského ideálu.

Žádný muž nemůže svou ženu opravdu milovat, pokud ji ponižuje a nechá ji, aby sloužila jeho zvráceným vášním. Tím, že se mu ochotně podřizuje, ztrácí v jeho očích hodnotu. Když vidí, jak hluboko klesla, začne ji podezřívát, že je schopná se stejně snadno, jako se podřizuje jemu, podřídít i komukoli jinému. Začne pochybovat o její věrnosti, nabaží se jí a zaměří se na jiné objekty, které by uspokojily jeho nízké pudy. Přestane se řídit Božím zákonem. Takový muž je horší než zvíře; je to démon v lidském těle. Nemá ponětí, co je to opravdová, svatá láska, která má moc člověka zušlechtit a povznést.

Žena na muže začne také žárlit a podezřívát ho, že kdyby se mu naskytla příležitost, s klidem by se začal dvořit jiné. Zjistí uje, že její muž se neřídí hlasem svědomí ani se nebojí Boha. Tyto posvěcené zábrany zničila smyslná vášeň. Všechno, co bylo v jejím muži božského, je nyní podřízeno nízké, smyslné touze.

Nerozumné požadavky

Nabízí se otázka: Musí se žena podřídít muži, třebaže vidí, že jej ovládají nízké vášně, a její svědomí jí říká, že tím, co po ní manžel žádá, uškodí svému tělu, o jehož svatost má podle Božího nařízení pečovat jako o živou oběť Bohu?

[120] Není to čistá a svatá láska, co vede ženu k tomu, aby kvůli uspokojení nízkých tužeb svého muže riskovala své zdraví i život. Kdyby byla naplněná pravou láskou a moudrostí, snažila by se jej odvést od uspokojování smyslných vášní tím, že by mu předkládala zajímavá duchovní témata. Někdy je nutné, aby mu i za cenu, že jej rozzlobí, pokorně a s láskou řekla, že nechce nadměrným sexem zneuctit své tělo. Měla by mu láskyplně připomenout, že na ni má v první řadě nárok Bůh a ona se tomu nemůže vzepřít, protože by se mu z toho musela v soudný den zodpovídat.

Bude-li žena zušlechtovat své city a uchová si svou ženskou důstojnost, může svým moudrým postojem přispět k posvěcení svého manžela. Tím splní významné poslání. Zachrání tak svého muže i sebe, čímž vykoná dvojnásobnou práci. V této oblasti, která je velmi choulostivá a obtížně se zvládá, je zapotřebí velké dávky moudrosti a trpělivosti, jakož i morální odvahy a duchovní síly. Sílu a milost lze získat na modlitbě. Je třeba, aby se srdce dalo vést upřímnou láskou. Jedině láska je správnou pohnutkou.

Jakmile žena odevzdá své tělo muži a začne bez námitek plnit jeho požadavky, vzdává se svého svědomí, své důstojnosti i své identity a ztrácí možnost jej svým dobrým vlivem povznést. Přitom svým posvěceným vlivem, který se projevuje v jejím ušlechtilém chování, mohla zjemnit jeho drsnou povahu a vést jej k tomu, aby přejal vládu nad svými vášněmi a začal být více duchovní. Díky tomu by měli oba účast na božské přirozenosti a vyhnuli by se degradujícímu jednání, které lidi ovládá skrze sexuální touhy. Její vliv má velikou moc. Může vést lidskou mysl k vznešeným a ušlechtilým tématům, která vysoce převyšují smyslné požitkářství, po němž touží neobrácené srdce. Pokud si žena myslí, že se kvůli tomu, aby uspokojila svého muže, musí snížit na jeho úroveň, třebaže ví, že základem jeho lásky a jednání jsou nízké vášně, přestává se líbit Bohu. Vzdala se totiž možnosti svým posvěcujícím vlivem na svého manžela zapůsobit. Pokud si myslí, že se musí podříditi jeho nízkým vášním, aniž by mohla cokoli namítnout, nechápe, jakou má vůči němu i vůči Bohu povinnost.

Vítězství v Kristu

Nízké vášně sídlí v těle a používají si ho za nástroj. Slova jako „tělo“, „tělesný“ či „tělesné vášně“ popisují hříšnou přirozenost. Tělo samo o sobě se nemůže přičít Boží vůli. Jsme vyzýváni k tomu, abychom křížovali své tělo s jeho vášněmi a žádostmi. Jak to máme udělat? Máme si působit bolest? V žádném případě. Máme však potírat své hříšné sklony. Je třeba se zbavovat nečistých myšlenek. Svou mysl musíme odevzdat Ježíši Kristu a všechny živočišné sklony podříditi vyšším duševním silám. Musíme se dát ovládat Boží láskou a dovolit Kristu, aby se usadil na trůnu našeho já. Naše těla je třeba

[121] vnímat jako jeho vlastnictví, za něž zaplatil výkupné. Jednotlivé údy se mají stát nástroji spravedlnosti. (**The Adventist Home**, s. 121-128)

23. kapitola — Matka a dítě

Muž by své ženě měl umožnit, aby vedle domácích prací a péče o dítě měla také čas na četbu a na sebevzdělávání. Jedině tak mu může být rovnocennou partnerkou a může udržovat kontakt s rozvíjející se myslí svého dítěte. Umožněte jí, aby mohla moudře využít příležitostí k výchově svých milovaných dětí pro Boží království. Pomozte jí udělat si každý den čas na Spasitele, jejího Společníka a důvěrného Přítele. Dovolte jí, aby mohla studovat Písmo a aby si mohla vyjít s dětmi do přírody a učit je poznávat Boha prostřednictvím jeho překrásného díla.

Ženy by měly být veselé a optimistické. Večer by měly zanechat domácích prací, svolat rodinu a prožít v jejím kruhu příjemné chvíle. Kdyby to ženy takto dělaly, mnoho mužů by dalo přednost rodinným setkáním před návštěvou restaurace, chlapci by netrávili tolik času na ulicích a dívky by tolik nepřemýšlely o nebezpečných marnivostech. Domov by se pro rodiče i děti stal tím, čím si Bůh přeje, aby byl — celoživotním požehnáním.

Lidé se často ptají: „Má se žena ve všem podřídit svému muži?“ Bible jasně říká, že muž je hlavou ženy. „Ženy mužům svým poddány buďte. . .“ Kdyby tato výzva byla celá, mohli bychom říct, že pozice ženy není záviděníhodná. Ona však pokračuje dál: „. . . jako Pánu“. **Efezským 5,22, BK.**

Aby domácnost mohla být harmonická, musí v ní být přítomen Duch svatý. Pokud je žena naplněna Kristovým Duchem, bude si dávat pozor na to, co říká, bude se ovládat a bude poslušná, a přitom nebude mít dojem, že je služkou svého muže, nýbrž jeho rovnocennou partnerkou. Slouží-li manžel Bohu, nebude svou ženu ovládat, nebude svévolný ani náročný. Jsme-li přespriliš starostliví, nemůžeme doma vytvořit příjemnou atmosféru. Pokud však v naší domácnosti vládne Duch svatý, stává se předzvěstí nebe. Když jeden udělá nějakou chybu, ten druhý projeví Kristovu trpělivost a neodtáhne se od něj. (**The Adventist Home, s. 110-118**)

Rodičovství

[122] Každá žena, která se chce stát matkou, si bez ohledu na své okolí musí osvojit št'astný, radostný, spokojený přístup k životu, který by měl pramenit z vědomí, že se jí její úsilí vynaložené v této oblasti desetinásobně vrátí v harmonickém tělesném a duševním rozvoji jejích dětí. Také by se měla snažit pozitivně myslet, aby byla dobře naladěná a dokázala svým vnitřním štěstím pozitivně ovlivnit rodinné příslušníky a lidi ve svém okolí. Tím se výrazně zlepší i její tělesné zdraví. Bude svěží a zlepší se její krevní oběh, který by byl v případě, že by byla sklíčená a rozladěná, výrazně zpomalený. Radostná nálada má pozitivní vliv na duševní a morální zdraví. Silou vůle je možné odolat prchavým pocitům a udržet nervovou soustavu v klidu. Děti, které nejsou přirozeně vitální, vyžadují zvýšenou péči. Rodiče takových dětí by se měli snažit pochopit principy fungování jejich osobnosti a využít je k zlepšení jejich duševního zdraví.

Žena, která se připravuje na mateřství, by měla prohlubovat svou lásku k Bohu. Měla by mít klidnou mysl, měla by se opájet Kristovou láskou a řídit se jeho příkazy. Také by měla vědět, že matka je Boží spolupracovnicí.

Muž a žena by měli vzájemně spolupracovat. Jak krásný by byl náš svět, kdyby se všechny matky odevzdaly Bohu a odevzdaly mu i své děti, a to ještě před narozením!

Většina rodičů se domnívá, že prenatální období není pro jejich potomky nijak významné. Nebesa to však vidí jinak. Poselství, které nám přinesl Boží anděl a dvakrát jej zopakoval, si zasluhuje naši pozornost. Slova, která Bůh adresoval hebrejské matce, Manóachově ženě, jsou určena matkám všech dob. „At' se žena varuje všeho, o čem jsem jí řekl. At' neokusí ničeho, co pochází z vinné révy. Nesmí pít víno ani opojný nápoj ani jíst nic nečistého. At' bedlivě dbá na všechno, co jsem jí přikázal.“ **Soudců 13,13.14.** Zde vidíme, že zdraví dítěte je závislé na matčiných návycích. Je třeba, aby své chutě a touhy podřídila vyšším zásadám. Jsou věci, kterým se musí vyhýbat a proti kterým musí bojovat. Když se tomu podvolí, Bůh bude moci skrze její dítě uskutečnit svůj plán.

Mladí lidé se mohou snadno nechat chytit do pastí. Početné zástupy dnes vyhledávají jen sobecké a smyslné radosti. Lidé vůbec nevědí, že cesta zdánlivého štěstí, po níž se vydali, vede do záhuby.

Tím, že uspokojují své chutě a vášně, plýtvají drahocennou tělesnou energií. V důsledku toho jsou miliony lidí nešťastných v tomto životě a ztrácejí nárok na život věčný. Je nutné, aby rodiče věděli, že své potomky musí před těmito nástrahami chránit. Dříve než se dítě narodí, musí rodiče podniknout kroky, díky nimž bude jejich dítě v pozdějším období schopné čelit zlu.

Pokud je matka v době těhotenství sobecká, netrpělivá, požívačná a náročná, její povahové rysy se odrazí v chování jejího dítěte. Takto mnoho dětí od svých rodičů převezme téměř nezvladatelné sklony ke zlu.

Je-li však matka v době těhotenství zásadová, střídámá, obětavá, přívětivá, něžná a nesobecká, je velmi pravděpodobné, že její dítě bude tyto pozitivní vlastnosti odrazet.

Malé děti jsou zrcadlem, v němž matka může pozorovat své vlastní zvyky a chování. Proto by si před těmito „žáčky“ měla dávat pozor na to, co říká a co dělá. Musí se chovat přesně tak, jak chce, aby se chovaly její děti.

Období před porodem

Lidé se obvykle domnívají, že žena v období před porodem nemusí svůj životní styl nijak upravit. Ve skutečnosti by ale měla vykonávat jen lehké práce. V jejím těle dochází k velkým změnám. Protože její tělo spotřebuje více živin, musí jíst velké množství hodnotných potravin. Pokud to nebude dělat, nebude mít dostatek síly, což se negativně projeví na zdraví jejího dítěte.

[123]

Těhotná žena rovněž musí věnovat pozornost svému oblečení. Měla by být oblečená tak, aby jí nebyla zima. Dostatečně teplé oblečení zabraňuje prochladnutí a zvýšenému výdeji energie. Pokud matka nemá dostatečné množství výživné stravy, její tělo nebude mít dostatečný přísun živin a její krevní oběh se zpomalí, což bude mít negativní vliv na vyvíjející se dítě. Zdraví matky a správný vývoj dítěte do velké míry závisí na teplém oblečení a výživné stravě.

Kojící matka

Nejvhodnější stravou pro kojence je mateřské mléko. Dítě by ho mělo mít dostatek. Pokud matka kvůli vlastnímu pohodlí nebo ze

společenských důvodů odmítá dítě kojit, je to od ní vůči dítěti velmi bezohledné.

Období, kdy dítě přijímá stravu výhradně od matky, je velmi důležité. Mnoho kojících matek se v této době zbytečně přepíná a má špatné stravovací návyky. V důsledku toho je jejich krev plná škodlivin, které se krevním řečištěm roznášejí do celého těla a snižují kvalitu mateřského mléka. Velký vliv na kojence má také ladění matčiny mysli. Pokud je nešťastná, přecitlivělá, podrážděná a výbušná, do mléka pronikají nežádoucí látky, které kojenci mohou způsobit zácpu, nadýmání a v některých případech i křeče.

Kvalita mateřského mléka má částečný vliv i na povahu dítěte. Je proto velmi důležité, aby kojící matka byla pozitivně naladěná a ovládala své emoce. Díky tomu bude mateřské mléko kvalitní a matčin klidný, vyrovnaný přístup k péči o dítě bude mít kladný vliv na formování jeho mysli. Je-li dítě podrážděné a vznětlivé, matčino rozvážené, uvolněné jednání je zklidní a podpoří i jeho tělesné zdraví.

Pravidelná péče

Bůh rodičům svěřil děti do opatrování jako drahocenný majetek, který jednoho dne bude požadovat zpět. Měli bychom tedy jejich výchově věnovat více času, pozornosti a modliteb, než je tomu nyní. Děti potřebují více kvalitních informací, než jim poskytujeme.

Když dítě onemocní, je to často důsledek špatné péče. K rozvoji nemoci může dojít vlivem nepravidelné stravy, prochladnutí, nedostatku pohybu či čerstvého vzduchu, které jsou důležité pro zajištění správného krevního oběhu. Je nutné co nejrychleji zjistit příčinu nemoci a co nejdříve zahájit léčbu.

Rodiče své děti už od kolébky většinou vedou k tomu, aby uspokojovaly své chutě, a říkají jim, že žijí proto, aby jedly. Dětskou povahu lze přitom nejvýrazněji ovlivnit v dětství. Matka je může naučit buď chutě ovládat, nebo je uspokojovat. Protože většina matek chce během dne zvládnout určité množství práce, obvykle nemá čas se dětem věnovat, když pláčou a neposlouchají, a místo vlídného slova a pohlazení jim dá něco k snědku, čímž problém krátkodobě vyřeší, ale z dlouhodobého hlediska vše jen zkomplikuje. Dítě je krmeno, ačkoli vůbec nemá hlad, a jeho žaludek je přeplněný. A přitom stačilo, aby matka přerušila práci a chvíli se dítěti věnovala.

Pro ni je však čas příliš drahocenný na to, aby jej obětovala svému dítěti. Zřejmě jí více záleží na domácnosti, jíž chce ohromit případnou návštěvu, a na tom, aby měla uvařeno chutné jídlo, než na jejím dítěti.

Když rodiče pořizují oblečení pro své děti, měli by více dbát na to, jestli je pohodlné a zdraví prospěšné, než na to, jestli odpovídá posledním módním trendům. Matka by ne-měla věnovat mnoho času vyzdobování šatiček svých dětí, protože se tím zbytečně vysiluje a škodí nejen svému zdraví, ale i zdraví dítěte. Také by se neměla hrbit nad šitím, jež namáhá oči a zatěžuje nervovou soustavu, v době, kdy by měla odpočívat a zabývat se něčím příjemným. Měla by si uvědomit, že musí obnovit své síly, aby mohla splnit úkoly, které před ni život postaví. (*The Adventist Home*, s. 255-267)

Sebeovládání a výchova dítěte

Při výchově dítěte občas dochází ke střetu matčiných rozumných požadavků s neuváženými a neukázněnými požadavky dítěte. V takových chvílích je zapotřebí, aby matka jednala s moudrostí a rozvahou. Neuváženým jednáním a prudkou reakcí totiž může dítěti velmi ublížit.

Matka by měla udělat vše pro to, aby střetu předešla, protože je jak pro matku, tak pro dítě velmi nepříjemný. Když ale ke střetu přece jen dojde, je třeba dítě přimět k tomu, aby svou vůli podřídilo vůli své matky.

Matka by se měla dokonale ovládat a neměla by udělat nic, co by mohlo dítě vést ke vzdoru. Neměla by ani zvyšovat hlas. Mnohem lepších výsledků dosáhne, když bude hovořit klidně a něžně. Svými postoji by se měla snažit vést dítě k Ježíši. Je třeba, aby si uvědomila, že jí v tom Ježíš pomáhá, dodává jí lásku a sílu.

Pokud je dostatečně moudrá, nepoužije ke zvládnutí dítěte sílu. Bude se vroucně modlit, aby nepřítel nezvítězil, a při modlitbě si uvědomí, že se do ní vlévá duchovní síla. Stejná síla se začne vlévat i do jejího dítěte, které se zklidní, bude jemnější a poslušnější. Tím dosáhne vítězství. Bude to výsledek její trpělivosti, laskavosti a sebeovládání. Po bouři nastane klid a z temných mračen se vyloupne slunce. A andělé, kteří situaci pozorují, se dají do radostného zpěvu.

K podobným střetům dochází i mezi mužem a ženou, kteří se v takových chvílích, pokud se nepodřídí Duchu Božímu, chovají stejně impulzivně a zbrkle jako malé děti. V takových chvílích jejich odlišné postoje na sebe narážejí jako dva křesací kameny.

[125] (*Testimonies For The Church*, sv. 7, s. 47,48)

24. kapitola — Křesťanský otec a matka

Pokud věrně plníte své domácí povinnosti, otec jako kněz a matka jako domácí misionářka, zdokonalujete tím své schopnosti pro konání dobra i mimo domov. Díky tomu jste pak schopni účinněji pracovat i ve sboru a ve svém okolí. Mezi dětmi, vámi a Bohem se vytvoří úzký vztah a společně začnete pracovat na Božím díle. (*Testimonies For The Church, sv. 7, s. 67*)

Matčín posvátný úkol

Žena by muži měla být rovnocennou partnerkou, protože Bůh to tak při stvoření ustanovil. Svět potřebuje matky, které jimi nejsou jen podle jména, nýbrž celou svou osobností. Je nade vše pochybnost, že žena má mnohem posvátnější a svatější povinnosti než muž. Proto je nutné, aby si ženy uvědomily význam svého poslání a v síle a bázni Boží je začaly naplňovat. Ať matky učí své děti být užitečné jak v tomto světě, tak i ve světě budoucím.

Manželka a matka by neměla své schopnosti a sílu nechat ležet ladem a všechnu odpovědnost přenést na manžela. Její osobnost by v něm neměla zaniknout. Měla by si neustále připomínat, že je mu rovnocennou partnerkou, která mu má stát po boku a plnit si své povinnosti stejně jako on. Výchova dětí, kterou má žena na starosti, je ve všech směrech stejně důležitá jako práce jejího muže, i kdyby byl třeba ministerským předsedou.

Ani král nemá vznešenější poslání než ona. Je královnou domácnosti. Je zodpovědná za formování charakteru svých dětí, na němž do velké míry záleží, jestli později přijmou život věčný. Je to nejvýznamnější úkol, jaký si andělé mohou přát. Každý, kdo jej plní, úzce spolupracuje s Bohem. Když žena zjistí, jak významné poslání vykonává, získá motivaci a odvahu. Pomozte jí, aby si uvědomila hodnotu svého úkolu a oblékla si plnou Boží zbroj, díky níž bude schopná odolat pokušení přizpůsobit se světu. Připomínejte jí, že nepracuje jen pro tento život, ale i pro život věčný.

Když muž odejde do práce a jeho žena zůstane doma s dětmi, její práce není o nic méně významná než práce jejího manžela. Třebaže on pracuje jako misionář, ona doma působí také jako misionářka a její starosti, úzkosti a těžkosti bývají často mnohonásobně větší než starosti jejího muže. Zatímco jejímu muži se na misijním poli dostává uznání od lidí, ji většinou za její práci nikdo nepochválí.

[126] Pokud ale pracuje pro blaho své rodiny a ze všech sil se snaží, aby se charakter jejích dětí podobal charakteru Ježíše Krista, andělé její jméno řadí ke jménům největších misionářů světa. Bůh totiž věci vidí jinak než lidé.

Svět je plný špatností. Móda a společenské zvyklosti mají na mladé lidi nesmírně silný vliv. Pokud matka nesplní svou povinnost a nebude své potomky vyučovat, vést a vychovávat, její děti přirozeně přijmou zlo a odvrátí se od dobra. Ať se každá matka na modlitbách obrací ke Stvořiteli s prosbou: „Nauč mě, jak mám vychovávat své děti a jak s nimi zacházet.“ Ať studuje pokyny, které Bůh dává ve svém slově, a dostane moudrost, kterou bude potřebovat.

Každá matka by si měla uvědomit, že její čas je nesmírně cenný; význam její práce bude posouzen v soudný den. Tehdy se ukáže, že velké množství poklesků a trestných činů mužů a žen je důsledkem nevědomosti a nedbalosti těch, jejichž povinností bylo ukázat dětem správnou cestu. Rovněž vyjde najevo, že ti, kdo svět obohatili svým nadáním, pravdivostí a svatostí, vděčí za svůj úspěch matce, oddané křesťance, která jim předala správné hodnoty a zásady.

Vliv matky

Přestože pole matčiny působnosti není velké, její vliv, spojený s vlivem jejího manžela, sahá až na věčnost. Matčin vliv je po Božím vlivu druhou nejmocnější silou na zemi.

Křesťanská matka musí být neustále bdělá, aby dokázala rozpoznat nebezpečí, jež ohrožují její děti. Také dbá o čistotu a svatost své duše, svou povahu a zásady podřizuje Božímu slovu, svědomitě plní své povinnosti a odolává pokušením, která na ni neustále útočí.

Děti jsou velmi vnímavé, snadno dokážou odlišit trpělivý, láskyplný tón hlasu od netrpělivého, podrážděného příkazu, který v dětském srdci vysuší vláhu lásky a něžnosti. Pravá křesťanská matka

od sebe děti neodhání tím, že by se na ně utrhovala a jednala s nimi bezcitně.

Matky, uvědomte si, že svým vlivem a příkladem utváříte povahu a budoucnost svých dětí, a s vědomím této odpovědnosti usilujte o to, abyste byly rozvážné a měly čistý charakter, který odráží jen pravdu, dobro a krásu.

Mnoho mužů a dětí, kteří se doma nesetkávají s ničím příjemným, protože jsou neustále vystaveni nadávkám a stížnostem, hledá zábavu mimo domov, například v hospodě nebo na podobných místech pochybné pověsti. Manželka a matka, která má neustále plné ruce práce, často přestane být ke svému manželovi a dětem laskavá, třebaže se snaží na své těžkosti v jejich přítomnosti nemyslet. Zatímco je ponořená do přípravy jídla nebo do praní oblečení, její muž a děti se doma cítí jako nezvaní hosté.

Pokud je doma matka nedbale oblečená, vede své děti k tomu, aby byly stejně nedbalé jako ona. Mnoho matek si myslí, že doma si na sebe mohou vzít cokoli, třebaže je to špinavé a otrhané. Takovým postojem ale ve své rodině brzy ztratí vliv. Jejich děti začnou porovnávat jejich oblečení s oblečením druhých matek, které se oblékají elegantně, a přestanou si jich vážit.

Správná žena a matka vykonává své povinnosti důstojně a radostně a nic z toho, co musí ve své dobře vedené domácnosti vlastnoručně udělat, jí nepřipadá ponižující. (*The Adventist Home*, s. 231-254)

[127]

Otec, hlava rodiny

Všichni členové rodiny jsou soustředěni kolem otce. Je to zákonodárce, který je nositelem mužských ctností: energie, čestnosti, poctivosti, odvahy, píle a praktičnosti. Otec je v jistém smyslu knězem rodiny, který na Boží oltář přináší ranní a večerní oběť. Žena a děti se mají těchto obřadů účastnit a písněmi chválit Boha. Večer i ráno by otec jako kněz rodiny měl vyznat před Bohem všechny hříchy, kterých se on a jeho děti během dne dopustili. Měl by vyznat nejen hříchy, jež jsou viditelné, ale i ty tajné, o nichž ví jen Bůh. Bude-li to otec — a v jeho nepřítomnosti matka — svědomitě provádět, přinese to požehnání celé rodině.

Muži, kteří jste manželé a otcí, dbejte na to, aby vás obklopovala čistá a svatá atmosféra. Každý den se musíte učit o Kristu. V žádném případě se doma nesmíte chovat násilně. Muž, který to dělá, spolupracuje s ďábelskými mocnostmi. Podříd'te svou vůli vůli Boží. Udělejte vše pro to, aby s vámi byla vaše žena šťastná. Používejte Boží slovo jako svého rádce. V domácnosti se říd'te jeho příkazy. Budete-li to dělat, budete se jimi řídit i ve sboru a v zaměstnání. Nebeské zásady zušlechťí veškeré vaše jednání. Boží andělé s vámi budou spolupracovat a pomáhat vám představit Krista světu.

Nedovolte, aby pracovní starosti negativně ovlivňovaly rodinný život. Pokud v době, kdy se události nevyvíjejí přesně podle vašich představ, přestáváte projevovat trpělivost, shovívavost, laskavost a lásku, ukazujete tím, že ten, jenž vás tolik miloval, že za vás neváhal položit život, není vaším Přítelem.

Není to projev mužnosti, když muž neustále upozorňuje na to, že je hlavou rodiny. Nezíská si úctu tím, když bude svou autoritu prosazovat pomocí biblických citátů. Nestane se mužnějším, bude-li svou ženu, matku svých dětí, nutit, aby se bezvýhradně podřídila jeho vedení. Bůh ustanovil muže hlavou ženy proto, aby ji chránil; je poutem, které drží rodinu pohromadě, stejně jako je Ježíš hlavou a Spasitelem církve. Ať se každý muž, který

o sobě tvrdí, že miluje Boha, dobře seznámí s tím, co od něj Bůh v jeho postavení očekává. Kristova moc se vyznačuje moudrostí, laskavostí a jemností. Muž by tedy měl projevovat stejné kvality a svým jednáním napodobovat Hlavu církve. (*The Adventist Home*, s. 212-215)

Společný úkol obou rodičů

Kdyby otec i matka věděli, jak Bůh hodnotí jejich každodenní práci a jak se dívá na jejich výkony, byli by překvapeni. Otec by přestal své práci přikládat tak velký význam a matka by získala více síly a chuti do práce a vykonávala by ji s moudrostí, vytrvalostí a trpělivostí. Znala by její pravou hodnotu. Zatímco se její muž zabývá pomíjejícími věcmi, ona pracuje na rozvoji mysli a povahy svých dětí a vliv její práce sahá až na věčnost.

Není možné, aby otec své povinnosti vůči dětem přenášel na matku. Pokud žena plní své povinnosti, má práce až nad hlavu. Svůj

úkol, který dostali od Boha, mohou splnit jen za předpokladu, že budou vzájemně spolupracovat.

[128]

Otec by se měl bez výmluv ujmout své role ve výchově dětí pro tento život i život věčný. Musí přijmout svou část zodpovědnosti. Matka i otec mají rozdílné závazky. Chtějí-li, aby jejich děti byly láskyplné a uctivé, musejí si navzájem projevovat lásku a úctu.

Otec, který má syny, by s nimi měl udržovat vztah, dělit se s nimi o své bohaté zkušenosti a hovořit s nimi tak prostě a něžně, aby si k němu vytvořili hluboké citové pouto. Měl by jim ukázat, že mu jde o jejich dobro a štěstí ve všech oblastech života.

Muž, který má syny, si musí uvědomit, že své potomky nemůže zanedbávat ani kvůli svému povolání. Přivedl je na svět a Bůh teď po něm chce, aby pro ně udělal vše, co je v jeho silách, a ochránil je před vztahy se špatnými lidmi. Svě neposedné chlapce nesmí nechávat jen v péči matky, protože je to pro ni velmi obtížný úkol. Musí ženě i dětem přizpůsobit svůj život. Matka se často při výchově chlapců nedovede ovládat a neumí je moudře vést. Pokud tomu tak je, otec by na sebe měl vzít větší část zodpovědnosti. Měl by pro spásu svých dětí udělat vše, čeho je schopen. (*The Adventist Home*, s. 216-221)

Kolik dětí přivést na svět

Děti jsou Božím vlastnictvím a rodiče zodpovídají za to, jak s jeho majetkem zacházejí. Mají o svou domácnost pečovat s láskou, vírou a modlitbou, aby mohli jednoho dne říct: „Já a děti, které mi svěřil Hospodin.“

Bůh po rodičích chce, aby se chovali uvážlivě a poskytli svým dětem náležité vzdělání. Matka má své schopnosti a čas využít k tomu, aby děti připravila na to, že jednoho dne budou žít ve společnosti andělů. Měla by se s odhodláním zhostit svého úkolu a plnit jej v Boží lásce a bázni, aby se její děti staly požehnáním jak pro rodinu, tak pro společnost.

Manžel a otec by měl dbát na to, aby jeho žena při výchově dětí nebyla přetížená a nemalomyslněla. Neměl by dopustit, aby se dostala do postavení, kdy kvůli velkému počtu dětí nemůže o všechny potomky pečovat stejnou měrou a poskytnout jim stejně kvalitní výchovu.

Jsou rodiče, kteří — aniž by uvažovali o tom, jestli se budou schopni postarat o početnou rodinu — plní své domácnosti malými bezbrannými bytostmi, které jsou zcela závislé na jejich péči. V důsledku tohoto bezohledného jednání trpí nejen matka a děti, ale i celá společnost.

Musí-li matka pečovat dlouhé roky o malé děti, je to vůči ní velmi nespravedlivé. Ztrácí kontakt se společností a vzrůstá její vyčerpání. V důsledku toho není schopná pečovat

o vzdělání a štěstí svých dětí, což je jednou ze základních rodičovských povinností. Rodiče by měli zvážit, jakou péči mohou dětem poskytnout. Nemají právo přivádět děti na svět, když vědí, že pro ně a jejich okolí budou jen přítěží.

Muži velmi málo uvažují o osudu svých dětí. Většinou myslí jen na uspokojování svých potřeb a veškeré starosti přenechávají svým ženám, které jsou v důsledku toho tělesně i duševně vyčerpané. O houf malých dětí dost často pečují s velmi chatrným zdravím, a proto nejsou schopny poskytnout jim náležitou výchovu. Takové děti pak dělají Bohu ostudu a na své okolí mají neblahý vliv; rozšiřují tak zástupy těch, s nimiž si satan může dělat, co se mu zlíbí. (*The*

[129] *Adventist Home*, s. 159-164)

25. kapitola — Křesťanský domov

Bůh si přeje, abychom při výběru domova hleděli v první řadě na morální a náboženské vlivy, jimž bude naše rodina vystavena. Při hledání vhodné lokality vše podříd'te tomuto kritériu. Nedejte se vést touhou po bohatství, módními trendy nebo společenským míněním. Neusazujte se tam, kde je výhled jen na dílo lidských rukou, kde zvuky v člověku vyvolávají jen samé zlé myšlenky a kde ruch a zmatek způsobuje únavu a neklid, ale jděte tam, kde budete spjati s Božím dílem. Krása, ticho a klid přírody vaší duši velice prospěje. Dopřejte si výhled na louky, lesy a kopce. Kochejte se modrou oblohou, která není zastřena prachem ulic a kouřem z komínů, a dýchejte svěží nebeský vzduch.

Nadešel čas, kdy Bůh rodinám otevírá cestu, aby se odstěhovaly z měst. Děti by měly vyrůstat na venkově. Vyberte co nejvhodnější místo, jaké si můžete dovolit. I když bude vaše obydlí malé, je důležité, aby u něj byla zahrádka, kterou můžete obdělávat.

Otcové a matky, kteří vlastní malý pozemek a klidný domov, jsou králové a královny.

Pokud je to možné, snažte se usadit mimo velká města, kde děti budou mít možnost pracovat na zahrádce. Ať každé z nich má kousek svého pozemku; a když je budete učit, jak připravit půdu pro zasazení semínek, a ukazovat jim, jak se vytrhává plevel, vyprávějte jim také o tom, jak tyto věci souvisejí s jejich vlastním životem. Učte je, že stejně jako je důležité vytrhávat plevel, je třeba zbavovat se špatných návyků. Taková výuka vám sice zabere spoustu času, ale vyplatí se, převelice se vyplatí.

Země v sobě skrývá neuvěřitelná požehnání pro ty, kdo mají dostatek chuti, vůle a trpělivosti k dobývání jejích pokladů. Mnoha lidem půda nevydá dostatek úrody jen proto, že práci na zahradě považují za něco podřadného. Nevidí, že přináší požehnání jak jim, tak jejich rodinám.

Bůh po rodičích chce, aby své okolí udržovali ve stavu, který bude odrážet krásu jejich víry. To jim umožní ukazovat svým dětem,

že pozemský domov je předobrazem nebeského domova. Také rodina by měla být předobrazem nebeské rodiny. Díky tomu nebude pokušení zabývat se povrchními a nízkými věcmi tak silné. Seznamte své děti s tím, že jsou na zemi jen na přechodnou dobu a že jejich opravdový domov je v příbytcích, které připravuje Ježíš pro ty, kdo jej milují a zachovávají jeho přikázání. Je to nejvýznamnější rodičovská povinnost.

Všechny obytné domy by měly, pokud možno, stát na suchém pozemku, aby nebyly vlhké. Na to se většinou moc nebere zřetel. Vlhkost ale zapříčiňuje rozvoj nejrůznějších nemocí a trvale ničí zdraví.

[130] Rovněž je velmi důležité, aby bytové a rodinné domy byly dobře větratelné a slunné. Zajistěte, aby do každého pokoje proudil čerstvý vzduch a vnikal dostatek slunečního světla. Zejména ložnice by měla být zařízena tak, aby do ní čerstvý vzduch proudil ve dne i v noci. Pokoj, do kterého přes den nevniká dostatek slunečního světla a neproudí vzduch, není vhodným místem ke spaní.

Pozemek osázený stromy a keři, které rostou v dostatečné vzdálenosti od domu, navozuje příjemné pocity a má příznivý vliv na zdraví členů rodiny. Pokud však stromy a keře rostou v těsné blízkosti domu, mají na zdraví členů rodiny naopak negativní vliv, protože brání proudění vzduchu a vnikání slunečních paprsků. V důsledku toho se v domě hromadí vlhkost, a to především ve vlhkých ročních obdobích.

Vybavení domácnosti

Vybavte svůj domov prostými a jednoduchými věcmi, které lze snadno udržovat čisté a je možné je bez vysokých nákladů vyměnit, když se rozbijí. S určitou mírou vkusu může být i prostě zařízený domov útulný a příjemný. Je však třeba, aby v něm panovala láskyplná atmosféra a spokojenost.

Štěstí není v povrchním pozlátku. Čím jednodušeji a pečlivěji bude domácnost zařízená, tím budou její členové šťastnější. Děti ke svému štěstí nepotřebují drahý nábytek a vybavení, nýbrž něžnou rodičovskou lásku a soustředěnou pozornost. (*The Adventist Home*, s. 131-135)

Je vaší povinností, abyste jako rodiče byli pořádní. Mějte na paměti, že v nebi není nepořádek a že váš domov má být předobrazem nebe. Budete-li každý den věrně vykonávat drobné domácí práce, stanete se Božími spolupracovníky a příznivě to ovlivní váš křesťanský růst.

Rodiče, mějte neustále na paměti, že pracujete pro spásu svých dětí. Jsou-li vaše návyky správné, jste-li pořádní, ctnostní a spravedliví, je-li vaše mysl, duch i tělo posvěcené, naplňujete Vykupitelova slova: „Vy jste světlo světa.“ **Matouš 5,14.**

Co nejdříve začněte své děti učit, jak se mají oblékat. Vyhrad'te pro jejich oblečení nějakou skříň a uče je, aby si svršky vždy pečlivě poskládaly a uložily na vyhrazené místo. Pokud si nemůžete dovolit koupit ani malou skříňku, sežeňte nějakou větší dřevěnou krabici, do které přidělejte police a natřete ji hezkými barvami nebo potáhněte barevnou látkou. Výuka pořádku milovnosti vám zabere jen několik minut denně, ale bude mít pozitivní dopad na budoucnost dětí a v konečném důsledku vám ušetří spoustu času a sil.

Někteří rodiče dovolují svým dětem používat na hraní věci, které do jejich ruky nepatří. Přitom je pro blaho a štěstí rodiny velmi důležité, aby se naučily, že na majetek druhých lidí nemají právo sahat, a osvojily si slušné chování. Děti neučiníte šťastnějšími, když jim dovolíte používat vše, co uvidí. Nebudete-li je učit, aby byly pečlivé, budou mít v budoucnu sklon projevovat se hrubě a nelaskavě.

Nedávejte svým dětem na hraní věci, které se snadno poškodí. Taková hra totiž může podpořit dětskou destruktivitu. Ať mají jen pár hraček, které jsou kvalitní a vydrží i méně šetrné zacházení. Ačkoli se vám může zdát, že jsou tyto věci bezvýznamné, ve výchově dětí hrají důležitou roli. (**Child Guidance, s. 110,111; Child Guidance, s. 101, 102**)

26. kapitola — Duchovní vliv

Je možné, abychom svými rodinami oslavovali Boha; musíme však o to usilovat, žít pro to a neochvějně věřit a spoléhat se na Boha. Podřídíme-li se příkazům uvedeným v Božím slově, přinese nám to dobro. Naše rodiny i lidé v našem okolí budou šťastnější. Náš vkus se vytríbí, úsudek posvětit, mysl se naplní pokojem a nakonec získáme věčný život. Nebeští andělé se budou zdržovat v našem domově a s radostí budou o našem duchovním růstu informovat anděle-písaře, kteří to zanesou do nebeských knih.

Duch Kristův bude neustále ovlivňovat život rodiny. Pokud muži a ženy otevřou svá srdce vlivu Boží pravdy a lásky, tyto dvě síly z nich vytrysknou jako pramen na poušti, jenž zavlažuje vyschlé, neúrodné oblasti a přináší všem osvěžení. (*Child Guidance*, s. 484)

Bohu se nelíbí, když rodiče nevedou své potomky k Bohu. Kdyby jedno z vašich dětí spadlo do řeky a hrozilo by mu, že se v dravém proudu utopí, udělali byste pro jeho záchranu všechno. Okamžitě byste začali jednat, modlit se a bojovat o dětský život. To však, že vaše děti vyrůstají bez Krista, že jsou adventistům sedmého dne jen pro ostudu a že mizí ve světě bez Boha a bez naděje, vás nechává v klidu.

Satan se ze všech sil snaží odvést lidi od Boha. A daří se mu to, protože víra se dnes utápí ve světských starostech a naše mysl je tak zaneprázdněná, že si vůbec nejsme schopni udělat čas na studium Bible, na soukromou modlitbu a na ranní a večerní pobožnosti, při nichž máme chválit Boha a vyznávat mu své hříchy. Jen málokdo si uvědomuje, jaké nástrahy na nás arcipodvodník chystá, jen málokdo je obezřetný. (*Testimonies For The Church*, sv. 5, s. 424)

Ranní a večerní pobožnost

Otcové a matky, sejděte se každé ráno se svými dětmi a v pokoře prostě Boha, aby vám dodal sílu a pomohl vám. Vaši nejmenší jsou každý den vystaveni pokušení. S problémy totiž musejí zápasit nejen

dospělí, ale i děti. Ti, kteří chtějí v životě osvědčit trpělivost, lásku a radost, se musejí modlit. Nad svým já můžeme zvítězit jen s Boží pomocí.

Pokud bylo někdy nutné, aby se rodiny modlily, pak je to právě dnes. Nevěra a pochybnosti získávají převahu. Nevěra zaplavuje svět, zkaženost vytéká z lidských srdcí a vede lidi ke vzpouře proti Bohu. Člověk obtížený hříchem se stává satanovým vazalem a terčem jeho pokušení, a pokud jej Bůh nevysvobodí svou mocnou paží, jde tam, kam mu satan ukáže.

A v tomto čase strašlivého ohrožení se najdou křesťanské rodiny, které zanedbávají rodinné pobožnosti. Neuctívají doma Boha a své děti nevedou k tomu, aby jej milovaly a bály se ho. Mnozí se od něj vzdálili natolik, že se k němu neodvažují přiblížit, protože mají [132] pocit, že by je zavrhl. Nemohou přistoupit „směle k trůnu milosti“ **Židům 4,16**. „pozvedajíce ruce v čistotě, bez hněvu a hádek“ **1. Timoteovi 2,8**. Nejsou v živém spojení s Bohem. Jejich zbožnost je pouze formální a postrádá jakoukoli sílu.

Myšlenka, že modlitba není důležitá, je jedním ze satanových prostředků, kterým vede lidi do záhuby. Modlitba je společenství s Bohem, Zdrojem moudrosti, síly, pokoje a štěstí. Ježíš se za svého pozemského života ke svému Otci modlil „s bolestným voláním a slzami“ **Židům 5,7**. Pavel věřící vyzývá, aby v modlitbách neustávali (viz **1. Tesalonickým 5,17**) a s díkůvzdáním na modlitbách a v pokoře předkládali svá přání Bohu. A Jakub píše: „Modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni. Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého.“ **Jakubův 5,16**.

Upřímnou, opravdovou modlitbou mohou rodiče kolem svých dětí vybudovat ochranný val. Měli by se ve víře modlit, aby s nimi Bůh zůstal a aby svatí andělé chránili je i jejich děti před satanovou krutovládou.

Každá rodina by si měla vyhradit určitou dobu k ranním a večerním pobožnostem. Je velmi důležité, aby rodiče před snídaní shromáždili své děti a společně s nimi děkovali nebeskému Otci za to, že je v noci chránil, a prosili ho, aby je během dne vedl a hlídal jejich kroky. A rovněž je vhodné, aby se všichni členové rodiny sešli i večer a děkovali Bohu za požehnání, kterými je ten den obdařil.

Každé ráno své děti i sami sebe odevzdejte Bohu. Nic neplánujte na měsíce či roky do-předu; to není vaše starost. Soustřed'te se na

den, který máte před sebou. Pracujte během něj pro svého Pána tak, jako by to byl váš poslední den na zemi. Seznamte ho se všemi svými plány a ptejte se ho, které věci byste měli vykonat a od kterých by bylo lépe upustit. Podříd' te se jeho vůli, i kdyby to mělo znamenat, že svých cílů nedosáhnete. Tímto způsobem se vaše povaha bude více a více přetvářet k jeho obrazu „a pokoj Boží, převyšující každé pomýšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši“ **Filipským 4,7**.

Pobožnosti by měl vést otec — v jeho nepřítomnosti matka —, který by měl vybrat zajímavý a snadno pochopitelný text z Písma. Duchovní chvíle by měly být krátké. Když rodiče předčítají dlouhé statě z Písma a dlouho se modlí, je to pro všechny velice únavné a toužebně vyhlížejí konec. Takové chvíle, které jsou nudné, suchopárné, vyčerpávající a nezajímavé a v dětech vyvolávají negativní emoce, zneuctívají Boha.

Otcové a matky, snažte se, aby pobožnosti ve vaší domácnosti byly co nejzajímavější. Nevidím důvod, proč by tyto chvíle nemohly být nejpříjemnějšími a nejradostnějšími okamžiky dne. Budete-li věnovat nějaký čas jejich přípravě, uvidíte, že budou přitažlivé a obohacující. Můžete krátce diskutovat nad textem z Písma, který jste přečetli, a stručně jej okomentovat. Potom si zazpívejte nějakou radostnou oslavnou píseň a pomodlete se. Modlitby by měly být krátké a výstižné. Ať ten, kdo se modlí, jednoduchými, vroucími slovy poděkuje Bohu za jeho dobrotu a požádá jej o pomoc. Do čtení Písma a modliteb se snažte zapojit i své děti.

Až na věčnosti člověk zjistí, kolik dobra tyto chvíle přinesly.

[133] (**Testimonies For The Church, sv. 7, s. 42-44**)

27. kapitola — Hospodaření domácnosti

Bůh si přeje, aby jeho děti byly rozvážné a šetrné. Chce, aby se ve všech oblastech chovaly hospodárně a ničím neplýtvaly.

Měli byste se naučit rozeznat, kdy je třeba šetřit a kdy utrácet. Nejste Kristovými následovníky, dokud nezapřete své já a neponesete svůj kříž. Buďte důslední v placení, schraňujte drobnosti, pečujte o vše, co je vaše, a udržujte to v dobrém stavu. Pečlivě si ved'te záznamy o každém haléři, který jste zaplatili za drobné radosti. Měli byste vědět, kolik utrácíte za uspokojování svých potřeb a za své požitkářské záliby. Peníze, které vynaložíte na nepotřebné laskominy, by mohly posloužit ke zvelebení vaší domácnosti. Neměli byste být lakomí a měli byste být k sobě i ostatním věřícím upřímní. Lakota je zneužitím Boží štědrosti. Rozhazovačnost však také není správná. Z malých částek, které podle vás nestojí ani za zmínku, se nakonec stávají velké obnosy.

Jste-li v pokušení utratit peníze za nepotřebné věci, vzpomeňte si na oběť, kterou pro záchranu lidstva přinesl Ježíš. Naše děti by se měly učit sebezapření a sebeovládání. Důvodem, proč většina Božích služebníků není schopná vystačit s penězi, je to, že nedokážou ovládat své chutě, touhy a sklony. Mnoho mužů se také topí v dluzích a snaží se získat prostředky nepoctivým způsobem proto, že uspokojují marnivé touhy své ženy a svých dětí. Otcové a matky by se měli převelice snažit, aby svým příkladem učili děti správně hospodařit.

Není rozumné předstírat, že jsme bohatí a že jsme něčím víc, než ve skutečnosti jsme — skromnými následovníky trpělivého a pokorného Spasitele. Nemělo by nás znepokojovat, když si naši sousedé stavějí domy, jež si nemůžeme dovolit. Co si asi Ježíš myslí o naší touze hromadit, uspokojovat své chutě, ohromit své sousedy nebo pěstovat hříšné sklony? Pokud si potrpíme na okázalost nebo ji mlčky tolerujeme u svých dětí, nechali jsme se chytit do pastí. (*The Adventist Home*, s. 379-384)

Nevyhazujte nic, co lze zužitkovat. Vyžaduje to moudrost, rozvahu a soustavnou obezřetnost. Bylo mi ukázáno, že neschopnost šetřit drobné věci je důvodem, proč tolik rodin trpí nedostatkem. (*Child Guidance*, s. 135)

Dluhy

[134] Mnoho rodin je chudých, protože mají ve zvyku utratit všechny peníze, jakmile je dostanou. Utrácet peníze dřív, než je člověk vydělá, je velmi nebezpečné. (*The Adventist Home*, s. 392)

Svět má právo očekávat, že ti, kdo se prohlašují za křesťany, budou zásadoví. Nesplácí-li jeden věřící své dluhy včas, vrhá tím špatné světlo na celou církev a vytváří dojem, že všichni křesťané jsou nespolehliví.

Ti, kdo o sobě tvrdí, že jsou zbožní, by měli svému vyznání dělat čest, a ne je očerňovat a představovat pravdu ve špatném světle. „Nikomu nebud’te nic dlužní“, píše apoštol Pavel (*Římanům 13,8*), (*Testimonies For The Church*, sv. 5, s. 179-182).

Mnoho, velmi mnoho lidí nedokáže hospodařit tak, aby jejich výdaje odpovídaly jejich příjmům. Neumějí se přizpůsobit okolnostem a půjčují si a půjčují, až se topí v dlužích a jsou otrávení a sklíčení. (*The Adventist Home*, s. 374)

Není správné žít na dluh. Když si člověk nadělá dluhy, uvízne v satanově pasti, kterou nastražil na neobezřetné duše.

Za žádnou cenu si nevytvářejte další dluhy. Raději si odepřete tisíce věcí, než abyste se zadlužili. Vyhněte se tomu, jako by to byla smrtelná nemoc. (*The Adventist Home*, s. 392,393)

Rozumná pohostinnost

Když člověk zanedbává nebo zneužívá své tělo, zneuctívá tím Boha a nemůže mu řádně sloužit. Hospodárný člověk by měl v první řadě zajistit pro své tělo chutnou a výživnou stravu. Je lépe mít méně nákladné oblečení a nábytek než omezený přísun potravy.

Někteří lidé ochuzují členy rodiny o kvalitní stravu, protože chtějí pro návštěvy připravit drahé povyražení. To není moudré. Zábava pro hosty by měla být co možná nejprostší. Dejte potřeby své rodiny na první místo.

Nemoudré hospodaření a špatné návyky často vedou rodiny k tomu, že nejsou pohostinné v případech, kdy by to mohlo přinést velké požehnání. Měli bychom mít doma vždy dostatečné množství jídla, aby se u nás neočekávaná návštěva mohla najíst, aniž by hospodyně kvůli tomu musela zvlášt' vařit. (*The Ministry of Healing*, s. 322)

Šetrnost není totéž co lakota; je to rozumné hospodaření s penězi, které potřebujeme, abychom mohli vykonat velké dílo.

Bůh nechce, abychom si odříkali věci, jež jsou důležité pro naše zdraví a pohodlí, ale neschvaluje svévoli, výstřednosti a předvádění se. (*The Adventist Home*, s. 378,379)

Vedení dětí k hospodárnosti

Vštěpujte svým dětem, že Bůh má nárok na veškerý jejich majetek a že mu nic z toho nemohou odepřít. Dostaly jej proto, aby se ukázalo, jestli s ním budou umět správně nakládat. Peníze jsou velmi potřebné; neutrácejte je za ty, kteří je nepotřebují. Dary ochotně dávejte jen těm, kteří jsou v nouzi. Pokud máte sklon k rozhazovačnosti, co nejdříve se jej zbavte. Pokud to neuděláte, může se stát, že přijdete o podíl na věčném životě. (*Child Guidance*, s. 134)

V dnešní době se mladí lidé příliš nezajímají o to, jak správně hospodařit, a pletou si hospodárnost s lakotou a skrblictvím. Ten však, kdo je opravdu hospodárný, umí být zároveň i štedrý. Štedrosti je však nutné se učit. Nikdo by si neměl myslet, že učit se hospodařit a co nejlépe nakládat s drobnostmi je pod jeho úroveň. (*Testimonies For The Church*, sv. 5, s. 400)

Mládež a děti by se neměly učit složitým teoriím, ale měly by si vést přehled o svých příjmech a výdajích. S penězi se nejlépe naučí zacházet, když je budou používat. Ať už děti peníze dostávají od rodičů, nebo si je samy vydělávají, nechte je, ať si kupují své oblečení, knihy a další potřebné věci. Tím, že jim to dovolíte a povedete je k tomu, aby si vedly záznamy o výdajích, umožníte jim poznat hodnotu peněz a naučíte je s nimi zacházet. (*Counsels on Stewardship*, s. 294)

Podpora, kterou rodiče svým dětem poskytují, jim může být někdy ke škodě. Ti, kdo si během studií musejí sami vydělávat, si peněz váží mnohem víc než ti, kdo žijí na útraty někoho jiného.

Dejte pozor, abyste svou přehnanou péčí ze svých dětí neudělali neschopné lidi.

Rodiče dělají velkou chybu, když posílají své děti, které mají dostatek sil, na vysoké školy, kde se připravují na povolání kazatele či lékaře, aniž by je předtím naučili řádně hospodařit a manuálně pracovat. (*The Adventist Home*, s. 387)

Pokud má žena a matka sklon vyhovět všem svým touhám a není dostatečně šetrná, rodinná pokladna bude neustále prázdná. Ona však bude přesvědčená, že pro svou rodinu dělá to nejlepší, protože ji nikdo nenaučil omezit svá přání ani přání svých dětí a nevysvětlil jí, jak správně pečovat o chod domácnosti. To je důvod, proč některé rodiny potřebují dvakrát více peněz než jiné, stejně početné.

Pán mi ve své dobrotě sdělil, jaké neblahé následky má rozhazovačnost, a nařídil mi, abych rodičům ukázala, jak je důležité učit své děti hospodárnosti. Vysvětlete jim, že není správné peníze utrácet za zbytečnosti. (*The Adventist Home*, s. 374,375)

Rodinný rozpočet

Všichni by se měli naučit vést si rodinné účetnictví. Ti, kterým se zdá, že je to zbytečné, nemají pravdu. Je třeba mít přehled o veškerých výdajích. (*The Adventist Home*, s. 374)

Kdybyste správně hospodařili, měli byste dnes rezervu, kterou byste mohli využít v případě neočekávaných výdajů a také z ní mohli financovat Boží dílo. Pravidelně si odkládejte část svého příjmu, kterou využijte jen v případě nouze nebo jako dar Bohu.

Pokud jste si nenašetřili částku, kterou byste mohli použít v případě, že onemocníte a vaše rodina bude trpět nouzí, nehospodaříte správně. Vytvořte si určitý obnos, z nějž vaše rodina bude moci v čase nepohody čerpat. (*The Adventist Home*, s. 395,396)

Musíte si vzájemně pomáhat. Není správné, když muž schraňuje peníze a své ženě nic nedá.

Tvoje žena by měla každý týden dostat určitou částku, s níž by mohla naložit, jak uzná za vhodné. Nedáváš své ženě příležitost, aby projevila svou šetrnost, protože nemáš správnou představu o tom, jaké postavení by žena v domácnosti měla zastávat. Tvoje žena je velmi rozvážná a svědomitá.

Dej své ženě část peněz, které vyděláš. Ať jsou její a může s nimi naložit, jak bude chtít. Dovol jí, aby za své peníze mohla nakoupit to, co považuje za důležité. Pokud bude mít k dispozici částku, kterou může utratit, aniž by ji za to kdokoli kritizoval, bude se jí mnohem lépe žít. (*The Adventist Home*, s. 378)

[136]

28. kapitola — Svátky a oslava narozenin

Viděla jsem, že bychom neměli svátky slavit tak, jak je slaví nevěřící, ani bychom je neměli ignorovat, takže by naše děti byly nespokojené. Během těchto dní, kdy hrozí větší nebezpečí, že děti budou vystaveny špatným vlivům, které poškodí jejich charakter, by rodiče měli vymyslet nějakou náhradu nebezpečných forem zábavy. Dejte svým dětem jasně najevo, že vám jde o jejich dobro a štěstí.

Věřící i nevěřící se domnívají, že trávení dní volna prospívá jejich zdraví. Praxe ale ukazuje, že tyto dny jsou plné špatných věcí.

Udělejte vše pro to, aby svátky byly pro děti a mládež co možná nejzajímavější, ale přitom abyste je trávili jinak než nevěřící. Vaším cílem by mělo být zabránit jim v tom, aby se účastnily světských zábav.

Když den plný zábav skončí, jak to, že vaše děti necítí uspokojení? Pomohly coby křesťané někomu, aby jeho život byl lepší, čistší a povznesenější? Jaký záznam by našly v nebeských knihách, kdyby do nich mohly nahlédnout? Ztracený den! Protože nevykonaly nic dobrého, neprospěly ani své duši, ani Kristovu dílu. Přijdou ještě jiné dny, ale den, který promarnily lacinými, povrchními řečmi, se už nikdy nevrátí.

Už nikdy nebudou mít stejné příležitosti. Udělaly by lépe, kdyby během svátků tvrdě pracovaly. Jelikož však dny volna promarnily, odplynuly do věčnosti a setkají se s nimi v soudný den.

Účelné využití dní volna a svátků

Jsem přesvědčená, že by bylo dobré, kdybychom některé dny zasvětili Bohu a připomínali si během nich věci, které pro nás Bůh vykonal: vzpomínali na požehnání, jimiž nás v minulosti zahrnul, a na důsledná varování, jež nám poslal, abychom na něj nezapomněli.

Svět má mnoho svátků, během nichž se lidé oddávají hazardním hrám, koňským dostihům, kouření a pití alkoholu. Neměli by také

věřící mít více dní, během nichž by děkovali Bohu za jeho přebohatá požehnání?

Církev potřebuje lidi, kteří mají organizační schopnosti a dovedou zapojit mládež do práce pro blaho lidstva a pro spasení duší mužů, žen, mládeže a dětí. Všichni se sice této činnosti nebudou moci věnovat na plný úvazek, protože musejí chodit do zaměstnání, ale většina z nich může službě Kristu zasvětit volné dny a svátky. Ačkoli nemají možnost přispět na Boží dílo svými penězi, mohou během těchto dní vykonat spoustu dobra.

[137]

Když slavíte nějaký svátek, snažte se, aby byl pro děti i pro chudé a trpící co možná nejpříjemnější. Takový den by neměl uplynout, aniž byste poděkovali Ježíši a něco mu z vděčnosti obětovali.

Narozeniny

Bůh ve Starém zákoně ustanovil, že mu rodiče v den narození dítěte mají přinést oběť. Dnes se setkáváme s tím, že rodiče v den narozenin přinášejí dary svým dětem, čímž jim projevují úctu, která jim nenáleží. Satan v tomto směru prosadil své. Podařilo se mu mysl i dary nasměrovat k člověku. V důsledku toho se mohou děti začít mylně domnívat, že si zasluhují projevy zvláštní úcty a náklonnosti.

V den narozenin ved'te své děti k tomu, aby děkovaly Bohu za to, že je v uplynulém roce chránil a vedl. Tím jim dáte důležité ponaučení: ukážete jim, že za život, zdraví, jídlo a oblečení vděčí Dárci vší milosti a je jejich povinností mu za jeho štědrost vzdávat dík. Nebe takové narozeninové dary ocení.

Učte své děti, aby si v den narozenin vždy připomněly důležité události uplynulého roku, a zeptejte se jich, jestli jim nevadí, že jsou všechny jejich prožitky zaznamenány v nebeských knihách. Ať se vážně zamyslí nad tím, zda se jejich chování, slova a činy líbí Bohu. Snažily se v uplynulém roce žít podle Ježíšova vzoru? Byl způsob jejich života Bohu příjemný? Seznamujte je s Božím charakterem, jeho cestami a nařízeními.

Oznámila jsem své rodině a přátelům, že si nepřeji, aby mi k narozeninám či k Vánocům dávali jakékoli dary, pokud mi je nedovolí vložit do Boží pokladny na podporu misie. (*The Adventist Home*, s. 472-476)

[138]

29. kapitola — Odpočinek

Křesťané mají k dispozici mnoho druhů radosti a dovedou s naprostou jistotou říct, který druh zábavy je pro ně vhodný. Mohou si užívat takových forem odpočinku, jež nemají škodlivý vliv ani na jejich mysl, ani na duši, nevyvolávají pocity zklamání, neničí jejich vědomí vlastní hodnoty ani nesnižují jejich schopnosti. Pokud si s sebou vezmou Ježíše a budou se modlit, nemůže se jim nic stát.

Jakákoli zábava, pro kterou si můžete od Boha vyprosit požehnání, není nebezpečná. Ale takové druhy zábavy, které vás odvádějí od soukromé modlitby, od rodinných pobožností či vám brání v účasti na modlitebních shromážděních, rozhodně nebezpečné jsou.

Patříme k lidem, kteří za svou největší přednost považují to, že mohou každý den vyvyšovat Boha. Věříme, že nežijeme jen pro zábavu a vlastní potěšení. Jsme tady proto, abychom lidstvu přinesli užitek a požehnání. Když ale budeme uvažovat stejně jako lidé, kteří si libují v marnivostech, jak budeme moci lidem prospět? Jak budeme moci přinést naší společnosti požehnání? Nemůžeme se účastnit takových druhů zábavy, které nám brání plnit své každodenní povinnosti.

Je mnoho věcí, které jsou samy o sobě správné, ale jakmile je satan zneužije, mohou se stát pro neobezřetné křesťany pastí.

Je třeba, abychom v oblasti zábavy byli stejně střídmí jako v čemkoli jiném. Nad každou formou trávení volného času se musíme důkladně zamyslet. Mladí lidé by se vždy měli sami sebe ptát: „Jaký vliv bude tento druh zábavy mít na moje tělesné, duševní a duchovní zdraví? Může mi to poplést hlavu tak, že zapomenu na Boha? Je možné, abych se vzdálil od jeho slávy?“ (*The Adventist Home*, s. 512-514)

Je výsadou i povinností křesťanů, aby své duchovní a tělesné síly obnovovali neškodným způsobem, který jim umožní lépe sloužit Bohu. Chvilé odpočinku bychom neměli naplnit neúčelným veselím, které postrádá jakýkoli smysl. Spíše bychom se měli snažit

mít povznášející vliv na své přátele a dobře se připravit na plnění křesťanských povinností. (*The Adventist Home*, s. 493)

Čas, který věnujeme tělesnému cvičení, není ztracený. Pro zdraví těla je důležité, abychom rovnoměrně zatěžovali všechny končetiny a orgány. Pokud přepínáme mozek a ostatní orgány zanedbáváme, naše tělesná i duševní síla slábne, organismus ztrácí zdravé napětí, rozumové schopnosti se zhoršují a dostavuje se nepříjemná podrážděnost.

Studující by si měli vyhradit čas na odpočinek. Mozek by neměl být neustále namáhán, protože jej to vyčerpává. Je třeba jej procvičovat stejně jako tělo. (*The Adventist Home*, s. 494,495)

[139]

Odpočinek pro bohaté i chudé

Nemůžeme po dětech a mladých lidech chtít, aby byli usedlí a vážní jako dospělí. Je sice správné, že zavrhneme hříšné formy zábavy, ale měli bychom dětem a mládeži nabízet nevinnou činnost, která nepoškodí jejich mravy. Nenut'te dospívající řídit se přísnými pravidly, protože by mohli získat dojem, že jsou utiskováni, vzbouřit se a začít páchat nepřístojnosti. Bud'te k nim nejen přísní, ale také laskaví a ohleduplní. Ovlivňujte jejich myšlení a životní nasměrování, ale dělejte to jemně, moudře a s láskou, aby poznali, že vám jde o jejich dobro. (*Counsels to Parents, Teachers, and Students*, s. 335)

Je mnoho forem odpočinku, které prospívají jak tělesnému, tak duševnímu zdraví. Osvícený člověk, který dovede rozlišovat mezi dobrem a zlem, najde spoustu různých druhů zábavy, při nichž si nejen odpočine, ale také se poučí. Pobyt ve volné přírodě a rozjímání nad Božím dílem přináší člověku velký užitek. (*Testimonies For The Church*, sv. 4, s. 653)

Žádná jiná forma odpočinku nepřináší člověku takový užitek jako činnost, při níž člověk prospěje druhým. Jelikož je mládež velmi vnímavá, snadno se pro takovou činnost nadchne. (*Education*, s. 212)

Bůh nabízí takové formy zábavy, které prospívají jak bohatým, tak chudým — zušlecht'ování mysli, nesobecká služba, soucitná slova a dobročinné skutky. Ti, kdo tyto věci dělají, vyzařují Kristovo

světlo a osvěcují temnotu světa naplněného smutkem. (*Testimonies For The Church, sv. 9, s. 57*)

V našem světě je třeba vykonat tolik potřebných a užitečných věcí, že prázdné zábavy ani není zapotřebí. Pro náš mozek, kosti i svaly je důležité, abychom je účelně využívali. Budeme-li konat dobro, usilovně přemýšlet a vytvářet plány, zlepší se naše rozumové schopnosti a posílí tělo. Díky tomu využijeme svá obdarování a oslavíme tím Boha. (*The Adventist Home, s. 509*)

Nemám nic proti míčovým hrám. Ovšem i těch se dá snadno zneužít. Je mi smutno, když si uvědomím, k čemu takové hry vedou. Lidé za ně utrácejí vysoké částky, jež by mohli využít na záchranu lidí žijících bez Krista. Tyto zbytečné investice vedou k sebevyvyšování, a když se v míčových hrách člověk začne zdokonalovat, častokrát se pro ně nadchne natolik, že to může mít neblahý vliv na jeho křesťanský charakter. (*The Adventist Home, s. 499*)

Vztahy a správné návyky

Mladí lidé, kteří spolu tráví čas, si vzájemně buď prospívají, nebo škodí. Mohou svým vlivem druhého povznášet a posilovat, zlepšovat jeho chování a prohlubovat vědomosti, nebo jej svou lhostejností a nesvědomitostí demoralizovat.

Ježíš pomůže všem, kdo se na něj s důvěrou obrátí. Ti, kdo jsou spojeni s Kristem, jsou napojeni na zdroj štěstí. Jdou tam, kam je Kristus vede, a křížují pro něj své já s jeho sklony a touhami. Pro tyto lidi je Kristus zdrojem naděje a žádná bouře je od něj nemůže odtrhnout.

[140] Záleží na vás, mládeži, jestli se z vás stanou ctnostní, důvěryhodní a užiteční lidé. Za všech okolností usilujte o dobro. Svě špatné návyky si do nebe vzít nemůžete. Pokud se jich včas nezbavíte, zabrání vám vstoupit do věčného odpočínutí. Jakmile proti nim zahájíte boj, narazíte sice na tvrdý odpor, ale budete-li mít dostatek odhodlání a trpělivosti, nakonec nad nimi zvítězíte.

Chcete-li si vytvořit správné návyky, vyhledávejte společnost lidí, kteří ve vás svým vlivem posilují dobré chování a víru. (*Testimonies For The Church, sv. 4, s. 655*)

Pokud dospívající povedete k tomu, aby se stýkali se zásadovými, přemýšlivými a laskavými lidmi, dosáhnete velmi dobrých

výsledků. Najdou-li si přátele, kteří spoléhají na Hospodina, budou vedeni k pravdě, k plnění povinností a ke svatosti. Opravdový křesťanský život má na druhé velmi dobrý vliv. Budou-li se však stýkat s lidmi pochybných mravů a špatných zásad, brzy se jim začnou podobat. Lidské srdce totiž přirozeně tíhne ke zlému. Z toho, kdo se stýká s nevěřícími, se brzy stane nevěřící, a ten, kdo kamarádí s vulgárními lidmi, brzy sám bude vulgární. Začne-li se člověk řídit radami svévolníků, záhy se octne na cestě hříšných a bude vysedávat s posměváčky.

At' se všichni, kdo usilují o čistotu charakteru, stýkají s rozumnými lidmi, kteří mají vztah k Bohu. Ti, kdo si spočítali náklady a stavějí pro věčnost, musejí použít kvalitní stavební materiál. Pokud použijí prohnilé trámy, pokud se spokojí se svými charakterovými vadami, jejich dům se zřítí. At' jsou všichni při stavbě obezřetní. Nebude-li jejich dům dostatečně pevný, první silnější vichřice pokušení, která se kolem něj přežene, jej srovná se zemí.

Dobré jméno je cennější než zlato. Mladí lidé mají sklon stýkat se s lidmi pokleslých mravů. Co od vztahu s těmi, kdo mají zvrácenou mysl a dělají špatné věci, čekají? Jediné, co od nich mohou získat, jsou jejich nečisté touhy a špatné návyky. (*Testimonies For The Church, sv. 4, s. 587,588*)

Možná si myslíte, že vydat se na cestu bezstarostnosti a povrchní zábavy, není nebezpečné, a že se z ní člověk může vrátit zpět stejně lehce, jako na ni vstoupil. To je ale omyl. Špatní přátelé už mnohé odvedli ze správné cesty do hlubin neposlušnosti a marnivosti, tedy tam, kam by je ani ve snu nenapadlo, že se mohou dostat. (*Counsels to Parents, Teachers, and Students, s. 224*)

Nedomnívejte se ale, že si Bůh přeje, abychom se vzdali všeho, co nám působí radost. Chce jen, abychom se vyhýbali tomu, co by nás mohlo přivést do neštěstí. (*The Adventist Home, s. 502*)

Zahálka a zábava

Mladí lidé by měli mít na paměti, že jsou zodpovědní za všechny výsady, kterých se jim dostalo, za účelné využití času a svých schopností. Někteří z nich se mohou ptát: To si nemůžeme ani odpočinout nebo si vyrazit za zábavou? To máme pořád jen pracovat, pracovat,

pracovat, aniž bychom mohli na chvíli vysadit? (*Counsels to Parents, Teachers, and Students*, s. 337)

[141]

Odpočinout si od namáhavé činnosti, která člověka stojí spoustu sil, je nezbytné. Díky tomu se pak člověk může opět vrhnout do práce s plnou vervou a dosáhnout v ní lepších výsledků. Není ale nutné ani prospěšné oddávat se naprosté nečinnosti, protože to nepřispívá k obnově tělesných sil. Třebaže je člověk vyčerpaný jednou činností, nemusí čas odpočinku úplně promarnit. Může se věnovat méně namáhavé aktivitě, která přinese užitek jeho bližním. Když například některému rodinnému příslušníkovi odlehčí břemeno, jež musí vláčet, prožije skutečné štěstí a své volno vyplní něčím mnohem smysluplnějším než lelkováním nebo honbou za uspokojováním svých sobeckých přání. Bude-li se snažit využít volný čas užitečným způsobem, odreaguje se a přitom každou minutu využije ve prospěch někoho jiného. (*Testimonies For The Church*, sv. 3, s. 223)

Mnozí se domnívají, že sobecké formy zábavy jsou nezbytné pro udržení zdraví. Ačkoli je pravda, že při změně činnosti dochází k obnově tělesných i duševních sil, povrchní zábava, během níž mladí lidé zanedbávají své každodenní povinnosti, takové účinky nemá. (*The Adventist Home*, s. 508)

K nejnebezpečnějším formám zábavy patří divadlo. Není to škola mravů a ctností, jak se o něm obvykle tvrdí, nýbrž je to ohnisko nemorálnosti. Tento druh zábavy upevňuje špatné zvyky a hříšné sklony. Pokleslé písně a necudná gesta, výrazy a postoje kazí představitost a snižují morálku. V naší zemi není mocnější síla, která by dokázala zničit náboženské cítění, otupit zálibu v poklidných formách zábavy a narušit umírněný postoj k realitě, než divadlo. Láska k divadlu vzrůstá s každým zhlédnutým představením podobně, jako se s každou vypitou sklenkou zvyšuje závislost na alkoholu. V bezpečí jsme jedině tehdy, když se divadlu, cirkusu a všem dalším pochybným místům vyhneme. (*Counsels to Parents, Teachers, and Students*, s. 334,335)

Milovníci moderního tance svou zálibu často obhajují tím, že poukazují na Davida, který tančil před Bohem. Takový argument je ale scestný. Tanec je v současnosti spojený s bláznivými radovánkami a nočním životem. Lidé kvůli zábavě dobrovolně obětují zdraví a dobré mravy. Pravidelní návštěvníci plesů a zábav nepřemýšlejí o Bohu a neuctívají ho. V jejich společnosti se nikdo nemodlí ani

nezpívá oslavné písně. To je jasné znamení. Každá forma zábavy, která snižuje lásku ke svatým věcem a ubírá člověku radost ze služby Bohu, není pro křesťany vhodná. Hudba a tanec, jimiž David při převozu schrány oslavoval Boha, se ani v nejmenším nepodobá modernímu tanci. Ten první ukazoval na Hospodina a vyvyšoval jeho jméno, ten druhý lidi od Boha odvádí a vede je k tomu, aby ho zneuctívali. (*Patriarchs and Prophets, s. 707*)

Mladí lidé se dnes chovají tak, jako by období tříbení, které je zároveň obdobím milosti, bylo jedním velkým svátkem a oni se narodili jen proto, aby si užívali. Satan se je ze všech sil snaží vést k tomu, aby hledali štěstí ve světských radovánkách, a přesvědčuje je, že tato forma zábavy je neškodná, nevinná, ba dokonce nezbytná pro jejich zdraví. (*Testimonies For The Church, sv. 1, s. 508*)

Mnozí se nadšeně účastní světských zábav, které Boží slovo zakazuje. Tím se oddělují od Boha a spolčují se s milovníky hříšných radovánek. Hříchů, které zničily předpotopní obyvatele a jejich města, se dnes dopouštějí nejen nevěřící a někteří význační křesťané, ale i ti, kdo čekají na druhý příchod Syna člověka. Kdyby věděli, jak odporné se tyto hříchy jeví Bohu, styděli by se a třásli hrůzou. (*Testimonies For The Church, sv. 5, s. 218*)

Touha po vzrušujících a příjemných formách zábavy je pokušení a osidlo pro Boží lid, zejména pak pro mládež. Satan neustále nabízí nová a nová lákadla, s jejichž pomocí odvádí lidi od přípravy na budoucí události. Prostřednictvím světských mocností nepřetržitě chystá nové podněty a vede neopatrné lidi k tomu, aby se oddali světským radovánkám.

[142]

Představení, přednášky a nekonečné množství forem zábavy v lidech podněcuje lásku ke světu; a spojení se světem oslabuje víru.

Bůh nepovažuje ty, kdo si libují v radovánkách, za své následovníky. Opravdovým následovníkem Ježíše Krista je pouze ten, kdo žije střídmě, pokorně a svatě. A takový člověk si nelibuje v povrchních, prázdných řečech milovníků světa. (*Counsels to Parents, Teachers, and Students, s. 325.328*)

Pokud opravdu patříte Kristu, dostanete příležitost vydávat pro něj svědectví. Když vás někdo pozve, abyste se zúčastnili nějaké světské zábavy, tehdy budete moci svědčit pro svého Pána. Jste-li Kristu věrní, nebudete si vymýšlet žádné výmluvy, nýbrž jasně a přímočaře řeknete, že jste Boží dítě a vaše zásady vám neumožňují jít

na místo, kam nemůžete pozvat svého Pána. (*The Adventist Home*, s. 519)

[143] Křesťané tráví volný čas zcela jiným způsobem než lidé ze světa, kteří vyhledávají jen radovánky a lacinou zábavu. Místo modlitby a zbožných slov ze rtů nevěřících zaznívá pošetilý smích a povrchní konverzace. Chtějí se jen dobře pobavit. Jejich zábava začíná hloupostmi a končí marností. (*The Adventist Home*, s. 512)

30. kapitola — Chraňte své smysly

Všichni by měli bránit své smysly, jinak nad nimi zvítězí satan. Je to totiž brána do duše.

Chcete-li ovládat svou mysl a nedopustit, aby marnivé a zvrácené myšlenky poskvrnily vaši duši, musíte bedlivě střežit své oči, uši a všechny ostatní smysly. V tomto důležitém boji můžete zvítězit jedině s Boží milostí.

Satan a jeho andělé se všemožnými způsoby snaží otupit vaše vnímání, abyste neslyšeli varování, upozornění a napomínání a ne nechali se přivést k nápravě života.

Satan a naše mysl

Bůh se stará o to, aby nikdo nebyl vystaven silnějšímu pokušení, než jakému je schopen odolat, a vždy nám připravuje únikovou cestu. Patříme-li cele Bohu, nebudeme se zabývat sobeckými myšlenkami.

Objeví-li satan způsob, jak ovládnout náš život, bude se tak dlouho snažit, dokud nedosáhne svého. V žádném případě však nemůže ovládnout naši mysl, slova ani činy, pokud mu sami neotevřeme dveře. Když to uděláme, vejde dovnitř, zničí vše dobré a zmírní vliv pravdy.

Je velmi nebezpečné uvažovat o výhodách, které bychom získali, kdybychom přistoupili na satanovu nabídku. Hřích přináší zhoubu každému, kdo si v něm libuje. Také je schopen člověka zaslepit, oklamat a přilákat jej svými podbízivými lichotkami. Vstoupíme-li na satanovo území, nemáme jistotu, že budeme ochráněni před jeho mocí. Proto je třeba, abychom zatarasili všechny přístupové cesty, po nichž by k nám pokušitel mohl přijít.

Každý křesťan musí neustále hlídat vchody, jimiž by k němu mohl satan proniknout. Musí prosit o Boží pomoc a zároveň se bránit každému sebemenšímu sklonu k hříchu. Zvítězit může jen tehdy, bude-li odvážný, věrný a vytrvalý. Nejdůležitější ze všeho ale je, aby žil v Kristu a Kristus v něm.

Musíme udělat všechno pro to, abychom se my i naše děti vyhýbali místům, kde se můžeme setkat s nepravostmi, kterých se dopouštějí nevěřící. Je třeba, abychom bedlivě střežili své oči a uši, aby z těchto ohavností k naší mysli nic neproniklo. Držte se od propasti hříchu co nejdál. Vůbec se k ní nepřibližujte. Není rozumné ohrožovat svou duši. Charakter je naše jediné bohatství. Hlídejte jej, jako by to byla truhla zlata. Neustále pečujte

o mravní čistotu a sebeúctu a zdokonalujte se v odolávání zlu. Neuhněte ani o krok. Jediný projev náklonnosti ke zlému, jediná neopatrnost může otevřít dveře pokušení a oslabit vaši schopnost odolávat hříchu. (*The Adventist Home*, s. 401-404)

[144]

31. kapitola — Výběr knih

Cílem výchovy je co nejlépe připravit naše tělesné, rozumové a duchovní síly na vykonávání každodenních povinností. Naše vytrvalost a rozumové schopnosti se zvyšují nebo snižují podle toho, jakým způsobem je používáme. Rozum by měl být tak ukázněný, aby se všechny jeho schopnosti vyvíjely souměrně.

Mnoho mladých lidí rádo čte. Jsou schopni přečíst všechno, co se jim dostane pod ruku. Ved'te je k tomu, aby si pečlivě vybírali, co budou číst a co poslouchat. Bylo mi řečeno, že špatná četba představuje pro mladé lidi velké nebezpečí. Satan zná tisíce způsobů, jak si podmanit mysl dospívajících. Je třeba, aby se měli neustále na pozoru. Musí bedlivě střežit svou mysl, aby nepodlehli pokušení nepřítelé. (*Messages to Young People*, s. 271)

Vliv škodlivé četby

Satan ví, že lidská mysl je do velké míry ovlivňována tím, čím se zabývá. Proto se snaží vést mládež i dospělé k tomu, aby četli romány, smyšlené příběhy a další pokleslou literaturu. Ten, kdo tyto knihy čte, přestává být schopen plnit své povinnosti, uzavírá se do vymyšleného světa a nemá zájem o Bibli, nebeskou manu. Mysl, která by měla být silná, slábne a není schopná přijímat pravdu týkající se života a díla Ježíše Krista — pravdu, která chrání mysl, rozvíjí představivost a probouzí v člověku touhu žít tak, jak žil Kristus.

Kdyby člověk přečetl velké množství knih, které se dnes vydávají, mělo by to na jeho srdce a mysl neblahý vliv. Milostné, lehkovážné a napínavé romány, a dokonce i takzvané náboženské romány — knihy, do nichž autor zapracoval morální poučení — jsou pro čtenáře učiněným prokletím. Ačkoli je kniha prostoupena náboženskými frázemi, většinou skrze ni působí satan, který se převléká za anděla světla, aby mohl lidi účelněji svádět. Nikdo z nás nemá

tak pevné zásady ani není natolik imunní vůči pokušení, aby mohl bez obav tyto knihy číst.

Ti, kdo čtou romány, opájejí se zlem, které ničí duchovnost, protože zastiňují krásu Božího slova. Vymyšlené příběhy člověka nezdravě dráždí, rozněcují jeho představivost, zhoršují jeho rozumové schopnosti, odvádějí jej od modlitby a zabraňují mu v jakékoli duchovní aktivitě.

Bůh mnoho mladých lidí obdařil opravdu výjimečnými schopnostmi. Mnozí z nich však všechny své síly vyplývali četbou závadných knih a oslabili svůj rozum natolik, že za celé roky ani o kousek nepovyrostli v poznání milosti a pravdy. Ti, kdo čekají na Ježíšův návrat a na zázračnou proměnu, kdy „pomíjitelné obleče nepomíjitelnost“ (1. Korintským 15,54), by v době třibení měli dosáhnout vysoké morální úrovně.

Mladí přátelé, sami přemýšlejte o tom, jaký vliv na vás četba napínavých příběhů má. Můžete po přečtení takové knihy otevřít Bibli a se zájmem číst slova života? Nepřipadá vám Boží slovo nezajímavé? Vaše mysl je plná dojmů ze čtení milostného románu, a proto není schopná se soustředit na důležité, posvátné pravdy, na kterých závisí váš věčný život.

Vyhýbejte se brakové literatuře. Četba takových románů neprospívá vaší duchovnosti a zaplňuje vaši mysl obrazy, které deformují vaši představivost a způsobují, že mnohem méně přemýšlíte o Ježíši a jeho vzácném učení. Vyhýbejte se všemu, co by vás mohlo svést na scestí. Nezatěžujte svou mysl čtením brakové literatury, která vám ubírá duševní sílu. Myšlenky mají na vaši mysl podobný vliv jako strava na tělo. (*Messages to Young People*, s. 271-273)

Četba, která ničí duši

Kvůli záplavě tiskovin si dnes mladí i staří osvojili návyk číst ve spěchu a povrchně a jejich mysl ztrácí schopnost souvisle a důsledně uvažovat. Navíc velké množství periodik a knih, které jako egyptské žáby zamořují svět, není jen nezajímavé, zbytečné a vyčerpávající, ale také škodlivé a degradující. Nejenže tyto tiskoviny zamořují mysl, ale také ničí duši. (*Education*, s. 189,190)

Ve výchově dětí a mládeže se dnes hodně pozornosti věnuje bájím, mýtům a vymyšleným příběhům. Knihy tohoto typu se pou-

žívají nejen ve školách, ale i v mnoha domácnostech. Jak jen rodiče mohou připustit, aby jejich děti četly knihy plné smyšlenek? I když rodiče své děti dopředu informují, že příběhy jsou vymyšlené, tím jejich špatný vliv nezmírní. Myšlenky obsažené v těchto knihách děti vedou špatným směrem. Ukazují jim falešný obraz života a probouzejí v nich touhu po neskutečných věcech.

Knihy obsahující překroucenou pravdu by se dětem ani mládeži neměly vůbec dostat do rukou. Nedopust' te, aby děti během výuky získávaly informace, které jsou zárodkem hříchu. (*Counsels to Parents, Teachers, and Students*, s. 384,385)

Další nebezpečí představuje čtení knih nevěřících autorů. Takové knihy jsou inspirovány nepřitelem pravdy a nikdo je nemůže číst, aniž by tím ohrozil svou duši. Je sice pravda, že někteří se z jejich moci mohou vymanit, ale každý, kdo se vystavuje jejich špatnému vlivu, vstupuje na satanovo území a dává se mu cele do rukou. Vychází vstříc jeho pokušení a přitom nemá dostatek moudrosti ani síly, aby mu odolal. Nevíra a nevěra se s neuvěřitelnou silou zmocňují jeho mysli. (*Counsels to Parents, Teachers, and Students*, s. 135,136)

Četba napínavých příběhů

Co by naše děti měly číst? To je vážná otázka, která si zasluhuje vážnou odpověď. Dělá mi starost, když v rodinách adventistů sedmého dne nacházím časopisy a noviny, v nichž jsou příběhy na pokračování, jež mají na dětskou mysl neblahý vliv. Setkala jsem se s mnohými, kteří si tímto způsobem vypěstovali zálibu ve čtení brakové literatury. Přestože od dětství slýchali pravdu a seznamovali se s učením naší církve, v dospělosti vůbec nebyli zbožní a nepraktikovali náboženství.

Čtenáři povrchních, napínavých příběhů přestávají být schopni plnit své každodenní povinnosti. Žijí ve vymyšleném světě. Setkala jsem se s dětmi, kterým rodiče takové příběhy dovolili číst. Byly roztržité, zasněné a dalo se s nimi hovořit jen o těch nejjobyčejnějších věcech. Uvažování o věcech víry jim bylo naprosto cizí. Když si člověk začne libovat v četbě napínavých příběhů, změní se způsob jeho myšlení a jeho mysl mu nedá pokoj, dokud ji nenasytí tímto nezdravým pokrmem. Stane se z něj duševní opilec. Nadměrná

[146]

četba má na jeho mozek podobný vliv jako jídlo a pití na jeho tělo. (*Counsels to Parents, Teachers, and Students*, s. 135,136)

Někteří si vytvořili návyk číst brakovou literaturu dřív, než poznali pravdu. Když se stali součástí církve, udělali vše pro to, aby s tímto návykem skoncovali. Položit před tyto lidi knihy, jichž se zřekli, je jako postavit před opilce sklenici alkoholu. Pokud je opakovaně vystavíte tomuto pokušení, brzy se přestanou zajímat o hodnotné knihy. Ztratí zájem

o studium Bible, jejich mravní síla se oslabí a začne je přitahovat hřích. Jejich život bude čím dál více naplněný nevírou a nezájmem o plnění každodenních povinností. Jakmile dojde ke změně myšlení, ochotně sáhnou po jakékoli napínavé knize. Tím umožní satanu, aby je zcela ovládl. (*Testimonies For The Church*, sv. 7, s. 203)

Kniha knih

Povaha náboženského života se pozná podle toho, jaké knihy člověk čte v době volna. Aby si mládež udržela zdravý způsob myšlení a vytvořila si správné zásady, musí být neustále ve spojení s Bohem skrze jeho slovo. Tím, že nás Bible seznamuje se spásou skrze Ježíše Krista, je naším průvodcem na cestě k vyššímu a lepšímu životu. Obsahuje nejzajímavější a nejpoučnější historické a životopisné knihy, jaké kdy byly napsány. Pro ty, jejichž představitelství není zničeno četbou brakové literatury, je Bible nejpoutavější knihou na světě.

Bible je Kniha knih. Pokud milujete Boží slovo a neustále se jím zabýváte v touze přisvojit si jeho drahocenné poklady a připravit se na konání dobrých skutků, budete Ježíši blíž a blíž. Jestliže však Písmo čtete nahodile a netoužíte pochopit Kristova ponaučení a přizpůsobit se jeho požadavkům, je vaše počínání zbytečné. Boží slovo totiž obsahuje poklady, které je možné objevit jen v případě, že sestoupíte do hlubin pravdy.

Neobrácená mysl pravdu odmítá, ale na obráceného má proměňující vliv. Z knihy, jež se dříve jevila nepřitažlivá, protože toho, kdo ji četl, usvědčovala z hříchu, se stane potrava pro duši, zdroj radosti a pramen útěchy. Ten, kdo ji čte, pozná, že Slunce spravedlnosti ozařuje svaté stránky a Duch svatý skrze ně promlouvá k jeho srdci.

Ať se všichni, kdo našli zalíbení v brakové literatuře, zaměří na studium prorockých slov. Otevřete Bibli a začněte se zájmem

---

studovat Starý i Nový zákon. Čím častěji a usilovněji ji budete číst, tím krásnější se vám bude zdát a tím menší bude váš zájem o četbu povrchních románků. Když si tuto knihu zamilujete, stane se z ní váš přítel a spolehlivý průvodce. (*Messages to Young People*, s. 273,274)

[147]

32. kapitola — Hudba

Umění zpěvu svatých písní se vyučovalo v prorockých školách. Nezněl tam ani povrchní valčík, ani lehkomyšlné písně, které oslavují člověka a odvádějí pozornost od Boha, nýbrž se tam zpívaly svaté písně, jež oslavovaly Stvořitele, vyvyšovaly jeho jméno a připomínaly jeho podivuhodné činy. Taková hudba sloužila svatým účelům, nasměrovala myšlenky k tomu, co je čisté a povznášející, a v srdci člověka probouzela úctu a vděčnost k Bohu. (*Fundamentals of Christian Education*, s. 97,98)

Hudba tvoří součást nebeských bohoslužeb a my bychom se měli snažit přiblížit se při zpěvu oslavných písní co nejvíce harmonii nebeského sboru. Cvičení hlasu je důležitý prvek výchovy, který bychom neměli zanedbávat. Zpěvem při bohoslužbě uctíváme Boha stejně jako modlitbou. Aby píseň správně vyzněla, musíme do ní vložit celé srdce. (*Patriarchs and Prophets*, s. 594)

Byl mi ukázán dokonalý nebeský řád a byla jsem uchválena tamější překrásnou hudbou. Když vidění pominulo, zněly mi naše zpěvy ponuře a disharmonicky. Viděla jsem skupinu andělů, rozestavených do čtverce, se zlatými harfami v rukou. Na konci každé harfy bylo zařízení, s jehož pomocí se harfa ladila a měnila se její tónina. Prsty andělů nepřejížděly po strunách nedbale, nýbrž se dotýkaly konkrétních strun. Jeden anděl je vedl. Vždy jako první na harfu udal tón a ostatní začali vyluzovat překrásnou nebeskou hudbu. Nelze ji popsat. Byla to nebeská, božská melodie, při níž se v tvářích andělů zrcadlil Ježíšův obraz, který byl nevýslovně krásný. (*Testimonies For The Church*, sv. 1, s. 146)

Bylo mi ukázáno, že mládež musí usilovat o vysoké hodnoty a udělat z Božího slova svého rádce a průvodce. Mladí lidé mají velkou zodpovědnost, kterou však berou na lehkou váhu. Místo aby pečovali o své posvěcení a duchovnost, poslouchají doma hudbu, která odvádí jejich mysl od pravdy. Povrchní písně a populární melodie zcela vyhovují jejich vkusu. Hře na hudební nástroje dávají přednost před modlitbou. Přestože správná hudba je pro člověka

velkým požehnáním, když se jí zneužije, může být velmi nebezpečná. Přináší vzrušení, ale nedodává sílu a odvahu, kterou křesťan zoufale potřebuje. Tu může načerpat jen u trůnu milosti, když v pokoře dozná své nedostatky a se slzami v očích požádá o sílu k boji s pokušením. Satan si mládež podmaňuje. Kéž bych je dokázala vysvobodit z jeho moci! Je to však velmi schopný podvodník, který je vábí do ztracení. (*Testimonies For The Church*, sv. 1, s. 496, 497)

[148]

33. kapitola — Kritika a její vliv

Křesťané si musí dát pozor na to, co říkají. Neměli by mezi přáteli roznášet nepříjemné zprávy, zvláště když vědí, že mezi nimi není vše v pořádku. Je bezcitné, když děláte narážky a snažíte se vyvolat dojem, že o případu daného člověka víte daleko víc než všichni ostatní. Takové narážky se donesou mnohem dál a nadělají více škody, než kdyby se o věcech hovořilo otevřeně a nezkresleně. Kolik škody už Kristova církev takovým jednáním utrpěla! Rozporuplné a neopatrné jednání jejích členů ji velmi oslabilo. Jedni na druhé prozradili důvěrné věci a přitom neměli ochotu své jednání napravit. Konverzace o nevhodných tématech může napáchat velké škody.

Přestože bychom měli hovořit jen o duchovních a božských věcech, ve skutečnosti je tomu přesně naopak. Kdybychom se při setkání s křesťanskými přáteli zaměřili na zdokonalování své mysli a srdce, ničeho bychom později nemuseli litovat a mohli bychom na společné rozhovory vzpomínat s uspokojením. Jestliže však spolu hovoříme jen o povrchních věcech a neustále pomlouváme druhé, naše společná setkání jsou zdrojem zla a náš vliv má příchut' smrti. (*Testimonies For The Church*, sv. 2, s. 186)

Pomluvy

Posloucháme-li, jak někdo pomlouvá našeho bratra, svým pasivním postojem jeho pomluvu přijímáme. Žalmista se ptá: „Hospodine, kdo smí přebývat v tvém stanu, kdo smí bydlet na tvé svaté hoře?“ A ihned si odpovídá: „Ten, kdo žije bezúhonně, ten, kdo jedná spravedlivě, ten, kdo ze srdce zastává pravdu, nemá pomlouvačný jazyk, druhému nedělá nic zlého, na svého druha nekydá hanu, pohrdá tím, kdo je hoden zavržení, váží si těch, kdo si váží Hospodina, nemění nic, co odpřisáhl, byť i ke své škodě, nepůjčuje na lichvářský úrok, nedá se podplatit proti nevinnému.“ *Žalm 15,1-5.*

Kolika pomlouvám bychom zabránili, kdybychom měli na paměti, že ten, kdo nás upozorňuje na chyby druhých, je schopen zrovna tak vyprávět i o našich chybách. O všech lidech, zejména o svých bratrech, bychom měli smýšlet jen dobře, pakliže nás svým jednáním sami nepřesvědčí o opaku. Neměli bychom zbrkle přijímat negativní informace o jiných. Často jsou plodem závisti, nedorozumění, přehánění nebo zamlčování důležitých informací. Jakmile dáme prostor žárlivosti a nedůvěře, rozletí se do širokého okolí jako chmýří pampelišky.

Pokud váš bratr sešel na scestí, měli byste o něj projevit opravdový zájem. Navštivte jej, buďte k němu laskaví, modlete se s ním i za něj a neustále mějte na paměti, jakou nevyčíslitelnou cenu za jeho záchranu Kristus zaplatil. Tímto způsobem jej můžete zachránit před zatracením a přikrýt velké množství hříchů. [149]

Jedno falešné slovo, pohled či dokonce tón hlasu může jako otrávený šíp proniknout do srdce a zanechat po sobě nezhojitelnou ránu. V hlavě člověka, skrze nějž chtěl Bůh vykonat mnoho dobrého, se zrodí pochybnost, která poškodí jeho dobrý vliv a sníží jeho použitelnost. U některých živočišných druhů se setkáváme s tím, že když se některé zvíře vážně poraní a upadne, ostatní se na ně okamžitě vrhnou a rozsápají je. Stejně krutě se chovají i někteří takzvaní křesťané. S farizejským nadšením jsou ochotni kamenovat své bližní, kteří jsou často méně hříšní než oni. Upozorňují na jejich chyby a poklesky, protože chtějí od sebe odpoutat pozornost nebo poukázat na svou horlivost pro Boha a církve. (*Testimonies For The Church*, sv. 5, s. 59)

Čas, který člověk tráví kritizováním druhých, by měl raději věnovat modlitbě. Kdyby ti, kdo rádi upozorňují na chyby, znali životní okolnosti lidí, jež kritizují, často by na ně změnili názor. Bylo by mnohem lepší, kdyby každý z nás místo kritizování a odsuzování říkal: „Musím pracovat na svém spasení. Pokud opravdu spolupracuji s tím, kdo touží spasit mou duši, musím se přísně hlídat. Musím ze svého života odstranit všechno zlo. Musím se stát novým stvořením v Kristu. Musím překonat každý svůj nedostatek. Pak budu moci druhé, místo abych je srážel, posílit povzbuzujícími slovy.“ (*Testimonies For The Church*, sv. 8, s. 83,84)

Vliv negativního myšlení

Neměli bychom připustit, aby nám zklamání vyleptalo do duše díru a učinilo z nás nedůtklivé a nepříjemné lidi. Pokud nechceme být Bohu pro ostudu, musíme se vyhýbat hádkám, zlým myšlenkám a pomluvám. Bratři, uděláte-li ve svém srdci prostor pro závist a podezíravost, Duch svatý s vámi nebude moci přebývat. Usilujte o dokonalost v Kristu. Pracujte pro něj. Snažte se, abyste jej zjevovali každou myšlenkou, slovem a činem. Každý den se nechte pokřtít láskou, jež v době apoštolů sjednotila všechny křesťany. Tato láska přinese vašemu tělu, mysli i duši zdraví. Usilujte o to, aby vás obklopovalo ovzduší, které bude pro váš duševní život posilou. Rozvíjejte svou víru, naději, odvalu a lásku. Ať ve vašem srdci zavládne pokoj Boží. (*Testimonies For The Church*, sv. 8, s. 191)

Závist není pouhá lidská slabost, nýbrž je to charakterová vada, která dokáže znehodnotit všechny schopnosti. Poprvé se objevila u satana. Chtěl v nebi získat nejvýznačnější postavení, a když zjistil, že moc ani slávu, po nichž toužil, nezíská, vzbouřil se proti Boží vládě. Záviděl našim prarodičům, a proto je svedl do hříchu a zničil je i celé lidstvo.

Závistivý člověk nedokáže u druhých vidět jejich kladné stránky a pozitivní jednání. Dokáže je jen očerňovat a hanět. Lidé často vyznávají a odpouštějí chyby druhých, ale od závistivce nic takového není možné očekávat. Závistivý člověk by ani za nic nepřipustil, že by druzí mohli být lepší než on. Jeho pýcha nesnese žádné ústupky. Když se pokusíte závistivce usvědčit z jeho hříchu, obvykle ještě více zahořkne a stane se nevléčitelným.

[150] Závistivý člověk všude otravuje ovzduší. Ničí přátelství a vede lidi k nenávisti a vzpouře vůči Bohu a člověku. Usiluje o to, aby si o něm všichni mysleli, že je nejlepší a největší. Dokonalosti však nedosahuje sebezapíráním a vytrvalostí, nýbrž tím, že snižuje úsilí druhých.

Jazyk, který si libuje ve špatnostech, upovídaný jazyk, jenž říká: Vypravuj, já to předám dál, je podle Jakuba pekelným ohněm. Na všechny strany z něj vyletují ohnivé jiskry. Pomlouváči je jedno, že ničí pověst druhých. Svě dílo zkázy nepřeruší, třebaže ví, že zničí naději i odvahu těch, kteří už nyní klesají pod svými břemeny. Jeho jediným cílem je uspokojit svou touhu po senzaci. Dokonce i někteří

křesťané zavírají oči před vším, co je čisté, čestné, vznešené a krásné, a všímají si jen toho, co je špatné, problematické a nepříjemné, a předkládají to světu. (*Testimonies For The Church*, sv. 5, s. 56,57)

Žárlivost a hledání chyb

S bolestí v srdci musím říct, že v církvi je mnoho těch, kdo neovládají svůj jazyk. Živí se zlem. Jejich jazyk je lstivý a vmlouvavý. Ze sborů se ozývá breptání, nemístné tlachání a klevetění. Některé lidi vede k takovému jednání zvědavost, jiné žárlivost a další nenávisť vůči těm, které Bůh posílá, aby je napomenuli. Všechny tyto pohnutky lidí ovládají. Někteří je skrývají, ale jiní bez uzardění veřejně rozhlašují vše, co vědí a co je vede k nenávisti vůči druhým.

Viděla jsem, že duch křivého svědectví, který z dobra dělá zlo a z nevinosti hřích, nyní působí. Satan nad stavem Božího lidu jásá. Mnozí zanedbávají svůj vlastní duchovní stav, ale dychtivě upozorňují na chyby druhých a odsuzují je. Všichni máme nějaké nedostatky, a proto není těžké na každém z nás najít něco, co lze zneužít v náš neprospěch. „Právě teď“, říkají tito samozvaní soudci, „jsme objevili nezvratné důkazy. Použijeme je k odsouzení druhých a nedáme jim příležitost, aby se očistili.“ Když se naskytne vhodná příležitost, vytáhnou svá obvinění a zahájí dílo zkázy.

Lidé s přirozeně barvitou fantazií jsou při prosazování svých názorů v nebezpečí, že obelžou sami sebe i druhé. Používají výroky jiných a vůbec neuvažují o tom, že tato slova mohou být unáhlená a nemusejí odrážet skutečné pohnutky toho, kdo je vyslovil. Tyto nevážené poznámky, které jsou často naprosto bezvýznamné, dokáže satan patřičně nafouknout a rozšířit mezi lidmi, až se z komára stane velbloud.

Myslíte, že to je projev křesťanské lásky, když člověk sbírá různé klepy, vynáší na světlo všechno, co by mohlo pošpinit pověst druhých, a raduje se, když tyto informace může využít k tomu, aby někomu ublížil? Satan jásá, podaří-li se mu pomluvit či ranit Kristova následovníka. On je „žalobce bratří“ (viz *Zjevení 12,10*). Máme mu s tím snad ještě pomáhat?

Bůh ve své vševědoucnosti zná chyby a vášně všech lidí, a přesto je k našim nedostatkům a slabostem shovívavý. Chce, abychom jako jeho děti byli stejně citliví a soucitní jako on. Praví křesťané si

nelibují v poukazování na chyby a nedostatky druhých. Odvracejí se od pohoršujících a ohavných věcí a svou mysl zaměřují na to, co je přitažlivé a příjemné. Křesťanovi působí projevy nespokojenosti, kritická slova a odsuzování neuvěřitelnou bolest. (*Testimonies For The Church*, sv. 5, s. 94-96)

Důsledky kritiky církevních představitelů

Pomlouvání a roznášení drbů je jedním ze satanových nástrojů, jímž zasévá neshody a sváry, ničí přátelství a oslabuje víru mnohých v pravost našeho poslání. Bratři a sestry velmi rádi hovoří o chybách a nedostacích druhých, zejména těch, kteří je odhodlaně ve jménu Božím napomínají.

Děti kverulantů těmto slovům pozorně naslouchají a začínají být nespokojené. Rodiče tak nevědomky uzavírají přístupové cesty k jejich srdcím. Bůh je tím zneuctěn. Ježíš říká: „Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“ *Matouš 25,40*. Z toho vyplývá, že ti, kdo pomlouvají Kristovy služebníky, ve skutečnosti znevažují samotného Ježíše.

Ti, kdo by měli podporovat Boží služebníky, o nich často hovoří neuctivě a někdy jimi dokonce pohrdají. Děti tyto neuctivé komentáře týkající se služebníků, jež přinášejí varovná poselství, velmi dobře vnímají. Dobře chápou opovrhlivé poznámky a odsuzující slova a svaté a věčné věci jim začínají připadat stejně bezvýznamné jako každodenní záležitosti. Co tito rodiče sledují, když už od malíčka ze svých dětí dělají bezvěrce? Učí své děti neúctě a odboji proti nebeskému napomínání hříchů.

Tam, kde se takové zlo děje, dochází k duchovnímu úpadku. Rodiče, které zaslepil nepřítel, následně nechápou, jak je možné, že jejich děti nedůvěřují biblickým pravdám a mají sklon k pochybnostem. Diví se, proč mravní a náboženská naučení přijímají neochotně a obtížně. Kdyby duchovně prozřeli, ihned by jim bylo jasné, že tento žalostný stav je důsledkem jejich vlastního vlivu, že je to plod jejich pýchy a nevíry. Je to jeden z důvodů, proč v mnoha křesťanských rodinách vyrůstají nevěřící děti.

Mnozí s oblibou upozorňují na chyby, ať skutečné nebo domnělé, těch, jimž byla svěřena velká odpovědnost za vedení církevních institucí. Přehlížejí dobro, které vykonali, a výhody, jež přinesla jejich

tvrdá práce a zápal pro věc, a zaměřují se na viditelné chyby, na věci, které se staly a nelze je vzít zpět. Rádi říkají, že kdyby se to udělalo jinak, podařilo by se dosáhnout lepších výsledků. Kdyby však danou věc měli vykonat oni, s největší pravděpodobností by za daných nepříznivých okolností úkol odmítli splnit nebo by jednali mnohem méně rozvážně než ti, kdo se nechali vést Boží prozřetelností.

Tito samozvaní řečníci se upínají na nepříjemné stránky Božího díla jako lišejník na drsné stěny skal. Protože neustále přemýšlejí jen o poklescích a chybách jiných, jsou duchovně zaostalí. Nedokážou vnímat dobré a ušlechtilé činy, nesobecké úsilí, opravdové hrdinství a sebeobětování. Nezušlechtí ují se, ztrácejí naději a jejich duchovní život upadá. Nepěstují lásku, jíž by se měl vyznačovat každý opravdový křesťan. Jsou na tom čím dál hůř a jejich předsudky a názory jsou omezenější a omezenější. Vyznačují se malostí a obklopuje je atmosféra, která ničí pokoj a štěstí. (*Testimonies For The Church, sv. 4, s. 195,196*)

Každá instituce se bude potýkat s těžkostmi. Bůh dopouští zkoušky, aby prověřil srdce Božích služebníků. Když na nás dolehne neštěstí, vyjde najevo, jak silná je naše víra v Boha a jeho dílo. V takových chvílích bychom věci neměli vnímat v tom nejhorším světle a davit prostor pochybnostem a nevěře. Nekritizujme ty, kdo nesou velkou zodpovědnost. Nevyprávějme si doma o nedostacích Kristových následovníků. Rodiče, kteří rádi kritizují, nepředkládají svým dětem to, co jim pomůže dosáhnout spasení. Jejich slova podkopávají víru a důvěru, a to nejen dětí, ale i dospělých. (*Testimonies For The Church, sv. 7, s. 183*)

Vedoucí našich institucí musí udržovat řád a moudře vést mladé lidi, které mají na starosti, což je velmi obtížné. Členové církve jim s plněním tohoto úkolu mohou pomáhat. Nejsou-li mladí lidé ochotní podřídit se řádu instituce nebo mají-li sklon prosadit si svou, ačkoli je to v rozporu s vůlí jejich nadřízených, rodiče by se jich neměli slepě zastávat a podporovat je.

Je mnohem lepší, aby vaše děti trpěly či dokonce zemřely, než aby se naučily zlehčovat zásady, které tvoří základ oddanosti pravdě, bližním a Bohu. (*Testimonies For The Church, sv. 7, s. 185,186*)

Sebekritika

Kdyby křesťané využili své pozorovací schopnosti k tomu, aby místo nedostatků druhých hledali nedostatky vlastní, byla by církev mnohem zdravější. Bůh se s radostí dívá na opravdové, upřímné a čestné následovníky. Andělé pro ně připravují koruny, z nichž bude vyzařovat světlo vycházející od Božího trůnu.

Bůh zkouší a zdokonaluje svůj lid. K vlastním chybám buďte kritičtí a přísní, ale k ostatním přistupujte s úctou a soucitem. Každý den se ptejte: Je se mnou všechno v pořádku? Nejednám úskočně? Proste Boha, aby vás zbavil všech nedostatků. V sázce je váš věčný život. Zatímco se mnozí ženou za uznáním a ziskem, vy, bratři a sestry, usilujte o ujistění, že vás Bůh miluje. Volejte: „Kdo mi pomůže, abych se nezpronevěřil svému povolání a vyvolení?“

Satan pozorně zkoumá vrozené hříchy lidí a následně je svádí a chytá do pastí. Přestože nás vystavuje silnému pokušení, můžeme nad ním zvítězit, když budeme mužně bojovat s Kristem po boku. Všichni jsme v nebezpečí. Pokud jsme ale pokorní a modlíme se, vyjdeme z výhně zkoušek ušlechtlejší než zlato. Jestliže jsme však lehkovážní a nemodlíme se, budeme jako zvučící kov a znějící zvon.

[153] (*Testimonies For The Church*, sv. 5, s. 96-98)

34. kapitola — Jak se oblékat

Svým oblečením, stejně jako vším ostatním, máme oslavovat svého Stvořitele. Bůh si přeje, aby náš oděv byl nejen čistý a zdravotně nezávadný, ale i slušný a elegantní.

O svůj vzhled bychom měli pečovat co nejlépe. Bůh popsal každý detail oblečení těch, kteří před jeho tváří sloužili ve svatyni. Tím nám ukázal, že mu záleží na tom, co si jeho služebníci oblékají. V Bibli je dopodrobna popsán Áronův šat, protože každá jeho část měla zvláštní symbolický význam. Zrovna tak by i oblečení Kristových následovníků mělo

o něčem vypovídat. Jsme jeho zástupci ve všech oblastech života. Náš zevnějšek by měl být upravený, čistý a slušný.

Z přírody poznáváme, čeho si Kristus nejvíce cení: prosté krásy, jednoduchosti, čistoty, umírněnosti. Pokud náš oděv má tyto vlastnosti, je mu příjemný. (*Child Guidance*, s. 413)

Styl oblékání

Styl oblékání něco vypovídá o charakteru člověka. Skromná, zbožná žena se obléká střídmě. Má-li vytříbený vkus a kultivovanou mysl, vybírá si jednoduché a slušivé oblečení. Nenápadně a neokázale oblečená žena svým zevnějškem ukazuje, že její pravou ozdobou je její charakter. Střídmý oděv je okouzlující a půvabný, je stejně krásný jako luční kvítí.

Prosím, aby věřící věrně a obezřetně následovali Boha. Módními trendy by se měli řídit jen v případě, jsou-li v souladu se zdravotními zásadami. Sestry by se měly oblékat střídmě a neměly by připustit, aby se móda stala jedinou jejich starostí. Jejich oblečení by mělo být ušito z kvalitního, trvanlivého materiálu, který se v daný čas obvykle nosí, a mělo by být střídme. Měly by se odívat do skromných šatů a jejich obličej by měl zdobit cudný a vyrovnaný výraz. Jejich zevnějšek by měl odrážet Boží milost.

Pokud se ve světě začne nosit střídme, pohodlné a zdravotně nezávadné oblečení, které je v souladu s Biblií, můžeme jej začít nosit i my, aniž bychom se museli strachovat, že to nějak ovlivní náš vztah k Bohu nebo ke světu. Křesťané by měli následovat Krista a usilovat

o to, aby jejich oblečení bylo v souladu s Božím slovem. Měli by se vyhýbat extrémům. V pokoře by měli jít po přímé cestě; neměli by usilovat o obdiv a bát se kritiky, a vždycky by měli tíhnout k dobru.

Neplýtvajte časem tím, že se budete snažit sledovat všechny bláznivé módní trendy. Oblékejte se elegantně a slušně. Nikdy nedopustíte, abyste se kvůli svému oblečení stali středem pozornosti. Neměli byste být ani příliš nastrojení, ani zanedbaní a neupravení. Chovejte se vždy tak, jako byste věděli, že na vás nebešťané i Bůh upírají svůj zrak. (**Child Guidance**, s. 413-415)

Biblické rady

Ježíš si všiml, že se lidé starají o oblečení, a napomenul je. „A o oděv proč si děláte starosti? Podívejte se na polní lilie, jak rostou: nepracují, nepředou — a pravím vám, že ani Šalomoun v celé své nádheře nebyl tak oděn, jako jedna z nich. Jestliže tedy Bůh tak obléká polní trávu, která tu dnes je a zítra bude hozena do pece, neobleče tím spíše vás, malověrní?“ **Matouš 6,28-30**. Pýcha a výstřednost v oblékání je hříchem, ke kterému mají sklon zejména ženy; proto se toto nařízení týká v první řadě jich. V porovnání s Kristovou krásou a pokorou se všechno zlato, perly a drahý oděv zdají být naprosto bezcenné.

Byla jsem upozorněna na několik biblických textů. Anděl mi řekl: „Boží lid by si je měl vzít k srdci!“ **2. Timoteovi 2,9,10**: „Rovněž ženy ať se oblékají slušně a zdobí se prostě a střízlivě, ne účesy a zlatem, perlami nebo drahými šaty, nýbrž dobrými skutky, jak se sluší na ženy, které se rozhodly pro zbožný život.“

1. Petrův 3-5: „Pro vás se nehodí vnější ozdoba — splétat si vlasy, ověšovat se zlatem, střídat oděvy — nýbrž to, co je skryto v srdci a co je nepomíjitelné: tichý a pokojný duch; to je před Bohem převzácné. Tak se kdysi zdobily svaté ženy, které doufaly v Boha.“

Mnohým tyto příkazy připadají příliš staromódní na to, aby se jimi zabývali. Ten však, kdo je svým učedníkům dal, moc dobře věděl, jaké nebezpečí představuje láska k oblečení, a poslal nám varovné poselství. Jsme dostatečně moudří na to, abychom je poslechli?

Opravdoví následovníci Krista nebudou k oblékání přistupovat lehkovážně, ale budou se z celého srdce snažit řídit tímto příkazem, který jsme dostali od Pána. (*Child Guidance*, s. 415,416)

Sebezapření v oblékání patří k našim křesťanským povinnostem. Naše víra by nás měla vést k tomu, abychom se oblékali prostě, neokázale a nepoužívali žádné šperky ani ozdoby. (*Testimonies For The Church*, sv. 3, s. 366)

Mnozí se potřebují poučit, jak se mají oblékat do sobotního shromáždění. Do Boží přítomnosti by neměli přicházet v oblečení, které nosí celý týden. Všichni by měli mít zvláštní šaty, které budou nosit jen do sobotního shromáždění v Božím domě. Přestože bychom se neměli zajímat

o světskou módu, neměli bychom ani svůj zevnějšek zanedbávat. Měli bychom být čisti a upravení, ale neměli bychom se ozdobovat. Boží děti mají být čisté nejen uvnitř, ale i vně. (*Testimonies For The Church*, sv. 6, s. 355)

Zvláště ženy kazatelů by si měly dát pozor, aby se v oblasti oblékání nevzdálily od biblického učení. Mnozí biblické nauky považují za zastaralé. Ten však, kdo je svým učedníkům dal, moc dobře věděl, jaké nebezpečí představuje láska k oblečení, a upozornil nás na ně. Jsme ochotní vzít si jeho slova k srdci a jednat moudře? Lidé se oblékají čím dál výstředněji. A to ještě není konec. Móda se neustále mění a naše sestry s ní drží krok bez ohledu na to, kolik je to stojí času a peněz. Za oblečení utrácejí vysoké částky a vůbec si neuvědomují, že by tyto peníze měly vrátit tomu, kdo jim je dal. (*Testimonies For The Church*, sv. 4, s. 630,631)

Vliv oblékání

Láska k oblékání ohrožuje mravy a je příčinou toho, že se ženy stávají opakem pravých křesťanek, které se vyznačují skromností a střídmostí. Oslňující, výstřední oblečení velmi často v srdci člověka probouzí hříšné touhy a dráždí přízemní vášně. Bůh dobře ví, že

láska k oblékání a pýcha křiví charakter a že drahé šaty ničí touhu po dobru. (*Testimonies For The Church, sv. 4, s. 645*)

Mladým sestrám doporučuji, aby se oblékaly prostě, jednoduše a neokázale. Střídmé oblečení je nejlepším prostředkem, jak nechat vyniknout svou svatost. Ukazujete tím, že jste poznaly hodnotu věčných věcí, a proto pro vás pozemské hodnoty nemají takový význam. (*Testimonies For The Church, sv. 3, s. 376*)

Mnoho věřících se obléká jako lidé ze světa, protože si myslí, že tak na ně budou mít větší vliv. To se však mýlí. Pokud na ně chtějí mít spásný vliv, ať žijí podle svého vyznání. Ať svou víru osvědčují spravedlivými skutky a jasně rozlišují mezi tím, co patří světu a co Kristu. Ať svými slovy, oblečením a činy vydávají svědectví o Bohu. Lidé v jejich okolí budou zasaženi jejich svatým vlivem a dokonce i nevěřící poznají, že jsou ve spojení s Ježíšem. Pokud kdokoli chce svým vlivem působit ve prospěch pravdy, ať žije podle svého vyznání a napodobuje pokorný Vzor. (*Testimonies For The Church, sv. 4, s. 633,634*)

Sestry, vyhýbejte se všem projevům zla. V této hektické době plné zkaženosti jste v bezpečí jedině tehdy, budete-li neustále bdělé. Ctnost a skromnost nejsou populární. Snažně vás, Kristovy následovnice, prosím, abyste se pevně držely svého vyznání a ochraňovaly vzácný, nedocenitelný drahokam skromnosti. Je to záruka vašich ctností.

Díky cudnému oblečení a pokornému vystupování bude mladou ženu obklopotvat svaté ovzduší, které ji jako štít ochrání proti tisícům nástrah. (*Child Guidance, s. 417*)

Vnímavá žena pozná, že jednoduché oblečení je pro ni velmi praktické.

Oblékejte se tak, jak se křesťané mají oblékat: jednoduše a prostě. Vaší ozdobou ať jsou dobré skutky.

Mnoho lidí, kteří se snaží držet krok s módními trendy, ztrácí smysl pro přirozenou krásu a jsou okouzleni povrchními, vyumělkovanými věcmi. Obětují čas i peníze, rozumové schopnosti a pravou duchovní sílu a své já podřizují požadavkům módy.

Drahá mládeži, váš sklon oblékat se podle poslední módy, nosit řetízky a zdobit se zlatem, vaše záliba v pozlátku, to vše nepřitáhne druhé k víře a pravdě, jež vyznáváte. Vnímaví lidé vědí, že důraz

---

na vnější krásu je projevem povrchnosti a pyšného srdce. (*Child Guidance*, s. 417)

Je jeden oděv, o nějž mohou děti a mládež bez obav usilovat. Je jím spravedlnost svatých. Kdyby o něj usilovali stejně vytrvale a zarputile, jako usilují o to, aby se svým zevnějškem co nejvíce podobali světu, brzy by byli oděni do Kristovy spravedlnosti a jejich jména by nebyla vymazána z knihy života. Matky, děti i mládež se musí modlit: „Stvoř mi, Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha.“ *Žalm 51,12*. Čisté srdce a pevný duch jsou hodnotnější než zlato. Jsou důležité nejen pro tento život, ale především pro život věčný. Jedině ti, kdo mají čisté srdce, spatří Boha. (*Child Guidance*, s. 417,418)

[156]

35. kapitola — Výzva mládeži

Drazí mladí přátelé, co zasejete, to také budete sklízet. Nyní je čas setby. Jaká bude sklizeň? Co zaséváte? Každé vyřčené slovo, každý vykonaný skutek je semínko, z něž vyrostе dobré, nebo špatné ovoce, které rozsévači přinese radost, nebo žal. Co člověk zaseje, to sklídí. Bůh vám dal velké světlo a mnoho výhod. Když jste obdrželi světlo a seznámili se s nebezpečím, jež vám hrozí, máte velikou zodpovědnost. To, jak se světlem naložíte, vám buď přinese štěstí, nebo zármutek. Máte osud ve svých rukách.

Svým vlivem obracíte mysl a charakter druhých buď k dobru, nebo ke zlu. A to, jakým vlivem na druhé působíte, je zapsáno v nebeských knihách. Provází vás anděl, který zaznamenává vaše slova a činy. Uvědomujete si každé ráno, že jste bezmocní a že zoufale potřebujete Boží sílu? A oznamujete pokorně své potřeby nebeskému Otci? Jestliže tomu tak je, andělé vaše modlitby přijímají a ve chvíli, kdy byste se mohli neúmyslně dopustit něčeho zlého nebo druhé svým vlivem svést na scestí, při vás stojí, ukazují vám lepší cestu, vybírají pro vás vhodná slova a ovlivňují vaše jednání.

Pokud se však necítíte být v ohrožení a neprosíte o pomoc a sílu, určitě sejdete z cesty. V nebeských knihách bude záznam o tom, že jste zanedbali své povinnosti, a v soudný den budete označeni jako nevyhovující.

Jsou mezi vámi ti, jimž se ve věcech víry dostalo náležitého vzdělání, a také jedinci, které lidé tak dlouho hýčkali, lichotili jim a oslavovali je, až přestali být použitelní v praktickém životě. Mluvím o konkrétních osobách, které znám. Jejich charakter je natolik zdeformovaný tolerancí, lichotkami a leností, že se k ničemu nehodí. Nejsou-li použitelní nyní, jakou mají naději na uplatnění tam, kde je vše čisté a svaté a kde všichni mají dokonalý charakter? Modlila jsem se za ně, dokonce jsem s nimi osobně mluvila. Všimla jsem si, že jsou svým vlivem schopní v druhých podpořit marnivost, lásku k oblečení a nezájem

o věčnost. Mají jedinou naději: musí se zamyslet nad svým životem, ponížít své pyšné, marnivé srdce před Bohem, vyznat své hříchy a obrátit se. (*Testimonies For The Church*, sv. 3, s. 363,364)

Zájem o duchovní věci

Mladí lidé jsou v bezpečí jedině tehdy, pokud se modlí a jsou obezřetní. Neměli by si namlouvat, že mohou být křesťany i bez toho. Satan svá pokušení skrývá a odívá je světlem, stejně jako to dělal na poušti, když pokoušel Ježíše. Tehdy se přestrojil za jednoho z nebeských andělů. Nepřítel spasení k nám přichází jako nebeský posel. Proto nám apoštol radí, abychom v zájmu vlastní bezpečnosti byli rozvážní a bdělí. Ti, kteří jsou bezstarostní a lehkomyšní, neustále podléhají pokušením, místo aby nad nimi po vzoru Krista vítězili. (*Testimonies For The Church*, sv. 3, s. 374)

[157]

Mnozí tvrdí, že jsou na Boží straně, ale není to pravda. Vše, co dělají, je dokladem toho, že patří satanu. Podle čeho poznáme, na čí straně jsme? Kdo ovládá naše srdce? Komu patří naše myšlenky? S kým rádi hovoříme? Komu patří naše nejvroucnější city a nejlepší energie? Pokud jsme na Boží straně, neustále o něm přemýšlíme. Nepřátelíme se se světem a vše, co máme, jsme posvětili a odevzdali jemu. Toužíme se mu podobat, mít jeho Ducha, plnit jeho vůli a neustále mu působit radost.

Správná výchova by nám měla pomáhat co nejlépe využít své schopnosti a dosáhnout uspokojujivých výsledků. Jak to, že se vírou zabýváme tak málo, zatímco světu dáváme to nejlepší, co v nás je? Je to dáno tím, že svět nás zcela pohlcuje. Naučili jsme se veškerou svou tělesnou i duševní sílu zapojit do řešení světských záležitostí a naše mysl se od nich neumí odpoutat. Proto je pro křesťany náboženský život obtížný, zatímco ten světský jednoduchý. Své schopnosti umíme nejlépe využít ve prospěch světa. V náboženské oblasti sice souhlasíme s pravdou, ale nedokážeme podle ní žít.

Prohlubování náboženských vědomostí a pěstování zbožnosti nebývá součástí výchovy. Na tyto věci bychom se však měli cele zaměřit. My a naše děti si musíme vytvořit správné návyky a naučit se správně jednat. Za určitých okolností jsme sice schopní jednat správně, ale zbožné uvažování pro nás není přirozené.

Musíme svou mysl vést k tomu, aby milovala vše, co je čisté. Je třeba, abychom v sobě rozvíjeli lásku k duchovním věcem; ano, je to velmi důležité, chceme-li růst v milosti a v poznání pravdy. Touha po zbožnosti a svatosti je žádoucí, ale pokud zůstane jen u ní, nic nám neprospěje. Dobré záměry jsou správné, ale jsou k ničemu, pokud nevedou k dobrým výsledkům. Mnozí budou zatraceni, přestože budou toužit stát se křesťany. Jelikož nevyvinuli žádné úsilí, budou zvaženi na vahách a shledáni lehkými. Je třeba svou víru využít správným způsobem. Opakujte si: Stanu se opravdovým křesťanem. Poznám délku i šířku, výšku i hloubku dokonalé lásky. Připomínejte si Ježíšova slova: „Blaze těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.“ **Matouš 5,6**. Bohatou odměnu slibuje Ježíš těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti. (*Testimonies For The Church*, sv. 2, s. 262-266)

Péče o duchovnost

Čistá láska vaši duši připraví na dosažení vyšších cílů a prohloubí poznání svatých věcí, takže nebudete toužit po ničem menším než po dokonalosti. Mnoho křesťanů nemá ponětí, jakou duchovní sílu by mohli obdržet, kdyby o ni usilovali se stejným zápalem a vytrvalostí, s jakými usilují o dosažení nicotných, pomíjivých věcí tohoto života. Celé zástupy křesťanů se spokojují s nízkou duchovní úrovní. Vůbec se nesnaží hledat v první řadě nebeské království a usilovat o Boží spravedlnost. Jelikož je jim zbožnost vzdálená, vůbec ji nechápou.

[158] Nemají s Kristem vlastní zkušenost.

Kdyby muži a ženy, kteří jsou v duchovních věcech velmi povrchní, byli přeneseni do nebe a jen na chvíli se stali svědky svaté dokonalosti, která tam vládne — každá duše je tam naplněná láskou, každá tvář září radostí, podmanivé melodie stoupají vzhůru k oslavě Boha a Beránka; tvář toho, který sedí na trůnu, a tvář Beránka svým jasem ozařují všechny svaté —, kdyby mohli na vlastní kůži poznat, že je možné prožívat ještě větší radost, protože čím více radosti přijímají, tím lépe chápou podstatu věčné radosti, mohli by se takoví lidé připojit k nebeskému zástupu, přidat se k jeho zpěvu a snést Boží a Beránkovu čistotu a úchvatnou slávu? Nikoli! Doba milosti jim byla prodloužena o celé roky, aby se mohli naučit jazyku nebes a mít účast na božské přirozenosti a uniknout zhoubě, do níž svět

žene jeho zvrácená touha (viz 2. Petrův 1,4). Oni však měli své vlastní zájmy, jimiž se zabývali a plýtvali kvůli nim svou energií. Nedokázali se cele zapojit do služby Bohu a udělat z ní svůj hlavní zájem. Dali světské zájmy na první místo, vyplývali na ně velkou část svých sil a mysleli si, že se Bůh spokojí s tím, co jim zbylo. Mohou tito lidé být proměněni poté, co zazní slova: „kdo křivdí, ať křivdí dál, kdo je pošpiněn, ať zůstane ve špíně — kdo je spravedlivý, ať zůstane spravedlivý, kdo je svatý, ať setrvá ve svatosti“ **Zjevení 22,11**. Taková doba se blíží.

Proměněni mohou být pouze ti, kdo našli zalíbení v duchovních věcech, protože jen oni jsou připraveni spatřit čistotu a neskutečnou slávu nebes. I kdybyste byli vynikajícími umělci, vědci, hudebníky nebo spisovateli, jejichž schopností si lidé vysoce cení, vaše kvality s přípravou na vstup do nebe nijak nesouvisí. Co je třeba udělat, abyste se mohli postavit před Boží tribunál? (**Testimonies For The Church, sv. 2, s. 266,267**)

Nenechte se oklamat. Ke vstupu do nebe je třeba, abyste byli svatí. Jedině díky upřímné, praktické zbožnosti získáte čistý, vznešený charakter a budete moci předstoupit před Boha, který přebývá v nepřístupném světle. Pokud nebeský charakter nezískáte na zemi, nezískáte jej nikdy. Proto začněte hned. Nenalhávejte si, že jednou přijde doba, kdy budete moci vyvinout mnohem větší úsilí. Každý promarněný den vás vzdaluje od Boha. Připravujte se na věčnost s takovým zápalem, jaký jste dosud nikdy neprojeví. Učte se milovat Bibli, najděte zalíbení v modlitebních shromážděních, chvílích rozjímání a především v okamžicích, kdy je vaše duše ve spojení s Bohem. Chcete-li se zástupy svatých přebývat v nebeských příbytích, musíte začít nebesky smýšlet. (**Testimonies For The Church, sv. 2, s. 267,268**)

Hledejte Boží lásku

Vzpomínám na věrného Abrahama, který uposlechl příkazu, jenž dostal v nočním vidění v Beer-šebě, a vydal se s Izákem na cestu. V dále před ním k nebi čněla hora, na jejímž vrcholu měl na základě Hospodinova nařízení svého syna obětovat.

Když Abraham Izáka svazoval, třásly se mu ruce a srdce se plnilo lítostí. Jeho syn se nebránil, protože svému otci důvěřoval. Jakmile

však bylo všechno připravené, jakmile byla otcova víra a synova poslušnost podrobena zkoušce, Boží anděl zastavil Abrahamovu ruku, která se chystala Izáka zabít, a řekl mu: „Právě teď jsem poznal, že jsi bohobojný, neboť jsi mi neodepřel svého jediného syna.“ **1. Mojžíšova 22,12.**

Tento Abrahamův projev víry je zaznamenán pro naše poučení. Dospělí se z něj dozvídají, že je důležité uposlechnout všechny Boží příkazy, i kdyby to mělo ohrozit je a jejich blízké, a děti zjišťují, že se musejí bezvýhradně podřídit svým rodičům a Bohu. Příběh o Abrahamově poslušnosti nám ukazuje, že nic není tak drahocenné, abychom se toho kvůli Bohu nemohli vzdát.

Bůh dopustil, aby jeho Syn žil v ponížení, sebezapření, chudobě, musel tvrdě pracovat, čelit nenávisti a zemřít potupnou a bolestivou smrtí na kříži. V jeho případě se neobjevil žádný anděl, který by řekl: „To stačí. Není třeba, abys umíral.“ Zástupy andělů do posledníchvíle čekaly, že stejně jako v Izákově případě Bůh zabrání jeho potupné smrti. Žádného z nich však nevyslal, aby jeho Synu doručil vysvobozující vzkaz. Ponížení zahájené v soudní síni pokračovalo na cestě na Golgotu. Lidé se mu vysmívali, provokovali jej a plivali na něj. Musel snášet posměšky, urážky a nadávky těch, kteří jej nenáviděli, tak dlouho, dokud na kříži nesklonil hlavu a nezemřel.

Tím, že Bůh dovolil, aby jeho Syn prošel strašlivým utrpením, nám dal největší důkaz

o své lásce. A jelikož je tento dar Boží lásky nekonečný, přeje si, aby i naše důvěra v něj, naše poslušnost a láska byly nekonečné. Chce, abychom mu odevzdali vše, co máme. Abychom se mu beze zbytku podřídili a nic za to nežádali. Všichni jsme Boží dlužníci. Jeho nároky jsou tak vysoké, že jich nejsme schopni dostát, aniž bychom mu sami sebe dobrovolně přinesli jako živou obět'. Nespokojí se s ničím jiným než s naprostou odevzdaností. Je třeba, abychom využili příležitosti a ihned se otevřeli jeho lásce a náklonnosti. Pro některé, kteří čtou tyto řádky, může být letošní rok posledním rokem jejich života. Jsou snad mezi mladými lidmi, jimž se tato výzva dostala do rukou, takoví, kteří dají přednost světským zábavám před pokojem, jenž Kristus nabízí všem, kdo jej věrně hledají a plní jeho vůli? (**Testimonies For The Church, sv. 3, s. 368-370**)

Boží váhy

Bůh naši povahu, postoje a motivy váží na vahách ve svatyni. Bylo by strašné, kdyby Vykupitel, který za nás položil život, prohlásil, že nevyhovujeme, jelikož nemáme dostatek lásky a nejsme poslušní. Bůh nám dal významné a vzácné dary. Dal nám světlo a umožnil nám poznat jeho vůli, aby nikdo nemusel sejít z cesty a ocitnout se v temnotě. Být v soudný den zvážen a shledán lehkým je to nejhorší, co nás může potkat. Mládeži, chcete snad, aby vaše jména byla vymazána z knihy života?

Bůh vám svěřil práci a přeje si, abyste s ním spolupracovali. Všude kolem vás jsou lidé, kteří potřebují slyšet spásné poselství. Svým úsilím je můžete povzbudit, odvrátit od hříchu a přinést jim požehnání. Jakmile si uvědomíte, jakou máte před Bohem odpovědnost, zjistíte, že se musíte modlit a dávat si bedlivý pozor na satanova pokušení. Jste-li křesťané, začnete se trápit morální zkažeností světa, přestanete být lehkomyšní a nebudete se tolik zajímat o módní trendy. Připojíte se k těm, kdo vzdychají a pláčou nad ohavnostmi, které se páchají ve světě. Nenecháte se satanem zlákat k tomu, abyste se zabývali pomíjivou módou a ozdobováním. [160] Kvůli těmto věcem vyšší povinnosti zanedbávají jen ti, kdo mají zatemněnou mysl a snížené rozumové schopnosti.

Pokud mladí lidé budou chtít, mohou se stát Kristovými spolupracovníky. Prací se posílí jejich víra a rozšíří se jejich duchovní poznání. Každý jejich spravedlivý záměr a skutek bude zaznamenán v knize života. Kéž bych mohla způsobit, aby mládež pochopila, jak je hříšné žít jen pro vlastní potěšení a zaměstnávat svůj intelekt povrchními a lacinými věcmi. Kdyby dokázali pozvednout svou mysl nad podbízivé pozlátko tohoto světa a začali usilovat o oslavení Boha, obdrželi by jeho pokoj, který předčí všechny lidské představy. (*Testimonies For The Church, sv. 3, s. 370,371*)

Bůh chce, aby se dospívající stali upřímnými lidmi, kteří jsou připraveni zapojit se do jeho díla a jsou schopni přijmout zodpovědnost. Bůh hledá lidi čistého srdce, statečné a silné, kteří natolik touží vyvýšit Boha a přinést lidstvu požehnání, že jsou schopni srdnatě čelit nepříznivým okolnostem. Kdyby tak mladí lidé chtěli studovat Bibli, kdyby byli ochotni zkrotit své vášně a naslouchat svého Stvo-

řitele a Vykupitele, neměli by jen pokoj s Bohem, ale byli by také ušlechtilí a vznešení.

Šiřte světlo, kamkoli jdete. Ukazujte, že jste rozhodní, že jste lidé, kteří se nenechají svést hříšnými myšlenkami svých spolupracovníků. Nepřistupujte na návrhy těch, kdo zneuctívají Boha, ale raději napomínejte, zušlecht'ujte a zachraňujte lidi od zla.

Modlete se a v pokoře a podřízenosti napomínejte ty, kdo sami sobě škodí. Podaří-li se vám jednoho člověka odvést od zla a přimět jej k tomu, aby se postavil na Kristovu stranu, nebe se bude radovat a vy získáte hvězdu do své koruny. Jedna spasená duše svým božským vlivem přivede ke spasení další, čímž dílo záchrany bude postupovat a rozrůstat se.

Od práce pro Pána by vás nemělo odradit to, že si připadáte neschopní. Pokud budete pracovat svědomitě, Bůh vaše úsilí podpoří. Zapíše vaše jméno do knihy života a budete moci vejít do radosti svého Pána. (*Messages to Young People*, s. 21-23)

[161]

36. kapitola — Správná výchova a výuka dětí

Ve světě převládá názor, že je správné nechat mládež dělat si, co uzná za vhodné. Třebaže jsou mladí lidé příliš divocí, rodiče jsou přesvědčeni, že časem určitě zmoudří. Myslí si, že se kolem osmnáctého roku nad sebou zamyslí, opustí své špatné návyky a stanou se z nich slušní lidé. To je ale omyl! Nepřítel celé roky do jejich srdce zaséval zlo. Vytvořili si špatné návyky, a proto jejich pozdější snahy většinou nepřinesou žádné uspokojivé výsledky.

Satan je lstivý a vytrvalý pracovník a strašlivý nepřítel. Kdykoli někdo mladým lidem neuváženě řekne něco, co jim může ublížit, třeba jim bude lichotit nebo před nimi snižovat závažnost nějakého hříchu, satan toho ihned zneužije a bude tak dlouho zalévat semínko zla, až zakoření a přinese bohatou úrodu.

Někteří rodiče jsou zodpovědní za to, že si jejich děti vytvořily špatné návyky. Jejich hříchy padají na jejich hlavu. Třebaže se z jejich dětí nakonec stanou křesťané, bez zvláštního působení Boží milosti a bez rozsáhlé reformy životního stylu je budou jejich špatné návyky provázet po celý život. Rovněž jejich charakter ponese až do smrti stopy výchovy jejich rodičů. (*Testimonies For The Church, sv. 1, s. 403*)

Rodiče musejí své děti vést, tlumit jejich hněv a krotit je. Pokud to neudělají, Bůh jejich děti zničí v den svého hněvu, a oni, kteří své děti správně nevychovali, za to ponесou vinu. Boží služebníci by měli v první řadě vést svou rodinu a mít ji pevně v rukou. Viděla jsem, že pokud nebudou dobře spravovat svou domácnost, nebudou ani schopni správně rozsoudit a zvážit sborové záležitosti. Chtějí-li tedy ovlivňovat chod sboru, musejí si nejprve udělat pořádek u sebe doma. (*Testimonies For The Church, sv. 1, s. 119*)

Pokud syn či dcera bývají večer mimo domov, rodiče by je měli řádně vyzpovídat. Mají totiž právo vědět, s jakými lidmi se jejich děti stýkají a s kým tráví večery. (*Testimonies For The Church, sv. 4, s. 651*)

Lidé nejsou schopni vymyslet nic lepšího, než co ví Bůh, ani nedokážou navrhnout lepší způsob výchovy dětí, než jaký představil náš Pán. Kdo jiný může lépe rozumět potřebám dětí než jejich Stvořitel? Kdo jiný může o ně mít větší zájem než ten, kdo za ně zaplatil svou krví? Kdyby lidé studovali Boží slovo a řídili se jím, nepůsobila by jim výchova dětí takové potíže.

Děti mají určitá práva, která by jejich rodiče měli znát a respektovat je. Mají nárok na takové vzdělání, které jim umožní využít jejich schopnosti, získat si úctu a oblibu v pozemské společnosti a připraví je na vstup do čisté a svaté společnosti v nebi. Učte své děti, že jejich současný i budoucí život do velké míry závisí na návycích, které si v dětství a dospívání vytvoří. (*The Adventist Home*, s. 306)

Mnozí muži i ženy, kteří tvrdí, že mají úctu k Bibli a řídí se jí, ve skutečnosti její nařízení v mnoha směrech porušují. Ve výchově dětí se raději řídí svou zvrácenou přirozeností než Boží vůlí. V důsledku této nedbalosti budou ztraceny tisíce duší.

V Bibli jsou uvedeny principy správné výchovy. Kdyby se jimi rodiče řídili, dnešní mládež by se chovala zcela jinak. Jenže rodiče, kteří se prohlašují za znalce a pravidelné čtenáře Bible, jednají přesně naopak. Všude slyšíme vzdechy a stesky otců a matek, kteří jsou nešťastní z chování svých dětí. Tito lidé vůbec netuší, že si za své trápení mohou sami a že jsou to oni, kdo svým špatným přístupem zničil jejich dětem život. Neuvědomují si, že od Boha dostali za úkol usilovat o to, aby si jejich děti již v dětství vytvořily správné návyky. (*Testimonies For The Church*, sv. 4, s. 313)

Děti, které věří v Krista, si lásky a náklonnosti svých bohabojných rodičů cení víc než čehokoli jiného. Své rodiče ctí a milují je. Jedním z jejich hlavních cílů je působit jim radost. V dnešní vzpurné době se však většině dětí nedostává řádné výchovy, a proto většina z nich ke svým rodičům necítí žádné závazky. Je obvyklé, že čím víc toho pro ně rodiče dělají, tím jsou jejich děti nevděčnější a mají k nim menší úctu.

Z velké části mají rodiče budoucnost svých dětí v rukou. Mají za úkol formovat jejich charakter. To, co se v dětství naučí, je bude provázet po celý život. Rodiče zasévají sémě, které přinese buď dobrou, nebo špatnou úrodu. Do značné míry na nich záleží, jestli život jejich dětí bude dobrý, nebo špatný. (*Testimonies For The Church*, sv. 1, s. 392,393)

Soulad mezi rodiči

Děti jsou citlivé a láskyplné. Je snadné udělat jim radost, nebo je naopak zarmoutit. Matky si je mohou laskavými slovy k sobě lehce připoutat. Děláte chybu, jste-li na děti zlí a nároční. Výchova by měla být přísná, ale umírněná. Mluvte na ně klidně, jednejte rozvážně a buďte důslední. (*Testimonies For The Church*, sv. 3, s. 532)

Rodiče by si měli připomínat, jak sami coby malé děti toužili po náklonnosti a lásce a jak byli nešťastní, když je rodiče kritizovali a nazlobeně okřikovali. Pocity, které jejich vzpomínky vyvolají, jim pomohou lépe porozumět potřebám svých dětí. Chtějí-li, aby jejich děti byly poslušné, musejí s nimi zacházet láskyplně, ale neústupně. Děti je musí bezvýhradně poslouchat. (*Testimonies For The Church*, sv. 1, s. 388)

Nedůsledná výchova může děti velmi poškodit. Je to skoro stejné, jako by nebyly vychovávány vůbec. Lidé se obvykle ptají, proč jsou děti věřících tak často tvrdohlavé, vzurné a neposlušné? Důvod je třeba hledat u jejich rodičů.

Pokud spolu rodiče v něčem nesouhlasí, měli by si to někde o samotě vyříkat a dohodnout se.

Jestliže jsou rodiče ve výchově jednotní, dítě chápe, co se od něj žádá. Pokud ale otec svými slovy nebo pohledy dává najevo, že s výchovou své ženy nesouhlasí, protože mu připadá příliš přísná, a pokud se domnívá, že lékem na dětskou neposlušnost je pohlazení a rozmazlování, dítě to vycítí. Brzy zjistí, že si může dělat, co se mu zlíbí. Rodiče, kteří se těchto chyb dopouštějí, jsou odpovědní za to, že duše jejich dětí bude ztracena. (*The Adventist Home*, s. 310-315)

Nejprve se musíte naučit být důslední sami k sobě a teprve potom budete schopni být důslední ke svým dětem. Kdykoli se vaše děti přestanou ovládat a řeknou nebo udělají něco neuváženého, zhřeší proti Bohu. Měli byste si s nimi promluvit, jasně jim ukázat jejich chyby, upozornit je na jejich hřích a seznámit je s tím, že nezhřešili pouze proti vám, ale také proti Bohu. Dříve než však své děti začnete napomínat, měli byste se s nimi pomodlit. Tak zabráníte tomu, aby vás začaly nenávidět. Zamilují si vás. Poznají, že je netrestáte proto, že vám způsobily potíže, nebo proto, že si na nich chcete vylít svůj hněv, nýbrž kvůli tomu, že máte smysl pro povinnost, jde vám o

jejich blaho a nechcete, aby vyrůstaly v hříchu. (*Testimonies For The Church*, sv. 1, s. 398)

Příliš přísná výchova

Některé děti se pod přísným vedením jeví jako slušně vychované, ale když odejdou z domu, nedokážou samostatně myslet a rozhodovat se.

Pokud děti vychováváte příliš tvrdě a nevedete je k tomu, aby se v rámci svých možností samostatně rozhodovaly a získaly tak důvěru ve své vlastní schopnosti, docílíte toho, že budou slabé jak duševně, tak morálně. A když se nakonec osamostatní, zjistí, že jste je nevychovali, nýbrž cvičili jako nějaká zvířata. Místo abyste je vedli, znásilňovali jste jen jejich vůli.

Rodiče a učitelé, kteří se chlubí tím, že mají rozum a vůli svých svěřenců zcela ve své moci, by se chlubit přestali, kdyby věděli, jaká tyto děti čeká budoucnost. Budou téměř neschopné přijmout jakoukoli zodpovědnost. Učitelé, jichž si lidé cení proto, že své žáky zcela ovládají, ve skutečnosti dobrými učiteli nejsou, třebaže se to tak v daném čase může jevit.

Často se chovají příliš odměřeně a chladně, takže si nedokážou získat srdce svých dětí a žáků. Kdyby se k dětem snažili více přiblížit a ukázat jim, že je milují, a kdyby se občas dokázali chovat stejně rozverně jako ony, udělali by jim tím velkou radost a získali by si jejich úctu a důvěru. A děti by se jejich autoritě podřizovaly mnohem ochotněji a snadněji.

Na druhou stranu by děti neměly myslet a jednat nezávisle na názoru svých rodičů a učitelů. Měly by se naučit respektovat názory zkušenějších a nechat se rodiči a učiteli vést. Měly by být natolik vychované, aby je respektovaly a nechaly si od nich vždy poradit. Když se pak nakonec osamostatní a vymaní se ze sféry vlivu svých rodičů a učitelů, jejich charakter bude pevný a nezlomný. (*Testimonies For The Church*, sv. 3, s. 132-135)

Vzdělávání dětí

Někteří rodiče selhali, protože nedali svým potomkům náboženské vzdělání a zanedbali jejich školní výchovu. Obojí je velmi

důležité. Dětská mysl je totiž velmi aktivní, a pokud se nezabývá tělesnou prací nebo studiem, je vystavena špatným vlivům. Rodiče chybují, když svým dětem neposkytují kvalitní informace. Měli by jim nabídnout užitečné a zajímavé knihy a vést je k tělesné práci; měli by jim vyhradit čas na práci a čas na studium a čtení. Měli by se snažit zušlechtit mysl svých dětí a zdokonalit jejich rozumové schopnosti. Je-li mysl dítěte zanedbaná, bývá obvykle velmi povrchní, smyslná a zkažená. Jakmile satan na takovou mysl narazí, okamžitě se chopí příležitosti a začne ji vzdělávat sám. (*Testimonies For The Church, sv. 1, s. 398,399*)

[164]

Matka by měla výchovně působit již na kojence. Měla by usměrňovat jeho vůli a povahu a učit jej poslušnosti. A když dítě povyroste, neměla by ve výchově polevit. Každá matka by si měla udělat čas na to, aby si s dítětem v klidu promluvila, upozornila ho na jeho nedostatky a trpělivě mu ukazovala správnou cestu. Křesťanští rodiče by si měli uvědomit, že své děti vychovávají a vedou k tomu, aby se jednou staly dětmi Božími. Celý pozdější náboženský život člověka je ovlivněn informacemi a výchovou, kterých se mu dostalo v dětství. Pokud se v raném dětství nepodařilo jeho vůli podřídit vůli rodičů, bude to později mnohem obtížnější. Nevěřili byste, jak je nesmírně těžké a problematické podřídit vůli, která se nikdy ničemu nemusela podřizovat, vůli Boží. Rodiče, kteří tuto věc zanedbávají, dělají velikou chybu a hřeší proti svým dětem a vůči Bohu. (*Testimonies For The Church, sv. 1, s. 390,391*)

Rodiče, pokud svým dětem neposkytnete vzdělání, které si Bůh přeje, aby získaly, budete se mu z toho jednoho dne zodpovídat. Důsledky vaší výchovy nepadnou jen na hlavu vašich dětí. Podobně jako se velmi rychle rozmnožuje bodlák, který roste uprostřed pole a ničí úrodu, budou i hříchy, které vaše děti spáchají v důsledku vaší nedbalosti, negativně ovlivňovat všechny, kdo s nimi přijdou do styku. (*Child Guidance, s. 115*)

Boží prokletí dopadne na hlavu nevěrných rodičů. Jejich lhostejnost jim bude v tomto životě působit bolest a setkají se s ní i v soudný den. Mnoho dětí totiž své rodiče odsoudí za to, že je dostatečně nenapomínali, a vloží na ně zodpovědnost za svou zkázu. Falešný soucit a slepá láska vedou rodiče k tomu, že omlouvají a přehlížejí chyby svých dětí. To má za následek, že životy dětí budou

ztraceny a jejich krev ulpí na rukou jejich rodičů. (*Testimonies For The Church*, sv. 1, s. 219)

Nebezpečí zahálky

Bylo mi ukázáno, že zahálka je příčinou mnoha hříchů. Pilné ruce a činorodá mysl nemají čas ani sklon podlehnout každému pokušení, které jim nepřítel postaví do cesty, avšak líné ruce a mysl jsou připraveny nechat se ovládat satanem. Mysl, která není dostatečně zaměstnaná, má sklon zabývat se nevhodnými věcmi. Rodiče, uče své děti, že zahálka je hřích. (*Testimonies For The Church*, sv. 1, s. 395)

Nic nevede ke zlu víc než to, když rodiče snímají ze svých dětí veškerá břemena a nechávají je zahálet nebo dělat si, co samy uznají za vhodné. Dětská mysl je velmi činorodá, a pokud ji rodiče nezaměstnají tím, co je správné a užitečné, začne se sama zabývat špatnostmi. Ačkoli je správné a nutné, aby si děti odpočinuly, měly by také pracovat, studovat a číst. Dbejte na to, aby vykonávaly práci úměrnou svému věku a měly dostatek užitečných a zajímavých knih. (*The Adventist Home*, s. 284)

[165] Děti se většinou do práce vrhají s nadšením, ale brzy se unaví, práce je přestane bavit a chtějí se pustit do něčeho jiného. V důsledku toho často přecházejí od jedné věci ke druhé a nic nedodělají do konce. Rodiče by neměli dovolit, aby děti příliš často měnily činnost. Měli by usilovat o to, aby se dětská mysl naučila trpělivosti. Když děti začnou malomyslnět a setkají se s problémy, stačí, aby je rodiče povzbudili nebo jim trochu pomohli. A když děti uvidí výsledky své práce, budou cítit uspokojení a s chutí se pustí do něčeho dalšího. (*Testimonies For The Church*, sv. 3, s. 147,184)

Děti, které byly hýčkané a obskakované, si na takové zacházení zvyknou a začnou ho vyžadovat. Když se jim pak nedostane náležité péče, budou zklamané a rozladěné a tento sklon poznamená celý jejich život; budou bezbranné, odkázané na pomoc druhých a budou očekávat, že k nim všichni budou laskaví a shovívaví. Když s nimi někdo nebude souhlasit, třebaže už budou dospělé, budou to vnímat jako křivdu. Takto se budou protloukat životem; jen stěží se vypořádají s vlastními problémy, budou ubrblaní a popudliví, protože

jim nic nebude vyhovovat. (*Testimonies For The Church, sv. 1, s. 392,393*)

Žena, která všechny domácí práce zastane sama — chodí pro vodu a štípá dříví, zatímco se její manžel a děti ohřívají u krbu —, nejedná správně. Nebylo Božím úmyslem, aby se z žen v domácnostech staly otrokyně. Mnoho matek má práce až nad hlavu, zatímco jejich děti nedělají vůbec nic. V důsledku toho se brzy vyčerpají, předčasně zestárnou a zemřou v době, kdy jejich děti ještě potřebují vedení. Čí je to vina?

Muži musí udělat vše, co je v jejich silách, aby své ženy zbavili starostí a vlévali jim optimismus do žil. Rovněž se musí postarat o to, aby jejich děti nezahálely, protože ty si na zahálku velmi rychle zvyknou. (*Testimonies For The Church, sv. 5, s. 180,181*)

Spojení s Kristem

Třebaže některé děti touží chovat se správně a chtějí poslouchat a ctít své rodiče, potřebují, aby jim v tom rodiče pomohli a povzbudili je. Mohou sice dosahovat dobrých výsledků, ale pokud jejich zásady nebudou mít náboženský základ a jejich život nebude naplněn Boží milostí, minou se cíle.

Rodiče by pro spásu svých dětí měli vykonat dvakrát víc, než kolik nyní dělají. Měli by je svědomitě vyučovat, a ne je nechat, aby se vzdělávaly samy. Nesmí připustit, aby se děti setkávaly s dobrem i se zlem, aniž by se je od sebe učily rozeznat. Ať rodiče nepropadají falešné naději, že jednoho dne v životech jejich dětí převládne dobro, zatímco zlo nad nimi ztratí svou moc. Zlo se rozrůstá mnohem rychleji než dobro.

Rodiče, ovlivňujte myšlení svých dětí od útlého věku a ved'te je ke křesťanství. Snažte se, aby jim veškeré vaše úsilí přinášelo spásu. Chovejte se k nim tak, jako by to byly vzácné drahokamy, které jednoho dne budou zářit v Božím království. Jestliže si myslíte, že vaše děti jsou příliš malé na to, aby mohly nést za své činy zodpovědnost, litovat svých hříchů a vyznávat Krista, je to, jako byste je nechávali hrát si na hraně srázu.

Rodiče by svým dětem měli vysvětlit plán spásy tak jednoduše, aby jej dokázaly správně pochopit. Děti, kterým je osm, deset či dvanáct let, jsou už dost staré na to, aby mohly začít pěstovat osobní

[166] víru. Když své děti vyučujete, neříkejte jim, že pravdě porozumí, až budou starší. Pokud jim vše náležitě vysvětlíte, budou i jako malé děti schopné pochopit, co to znamená, že jsou hříšníci a že je Kristus spasil. Kazatelé se o spásu dětí většinou příliš nestarají a nedokážou s nimi správně jednat. Proto zůstává většina vhodných příležitostí k ovlivnění dětské mysli nevyužita. (*Testimonies For The Church, sv. 1, s. 396-400*)

Otcové a matky, uvědomujete si, jakou máte zodpovědnost? Víte, jak je důležité, aby si vaše děti vytvořily správné návyky? Dbejte na to, aby děti navazovaly vztahy jen s takovými lidmi, kteří na ně budou mít dobrý vliv. Večer jim dovoluňte pobývat mimo domov jedině za předpokladu, že přesně víte, kde jsou a co dělají. Seznamujte je s morálními zásadami. Pokud jste jejich výchovu dosud zanedbávali, na nic nečekejte a své pochybení napravte. Přijměte zodpovědnost a začněte pracovat pro tento život i pro věčnost. Každý den před dětmi vyznávejte, co všechno jste zanedbali, a řekněte jim, že se nyní snažíte dělat to, co od vás Bůh žádá. Poproste je, aby vám s tím pomohly. Ze všech sil se snažte odčinit chyby, kterých jste se v minulosti dopustili, a nesetrvávejte déle ve stavu laodikejské církve. Všechny rodiny jménem našeho Pána žádám, aby se veřejně přihlásily ke svému vyznání. Reformujte církev ve svém vlastním domově. (*Testimonies For The Church, sv. 7, s. 66,67*)

Potřeby dětské mysli

Bylo mi ukázáno, že by se zbožní rodiče měli při svém výchovném působení seznámit se sklony a povahou svých dětí a měli by se snažit uspokojit jejich potřeby. Někteří rodiče se svědomitě starají o naplňování jejich časných potřeb; láskyplně a svědomitě o ně pečují v době nemoci a myslí si, že tím splnili svou povinnost. To je však jen část jejich práce. Je totiž nutné, aby naplňovali i jejich duševní potřeby. Musí najít správný způsob, jak uzdravit jejich porušenou mysl, což vůbec není snadné.

Dětská trápení jsou stejně těžká, stejně bolestivá jako trápení dospělých lidí. Ani rodiče nemají pořád dobrou náladu. Velmi často jsou rozladění. Jednají na základě mylných předpokladů a nepříjemných pocitů. Satan je vystavuje tlaku a oni mu podléhají. Vyjadřují se úsečně, svým jednáním v dětech vyvolávají hněv a někdy bývají

příliš nároční a podráždění. Tato nálada přechází i na jejich nebohé děti, ale oni jim nejsou schopni pomoci, protože jejich špatnou náladu zapříčinili. Někdy se zdá, že se nic nedaří. Rodiče z toho viní své děti a říkají, že jsou neposlušné a nezvladatelné, považují je za nejhorší děti na světě, a přitom jsou to oni, kdo zapříčinil jejich špatnou náladu.

Někteří rodiče, kteří se neumějí ovládat, vyvolávají mnoho svárů. Místo, aby své děti klidným hlasem požádali, aby udělaly to a ono, podrážděně jim udílejí rozkazy a zároveň jim nezaslouženě nadávají a kritizují je. Rodiče, takto ničíte veselou dětskou mysl a berete jim zdroj motivace. Děti vaše příkazy neplní z lásky, ale proto, že se vás bojí. Nevkládají do práce své srdce. Jelikož to pro ně není zábava, nýbrž dřina, mají sklon některé z vašich nařízení neuposlechnout, což znásobuje váš hněv a zhoršuje celou situaci. Děti jsou znovu vystaveny kritice a své nedostatky mají neustále před očima.

Když podlehnou pokušení a následně si svou chybu uvědomí a projeví lítost, odpusťte jim tak samozřejmě, jak byste si přáli, aby vám odpustil váš nebeský Otec. Laskavě je napomeňte a získejte si jejich srdce. Je to velmi důležité. Brzy totiž na ně začnou působit vlivy, které se je od vás budou snažit odvést, a vy se jim musíte postavit. Proto se snažte docílit toho, aby vám důvěřovaly. Dovolte jim dělit se s vámi o své radosti i strasti. Tím, že je v tom budete podporovat, ochráníte je proti mnoha satanovým pastem, které na jejich nezkušené nohy nastražil. Nebud'te na ně jen přísní, jako byste zapomněli, že jste také byli dětmi. Nechtějte po nich, aby byly dokonalé, ani se nesnažte dosáhnout toho, aby se okamžitě začaly chovat jako dospělí. Budete-li o to usilovat, ztratíte s nimi kontakt a způsobíte, že podlehnou špatným vlivům. Cizí lidé otráví jejich mladou mysl dřív, než je stačíte varovat před nebezpečím. (*Testimonies For The Church, sv. 1, s. 384-387*)

[167]

Napomínání a kárání

Pokud vaše děti zlobí, měli byste je napomenout. Avšak dříve než to uděláte, odejděte do ústraní a požádejte Boha, aby si podmanil a obměkčil jejich srdce a dal vám moudrost. Ještě nikdy se mi nestalo, že by tento postup nefungoval. Jak chcete pomoci svým dětem porozumět duchovním věcem, když je vaše srdce plné hněvu?

Své děti napomínejte v lásce. Pokud jim dovolíte, aby si dělaly, co chtějí, tak dlouho, dokud se nerozzlobíte a nepotrestáte je, je to chyba. Takový přístup v nich nerozvíjí dobro, nýbrž zlo.

Když se ke zlobivému dítěti přistupuje s hněvem, má to negativní dopad. V dítěti to vyvolá vztek a začne si myslet, že vám na něm nezáleží. Usoudí, že kdybyste je měli rádi, nejednali byste s ním takto.

Myslíte si, že Bůh neví, jakým způsobem děti napomínáte? Ví to moc dobře a navíc je mu známo, jakých výsledků byste dosáhli, kdybyste děti napomínali způsobem, jímž byste je neodpudivi, nýbrž získali na svou stranu. (*Child Guidance*, s. 244,245)

Upřímnost a pravdomluvnost

Rodiče by měli být vzorem pravdomlupnosti, protože tím svým dětem dávají správný příklad, který se jim vrývá hluboko do srdce. Za žádných okolností by se neměli zpronevěřit svým hodnotám, zejména při výchově a výuce dětí. „Už na chlapci se z jeho jednání pozná, zda bude ryzí a přímý.“ *Příslaví 20,11*.

Matka, která nerozlišuje mezi dobrem a zlem a nedovolí Pánu, aby ji vedl, může ze svých dětí vychovat podvodníky a pokrytce. Charakterové vady v dětech zapustí hluboké kořeny a lhaní se stane jejich přirozeností. Budou si plést přetvářku s upřímností.

Rodiče, nikdy se nevykrucujte a za žádných okolností nelžete. Chcete-li, aby vaše děti byly pravdomluvné, sami buďte pravdomluvní. Buďte přímí a upřímní. Za žádných okolností neuhýbejte ani se nevymlouvejte. Děti matek, které se běžně vykrucují a nemluví pravdu, jdou v jejich šlépějích.

Je nezbytné, aby matky vždy a za všech okolností jednaly čestně a své děti učily, že se nikdy nesmí vymlouvat a podvádět. (*Child Guidance*, s. 151)

[168]

Dětský charakter

Bůh dal rodičům za úkol rozvíjet povahu svých dětí podle dokonalého Vzorů. S jeho milostí se jim tento úkol podaří splnit. Je ale nutné, aby byli trpěliví, pečliví a neústupně a rozhodně usměřňovali dětské sklony a vášně. Pole, jež člověk neobdělává, vydá jen trní a

plevel. Ten, kdo chce mít bohatou úrodu, musí nejdříve půdu zkyprřit a osít, pak mladé výhonky okopávat a vytrhávat plevel a teprve potom může očekávat, že rostliny vyrostou a dají mu úrodu, která mnohonásobně vynahradí jeho úsilí. Rozvoj charakteru je nejdůležitější prací, jakou Bůh člověku svěřil, a nikdy dřív nebylo nutné se tím zabývat tolik jakodnes. Žádná z dřívějších generací se nemusela připravovat na tak převratné události jako ta naše a nikdy dřív nebyli mladí lidé v takovém ohrožení, jako jsou dnes. (*Child Guidance*, s. 169)

Síla charakteru závisí na dvou věcech — na vůli a sebeovládání. Mnoho mladých lidí považuje silné, nezvladatelné vášně za projev silného charakteru. Pravdou však je, že ten, kdo se nechává ovládat vášněmi, je ve skutečnosti velmi slabý. Opravdová velikost a vznešenost člověka se měří podle toho, nakolik své vášně ovládá, a nikoli podle toho, nakolik vášně ovládají jej. Silný je ten, kdo je citlivý k hrubému zacházení, ale umí ovládat své pocity a odpustit svým nepřítelům. Takový člověk je opravdový hrdina.

Mnozí mají tak nízké představy o tom, čím by se mohli stát, že zůstanou až do smrti malými lidmi, přestože by mohli získat vznešený charakter a vliv, díky němuž by mnoho lidí uvěřilo v Krista. Museli by však usilovat o rozvinutí svých schopností, které jim dal Bůh. Vzdělání je důležité, avšak rozumové schopnosti bez dobroty srdce přispívají jen k rozvoji zla.

Bůh nás obdařil rozumovými a morálními schopnostmi, ale za stavbu svého charakteru jsme do velké míry zodpovědní my. Budova každý den o kousek povyrostete. Boží slovo nám klade na srdce, abychom byli obezřetní a stavěli na Skále věků. Přichází doba, kdy se ukáže, jaká naše stavba ve skutečnosti je. Nadešel čas, kdy bychom měli zušlechtovat své schopnosti, které nám Bůh dal, abychom získali charakter, jenž nám bude k užitku v tomto životě a uschopní nás pro život budoucí.

Každý skutek, jakkoli se může zdát bezvýznamný, ovlivňuje kvalitu našeho charakteru. Dobrý charakter je vzácnější než pozemský majetek a práce na jeho rozvoji je nejvznešenější prací, jaké se člověk může věnovat.

Charakter, jenž je dílem okolností, je velmi proměnlivý a disharmonický — je to shluk protichůdných vlastností. Člověk, který takový charakter má, neusiluje o dosažení žádného vznešeného cíle

ani nehledá hlubší smysl života. Je neschopný a neúčinný a na druhé lidi působí velmi negativně.

Je třeba, abychom svůj krátký život co nejlépe využili. Bůh si přeje, aby jeho církev byla živá, zbožná a pracovitá. Naši lidé, Kristovo tělo, do toho však nyní mají hodně daleko. Bůh potřebuje silné, statečné lidi, potřebuje pracovité, živé křesťany, kteří následují dokonalý Vzor a chtějí svůj vliv využít ve prospěch Boha a pravdy. Pán nám svěřil posvátné dědictví, nejdůležitější a nejdůležitější pravdy, a my bychom měli světu ukázat, jaký vliv má toto dědictví má na náš život a charakter. (*Testimonies For The Church, sv. 4, s. 656,657*)

[169]

Osobní zápas

Některé matky vychovávají své děti nahodile. Někdy jim k jejich škodě ve všem vyhoví, jindy jim odepřou pochvalu, která by jejich dětské srdce potěšila. V tom rozhodně nenásledují Krista. On děti miloval, rozuměl jejich pocitům a věděl o jejich radostech i strastech. (*The Ministry of Healing, s. 389,390*)

Když vás budou děti prosit, jestli by se mohly sejít s určitými lidmi nebo se zúčastnit nějaké bujaré oslavy, řekněte jim: „Nemůžu tě tam pustit. Sedni si a já ti povím proč. Pracuji pro věčnost a pro Boha. Bůh mi tě dal a nařídil mi, abych o tebe pečovala. Jsem pro tebe zástupcem Boha, mé dítě, a proto tě musím střežit jako ta, která se jednou bude zodpovídat Bohu. Chceš, aby o tvé matce bylo v knize života napsáno, že selhala ve výchově svého dítěte, že dovolila nepříteli, aby zabral území, které měla chránit? Nejprve tě seznámím s tím, co je správné, a pak, budeš-li chtít, se můžeš ke své matce otočit zády a vydat se po nesprávné cestě. To už ale za své rozhodnutí poneseš plnou zodpovědnost.“

Takto jsem to se svými dětmi dělala já, a dříve než jsem domluvila, rozplakaly se a řekly mi: „Prosím tě, pomodli se za nás!“ Nikdy jsem jim modlitbu neodepřela. Klekla jsem si vedle nich a modlila se za ně. Potom jsem se vzdálila a až do rána, do východu slunce, jsem Boha prosila, aby potlačil vliv nepřítelů, a nakonec jsem zvítězila. Přestože jsem tomu obětovala celou noc, pocítila jsem veliké zadostiučinění, když moje děti přišly, objaly mě kolem krku a řekly: „Ach, mami, jsme tak rády, že jsi nás nikam nepustila. Nyní vidíme, že to nebylo správné.“

Rodiče, takto musíte postupovat, jestliže vám na dětech záleží. Chcete-li se s nimi setkat v Božím království, musí se z této práce stát vaše poslání. (*The Adventist Home*, s. 528,529)

V této i jakékoli jiné zemi není možné děti správně vychovat, pokud žijí v blízkosti velkých měst. Životní styl ve velkoměstě deformuje jejich mysl natolik, že není schopná přijmout pravdu. (*Fundamentals of Christian Education*, s. 312)

Boží vedení

Nemyslete si, že můžete beztrestně zanedbávat výchovu svých dětí. Jejich charakterové vady svědčí o vaší nevěrnosti. Špatnosti, které necháváte bez povšimnutí — hrubé jednání, neúcta, neposlušnost, lhovost a nepozornost —, zneváží vaše jméno a přinesou vám utrpení. Do jisté míry máte osud dětí ve svých rukou. Pokud nesplníte svou povinnost, je velmi pravděpodobné, že se vaší vinou přidají k zástupcům Božích nepřátel a budou svým vlivem ničit druhé. Pokud je ale budete věrně vychovávat a vést a stanete se jim vzorem pravé zbožnosti, nasměrujete je ke Kristu a ony pak budou působit na druhé, díky čemuž bude zachráněno mnoho lidí. (*Testimonies For The Church*, sv. 7, s. 66)

Bůh si přeje, abychom s dětmi jednali prostě. Máme sklon zapomínat, že děti nemají takové zkušenosti jako dospělí. Jestliže děti nejednají vždy podle našich představ, docházíme k názoru, že je musíme okřiknout. Tím ale ničemu nepomůžeme. Přiveď me je ke Spasiteli a všechno mu řekněme; potom se s důvěrou spolehněme na to, že na nich spočine jeho požehnání. (*Child Guidance*, s. 287)

[170]

Měli bychom děti učit, aby k modlitbám přistupovaly s úctou a vážností. Dříve než se rodina rozejde za svými povinnostmi, měli by se všichni její členové sejít a otec — v jeho nepřítomnosti matka — by měl prosit Boha o to, aby je celý den ochraňoval. Modlete se s pokorou, se srdcem naplněným něhou a s vědomím, že na vás i na vaše děti číhají všemožná pokušení. S vírou je položte na oltář a vyproste jim Boží ochranu. Děti, jež rodiče takto zasvěcují Bohu, doprovázejí strážní andělé. Křesťanští rodiče mají povinnost každé ráno a večer prostřednictvím modlitby kolem svých dětí vystavět ochranný val. Měli by je trpělivě napomínat, laskavě a neúnavně

učit, jak mají žít, aby se líbily Bohu. (*Testimonies For The Church, sv. 1, s. 397,398*)

Učte své děti, že je jejich velkou výsadou nechat se každý den pokřtít Duchem svatým. Dovolte Kristu, aby vám pomohl uskutečnit vaše záměry. Na modlitbách můžete získat zkušenosti, díky nimž výchovu dětí úspěšně zvládnete. (*Counsels to Parents, Teachers, and Students, s. 131*)

Modlitba matky je nedocenitelná. Ta, která vedle svého syna a dcery klečela po celou dobu, kdy procházeli zvraty v dětství a nástrahami dospívání, teprve až v soudný den zjistí, jaký vliv její modlitby na děti měly. Pokud je vírou spojená s Božím Synem, může ochránit svého syna před pokušením, může zabránit tomu, aby její dcera našla zalíbení v hříchu. Ve chvílích, kdy bude hrozit, že vášně nad dětmi získají nadvládu, matčina láska, její ochraňující, upřímný a neústupný vliv mohou jejich duši strhnout na stranu dobra. (*The Adventist Home, s. 266*)

Až splníte svou povinnost, kterou vůči dětem máte, přiveďte je k Bohu a požádejte ho

o pomoc. Řekněte mu, že jste vykonali svůj díl práce a nyní čekáte, že on udělá to, co vy udělat nemůžete. Požádejte ho, aby zjemnil jejich sklony, aby je prostřednictvím působení Ducha svatého zušlechtil. On vaši modlitbu vyslyší. Udělá to s radostí a láskou. Ve svém slově vám nařídil, abyste své děti napomínali, a vy byste se jeho příkazy měli řídit. (*Child Guidance, s. 256,257*)

Úcta a zdvořilost

Bůh nám přikazuje, abychom měli úctu ke stáří. Říká: „Šediny jsou ozdobnou korunou, lze je nalézt na cestě spravedlnosti.“ *Příslaví 16,31*. Vypráví o bojích, o překonaných obtížích a o vítězstvích nad pokušením. Vypráví o tom, jaké to je, když se unavený člověk blíží věčnému odpočínutí. Ved'te děti k tomu, aby o těchto věcech přemýšlely, a ony budou ke starým lidem přistupovat s úctou. Jejich mladé životy se naplní milostí a krásou, když se budou řídit příkázáním: „Před šedinami povstaň a starci vzdej poctu. Boj se svého Boha. Já jsem Hospodin.“ *3. Mojžíšova 19,32, Education, s. 244*.

Zdvořilost je jedním z ovoce Ducha, o které by všichni měli usilovat. Má schopnost zjemnit naši přirozenost, která by bez ní

---

zhrubla. Ti, kdo tvrdí, že jsou následovníky Krista, a přitom jsou obhroublí, neuctiví a nezdvořilí, se od Ježíše nic nenaučili. Jsou možná upřímní a čestní, ale upřímnost ani čestnost nevynahradí nedostatek laskavosti a zdvořilosti. (*Prophets and Kings*, s. 237)

[171]

37. kapitola — Křesťanská výchova

Poslední krize v dějinách lidstva se blíží, a proto je nutné, abychom si uvědomili, že naše školy by měly nabízet něco jiného než školy světské. (*Counsels to Parents, Teachers, and Students*, s. 56)

Naše představy o možnostech vzdělávání jsou příliš omezené. Je třeba, abychom své zaměření rozšířili a vytyčili si vyšší cíl. Právě vzdělání je mnohem víc než jen vstřebání určitých vědomostí. Je to mnohem víc než příprava na pozemský život. Měla by do něj být zapojena celá osobnost a mělo by probíhat po celý život. Jedná se o harmonický rozvoj tělesných, duševních a duchovních sil. Mělo by žáky připravit pro radostnou službu v tomto světě a pro ještě radostnější službu na nové zemi. (*Education*, s. 13)

V určitém slova smyslu lze říci, že vzdělání a vykoupení je jedno a totéž, protože jak ve vzdělání, tak ve vykoupení „nikdo nemůže položit jiný základ než ten, který už je položen, a to je Ježíš Kristus“ 1. Korintským 3,11, *Education*, s. 30.

Cílem pravého vzdělání a výchovy je přivést člověka zpět k Bohu a zušlechtit jeho přirozenost, aby se opět stal Božím obrazem. Tato práce je natolik důležitá, že kvůli ní Spasitel neváhal opustit nebesa a přijít na naši zem. Chtěl osobně lidi seznámit s tím, jak se stát způsobilým pro vstup do Božího království. (*Counsels to Parents, Teachers, and Students*, s. 49)

Je velmi jednoduché sledovat světské zájmy, osvojit si světské metody a způsoby a přestat myslet na to, že žijeme v pohnuté době a musíme splnit úkol, který je větší než ten, jenž dostal Noe. Neustále hrozí nebezpečí, že naši pedagogové budou následovat příkladu Židů, kteří přijali zvyky, praktiky a tradice, jež nepocházely od Boha. Někteří úzkostlivě dodržují staré zvyky a chovají lásku k naprosto zbytečným věcem, jako by na nich záviselo spasení. Tím se odvracejí od zvláštního Božího díla a poskytují studentům špatné a nedostatečné vzdělání. (*Testimonies For The Church*, sv. 6, s. 150)

Potřebujeme muže a ženy, kteří jsou kvalifikovaní pro práci ve sborech a dokážou mladé lidi připravit na službu, jejímž prostřednictvím se lidé budou moci seznámit s Kristem. Na tuto věc by se naše školy měly zaměřit a neměly by se snažit napodobovat školy jiných denominací, či dokonce světské školy a univerzity. Je třeba, aby v nich byl nastolen takový řád, který by nepodporoval bezvěrectví. Studenti musí být vedeni k praktickému křesťanství a Bible se jim musí stát nejdůležitější učebnicí. (*Fundamentals of Christian Education*, s. 231)

Odpovědnost církve

V nočním vidění jsem se ocitla ve velkém shromáždění, kde všichni diskutovali o vzdělávání. Jeden ze zúčastněných, jenž dlouhou dobu působil jako náš učitel, veřejně pronesl: „O vzdělávání by se měla zajímat celá Církev adventistů sedmého dne.“ (*Testimonies For The Church*, sv. 6, s. 162)

[172]

Církev musí splnit velký úkol. Je nutné, aby dětem svých členů nabídla vzdělání a výchovu. Díky tomu nebudou naše děti muset navštěvovat světské školy a jiná zařízení, kde by je mohli ovlivňovat zkažení lidé. Svět je plný nepravosti a neúcty k Božím požadavkům. Města jsou jako Sodoma a děti se každý den setkávají se zlem. Ty, které navštěvují státní školy, většinou přicházejí do styku se zanedbanými jedinci, kteří své vzdělání nezískávají jen ve škole, nýbrž i na ulici. Děti se snadno nechají okouzlit, a pokud nejsou obklopeny dobrou společností, satan využije jejich zanedbaných spolužáků, aby jejich prostřednictvím zkazil i ty, kdo mají lepší vychování. A dříve než adventističtí rodiče zjistí, co se děje, jejich děti si osvojí špatné návyky.

Rodiny, které se stěhují do míst, kde stojí naše velké školy, by pro Místra udělaly více, kdyby zůstaly, kde jsou. Měly by požádat církev, aby v místě jejich bydliště zřídila školu, v níž by děti z okolí mohly získat kvalitní křesťanské vzdělání. Pro jejich děti, pro ně i pro Boha je mnohem lepší, když zůstanou v menším sboru, kde je jejich pomoci zapotřebí, než když přejdou do velkého sboru, kde hrozí nebezpečí, že se nezapojí a přestanou být duchovně aktivní.

Žije-li v jedné oblasti několik adventistických rodin, je dobré, aby tam rodiče založili denní školu, v níž by děti mohly získat

vzdělání. Měli by zaměstnat křesťanského učitele, který by jako posvěcený misionář vedl děti k tomu, aby se z nich také stali misionáři. (*Counsels to Parents, Teachers, and Students*, s. 173,174)

Uzavřeli jsme s Bohem smlouvu, že budeme své děti vychovávat pro něj, nikoli pro svět. Musíme je učit, že se nemají přátelit se světem, nýbrž mají milovat a bát se Hospodina a zachovávat jeho přikázání. Měli bychom je seznámit s ohromující myšlenkou, že jsou obrazem Stvořitele a že Kristus je Vzor, který mají napodobovat. S největší vážností bychom se měli zaměřit na výuku, jejímž prostřednictvím se děti dozvědí o spasení a jejímž cílem bude co nejvíce jejich život a charakter přiblížit božskému ideálu. (*Testimonies For The Church*, sv. 6, s. 127)

Bůh si přeje, abychom kvůli zajištění dostatečného množství misionářů zřizovali na nejrůznějších místech světa školy, v nichž by se nadějní studenti vzdělávali v praktických oborech a poznávali biblické pravdy. Když se pak tito lidé zapojí do práce, budou schopni na nových místech hodnotným způsobem šířit přítomnou pravdu.

Kromě toho, že je nutné vzdělávat lidi, které vyšleme ze starších divizí do cizích zemí na misii, měli bychom vyučovat i lidi v různých koutech světa, aby dokázali pracovat pro své krajany a sousedy; a je-li to možné, je mnohem lepší a bezpečnější, když vzdělání získají v místě, kde budou později působit. Božímu dílu neprospěje, když studenti budou za vzděláním jezdit do dalekých zemí. (*Testimonies For The Church*, sv. 6, s. 137)

Máme-li si jako církev i jako jednotlivci zachovat zdravý úsudek, musíme se více zaměřit na vzdělávání mladých lidí. Je nutné připravit je na vykonávání práce v mnoha různých oblastech svěřeného díla. Musíme moudře plánovat, abychom dokázali správně usměrnit rozumové schopnosti duchaplných a talentovaných lidí a podřídit je nejvyššímu řádu, aby se Kristovo dílo nezastavilo v důsledku nedostatku zkušených pracovníků, kteří by svou práci vykonávali svědomitě a s nadšením. (*Counsels to Parents, Teachers, and Students*, s. 43)

[173]

Podpora institucí

Otcové a matky by měli spolupracovat s učiteli a pomáhat jim s duchovní výchovou svých dětí. Měli by se snažit, aby duchovní

atmosféra v jejich domově byla příjemná a zdravá a aby děti vyrůstaly v péči a napomenutích svého Pána. At' určitou část každého dne věnují studiu a vzdělávají se spolu s dětmi. Takto strávený čas bude příjemný a obohacující a rodiče se přesvědčí, že je správné, aby tímto způsobem usilovali o spásu svých dětí. (*Testimonies For The Church, sv. 6, s. 199*)

Někteří studenti si po návratu ze školy stěžují a projevují nespokojenost a rodiče a členové církve jejich zveličenému a jednostrannému líčení událostí dopřávají sluchu. Udělali by mnohem lépe, kdyby si uvědomili, že každá mince má dvě strany. Oni však místo toho dovolí, aby překroucené informace vytvořily mezi nimi a školou bariéru. Následně začnou na vedení školy pohlížet s obavami, pochybnostmi a podezřením. Takový přístup napáchá mnoho škod. Jejich nespokojenost se začne šířit jako infekční choroba a v myslích lidí se vytvoří negativní obraz, který je obtížné odstranit. Událost se nafoukne a nabude obrovských rozměrů. Nakonec se však při vyšetřování většinou zjistí, že vina vůbec není na straně učitelů a vychovatelů, protože ti se jen snažili prosazovat řád, bez nějž by ve škole došlo k úpadku morálky.

Kdyby rodiče byli v roli učitelů a na vlastní kůži by se přesvědčili, jak je obtížné vést školu se stovkami studentů, kteří vyšli z rozdílných rodin, dívali by se na věc úplně jinak. Zjistili by, že některým ze studentů se doma nedostalo řádného vychování. Pokud by pro tyto děti, jež jejich nevěrní rodiče zanedbali, nikdo nic neudělal, Ježíš by je nikdy nepřijal. Kdyby nad nimi nepřevzala vládu nějaká instituce, nenašli by uplatnění v tomto životě a ztratili by podíl na životě věčném. (*Testimonies For The Church, sv. 4, s. 428,429*)

Mnoho otců a matek chybuje, když se staví proti učitelům. Děti a mládež nejsou vždy schopny správně pochopit učitelovy záměry a metody, protože jejich úsudek ještě není plně rozvinut. Když však ze školy přinesou zprávy o tom, co se ve škole děje a o čem se tam mluví, jejich rodiče se tím zabývají a otevřeně kritizují jednání učitelů. Přitom si jejich děti osvojují zvyky, které se špatně odstraňují. Kdykoli jim je následně ve škole v něčem bráněno nebo se po nich chce, aby zintenzivnily studijní úsilí, hledají u svých nerozvážných rodičů pochopení a ochranu. V důsledku toho v nich narůstá nespokojenost, celá škola trpí jejich demoralizujícím vlivem a úloha učitelů se stává mnohem obtížnější. Největší škody ale utrpí oběti

nesprávného rodičovského zacházení. Charakterové vady, které by se přísnou výchovou podařilo odstranit, v nich postupně zakoření a znehodnotí jejich schopnosti. (*Fundamentals of Christian Education*, s. 64,65)

Boží vedení

[174] Bůh spolupracuje se všemi posvěcenými učiteli; a učitelé by si to ve vlastním zájmu měli uvědomit. Vychovatelé, kteří se nechají Bohem vést, dostávají od Ducha svatého milost, pravdu a světlo, které mají předávat dětem. Jsou podřízeni největšímu Učiteli, jakého kdy svět poznal, a proto by nebylo správné, kdyby byli nevlídní, odměření a popudliví. Tím by na své žáky přenášeli vlastní nedostatky.

Bůh skrze svého Ducha promlouvá k srdci člověka. Při studiu bychom se měli modlit: „Otevři mi oči, ať mám na zřeteli divy ze Zákona tvého.“ *Žalm 119,18*. Když se učitelé budou na modlitbách obracet k Bohu, sestoupí na ně Duch Kristův a Bůh bude skrze ně Duchem svatým působit na mysl studentů. Duch svatý naplní jejich mysl a srdce nadějí, odvahou a biblickými obrazy, které oni následně předají žákům. Slova pravdy získají hlubší a širší význam, o němž se učitelům ani nesnilo. Krása a hloubka Božího slova má na lidskou mysl a charakter proměňující vliv; jiskry nebeské lásky budou dopadat na dětská srdce. Budeme-li takto postupovat, přivedeme ke Kristu stovky a tisíce dětí. (*Counsels to Parents, Teachers, and Students*, s. 171,172)

Aby se člověk mohl stát opravdu moudrým, musí si uvědomit svou závislost na Bohu a nechat se naplnit jeho moudrostí. Bůh je zdroj rozumové i duchovní síly. Proto nelze srovnávat muže, kteří v oblasti vědy dosáhli obrovských úspěchů, s apoštolem Janem či Pavlem. Člověk může nejvyšší úroveň dosáhnout jedině tehdy, jestliže rozvine nejen své rozumové, ale i duchovní schopnosti. Takové lidi Bůh použije, aby se spolu s ním podíleli na rozvoji lidské mysli. (*Counsels to Parents, Teachers, and Students*, s. 66)

To nejdůležitější, co naše výchovné instituce musejí v současnosti udělat, je svým příkladem před světem oslavit Boha. Svatí andělé budou dohlížet na lidskou práci a pomáhat všem oddělením získat punc božské dokonalosti. (*Counsels to Parents, Teachers, and Students*, s. 57)

Kvalifikace učitele

Ředitelem školy by se měl stát statný muž, jehož tělesná konstituce mu umožní udržet ve škole kázeň; muž, který je schopen mládeži vštěpovat správné návyky, učit je pořádkumilovnosti a pracovitosti.

Veškerou práci vykonávejte pořádně. Pokud budete svědomitě vyučovat obecné předměty, z mnoha vašich žáků se stanou evangelisté, kolportéři a misionáři. Nemyslete si, že všichni církevní zaměstnanci musí mít vysoké vzdělání. (*Counsels to Parents, Teachers, and Students*, s. 213,214)

Při vybírání učitelů bychom měli být velmi obezřetní. Je to stejně důležité jako vybírat lidi na misi. Výběr by měli provádět moudří muži, kteří umějí odhadnout lidský charakter. Je totiž velmi důležité vybrat nejnadanější jedince, kteří budou schopni správně zušlechtovat a přetvářet mysl mladých lidí a úspěšně plnit nejrůznější úkoly, jež bude mít učitelský sbor na starosti. Nesvěřujte děti mladým, nezkušeným učitelům, kteří nemají vůdčí schopnosti a jsou nedůslední. (*Counsels to Parents, Teachers, and Students*, s. 174,175)

Nikdy nepřijímejte člověka, o němž s jistotou nevíte, že miluje Boha a bojí se ho zarmoutit. Pokud se učitelé učí od Boha, pokud každý den navštěvují Kristovu školu, nechají se Kristem při práci vést. Budou se snažit získat své žáky a přivést je ke Spasiteli, protože jim budou nade vše drazí. (*Fundamentals of Christian Education*, s. 260)

[175]

Sklony a zásady učitelů jsou důležitější než jejich kvalifikace. Učitel může na žáky správně působit jedině tehdy, dokáže-li se dokonale ovládat a chová-li ke svým žákům lásku, jež vyzařuje z jeho pohledů, slov a činů. (*Fundamentals of Christian Education*, s. 19)

Učitel se musí chovat jako správný křesťan. Ke svým žákům musí přistupovat jako přítel a rádce. Kdyby se všichni naši lidé — učitelé, kazatelé a laičtí členové — zdokonalovali v pravé křesťanské zdvořilosti, mnohem snáz by dokázali oslovit lidská srdce. Díky tomu by se více lidí zajímalo o pravdu a přijímalo by ji. Kdyby každý učitel zapomněl na své já a zajímal se o úspěch a rozvoj svých žáků, kdyby si uvědomil, že jeho žáci jsou Božím vlastnictvím a že se jednou bude zodpovídat z toho, jak ovlivňoval jejich mysl a

charakter, byly by naše školy místem, kde rádi přebývají andělé. (*Counsels to Parents, Teachers, and Students*, s. 93,94)

Naše školy potřebují vysoce morální učitele, jimž je možné důvěřovat; učitele, kteří mají zdravou víru, jsou taktní a trpěliví a kteří chodí s Bohem a vyhýbají se zlu.

Je špatné svěřit děti mladému učiteli, který je pyšný a nelaskavý. Takový učitel napáchá na dětech, jejichž charakter se rychle rozvíjí, veliké zlo. Jestliže učitel není podřízený Bohu, jestliže nemiluje děti, které mu byly svěřeny do péče, a jestliže straní těm, ve kterých našel zalíbení, a přehlíží ty, kdo jsou nevýrazní, roztržití nebo nervózní, neměl by pracovat jako učitel, protože v důsledku jeho působení mnoho dětí zanevře na Krista.

O děti, zejména o ty, které jsou tiché a laskavé, by měli pečovat lidé, kteří je dokážou milovat a umějí k nim být shovívaví. (*Counsels to Parents, Teachers, and Students*, s. 175,176)

Pokud si učitel neuvědomuje potřebu modlitby a nepokořuje své srdce před Bohem, nechápe pravý smysl výuky. (*Counsels to Parents, Teachers, and Students*, s. 231)

Není možné podcenit učitelovu tělesnou kondici. Čím lepší je jeho zdraví, tím lepší jsou výsledky jeho práce. Pokud je však zesláblý a nemocný, není schopen dostatečně jasně uvažovat a energicky jednat. Svou myslí ovlivňuje srdce žáků. Je-li však jeho tělo oslabené, jeho mysl nemá dostatek energie, což ovlivňuje jeho motivy a pocity, a není schopen dobře rozlišovat mezi dobrem a zlem. Pokud má učitel podlomené zdraví, nedokáže být náležitě trpělivý a radostný a není schopen jednat čestně a spravedlivě. (*Counsels to Parents, Teachers, and Students*, s. 177)

Bible a křesťanská výchova

Pro rozvoj lidské mysli je Bible mnohem účinnějším nástrojem než všechny ostatní knihy dohromady. Její velkolepá témata, důstojné vyjadřování a překrásné obrazy ožívují a povznášejí myšlení jako nic jiného na světě. Nic nedodá mysli takovou sílu jako studium inspirovaného textu. Mysl, která se setkává s myšlenkami Nekonečného, nemůže jinak než se rozvíjet a sílit.

A ještě větší vliv má Bible na duchovní růst. Člověk, který byl stvořený pro vztah s Bohem, se může správně rozvíjet a žít jen v

tomto vztahu. Byl stvořený k tomu, aby v Bohu našel radost, kterou nemůže najít v ničem jiném; nic jiného totiž nedokáže naplnit touhu jeho srdce, utišit hlad a žízeň jeho duše jako Bůh. Ten, kdo studuje Boží slovo s upřímným srdcem a ochotou nechat se poučit a snaží se pochopit jeho pravdy, bude v kontaktu s jeho Autorem, a nebude-li se tomu sám bránit, bude se moci neomezeně rozvíjet. (*Education*, s. 124,125) [176]

Nechte děti, ať se z paměti učí základní texty, které přímo souvisejí s probíranými tématy. Nedělejte z toho však povinnost, nýbrž výsadu. Třebaže to zpočátku pro ně může být náročné, jejich mysl cvičením posílí a po nějakém čase budou rády, že si pamatují drahocenné pravdy. Takto si vytvoří návyk, který velmi výrazně podpoří jejich duchovní růst. (*Counsels to Parents, Teachers, and Students*, s. 137,138)

Výuka v přírodě

Stejně jako se obyvatelé Edenu učili z učebnice přírody, stejně jako Mojžíš poznával Boha v arabských nížinách a horách a jako se malý Ježíš vzdělával na svazích nazaretských kopců, mají se i dnešní děti dozvídat o Bohu v přírodě. Viditelný svět je ilustrací světa neviditelného. Proto vod'te děti na místa, kde si budou moci tuto překrásnou knihu prohlížet. (*Education*, s. 100,101)

Neposílejte své děti do školy příliš brzo. Matky by měly pečlivě zvážit, kdy je vhodné péči o mysl svých dětí svěřit do rukou cizích lidí. Do věku osmi či deseti let jsou pro děti nejlepšími učiteli rodiče a ideální učebnou i učebnicí je příroda se svým překrásným bohatstvím. Seznamujte děti s Boží knihou přírody takovým tempem, jakým jsou schopné vnímat. Informace, které jim předáte v překrásném prostředí, se jim zapíší hluboko do paměti. (*Fundamentals of Christian Education*, s. 156,157)

Když děti pošlete do školy v útlém věku, ohrozíte tím nejen jejich tělesné zdraví, ale také jejich morální bezúhonnost. Dostanou se do styku s nevychovanými dětmi, které jsou hrubé a neotesané, které lžou, klejí, kradou a podvádějí a které rády předávají své zlozvyky mladším dětem. A pokud jsou malé děti ponechány bez dozoru, začnou se špatným věcem učit mnohem rychleji než těm dobrým. Špatné věci jsou totiž v souladu s přirozenými sklony jejich srdce a

vše, co se v dětství dozvědí, je hluboce ovlivní a poznamená. A toto špatné sémě v jejich srdci zapustí kořeny a vydá trny, které jejich rodičům později způsobí velikou bolest. (*Child Guidance*, s. 302)

Výuka praktických dovedností

Dnes, stejně jako v době starozákonního Izraele, by se mládež měla učit praktickým dovednostem. Každý mladý člověk by se měl naučit vykonávat nějakou manuální práci, jíž by si v případě potřeby zajistil obživu. Je to důležité nejen z toho důvodu, že to člověku poskytuje ochranu v proměnlivém světě, ale také proto, že to má blahodárný vliv na tělesný, duševní i morální rozvoj osobnosti.

[177] V našich školách bychom měli vyučovat mnoha praktickým oborům. Součástí takové výuky by mělo být účetnictví, tesařské práce a obory, které souvisejí se zemědělstvím. Rovněž bychom měli vyučovat základům kovářství, malířství a obuvnictví. Dále by se mládež měla naučit vařit, péct, mýt nádobí, šít a psát na psacím stroji. Do výuky musíme vložit všechny síly, které máme k dispozici, abychom studenty co nejlépe připravili na praktický život.

Je mnoho dovedností, které by si studentky měly osvojit, aby jejich vzdělání bylo úplné a praktické. Měly by se naučit šít oblečení a pracovat na zahradě. Mohou například pečovat o květiny a pěstovat jahody. Tímto způsobem se nejen něčemu přiučí, ale také budou mít pohyb na čerstvém vzduchu. (*Counsels to Parents, Teachers, and Students*, s. 307-312)

Je třeba zdůraznit, že mysl a tělo se navzájem významně ovlivňují. Energie mozku, která podporuje mentální aktivitu, uvádí do pohybu celý tělesný systém a uplatňuje se v boji proti nemocem.

V Bibli je uveden výrok, nad kterým bychom se měli zamyslet: „Radostné srdce hojí rány, kdežto ubitý duch vysušuje kosti.“ *Příslaví 17,22*, (*Education*, s. 197)

Aby se děti mohly těšit dobrému zdraví, měly by mít vyvinuté svaly a mozek a být radostné a vitální, měly by co nejvíce pobývat na čerstvém vzduchu, přiměřeně pracovat a odpočívat. Děti, které většinu času tráví ve škole nad knihami, obvykle nemají zdravou tělesnou konstituci. Když totiž člověk zatěžuje mozek, aniž by namáhal tělo, do jeho hlavy proudí nadměrné množství krve a jeho krevní oběh je nedostatečný. Mozek je překrvený a končetiny nedokrvené.

Proto je důležité, aby škola omezila hodiny studia a získaný čas vyplnila manuální prací. A jestliže žáci budou jíst, oblékat se a spát v souladu se zdravotními zásadami, získají vzdělání, aniž by tím ohrozili své tělesné a duševní zdraví. (*Counsels to Parents, Teachers, and Students*, s. 83)

Úcta k manuální práci

Mládež by měla získat úctu k manuální práci. Učte mladé lidi, že Bůh pracuje bez přestání. Celá příroda je neustále v pohybu, protože vše, co je její součástí, musí ustavičně plnit důležité funkce. A my, máme-li splnit úkol, který jsme od Boha dostali, musíme být rovněž aktivní. (*Education*, s. 214)

Manuální práce, která je spojená s teoretickým vzděláváním, jež zvyšuje naši užitečnost, nás připravuje na praktický život. Tento proces se stane příjemnějším, když si uvědomíme, že vykonávání manuální práce uzpůsobuje naši mysl i tělo k tomu, aby dokázaly lépe splnit úkol, jímž nás pověřil Bůh. (*Fundamentals of Christian Education*, s. 229)

Nikdo by se neměl stydět vykonávat manuální práci, třebaže mu může připadat podřadná a bezvýznamná. Práce šlechtí. Všichni, kdo pracují tělesně nebo duševně, plní svou povinnost a dělají čest svému náboženství — bez ohledu na to, jestli stojí u necek, umývají nádobí či jdou do shromáždění. I tehdy, když jsou jejich ruce zaměstnány obyčejnou prací, jejich mysl se může zabývat ušlechtilými a čistými myšlenkami. (*Testimonies For The Church*, sv. 4, s. 590)

Jedním z důvodů, proč lidé na manuální práci pohlížejí s despektem, je nedbalost, s níž k ní mnozí přistupují. Nevykonávají ji dobrovolně, nýbrž z donucení. Nejsou při ní srdcem. Nemají k sobě úctu a svým jednáním si ani nezískávají úctu druhých. Tento nedostatek je třeba při výuce manuálních prací napravit. Práce by měla vést k pečlivosti, přesnosti a důslednosti. Žáci by se měli naučit zručnosti a osvojit si systematický přístup.

Je třeba, aby si dokázali zorganizovat čas a naplánovat každý pohyb. Neměli bychom je seznamovat s nejlepšími pracovními postupy, ale měli bychom je motivovat k tomu, aby se neustále zdokonalovali. Jejich cílem by mělo být dosahovat co možná nejlepších výsledků. (*Education* 222)

Nechat děti zahálet je hřích. Umožněte jim procvičit své paže a svaly, třebaže se následně budou cítit unavené. Pokud se nepřepřacují, nemůže se jim nic stát. Mezi únavou a vyčerpáním je totiž velký rozdíl. Děti sice potřebují častěji měnit předmět své činnosti a déle odpočívat než dospělí, ale jinak mohou manuální práci vykonávat již od útlého věku. Budou z toho mít radost, protože zjistí, že mohou být prospěšné. Po dni naplněném prací budou dobře spát a druhý den budou dostatečně odpočaté na to, aby se mohly vrhnout do další práce. (*The Adventist Home*, s. 289)

Výuka mateřského jazyka

V každém oboru jsou předměty, které jsou důležitější než ostatní. Jsou to zpravidla ty, v nichž nejde jen o pouhé získávání informací. Vezměme si například jazyky. Je daleko důležitější naučit se dobře mluvit a psát ve své mateřštině, než osvojit si nějaký cizí jazyk, ať už živý nebo mrtvý. (*Education*, s. 234)

Dílo nevěřících

Myslíte si, že si Bůh přeje, abychom děti a mládež seznamovali se špatnými zásadami, nezdravými úvahami a satanskou sofistickou? Domníváte se, že je moudré rozšiřovat vědomosti našich studentů o názory bezvěrců? Díla i těch nejvzdělanějších ateistů jsou výplodem mozků, které slouží nepříteli. Myslíte si, že je Boží vůlí, abychom s těmito díly, která jeho charakter představují v nesprávném světle, seznamovali děti těch, kteří se pokládají za reformátory a své děti a mládež vedou po správné cestě? Bože chraň! (*Counsels to Parents, Teachers, and Students*, s. 25,26)

Důsledky křesťanské výchovy

Podobně jako se při Kristově vjezdu do Jeruzaléma ozývalo dětské volání: „Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově“ (*Marek 11,9*), bude i v posledních dnech z dětských úst znít varovné poselství určené hynoucímu světu. Když nebeské bytosti uvidí, že dospělí už nejsou schopni zvěstovat pravdu, sestoupí na děti Duch Boží a způsobí, že vykonají to, co dospělí už udělat nemohou, protože je jim v tom bráněno.

Bůh si přeje, aby se děti v našich školách na toto velké dílo připravily. Je třeba, abychom je seznamovali s přítomnou pravdou a učili je misionářské práci. Měly by spolupracovat s těmi, kdo pomáhají nemocným a trpícím. Mohou se stát součástí zdravotní misie a svou troškou přispět k jejímu rozvoji. Třebaže jejich pomoc bude nepatrná, určitě přinese užitek a mnoho lidí díky nim přijme pravdu. Svět se jejich prostřednictvím seznámí s Božím poselstvím a mnoho lidí bude uzdraveno. Učte a veďte děti k tomu, aby sloužily Bohu, protože jsou Božím vlastnictvím.

[179]

Pokud jsou církevní školy dobře vedeny, zvýší se v jejich okolí povědomí o pravdě, protože děti, které získávají křesťanské vzdělání, budou svědčit o Kristu. Podobně jako dvanáctiletý Ježíš v chrámě moudře odpovídal na otázky, nad nimiž kněžím a rabínům zůstal rozum stát, budou děti v posledních dnech svými jednoduchými výroky uvádět do rozpaků ty, kteří se chlubí svým vysokým vzděláním. (*Testimonies For The Church*, sv. 6, s. 202,203)

Bylo mi ukázáno, že Bůh chce dílo spásy dokončit skrze naše vysoké školy. Aby se nadání studentů mohlo plně rozvinout, musí být usměrňováno Duchem Božím. Vědomosti lze totiž k vyšším účelům využít jen tehdy, když je oživuje Bůh. Jedině srdce zušlechtěné Boží milostí může plně docenit hodnotu vzdělání. Také na vědu je třeba nahlížet z náboženského úhlu pohledu. Boží vlastnosti, s nimiž se setkáváme v přírodě, je možné rozpoznat pouze za předpokladu, uvažujeme-li o Stvořiteli. Aby učitelé dokázali své žáky vést ke Zdroji pravdy, k Beránku Božímu, který snímá hříchy světa, musí mít nejen teoretické vzdělání, ale také musí vést svatý život.

Studenti, kteří tvrdí, že milují Boha a řídí se pravdou, by se měli umět natolik ovládat a měli by mít tak pevné náboženské zásady, aby dokázali odolat pokušení a hájit Ježíše ve škole, na ubytovně i kdekoli jinde. Víra není plášť, který se nosí pouze v Božím domě, ale musí prostupovat celým lidským životem.

Ti, kdo pijí z pramene živé vody, nebudou toužit po změně a radovánkách jako lidé ze světa. Z jejich chování a povahy bude vyzařovat klid, pokoj a štěstí, které přijímají od Ježíše, když k jeho nohám každý den skládají svá břemena a těžkosti. Jsou důkazem toho, že na cestě poslušnosti a oddanosti je možné prožívat radost. Takoví jedinci budou ovlivňovat své spolužáky, což se projeví na chodu celé školy.

Ti, kdo tvoří toto věrné vojsko, budou svým učitelům dodávat sílu tím, že se budou stavět proti každému projevu nevíry, svárlivosti a snaze porušovat pravidla a nařízení. Budou působit spásným vlivem a jejich úsilí nepřijde ve veliký den Božího hněvu vniveč, nýbrž půjde s nimi do věčnosti. Vliv jejich života tady na zemi bude působit na věky věků.

Jediný opravdový, svědomitý, věrný mladý člověk ve škole je drahocenným pokladem, na který andělé shlížejí se zálibením. Spasitel jej miluje a v nebeské knize se vedou záznamy o každém jeho spravedlivém skutku, každém překonaném pokušení a o každém potlačeném zlu. Takový člověk bude připraven na dobu, která má přijít, a bude přijat na věčnost.

Na křesťanské mládeži do značné míry závisí existence institucí, které Bůh zamýšlí využít k dokončení svého díla. Tato důležitá odpovědnost leží na bedrech dnešní mládeže, která právě vstupuje na jeviště dějin. Nikdy dřív nebylo třeba, aby lidé dosáhli tak výrazných výsledků. Proto by se mládež měla dobře připravit, aby ji Bůh mohl použít jako svůj nástroj. Nároky, které na mladé lidi klade jejich Stvořitel, jsou přednější než všechno ostatní.

[180] Život a veškeré tělesné i duševní schopnosti dostali od Boha proto, aby je moudře rozvíjeli a připravili se na přijetí úkolů, jejichž význam sahá až na věčnost. Bůh za svou štědrost očekává, že se budou řádně vzdělávat. Svými dary je neobdařil proto, aby je používali pouze ke svému potěšení, nebo dokonce proti jeho vůli, nýbrž aby jich využili k šíření pravdy a svatosti ve světě. Přeje si, aby mu za jeho laskavost a nekonečné milosrdenství byli vděční, měli k němu úctu a milovali ho. Právem vyžaduje, aby zachovávali jeho přikázání a moudrá nařízení, která je usměrní, ochrání před satanovými svody a povedou je po stezce pokoje.

Kdyby si mladí lidé uvědomili, že když dodržují řády a předpisy našich institucí, dělají pouze to, co zlepšuje jejich postavení ve společnosti, zušlechťuje jejich charakter a mysl a rozhojňuje jejich štěstí, přestali by se bouřit proti moudrým řádům a užitečným nařízením a nerozšiřovali by zprávy, které vůči těmto institucím vyvolávají nedůvěru. Úspěchu můžeme dosáhnout jedině tehdy, bude-li naše mládež silná a věrná, aby dokázala splnit požadavky, které jsou na ni kladeny. Je hrozné, kolik mladých lidí je dnes nespoutaných a lhostejných. Velký díl viny na tom mají jejich rodiče. Bez Boží bázně

---

nikdo nemůže být opravdu šťastný. (*Testimonies For The Church*, sv. 4, s. 432-435)

[181]

38. kapitola — Strídmost

Zdraví je nedocenitelné požehnání, které souvisí se svědomím a náboženstvím víc, než si mnozí uvědomují. Jelikož na něm do značné míry závisí to, jestli člověk bude schopen sloužit Bohu, je třeba je chránit stejně obezřetně jako charakter. Čím lepší naše zdraví bude, tím úspěšnější budou naše snahy o rozvoj Božího díla a o požehnání lidstva. (*Counsels to Parents, Teachers, and Students, s. 294*)

Dne 10. prosince 1871 mi bylo znovu ukázáno, že zdravotní reforma je důležitou součástí významného díla, které má za cíl připravit lidi na příchod našeho Pána. Je tak úzce spjata s trojandělským poselstvím, jako je ruka spojena s tělem. Lidé k Desateru přistupují lehkovážně, ale Pán je nepřijde potrestat, aniž by jim předal varovné poselství. Toto poselství zvěstuje třetí anděl. Kdyby lidé zachovávali Desatero a svými životy naplňovali jeho přikázání, nemoci, jež nyní zaplavují zemi, by nikdy nevznikly.

Muži a ženy nemohou porušovat zdravotní principy tím, že se oddávají zvráceným chutím a vášním, a přitom nepřestupovat Boží zákon. Bůh na nás nechal dopadnout světlo zdravotní reformy proto, abychom si uvědomili, že porušování zákonů, které zapsal do našeho těla, je hřích. Všechny naše radosti i bolesti souvisejí s tím, zda zachováváme či porušujeme zásady správného životního stylu. Náš milosrdný nebeský Otec vidí žalostný stav lidí, kteří někdy vědomě, jindy nevědomě svým životním stylem porušují jeho zákony. A proto s láskou a lítostí nechal zazářit světlo zdravotní reformy. Zveřejnil svůj zákon i trest za jeho přestoupení, aby se všichni poučili a snažili se ve svém životě uplatňovat zdravotní zásady. Vyhláší svůj zákon tak jasně a očividně, že je jako město na kopci. Každý rozumný člověk, který má zájem, jej může pochopit. Nesvéprávní lidé však za své postoje nenesou žádnou zodpovědnost. Seznamovat lidi se zdravotními principy a vést je k tomu, aby se jimi řídili, tvoří součást zvěstování trojandělského poselství, které má lidstvo připravit na Kristův příchod. (*Testimonies For The Church, sv. 3, s. 161*)

Nepatříme sami sobě

Jsme přesvědčeni, že Kristus brzy přijde. Není to výmysl, je to skutečnost. Až přijde, nebude nás očišťovat od hříchů, zbavovat charakterových vad či léčit naši povahu a sklony. Musíme mu umožnit, aby to udělal dřív, než se objeví.

Až Pán přijde, svatí zůstanou svatými. Ti, kdo udržovali své tělo i duši svaté, posvěcené a ctnostné, obdrží nesmrtelnost. Ti však, kdo byli nespravedliví, neposvěcení a nečistí, zůstanou takovými už navždy. Pak už nebude možné zbavit se nedostatků a získat svatý charakter. O to je třeba usilovat v době tříbení. Musíme Bohu dovolit, aby nás proměnil už nyní.

[182]

Žijeme ve světě, který se staví proti spravedlnosti, čistotě charakteru a růstu v milosti. Kamkoli se podíváme, všude vidíme porušenost, nečistotu, zvrácenost a hřích. Co musíme udělat dřív, než obdržíme nesmrtelnost? Musíme zachovat svá těla svatá a svou duši čistou, abychom dokázali bez poskvrny čelit zkaženosti, která je všude kolem nás.

„Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá a jež máte od Boha? Nepatříte sami sobě! Bylo za vás zapláceno výkupné. Proto svým tělem oslavujte Boha.“ **1. Korintským 6,19.20.**

Nepatříme sami sobě. Byli jsme koupeni za vysokou cenu, za cenu utrpení a smrti Syna Božího. Kdybychom to dokázali pochopit a plně tomu porozumět, uvědomili bychom si, jak velkou máme odpovědnost, a pečovali bychom o své zdraví, abychom mohli co nejlépe sloužit Bohu. Pokud však jakýmkoli způsobem plýtváme energií, vyčerpáváme své síly či ničíme svůj rozum, hřešíme proti Bohu. Svým tělem ani duchem, které mu náleží, ho neoslavujeme, ale dopouštíme se v jeho očích velkého zla. (**Testimonies For The Church, sv. 2, s. 354-356**)

Svědomitý přístup k tělesnému zdraví

Bůh stvořil lidský organismus. Každá tělesná funkce vypovídá o jeho moudrosti. Sám Stvořitel nám slíbil, že pokud se člověk bude řídit jeho zákony a spolupracovat s ním, on se postará o to, aby lidský organismus správně fungoval. Každý zákon, kterému je lidský

organismus podřízen, je svým původem, podstatou i významem stejný jako Boží slovo. Každé lehkovážné, nedbalé jednání, každé zneužití tohoto překrásného Božího mechanismu, k němuž dochází při porušování zdravotních principů, je přestoupením Božího zákona. Vždyť lidské tělo je ze všech přírodních krás, nad kterými se nám tají dech, nejúžasnější. (*Counsels on Diet and Foods*, s. 17)

Jelikož přírodní zákony jsou Božími zákony, je třeba, abychom se s nimi zevrubně seznámili. Měli bychom se zaměřit na zákony, jimž podléhá naše tělo, a zachovávat je. Nevědomost v těchto věcech je hřích.

Je-li člověk skutečně obrácený, bude svědomitě přistupovat k zákonům, jež Bůh vepsal do jeho těla, a bude se snažit zabránit jakékoli tělesné, duševní i mravní úhoně. Řídit se těmito zákony je v zájmu každého člověka. Vždyť jsme to my, kdo trpí důsledky jejich přestupování. Navíc se za své návyky a jednání budeme zodpovídat Bohu. Neměli bychom se tedy ptát, co tomu řeknou lidé ze světa, ale je třeba se ptát, jak mám, coby křesťan, pečovat o svou tělesnou schránku, kterou mi Bůh svěřil. Mám usilovat o co nejvyšší tělesný i duchovní užitek tím, že budu své tělo spravovat jako chrám Ducha svatého, nebo mám své tělo obětovat světským postojům a praktikám? (*Testimonies For The Church*, sv. 6, s. 369,370)

Jediná naše naděje

[183] Biblická víra není pro tělo ani mysl škodlivá. Působení Ducha svatého je nejlepším lékem na všechny nemoci. Nebe překypuje zdravím; proto platí, že čím intenzivněji si nemocný věřící člověk uvědomuje nebeský vliv, tím rychleji se uzdraví. Právě křesťanské principy nás vedou ke zdroji neocenitelného štěstí. Náboženství je nevysychající pramen, z něž mohou křesťané pít, kdykoli se jim zlíbí, a nikdy jej nevyčerpají.

Stav mysli ovlivňuje tělesné zdraví. Je-li mysl uvolněná a šťastná, protože člověk dělá dobré věci a těší je, když může pomáhat druhým, má to blahodárný vliv i na jeho tělo. Dochází ke zlepšení krevního oběhu a posílení celého organismu. Boží požehnání má léčivou moc. Ti, kdo s radostí usilují o dobro druhých, si uvědomují jeho pozitivní dopad na celý svůj život.

Když se člověk, který pěstoval špatné návyky a hříšné sklony, podřídí božské pravdě, v jeho srdci se probudí morální síly, které byly až dosud paralyzované. Jakmile se člověk připoutá ke Skále věčnosti, získá hlubší poznání. Díky tomu se zlepší i jeho tělesné zdraví. (*Counsels on Health, s. 28*)

Je třeba, aby lidé věděli, že plnost požehnání, pramenící z poslušnosti, mohou prožívat jedině tehdy, když přijmou Kristovu milost. To ona dává člověku sílu zachovávat Boží zákony. To ona jej zbavuje špatných návyků. Je to jediná síla, která jej může postavit a udržet na cestě spravedlnosti.

Evangelium ve své čistotě a síle je lékem proti neduhům, které vznikly v důsledku hříchu. Slunce spravedlnosti vychází „se zdravím na paprscích“. Nic z toho, co nabízí tento svět, nemůže uzdravit zlomené srdce, naplnit mysl pokojem a zbavit ji starostí či odstranit nemoci. Sláva, genialita, nadání, nic z toho nedokáže potěšit ztrápené srdce a obnovit promarněný život. Láska Boží v srdci je jedinou naší nadějí.

Kristova láska, která prostupuje celou lidskou bytostí, má oživující moc. Proniká ke všem důležitým částem těla — mozku, srdci, nervové soustavě — a uzdravuje je. Aktivuje veškerou tělesnou energii. Zbavuje duši viny a smutku, úzkosti a starostí, tedy emocí, které oslabují životní sílu. Díky tomu se dostavuje klid a pokoj. Lidská duše se plní radostí, kterou nic pozemského nemůže zničit, radostí v Duchu svatém, jenž navrácí život a uzdravuje.

Spasitelova slova: „Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout“ (*Matouš 11,28*) jsou návodem léčby tělesných, duševních a duchovních nemocí. Přestože jsme si své utrpení zavinili sami svým špatným jednáním, Bůh má s námi slitování. U něj můžeme hledat pomoc. Pro ty, kdo v něho věří, vykoná velké věci. (*Testimonies For The Church, sv. 6, s. 110,112*)

Střídmost

Ve svém díle bychom se měli více zaměřit na střídmost. K reformě této oblasti bychom měli přistupovat s pokáním, vírou a poslušností. Jejím cílem je povznést duši na vyšší úroveň, a proto má důležité místo v hlásání trojandělského poselství. Zaslouhuje si

[184] naši pozornost a podporu. Měli bychom se jí zabývat na stanových shromážděních, která se konají jednou ročně, a začít ji uvádět do života. Seznamujme lidi s principy střídmosti a vyzývejme je, aby se písemně zavázali, že se jimi budou řídit. Zejména se musíme věno- vat těm, kdo jsou zotročeni špatnými návyky. Ty je třeba vést ke Kristovu kříži.

Čím blíže jsme konci, tím se musíme více zaměřit na zdravotní reformu a křesťanskou střídmost a představovat je pozitivním a důrazným způsobem. Musíme se neustále snažit lidi vychovávat, a to nejen slovy, ale i svými činy. Jdou-li slova a činy ruku v ruce, působí velmi přesvědčivě. (*Testimonies For The Church*, sv. 6, s. 110,112)

[185]

39. kapitola — Čistota

Abychom měli dobré zdraví, musíme mít dobrou krev. Na krvi závisí život. Jejím prostřednictvím se tělo zbavuje nečistot a získává důležité živiny. Je-li zásobena prvky z výživné stravy a dostatečně okysličována, přináší život a sílu celému organismu. Čím dokonalejší je krevní oběh, tím lépe je tato funkce zajišťována. (*The Ministry of Healing*, s. 271)

Vnější použití vody je jedním z nejjednodušších a zároveň neúčinnějších způsobů, jak zlepšit krevní oběh. Studená či vlažná voda má skvělé posilující vlastnosti. Teplá voda zase otevírá tělesné póry, čímž usnadňuje vylučování nečistot z těla. A teplá nebo vlažná voda zklidňuje nervovou soustavu a harmonizuje krevní oběh.

Pohyb zrychluje a harmonizuje krevní oběh. Pokud však člověk nemá dostatek pohybu, jeho krevní oběh se zpomalí a v krvi neprobíhají životně důležité změny. Také pokožka přestává plnit svou funkci. Nečistoty nejsou odváděny z těla v takovém množství, v jakém by byly, kdyby krevní oběh byl díky dostatku pohybu rychlejší, kůže byla zdravá a plíce dostatečně zásobeny čistým vzduchem. (*The Ministry of Healing*, s. 273,238)

Plícím bychom měli dopřát co největší volnost. Mohou-li se volně pohybovat, zvětšují svou kapacitu. Jsou-li však sevřeny a stísněny, jejich výkonnost se snižuje. Proto má tak neblahé následky sklánění se nad prací, které je tak obvyklé zvláště při sedavém zaměstnání. V této pozici není možné zhluboka dýchat. Brzy si zvykne, že dýcháme povrchně, a naše plíce začnou ztrácet schopnost zvyšovat svou kapacitu.

Tělo je tak nedostatečně okysličováno. Krev se v žilách pohybuje pomalu. Odpadní látky, které by měly být z těla vyloučeny výdechem, zůstávají v těle a znečišťují krev. V důsledku toho netrpí pouze plíce, ale i žaludek, játra a mozek. Plet' bledne, trávení se zpomaluje, dostavuje se deprese, mozek přestává dobře fungovat, člověk začne pociťovat neklid a duši naplní smutek. Celý organismus se utlumí a zpomalí a stane se velmi náchylný k nemocem.

Plíce neustále vylučují nečistoty a potřebují nepřetržitý přísun čerstvého vzduchu. Znečištěný vzduch neposkytuje nezbytnou dávku kyslíku a krev přichází do mozku a do jiných orgánů nedostatečně okysličena. Proto je nezbytné dokonalé větrání. Pobyt ve stísněné, nedostatečně větrané místnosti, kde je vydýchaný vzduch, oslabuje celý organismus. Tělo se pak stává citlivým na působení chladu, takže i lehké ochlazení vyvolává nemoc. Pobyt v uzavřených prostorách způsobuje, že mnohé ženy jsou bledé a slabé. Vdechují znovu a znovu tentýž vzduch, až se naplní otravnými látkami, vydechovanými plícemi a póry, a nečistoty se tak znovu dostávají do krve. (*The Ministry of Healing*, s. 272-274)

[186] Mnozí lidé trpí nemocemi proto, že v noci odmítají větrat. Čerstvý, čistý, nebeský vzduch je jedním z největších požehnání, které máme k dispozici. (*Testimonies For The Church*, sv. 2, s. 528)

Pro tělesné i duševní zdraví je nezbytná úzkostlivá čistota. Kůží jsou z těla neustále vypuzovány nečistoty. Miliony kožních pórů se rychle ucpávají, není-li pokožka častým koupáním udržována v čistotě, a nečistoty, které by měly být kůží odstraněny, se stávají mimořádnou zátěží pro ostatní vylučovací orgány.

Na většinu lidí působí blahodárně studená nebo vlažná koupel prováděná každý den ráno nebo večer. Vhodně aplikovaná lázeň činí tělo odolnějším proti nachlazení, protože zlepšuje krevní oběh. Pokožka se prokrvuje a krev proudí snadno a plynule. Koupel posiluje tělo i mysl — svaly nabývají pružnosti a rozum se zbystřuje. Lázeň zklidňuje nervy. Koupání podporuje činnost střev, žaludku a jater, jež posiluje a dodává jim zdraví, a podporuje trávení.

Je důležité, aby i oděv byl udržován v čistotě. Prádlo, které nosíme, pohlcuje odpadní látky, které vycházejí z pórů. Není-li často vyměňováno a práno, jsou zplodiny znovu pohlcovány.

Každá forma nečistoty má za následek nemoc. Smrtonosné zárodky se v hojném množství vyskytují v tmavých, neuklizených koutech, v rozkládajících se odpadcích, ve vlhku, plísni a zatuchlinách. Odpadky zeleniny nebo kupky spadlého listí by neměly být ponechány u domu, aby tam hnily, tlely a zamořovaly vzduch. V domě by se nemělo trpět nic nečistého nebo zahnívajícího. Ve městech, která jsou ze zdravotního hlediska považována za dokonale vyhovující, jsou mnohé epidemie horečnatých onemocnění způsobeny tlejícími odpadky, které u domu nechal některý nedbalý správce.

Má-li být domácnost uchráněna od nemocí a mají-li její členové žít radostně a těšit se životní síle, je nezbytné dbát na dokonalou čistotu a dostatek slunečního světla a pečlivě dodržovat hygienické zásady ve všech oblastech domácího života. (*The Ministry of Healing*, s. 276)

Poučte své děti, že se Bohu nelíbí, jsou-li špinavé a mají-li neupravené a roztrhané oblečení. Čisté a upravené oblečení je jedním ze způsobů, jak svou mysl udržet pozitivně a příjemně naladěnou. Zejména je důležité udržovat v čistotě vše, co přichází do styku s pokožkou.

Pravda by nikdy nevstoupila na nečistou či nemravnou cestu. Ten, který tak pečlivě dbal o to, aby děti Izraele byly čistotné, jistě dnes v domácnostech svých dětí nebude tolerovat nečistotu. Bůh nemá v nečistotě zálibení.

Špinavé, zanedbané kouty v domácnostech způsobují, že i v duši člověka vznikají špinavá a zanedbaná místa.

Nebesa jsou čistá a svatá a každý, kdo vchází do bran Božího města, musí být oděn vnější i vnitřní čistotou. (*My Life Today*, s. 129)

40. kapitola — Strava a zdraví

Naše těla se budují potravou, kterou jíme. Tělesné tkáně se neustále opotřebovávají. Jakákoli činnost kteréhokoli orgánu má za následek úbytek síly a toto opotřebování se napravuje výživou, kterou přijímáme z naší stravy. Mozek musí dostat svůj díl, rovněž kosti, svaly a nervy. Je to úžasný proces, kterým se potrava přeměňuje v krev. Z krve pak čerpají různé části těla potřebnou výživu. Tento proces probíhá neustále a dodává život a energii každému nervu, svalu a tkáni.

Máme volit takové potraviny, které dodávají výživné látky potřebné k budování těla. Při tomto výběru není dobré řídit se chutí. Chuť se totiž nesprávnými stravovacími návyky zvrhla. Často inklinuje k jídlům, která poškozují zdraví a oslabují tělo, místo aby je posilovala. Nemůžeme se bezpečně řídit ani společenskými zvyklostmi. Nemoci a utrpení, kterých je všude plno, jsou do značné míry zaviněny všeobecně rozšířenými chybami ve stravování.

Avšak ne všechny potraviny, i když jsou samy o sobě zdravé, jsou pro nás za všech okolností stejně vhodné. Při jejich výběru je třeba postupovat uvážlivě. Naše strava má odpovídat ročnímu období, podnebí, v němž žijeme, i práci, kterou vykonáváme. Některé druhy potravin, které se hodí pro určité roční období nebo pro určité podnebí, nejsou nejvhodnější pro jiné podmínky. Rovněž určité druhy potravin jsou více či méně vhodné pro lidi různých povolání. Potrava, která se znamenitě hodí pro lidi, kteří těžce manuálně pracují, je často nevhodná pro osoby se sedavým zaměstnáním nebo pro ty, kdo pracují duševně. Bůh nám dává široký výběr pokrmů a každý si z nich může vybrat to, co podle jeho zkušenosti a zdravého úsudku nejlépe vyhovuje jeho potřebám. (*The Ministry of Healing*, s. 295-297)

Ideální strava pro člověka

Abychom poznali, které potraviny jsou nejlepší, musíme mít na zřeteli původní Boží plán týkající se stravy pro člověka. Ten, který stvořil člověka a rozumí jeho potřebám, určil, co má Adam s Evou jíst. Řekl: „Hle, dal jsem vám na celé zemi každou bylinu nesoucí semena i každý strom, na němž rostou plody se semeny. To budete mít za pokrm.“ **1. Mojžíšova 1,29**. Když opustil ráj, aby se živil obděláváním půdy postižené kletbou hříchu, dostal člověk povolení jíst také „polní byliny“ **1. Mojžíšova 3,18**.

Strava, kterou pro nás vybral náš Stvořitel, zahrnuje obiloviny, ovoce, ořechy a zeleninu. Tato potrava, upravená jednoduchým a přirozeným způsobem, je nejzdravější a nejvýživnější. Dodává tělu takovou životní sílu a vytrvalost a rozumu takovou svěžest, jakých se nedá dosáhnout konzumováním těžší a dráždivější stravy. (**The Ministry of Healing, s. 295,296**)

[188]

Abychom si uchovali zdraví, musíme tělu dodávat dostatečné množství dobré, výživné stravy.

Dnes je možné si téměř všude zajistit to, co je pro zdraví nejprospěšnější — různé výrobky z rýže, pšenice, žita a ova, jakož i fazole, hrách a čočku. Tyto produkty spolu s domácím nebo dováženým ovocem a s rozmanitou zeleninou, která roste všude, poskytují dostatečnou možnost sestavit z nich jídelníček, který se obejde bez masitých pokrmů.

Kde se dá vypěstovat dostatek ovoce, měly by se na zimu udělat velké zásoby zavařených a sušených plodů. Drobné ovoce, jako rybíz, angrešt, jahody, maliny a borůvky, může výhodně růst na mnoha místech, kde se dosud používá jen málo a kde se jeho pěstování zanedbává. (**The Ministry of Healing, s. 299**)

Vaření

Vaření je vlastně věda. Je to jedna z nejdůležitějších věcí v praktickém životě. Je to věda, kterou by si měly osvojit všechny ženy. Je třeba jí vyučovat způsobem, aby si ji mohli osvojit i chudí lidé. Vařit jídla chutná, a přitom jednoduchá a výživná, vyžaduje dovednost a cvik. Lze se tomu však naučit. Kuchaři by měli vědět, jak co nejsnadnějším způsobem připravit prosté jídlo, aby bylo díky své

jednoduchosti chutné a zdraví prospěšné. (*The Ministry of Healing, s. 303,303*)

Snažme se rozumným způsobem zjednodušit svou stravu. Bůh se stará o to, aby v každém státě dávala země lidem potravu, která obsahuje dostatek výživných látek potřebných k budování těla. Z nich je možné připravit zdravá a chutná jídla. (*Counsels on Diet and Foods, s. 94*)

Mnozí to nepovažují za svou povinnost, a proto se nenamáhají připravovat si stravu správným způsobem. Lze to dělat jednoduše a zdravě, bez použití vepřového sádla, másla či masa. Je třeba skloubit zručnost s jednoduchostí. Aby to ženy dokázaly, musí hodně číst a snažit se získané informace uvádět do praxe. (*Testimonies For The Church, sv. 1, s. 681*)

Ovoce, obiloviny a zelenina, připravené jednoduchým způsobem, bez použití koření a živočišných tuků, jsou spolu s mlékem či smetanou velmi zdravou stravou. (*Counsels on Health, s. 115*)

Obiloviny a ovoce, připravené co možná nejpřirozenějším způsobem bez použití živočišných tuků, jsou vhodnou potravinou pro každého, kdo o sobě tvrdí, že se připravuje na vstup do nebe. (*Testimonies For The Church, sv. 2, s. 352*)

Strava většinou obsahuje velké množství cukru. Koláče, sladké pudinky, zákusky, želé a marmelády jsou častou příčinou zažívacích problémů. Zvláště škodlivé jsou krémy a pudinky, které se připravují především z mléka, vajec a cukru. Kombinaci mléka s cukrem je vůbec dobré se vyhnout. (*The Ministry of Healing, s. 302*)

Používáme-li mléko, měli bychom jej důkladně sterilizovat. Tím zmírníme nebezpečí, že si jeho užitím přivodíme nemoc. (*The Ministry of Healing, s. 302*)

[189] Může přijít doba, kdy nebude bezpečné mléko používat. Jsou-li však krávy zdravé a mléko dobře převařené, není třeba si s tím předčasně přidělovat starosti. (*Counsels on Diet and Foods, s. 357*)

Kořeněná jídla

Koření, které se hojně užívá ve světě, má negativní dopad na trávení. (*Counsels on Diet and Foods, s. 339*)

V dnešní uspěchané době platí, že čím prostší strava, tím lepší. Koření je ve své podstatě škodlivé. Hořčice, pepř, různá pikantní

koření, octové a silně nasolené nálevy a jiné podobné věci dráždí žaludek a způsobují, že krev zvyšuje teplotu a znečišťuje se. Zanícený žaludek alkoholika je názornou ilustrací toho, k čemu vede pití alkoholických nápojů. Podobné zanícení vyvolává konzumace velmi dráždivého koření. Prostá strava pak záhy nedokáže uspokojit chuť. Organismus pocítuje neodolatelnou touhu po něčem ještě dráždivějším. (*The Ministry of Healing, s. 325*)

Někteří mají natolik zvrácené chutě, že pokud nedostanou přesně takové jídlo, po němž jejich chuťové buňky touží, nedokážou si je vychutnat. Svůj žaludek jsou schopni uvést do chodu jen s pomocí ohnivého biče upleteného z různých druhů koření a ochucovadel. Jsou na kořeněná jídla natolik zvyklí, že je nedráždivá strava vůbec neuspokojuje. (*Counsels on Diet and Foods, s. 340*)

Koření nejprve dráždí jemnou ochrannou vrstvu žaludeční stěny a následně zničí její přirozenou citlivost. Teplota krve se zvýší, probudí se živočišné pudy, dojde k oslabení morálních a rozumových schopností a člověka začnou ovládat nízké vášně. Z toho důvodu by ženy měly pro svou rodinu připravovat jednoduchou, ale výživnou stravu. (*Counsels on Health, s. 114*)

Pravidelná strava

Po hlavním jídle by měl žaludek pět hodin odpočívat. V době mezi hlavními jídly bychom neměli nic konzumovat. Je třeba žaludku umožnit, aby strávil potravu a připravil se na přijetí dalšího jídla. (*Counsels on Diet and Foods, s. 179*)

Je třeba dbát na pravidelnost v jídle. Mezi jídly se nemá nic jíst, žádné sladkosti, ořechy, ovoce ani jakákoli jiná potrava. Nepravidelnost v stravě narušuje zdraví zažívacích orgánů, což škodí zdraví a zhoršuje náladu. A když pak děti zasednou ke stolu, nepochutnají si na zdravé stravě a mají chuť na něco, co je pro ně škodlivé. (*The Ministry of Healing, s. 384*)

Když uléháme k odpočinku, měl by mít žaludek svou práci zcela dokončenou, aby si mohl, stejně jako ostatní tělesné orgány, dobře odpočinout. Zvláště pro lidi se sedavým zaměstnáním jsou pozdní večeře škodlivé. Poruchy vzniklé v důsledku pozdě podávaného večerního jídla jsou často začátkem nemoci, která končí smrtí.

Mnohdy pocít'ujeme slabost vedoucí k touze po jídle proto, že zažívací orgány byly během dne silně přetěžovány. Po požití jídla potřebují zažívací orgány klid. Mezi dvěma jídly by měla být nejméně pěti- až šestihodinová přestávka. Většina lidí, kteří se odhodlají to zkusit, pozná, že dvě jídla denně jsou lepší než tři. (*The Ministry of Healing*, s. 304)

[190] Všeobecně se pokládá za zdraví prospěšné jíst jen dvakrát denně. Za jistých okolností však někteří potřebují i třetí jídlo. Pokud se bez třetího jídla neobejdeme, měli bychom dbát na to, aby bylo lehké a snadno stravitelné. (*The Ministry of Healing*, s. 321)

Jsou-li studenti zatěžováni nejen psychicky, ale i fyzicky, není nutné jim třetí jídlo odpírat. Ať klidně jí třikrát denně, ale dbejte na to, aby třetí jídlo neobsahovalo zeleninu, nýbrž bylo co nejprostší, složené z ovoce a pečiva. (*Counsels on Diet and Foods*, s. 178)

Jídlo se nemá jíst ani příliš horké, ani příliš studené. Je-li strava studená, musí ji žaludek nejprve zahřát a teprve potom ji může začít trávit. Z téhož důvodu jsou škodlivé i studené nápoje. Naproti tomu nadměrné pití horkých nápojů člověka oslabuje. Čím více tekutin při jídle vypijeme, tím obtížněji se potrava tráví. Tekutina totiž musí být nejdříve vstřebána, než může začít trávení. Nepřehánějte to se solí a vyhýbejte se používání nasolených a kořeněných jídel. Jezte hodně ovoce, a dráždivý pocit, který nutí k nadměrnému pití při jídle, zmizí. Potravu je třeba jíst pomalu a dokonale ji rozžvýkat. Je to nutné proto, aby se sliny řádně smísily s potravou a podpořila se činnost trávicích šťáv. (*The Ministry of Healing*, s. 305,306)

Zdravotní reforma v praxi

Při provádění reformy ve stravování musíme uplatnit zdravý selský rozum. Tuto otázku je třeba zevrubně prostudovat a nikdo by neměl kritizovat druhé za to, že jejich způsob stravování se do všech podrobností neshoduje s jeho. Je nemožné vymyslet pravidlo, jemuž by se měli podříditi všichni. Nikdo by si neměl myslet, že může být měřítkem pro ostatní. Všichni nemohou jíst totéž. Potraviny, které chutnají a prospívají jednomu, mohou být pro druhého nechutné, nebo mu mohou dokonce škodit. Někdo nemůže mléko ani vidět, jiný si v něm libuje. Někteří lidé nedokážou strávit hrách a fazole, pro jiné jsou zase prospěšné. Pro některé jsou potraviny z celozrnné

mouky vhodné, zatímco jiným škodí. (*The Ministry of Healing*, s. 319,320)

Tam, kde se dosud pěstovaly nesprávné stravovací návyky, by se mělo ihned začít s nápravou. Jestliže došlo v důsledku přetěžování žaludku k poruše trávení, měli bychom vynaložit velké úsilí, abychom si uchovali zbytek životních sil. Proto je třeba zamezit jakémukoli jeho dalšímu přetěžování. Byl-li žaludek přetěžován dlouhodobě, nebude už možná nikdy zcela zdrav. Vhodná strava jej však může uchránit před dalším oslabováním, a díky tomu se mnozí uzdraví.

Silní muži, kteří vykonávají tělesnou práci, nemusí být při výběru a regulaci množství stravy tak opatrní jako lidé, kteří v zaměstnání sedí. I oni by se těšili lepšímu zdraví, kdyby se při jídle a pití více ovládali.

Mnozí lidé si přejí, aby jim někdo předepsal přesná pravidla pro jejich stravování. Přejíždají se a pak toho litují. Proto neustále přemýšlejí o tom, co jedí a pijí. Tak tomu ale být nemá. Každý by se měl řídit svým rozumem. Každý by se měl ovládat a jednat zásadově. (*The Ministry of Healing*, s. 308,310)

Reforma stravovacích návyků má být progresivní. S rostoucím výskytem onemocnění zvířat se používání mléka a vajec stává čím dál nebezpečnější. Měli bychom se snažit nahradit mléko a vejce jinými potravinami, které jsou zdravé a levné. Lidem by se všude mělo dostat poučení o tom, jak vařit pokud možno bez mléka a vajec, a přitom jíst zdravě a chutně.

[191]

Jestliže zanedbáváme nebo zneužíváme své tělo, takže pak nejsme schopni plnit své křesťanské povinnosti, zneuctíváme tím Boha. Jednou z prvních povinností člověka je zajistit pro tělo chutnou a posilující stravu. Je mnohem lepší mít levnější oblečení a nábytek, než trpět nedostatkem kvalitní stravy.

V některých domácnostech se šetří na jídle, aby zbylo na drahé pohoštění pro návštěvy. To není moudré. Hostům by se mělo předkládat mnohem prostší pohoštění. Potřeby rodiny musíme dát na první místo.

Nerozumné hospodaření a nemoudré zvyky často brání v tom, abychom projevíli pohostinnost tam, kde by mohla přinést velký užitek. Vždy bychom měli mít nakoupeno dostatek potravin, abychom

mohli neočekávané hosty pohostit, aniž by to hospodyně zatížilo dalšími přípravami.

Uvažujte o tom, co jíte. Sledujte pozorně vztah mezi příčinou a následkem. Zdokonalujte se v sebeovládání. Podříd'te chuť rozumu. Nikdy si nekazte žaludek přejídáním. Na druhé straně si však neodpírejte výživnou, chutnou stravu, která je pro zdraví nezbytná.

Lidé, kteří rozumějí zákonům zdraví a řídí se zdravotními zásadami, se vyhýbají oběma extrémům — přejídání se i přílišnému omezování se v jídle. Nevybírají si stravu jen pro uspokojení chuti, ale pro posílení těla. Usilují o to, aby si uchovali tělesné síly v co nejlepším stavu, aby mohli sloužit Bohu i lidem. Jejich chuť je pod kontrolou rozumu a svědomí. Odměnou je jim dobré tělesné i duševní zdraví. Nevnučují druhým násilně své názory. Na jejich příkladu je vidět, že se řídí správnými zásadami. Takoví lidé pomáhají svým vlivem šířit dobrou věc. (*The Ministry of Healing*, s. 310-323)

Na sobotu bychom neměli chystat větší množství ani bohatší výběr jídla než na ostatní dny. Naopak, v sobotu by strava měla být prostší a měli bychom jíst méně, aby mysl zůstala jasná a mohla dobře chápat duchovní věci. Přetížený žaludek znamená i přetížený mozek. Pak je možno vyslechnout nejvzácnější slova, aniž by je člověk dokázal vnímat. Mnozí vůbec netuší, o jaký prospěch z těchto svatých příležitostí se připravují tím, že se v sobotu přejídají.

V sobotu bychom neměli vařit. Není však proto nutné jíst studené jídlo. Za chladného počasí můžeme ohřát pokrm, který jsme uvařili předchozí den. Připravujme i prostá jídla tak, aby byla chutná a přitažlivá. Zvláště v rodinách, kde jsou děti, je dobré připravit na sobotu něco, co se považuje za pochoutku, něco, co rodina nemá každý den. (*The Ministry of Healing*, s. 307)

Ovládání chutí a vášní

Jedno z nejsilnějších pokušení, kterému člověk musí čelit, se týká chutí. Mysl a tělo jsou zvláště a překrásně propojeny. Vzájemně se ovlivňují. Je proto velmi důležité, abychom pečovali o své zdraví, rozvíjeli svou sílu a dělali vše pro to, aby náš organismus správně fungoval. Zanedbáváme-li tělo, zanedbáváme i mysl. Pokud máme nemocné tělo či zakrnělou mysl, neoslavujeme Boha. Uspokojujeme-li své chutě na úkor zdraví, zneužíváme tím své smysly. Ti, kdo jsou

v jakékoli oblasti nestřídmí, ať už v jídle nebo v pití, plýtvají tělesnou energií a oslabují svou morální sílu. Brzy pocítí důsledky porušování přírodních zákonů. (*Testimonies For The Church, sv. 3, s. 485,486*) [192]

Mnozí jsou nezpůsobili jak pro tělesnou, tak i duševní práci, protože se přejídají a pěstují smyslné vášně. Zatímco živočišné pudy nabývají na síle, morální a duchovní síla ochabuje. Až se shromáždíme před trůnem slávy, co asi budou záznamy o našich životech obsahovat? Tehdy se dozvíme, co všechno jsme mohli vykonat, kdybychom neplýtvali Bohem darovanými silami. Tehdy zjistíme, jaké vysoké úrovně jsme mohli po intelektuální stránce dosáhnout, kdybychom Bohu podřídili své tělesné i duševní síly, jimiž nás obdařil. V bolesti, která bude pramenit z pocitů viny, zatoužíme svůj život prožít znovu a jinak. (*Testimonies For The Church, sv. 5, s. 135*)

Každý opravdový křesťan by se měl naučit ovládat své chutě a vášně. Dokud se totiž nevymaní z otroctví svých chutí, nemůže se stát pravým, poslušným učedníkem Krista. Jestliže člověk holduje svým chutím, nemá pravda na jeho srdce vliv. Není možné, aby v takovém případě Duch a moc pravdy posvětily jeho duši, tělo a ducha. (*Testimonies For The Church, sv. 3, s. 569,570*)

Jedním z důvodů, proč Kristus tak dlouho hladověl na poušti, bylo to, že nám chtěl ukázat, jak důležité je sebeovládání a střídmost. Těmto věcem se musíme učit u jídelních stolů a postupně je začít uplatňovat ve všech oblastech života. Vykupitel světa sestoupil z nebe, aby nám pomohl s našimi slabostmi a umožnil nám v síle, kterou nám daroval, přemoci chutě a vášně a zvítězit ve všech oblastech života. (*Testimonies For The Church, sv. 3, s. 488*) [193]

41. kapitola — Masitá strava

Bůh dal našim prvním rodičům za stravu to, co si přál, aby jedli všichni lidé. Nebylo jeho záměrem mařit život jakéhokoli stvoření. V ráji neexistovala smrt. Lidské potřeby plně uspokojovaly plody stromů v zahradě. Zvířecí maso Bůh dovolil člověku jíst až po potopě. Jelikož bylo zničeno vše, co člověku sloužilo za potravu, Bůh v této krajní situaci umožnil Noemu jíst čistá zvířata, která vzal s sebou do archy. Masitá strava však pro zdraví člověka zdaleka nebyla tím nejlepším.

Po potopě lidé začali jíst maso ve velkém množství. Bůh viděl, že jsou zkažení, že mají sklon vyvyšovat se nad svého Stvořitele a že následují touhy svého srdce. Proto, aby ukrátil jejich dlouhověkost, dovolil jim jíst masitou stravu. Krátce po potopě došlo k tomu, že lidé byli nižšího vzrůstu a dožívali se podstatně nižšího věku. (*Counsels on Diet and Foods*, s. 373)

Výběrem potravy pro lidi v ráji Bůh ukázal, jaká strava je pro člověka nejlepší. Stejně naučení dal i tím, co vybral pro Izrael. Vyvedl Izraelce z Egypta a vychovával je, aby se mohli stát jeho vyvoleným národem. Jejich prostřednictvím chtěl učít svět a být mu požehnáním. Dal jim potravu, která se pro tento účel nejlépe hodila. Nedal jim maso, ale manu, „nebeský chléb“. Jen proto, že nebyli spokojení, reptali a vzpomínali na hrnce masa, které měli v Egyptě, jim dovolil jíst maso zvířat, a to jen na krátkou dobu. Konzumace masa přivedla nemoci a smrt tisícům lidí. Přesto člověk nikdy zcela nepřešel na bezmasou stravu. Byla i nadále příčinou nespokojenosti a reptání, ať otevřeného nebo skrytého, a neustále se od ní upouštělo.

Když se Izraelci usadili v Kenaánu, bylo jim dovoleno používat živočišné potraviny. Museli ovšem přitom úzkostlivě zachovávat omezení, která měla zmírnit škodlivé následky. Jedení vepřového masa bylo zakázáno, stejně jako používání jiných zvířat, ptáků a ryb, jejichž maso bylo prohlášeno za nečisté. U těch druhů masa, které byly povoleny, bylo přísně zapovězeno jíst tuk a krev.

K jídlu mohla být použita jen zvířata, která byla v dobrém zdravotním stavu. Nebylo možné sníst živočicha, který byl rozsápán jinou zvěří, který sám uhynul nebo z nějž nebyla pečlivě odstraněna veškerá krev.

Izraelité utrpěli těžkou ztrátu tím, že se odklonili od stravy, kterou jim určil Bůh. Žádali masitou stravu, a museli tedy nést následky. Neusilovali o to, aby svou povahou odráželi Boží ideál, a ani nesplnili záměr, který s nimi měl Bůh. Pán „splnil jejich prosbu, ale stihl je pak úbytěmi“ **Žalm 106,15**. Vážili si pozemských věcí víc než duchovních a nedosáhli vznešeného duchovního postavení, které jim Bůh zamýšlel dát.

Lidé, kteří jedí maso, se v podstatě živí zase jen zrním a zeleninou, jenže je přijímají z druhé ruky. Zvíře totiž čerpá výživu nutnou k růstu z těchto zdrojů. Život, který byl v obilí a v zelenině, přechází do toho, kdo je snědl. My ho přijímáme tím, že sníme maso zvířete. Oč lepší by bylo, kdybychom ho získávali přímo jedením potravy, kterou nám Bůh určil. (**The Ministry of Healing, s. 311-313**)

[194]

Příčina mnoha nemocí

Maso nikdy nebylo optimální potravinou. Nyní však je jeho užívání dvojnásob nevhodné, protože zvířata jsou čím dál více nemocná. Kdyby lidé viděli zvířata za jejich života a znali pravou kvalitu masa, které jedí, s odporem by je odmítli. Lidé neustále jedí maso, které obsahuje mnoho choroboplodných a rakovinotvorných zárodků. To je důvodem, proč jsou tuberkulóza, rakovina a jiné vážné nemoci dnes tak rozšířené. (**The Ministry of Healing, s. 313**)

Jí-li člověk maso, je desetinásobně více náchylný k nemocem. (**Testimonies For The Church, sv. 2, s. 64**)

Zvířata jsou nemocná a tím, že jíme jejich maso, přijímáme zárodky nemocí do své tkáně a krve. Když potom musíme čelit epidemiím či infekčním chorobám, náš obranný systém není schopen se účinně bránit.

Díky světlu, které jsem od Boha dostala, vím, že jedním z hlavních důvodů, proč je rakovina tolik rozšířená, je to, že jíme maso. (**Counsels on Diet and Foods, s. 386-388**)

Na mnoha místech jsou ryby tak nakažené nečistotami, kterými se živí, že se mohou stát příčinou nemocí. Dochází k tomu zvláště

tehdy, když ryby přijdou do styku s odpadními vodami velkoměst. Ryby živící se obsahem stok mohou odplout do vzdálených moří a být vyloveny někde, kde je voda čistá a čerstvá. Jsou-li snědeny, přinášejí nemoci a smrt lidem, kteří o takovém nebezpečí neměli ani potuchy.

Následky používání masité stravy se možná hned neprojeví. Nemnozí jsou ochotni přijmout, že to, co otrávil jejich krev a stalo se příčinou jejich utrpení, bylo maso, které v minulosti snědli. Mnozí lidé umírají na nemoci zaviněné výhradně jedením masa, přičemž ani oni sami, ani druzí nevědí, co jejich problémy ve skutečnosti způsobilo. (*The Ministry of Healing*, s. 314,315)

Vepřové maso

Tkáně vepřového masa jsou plné parazitů. O vepři Bůh řekl: „Bude pro vás nečistý. Jejich maso nesmíte jíst, jejich zdechlina se nedotknete.“ *5. Mojžíšova 14,8*. Tento příkaz byl vydán, protože vepřové maso není vhodné k jídlu. Prasata žerou odpadky a k tomu účelu měla sloužit. Za žádných okolností lidé neměli jíst jejich maso. Je nemožné, aby maso vepře, který žije ve špíně a živí se odpornými odpadky, bylo zdravé. (*The Ministry of Healing*, s. 313,314)

[195] Vepřové maso, které je dnes nejrozšířenější potravinou, je zároveň také nejškodlivější. Bůh Izraelcům nezakázal jíst vepřové maso proto, aby jim ukázal svou autoritu, ale proto, že nebylo vhodné ke konzumaci. Plný organismus zárodky skrofulózy a zejména v teplém podnebí způsobuje lepru a další vážná onemocnění. V teplém podnebí je pro zdraví mnohem škodlivější než v chladném. Vepřové maso, více než kterýkoli jiný druh masa, znečišťuje krev. Ti, kteří jedí vepřové maso v neomezeném množství, mohou počítat s tím, že určitě onemocní. (*Counsels on Diet and Foods*, s. 392,393)

V důsledku konzumace vepřového masa se oslabují citlivé nervy v mozku a mozek se otupuje natolik, že není schopen docenit posvátné věci a staví je naroveň věcem všedního dne. (*Testimonies For The Church*, sv. 2, s. 96)

Pro ty, kdo tráví většinu času na čerstvém vzduchu, není konzumace vepřového masa tak škodlivá jako pro ty, kdo žijí převážně v uzavřených prostorách, vedou sedavý život a vykonávají duševní práci. (*Counsels on Diet and Foods*, s. 393)

Vliv masité stravy na mysl a duši

Mravní škody pramenící z jedení masa nejsou o nic menší než nesnáze tělesné. Masitá strava poškozují tělesné zdraví, což má negativní vliv i na mysl a duši. (*The Ministry of Healing*, s. 315)

Masitá strava mění povahu a posiluje smyslnost. Naše tělo se skládá z toho, co jíme, a příliš mnoho masa snižuje naši duševní činnost. Studenti by dosahovali mnohem lepších výsledků, kdyby maso nikdy neochutnali. Když se konzumací masa posílí naše živočišné já, úměrně tomu se sníží naše duševní schopnosti. (*Counsels on Diet and Foods*, s. 389)

Bylo-li kdy nutné, aby strava byla co nejprostší, pak je to nyní. Dětem bychom maso vůbec neměli dávat. Má dráždivé účinky, posiluje nízké vášně a umrtvuje morální síly. (*Testimonies For The Church*, sv. 2, s. 352)

Lidé, kteří očekávají brzký příchod Ježíše Krista, by měli usilovat o změnu života. Zejména by se měli zaměřit na zdravotní reformu. Všichni, kdo konzumují maso, by si měli uvědomit, jak je to nebezpečné, protože to narušuje jejich tělesné, duševní a duchovní zdraví. Mnozí z těch, kdo nejsou zcela přesvědčeni o škodlivosti masa, v budoucnu zavrhnou Boží lid a už se k němu nikdy nepřidají. (*Counsels on Health*, s. 575)

Ti, kdo o sobě prohlašují, že věří pravdě, musí pečovat o své tělesné i duševní síly, aby neřekli ani neudělali nic, co by jakkoli mohlo poškodit Boha a jeho dílo. Své návyky a zvyky musí podříditi Boží vůli. Musí věnovat zvýšenou pozornost tomu, co jedí. Bylo mi jasně ukázáno, že se musíme postavit proti konzumaci masa. Bůh by přece celých třicet let neseznamoval lidi s tím, že chtějí-li mít čistou krev a jasnou mysl, musí přestat jíst maso, kdyby nechtěl, aby se tímto poselstvím řídili. Vlivem konzumace masa živočišné touhy nabývají na síle, zatímco duchovní přirozenost slábne. (*Counsels on Diet and Foods*, s. 383)

Přechod na zdravou stravu

Je chyba se domnívat, že síla svalů závisí na konzumaci masité stravy. Obejdeme-li se bez ní, lépe uspokojíme potřeby svého těla a získáme pevnější zdraví. Obiloviny, ovoce, ořechy a zelenina ob-

sahují výživné látky nutné k tvorbě zdravé krve. Masitá strava tyto látky nenabízí v tak hojné míře. Kdyby maso bylo pro zdraví a sílu tak nezbytné, byla by živočišná strava již od počátku zahrnuta do jídelníčku určeného pro člověka.

Když člověk přestane jíst maso, dostaví se často pocit slabosti. Mnozí lidé to považují za důkaz, že masitá strava je pro zdraví nezbytná. Pravý důvod, proč máme pocit, že nám maso schází, je v tom, že stimuluje organismus, zvyšuje teplotu krve a dráždí nervy. Přestat konzumovat maso je pro mnohé lidi právě tak těžké, jako je pro alkoholika těžké přestat pít. Změna jim však bezpochyby prospěje.

Vyřadíme-li maso ze svého jídelníčku, měli bychom je nahradit různými druhy obilovin, ořechů, zeleniny a ovoce, které jsou nejen výživné, ale i chutné. To je nezbytné zvláště u lidí slabých nebo přetížených nepřetržitou prací. (*The Ministry of Healing*, s. 316)

V rodinách, kde maso netvoří základ jídelníčku, se musí hospodyňka naučit dobře vařit. Je totiž třeba maso něčím nahradit a tyto náhražky musí být natolik chutné, aby členové rodiny přestali po mase toužit. (*Child Guidance*, s. 384)

Setkala jsem se s rodinami, které přešly z masité stravy na stravu, jež není dostatečně chutná a výživná. Jedí tak špatně připravená jídla, že se jim z nich až obrací žaludek. Tito lidé mi řekli, že zdravotní reforma není pro ně, protože jim v jejím důsledku ubývá sil. Pokrmy by měly být připraveny jednoduše, ale chutně, aby uspokojily chuťové buňky. (*Testimonies For The Church*, sv. 2, s. 63)

Je to pro naše dobro, že nás Bůh vede k tomu, abychom se vzdali masité stravy, čaje, kávy a dalších škodlivých potravin. Je přece mnoho jiných druhů potravin, které jsou zdravé a dobré.

Ti, kdo čekají na příchod svého Pána, se nakonec jedení masa vzdají; zcela je vyřadí ze svého jídelníčku. Tento cíl je třeba mít neustále na paměti a usilovně k němu směřovat. (*Counsels on Diet and Foods*, s. 380,381)

Duševní, morální a tělesné síly jsou pravidelnou konzumací masa soustavně oslabovány. Masitá strava ničí organismus, snižuje duševní schopnosti a otupuje morální citění. Bratři a sestry, nejbezpečnější pro vás bude, když se masa zcela vzdáte. (*Testimonies For The Church*, sv. 2, s. 64)

42. kapitola — Důslednost ve zdravotní reformě

[Poznámka: Ellen Whiteová toto poselství týkající se základních bodů zdravotní reformy přednesla na Generální konferenci v roce 1909; bylo to poslední setkání tohoto typu, kterého se zúčastnila.]

Bylo mi řečeno, abych znovu promluvila o zdravotní reformě, protože mnozí z nás se přestali řídit jejími zásadami.

Bůh si přeje, aby jeho děti dorostly plného lidství v Kristu. Aby se to mohlo stát, musí správně využít všech svých duševních, duchovních i tělesných sil. Nemohou si dovolit jimi plýtvat.

Otázka, jak si uchovat zdraví, patří k těm nejdůležitějším. Budeme-li se jí v bázni Boží zabývat, zjistíme, že našemu duchovnímu i tělesnému růstu nejvíce prospívá jednoduchá strava. Pojd' me se na tuto otázku nyní více zaměřit. Abychom se v této věci dokázali posunout správným směrem, potřebujeme vědomosti a moudrost. Přestaňme odporovat přírodním zákonům a podříd' me se jim.

Ti, kdo obdrželi informace ohledně škodlivosti masité stravy, kávy a čaje, jakož i o škodlivých způsobech přípravy jídel, a jsou skrze oběť rozhodnutí vstoupit s Bohem v smluvní vztah, nebudou nadále konzumovat potraviny, o nichž vědí, že jsou zdraví škodlivé. Bůh si přeje, abychom očistili své chutě a odepřeli si věci, které nám neprospívají. Musíme toho dosáhnout dřív, než se budeme moci postavit před Boha jako dokonalý Boží lid.

Boží ostatek se musí skládat z obrácených lidí. Hlásání tohoto poselství přivede mnohé k obrácení a posvěcení. Je třeba, aby se v tomto hnutí projevila moc Ducha Božího. Máme překrásné a srozumitelné poselství. Pro toho, kdo je přijímá, je životně důležité, a proto je musíme zvěstovat tak, aby ho bylo slyšet. Musíme být přesvědčeni o tom, že toto poselství bude až do konce času nabývat na důležitosti a významu.

Jsou mezi námi věřící, kteří přijímají určité části Svědectví jako poselství od Boha, ale odmítají místa, v nichž jsou kritizovány jejich nedostatky. Takoví lidé škodí nejen sobě, ale i církvi. Je třeba,

abychom se řídili světlem, dokud jej máme k dispozici. Ti, kdo tvrdí, že věří ve zdravotní reformu, a přitom se v běžném životě neřídí jejími principy, ničí svou duši a negativně ovlivňují jak věřící, tak nevěřící.

Síla poslušnosti

[198] Bůh si přeje, aby všichni, kdo znají pravdu, žili v souladu se svou vírou a aby jejich životy byly čisté a posvěcené. Musí být připraveni ujmout se práce, kterou je třeba v těchto posledních dnech urychleně vykonat. Nemohou ztrácet čas ani síly pěstováním svých sklonů. Je třeba, abychom si uvědomili naléhavost těchto slov: „Proto čiňte pokání a obraťte se, aby byly smazány vaše hříchy a přišel čas Hospodinův.“ **Skutky 3,20.21**. Je mezi námi mnoho duchovně slabých, kteří budou ztraceni, pokud se neobrátní. Chcete si s tím zahrávat?

Bůh po svém lidu chce, aby se neustále zdokonaloval. Musíme pochopit, že holdování zvráceným chutím nám brání v duševním rozvoji a posvěcení. Přestože šíříme zdravotní reformu, mnoho z nás se stravuje špatně. Pěstování chutí oslabuje tělo i duši a je jednou z příčin ochablosti a předčasných úmrtí. Ať si ti, kdo usilují o čistotu ducha, uvědomí, že Kristus jim dá sílu k tomu, aby ovládli své chutě.

Pokud by nám masitá strava mohla přinést nějaký užitek, odpustila bych si tuto výzvu. Já ale vím, že tomu tak není. Masitá strava škodí našemu zdraví, a proto bychom se měli bez ní obejít. Ti, kteří mohou jíst vegetariánskou stravu, a přitom jedí a pijí, co uznají za vhodné, přestanou brát vážně i další Boží pokyny, které se týkají jiných oblastí přítomné pravdy, a ztratí pojem o tom, co to pravda vlastně je. Takoví dozajista sklidí, co zaseli.

Dostala jsem pokyn, že by studenti v našich školách neměli jíst masitou stravu ani žádné potraviny, které škodí zdraví. Na stůl nesmí přijít nic, co by mohlo vyvolat chuť na povzbuzující látky. Vyzývám staré, mladé i lidi středního věku: Odepřete si vše, co vám škodí. Přineste Bohu obět’.

Je mnoho takových, kteří si myslí, že se bez masité stravy neobejdou. Kdyby se však postavili na Boží stranu a nechali se jím vést, obdrželi by sílu a moudrost jako Daniel a jeho přátelé. Zjistili by, že je Bůh obdařil jasným úsudkem. Byli by překvapeni, kolik je toho možné pro Boha udělat, když zapřou sami sebe. Malé částky

ušetřené za cenu sebezapření pomohou rozvoji Božího díla více než velké dary, kvůli kterým si nikdo nic odpírat nemusel.

Zásadovost

Adventisté sedmého dne obdrželi významné pravdy. Před více než čtyřiceti lety [v roce 1863] nám Pán dal zvláštní světlo týkající se zdravotní reformy. Držíme se ho však? Mnoho lidí se přestalo Božími radami řídit. Je třeba, abychom kráčeli vpřed úměrně s přijatým světlem. Je naší povinností rozumět zásadám zdravotní reformy a řídit se jimi. Je třeba, abychom byli střídmejší než všichni ostatní. A přesto jsou mezi námi dostatečně informovaní členové, ba dokonce i kazatelé, kteří odmítají světlo, jež nám Bůh v této věci dal. Jedí, co chtějí, a dělají, co chtějí.

Ať se učitelé a vedoucí církve v oblasti zdravotní reformy pevně drží Bible a vydávají jasné svědectví těm, kdo věří, že žijeme v době konce. Je třeba od sebe oddělit ty, kdo slouží Bohu, a ty, kdo slouží sami sobě.

Bylo mi ukázáno, že zásady, které jsme obdrželi na počátku zvěstování poselství, jsou dnes stejně důležité, jako byly tehdy, a je třeba je věrně zachovávat. Jsou mezi námi takoví, kteří se světlem týkajícím se stravovacích návyků nikdy neřídili. Nadešel čas, kdy je třeba toto světlo vytáhnout zpod nádoby a nechat je zazářit.

[199]

Zásady zdravého životního stylu jsou významné jak pro jednotlivce, tak pro celé společenství. Když jsem poprvé obdržela světlo zdravotní reformy, byla jsem slabá a často jsem upadala do mdlob. Prosila jsem Boha o pomoc a on mi představil zdravotní reformu. Sdělil mi, že ti, kdo zachovávají jeho přikázání, musí s ním navázat posvátný vztah a skrze střídmost v jídle a pití musí pečovat o svou mysl a tělo, aby mu mohli co nejlépe sloužit. Toto světlo bylo pro mne velkým požehnáním. Začala jsem šířit zdravotní reformu a řídit se jejími principy s vírou, že mne Bůh posílí. Nyní jsem i přes svůj pokročilý věk zdravější, než jsem byla v mládí.

Někteří namítají, že jsem se neřídila zdravotními zásadami, které jsem uvedla ve svém díle; já však mohu říct, že jsem zdravotní reformě věrná. Členové mojí rodiny vědí, že je to pravda.

Důsledky špatné životosprávy

Nikomu nepředepisujeme přesný způsob stravování, ale říkáme, že v zemích, kde je dostatek ovoce, obilovin a ořechů, není maso pokrmem vhodným pro Boží lid. Byla jsem poučena, že masitá strava v člověku probouzí živočišné pudy, zbavuje jej lásky a soucitu, které bychom měli cítit k druhým lidem, a umožňuje, aby nižší pudy nad ním převzaly moc. Byla-li masitá strava někdy zdraví prospěšná, dnes tomu tak už není. Konzumace masa je dnes příčinou vzniku zhoubných nádorů a plicních onemocnění.

Masitá strava by se neměla stát zkušebním kamenem pravého učednictví. Je ale třeba zamyslet se nad tím, jaký vliv na druhé mají ti, kdo maso jedí. Jako Boží služebníci bychom se přece měli řídit slovy: „At' tedy jíte či pijete či cokoli jiného děláte, všechno činite k slávě Boží.“ **1. Korintským 10,31**. Není snad správné, abychom upozorňovali na nebezpečí podporování zvrácených chutí? Může si kdokoli z kazatelů, kteří zvěstují nejdůležitější pravdu, jaká kdy byla smrtelníkům svěřena, dovolit svým příkladem druhé vést zpět k egyptským hrncům s masem? Smějí snad ti, kdo jsou podporováni desátky, bezstarostně otravovat životodárný proud ve svých žilách? Mohou odmítat světlo a varování, které jim seslal Bůh? Tělesné zdraví je nezbytné pro růst v milosti a pro získání harmonické povahy. Pokud se dobře nestaráme o svůj žaludek, bráníme tomu, abychom získali přímý, morální charakter. Mozek a nervová soustava jsou spojeny se žaludkem. Nesprávné stravovací návyky vedou k nesprávnému myšlení a jednání.

Všichni jsou zkoušeni a prověřováni. Byli jsme pokřtěni v Krista; pokud se zřekneme všeho, co by nás mohlo přivést na scestí, dostaneme sílu, abychom mohli růst v Kristu, který je naší hlavou, a uvidíme Boží spásu.

Jen když moudře uplatňujeme zásady zdravého životního stylu, jsme schopni si plně uvědomit nebezpečí, která pramení ze špatné stravy. Ti, kteří si uvědomili své chyby a změnili své návyky, zjistí, že změna života vyžaduje velké úsilí a vytrvalost. Jakmile však jednou najdou zalíbení ve zdravé stravě, začnou si postupně uvědomovat, že jídla, která jim dříve připadala neškodná, by po čase mohla zapříčinit poruchu trávení a vyvolat vážná onemocnění.

Otcové a matky, usilovně se modlete. Přísně se stavte proti všem formám nestřídmosti. Seznamte své děti se zásadami zdravotní reformy. Řekněte jim, jakých druhů potravy se mají vyvarovat, chtějí-li si uchovat pevné zdraví. Boží hněv se už na neposlušných dětech začal projevovat. Na každém kroku se setkáváme s neuvěřitelnými zločiny, hříchy, nepravostmi a nespravedlností. Jako Boží lid se musíme ze všech sil snažit, abychom své děti uchránili před vztahy se zkaženými lidmi.

Šíření zdravotních zásad

Měli bychom se více zaměřit na šíření zásad zdravotní reformy. Zakládejme kuchařské školy a dům od domu rozšiřujme umění přípravy zdravých pokrmů. Mladí i staří by se měli učit vařit jednoduchá jídla. Všude tam, kde se zvěstuje pravda, je třeba lidi učit, jak připravovat jídla jednoduchým, ale chutným způsobem. Ukazujte jim, že i bez masa je možné zajistit výživnou stravu.

Seznamujte lidi s tím, že je mnohem lepší pečovat o své zdraví než později léčit nemoci. Lékaři by měli být moudrými vychovateli, kteří by měli všechny upozorňovat na nebezpečí povolování chutím a na to, že jediným způsobem, jak zabránit poškození těla a mysli, je vyhýbat se potravinám, které Bůh zapovídá.

Přípravě jídla, které je určeno pro lidi, jež přecházejí z masité stravy na bezmasou, je třeba věnovat zvýšenou pozornost. Takový přechod je totiž velmi náročný; je k němu zapotřebí víry v Boha, upřímnosti a ochoty vzájemně si pomáhat. Strava, která neobsahuje důležité živiny, zdravotní reformě škodí.

Extrémy v otázkách stravování

Někteří naši lidé se sice svědomitě vyhýbají nezdravým potravinám, ale nedodávají tělu látky, které nezbytně potřebuje. Ti, kteří ke zdravotní reformě zaujímají extrémní postoje, jsou v nebezpečí, že začnou vařit jídla bez chuti, která je přestanou uspokojovat. Pokrmy bychom měli připravovat takovým způsobem, aby byly nejen výživné, ale i chutné. Měly by obsahovat vše, co tělo potřebuje. Používám a vždycky jsem používala sůl, protože je důležitá pro

naši krev. Zeleninu můžeme ochutit trochou mléka nebo smetany či něčím podobným.

Přestože jsme byli varováni, že z másla mohou vznikat nemoci a že není žádoucí, aby malé děti jedly vejce, neměli bychom se bát konzumovat vejce od slepic, kterým se dostává náležitá péče a jsou dobře krmeny. Vejce obsahují látky, které se uplatňují při neutralizaci určitých jedů a škodlivin.

Někteří lidé, kteří se vyhýbají mléku, vejcům a máslu, nedodávají svému tělu potřebné živiny, a proto slábnou a nejsou schopni pracovat. Tím škodí zdravotní reformě. To, o co usilujeme, je zaměňováno za něco, co Bůh nevyžaduje, a církev zbytečně plýtvá energií. Bůh však zabrání důsledkům těchto přepjatých názorů. Evangelium má mezi hříšné lidi vnášet soulad. Má chudé i bohaté přivádět k

[201]

Ježíšovým nohám.

Nastane doba, kdy budeme ze stravy muset vyřadit některé potraviny, jako například vejce, mléko, smetanu, které nyní běžně používáme. Nyní však není třeba si předčasným a extrémním omezováním působit nesnáze. Vyčkejte, dokud k tomuto kroku nedozrají okolnosti a Pán nepřipraví cestu.

Ti, kteří chtějí být v prosazování principů zdravotní reformy úspěšní, musejí se řídit Božím slovem. Jedině tak mohou širitelé zdravotní reformy stát na pevném základě. Nikdy se nesmíme zpronečit zásadám zdravotní reformy tím, že bychom výživné a chutné pokrmy vyměnili za nezdravá jídla, kterých jsme se zřekli. Nikdy v sobě nesmíme probouzet chutě na dráždivé látky. Jezme pouze prostou, jednoduchou, výživnou stravu a nepřestávejme Bohu děkovat za to, že nás se zásadami zdravotní reformy seznámil. Budeme-li ve všech věcech opravdoví a přímí, dosáhneme velkých vítězství.

Výživa v různých zeměpisných šířkách

Třebaže se snažíme působit proti nenasytnosti a nestřídmosti, musíme brát zřetel na podmínky, v nichž lidé v určitých oblastech žijí. Bůh pečuje o lidi ve všech zemích světa. Každý, kdo chce s Bohem spolupracovat, musí tuto věc zvážit dřív, než začne určovat, které potraviny se jíst mohou a které nikoli. Musíme být s lidmi v kontaktu. Kdybychom vyučovali zásadám zdravotní reformy lidí, jimž okolnosti a životní prostředí nedovolují se jimi řídit, napáchali

bychom více škod než užitku. Byla jsem poučena, že například chudým lidem máme říkat, aby jedli to, co je nejvýživnější. Nemůžeme jim říct: „Nesmíte jíst vejce, mléko nebo smetanu. A při vaření nesmíte používat máslo.“ I když máme evangelium kázat chudým, dosud nenastal čas, abychom jim předepisovali nejpřísnější dietu.

Důslednost a pravověrnost

Kazatelé, kteří podléhají zvráceným chutím, se zpronevěřují svému úkolu. Bůh chce, aby byli zdravotními reformátory. Chce, aby žili podle světla, které jsme ohledně zdraví obdrželi. Je mi smutno, když vidím, že ti, kteří by měli být nadšenými propagátory zdravotní reformy, nejdou v této věci po správné cestě. Modlím se, aby jim Pán ukázal, že v budoucnu utrpí velkou ztrátu. Kdyby v domácnostech členů naší církve bylo všechno, jak má být, mohli bychom pro Pána udělat neskonale víc.

Abychom mohli být očištěni a zůstali čistí, musí být naše srdce a domovy naplněné Duchem svatým. Bůh mi oznámil, že když se před ním věřící pokoří a očistí chrám duše od vší poskvrny, vyslyší jejich modlitby za uzdravení nemocných a požehná použití přírodních léčebných prostředků. Když člověk ve víře udělá vše, co pro vítězství nad nemocí může udělat, a použije k léčbě jednoduché přírodní prostředky, Bůh jeho úsilí požehná.

Jestliže i poté, co Boží služebníci obdrželi obrovské světlo, budou i nadále pěstovat špatné návyky, poslouchat své já a odmítat se změnit, dopadnou na ně důsledky jejich přestoupení. Budou-li za každou cenu uspokojovat své zvrácené chutě, Bůh je neochrání před důsledky jejich prohřešků. Říká jim: „Ulehnete v trápení.“ **Izajáš 50,11.**

[202]

Ach, jak velmi mnoho lidí přichází o bohaté požehnání, které má Bůh pro jejich tělo i duši připraveno! Je mnoho duší, které chtějí dosáhnout zvláštního vítězství a zvláštního požehnání, protože touží vykonat velké věci. Jsou přesvědčeni, že kvůli tomu musí zápasit na modlitbách a prolévat slzy. Kdyby tito lidé na modlitbách studovali Písmo, ptali se na Boží vůli a následně se jí řídili, naplnil by je pokoj. Veškeré jejich úsilí, slzy a boje jim nemohou dát požehnání, po kterém touží. Je třeba, aby se zřekli svého já. Je třeba, aby konali

dílo, které jim bylo svěřeno a jež jim má přinést Boží milost určenou pro všechny, kdo o ni ve víře požádají.

Ježíš říká: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne.“ **Lukáš 9,23**. Následujme Pána v jeho pokoře a sebezapření. Svými slovy a činy vyvyšujme Muže z Golgoty. Spasitel se přiblíží každému, kdo se zasvětil Bohu. Pokud byla kdy doba, kdy bylo nutné, aby Duch Boží působil na naše srdce, pak je to dnes. Chopme se této Boží moci, abychom měli sílu žít svatě a dokázali se zříct svého já.

[203]

43. kapitola — Církev na zemi

Bůh má na zemi svou církev. Je to jeho vyvolený lid, který zachovává jeho přikázání. Bůh jej vede. Nejsou roztroušeni jeden tam a druhý onde, ale jsou jeden lid. Pravda má posvěcující moc. Ovšem výbojná církev není církví vítěznou. Mezi obilím je i koukol. „Máme jít a plevel vytrhat?“ ptali se služebníci. „Ne,“ odpověděl pán, „protože při trhání plevelu byste vyrvali z kořenů i pšenici.“ **Matouš 13,27.28.** Do sítě evangelia se nezachytí jen dobré ryby, ale i ty špatné, a jenom Pán ví, které jsou jeho.

Je povinností každého jednotlivce, aby pokorně chodil s Bohem. Nemáme hledat nějaké zvláštní, nové poselství. Neměli bychom si myslet, že Boží vyvolení, kteří se snaží chodit ve světle, jsou součástí Babylonu. (**Testimony Treasures, sv. 2, s. 362**)

Přestože v církvi bude až do konce času působit zlo, musí být církev světlem světa, který je znečištěný a zkažený hříchem. Církev, slabé a chybné společenství, které je třeba napomenout, varovat a moudře vést, je jediným lidským společenstvím, kterému Ježíš věnuje svou svrchovanou pozornost. Svět je laboratoř, v níž Ježíš skrze božské a lidské nástroje na lidském srdci provádí pokusy se svou milostí. (**Testimony Treasures, sv. 2, s. 355**)

Bůh má svůj oddělený lid, pozemskou církev, které se nic nevyrovná. Převyšuje všechny tím, že zvěstuje pravdu a hájí Boží zákon. Bůh si své zástupce vybral sám. Jsou to lidé, které vyučuje, lidé, kteří jsou ochotní nést vedro a tíhu dne a kteří spolupracují s nebeskými mocnostmi na rozšiřování Kristova království v tomto světě. Ať se všichni s těmito zástupci spojí a přidají se do skupiny svatých, kteří osvědčují trpělivost, zachovávají Boží přikázání a drží se víry Ježíšovy. (**Testimony Treasures, sv. 2, s. 361,362**)

Spojení s nebeskou církví

Pozemská Boží církev je spojena s nebeskou Boží církví. Věřící na zemi a nebeské bytosti, které nepadly, jsou členy jedné církve.

Všechny nebeské bytosti se zajímají o shromáždění svatých, kteří se scházejí, aby na zemi uctívali Boha. Nebesa naslouchají svědectvím Ježíšových svědků na zemi a jejich chvály a díkyvzdání splývají s nebeským chorálem. Nebe je naplněné chválou, protože Kristus nezemřel za padlé Adamovy syny zbytečně. Zatímco andělé pijí přímo ze zřídla, svatí na zemi pijí z čistých pramenů vyvěrajících z trůnu, z pramenů, které obveselují Boží město.

[204] Ach, kéž bychom si uvědomili, jak blízko je nebe zemi! Třebaže si to pozemské děti neuvědomují, na každém kroku je provázejí andělé. Mlčenlivý svědek ochraňuje každou živou duši a snaží se ji přivést ke Kristu. Dokud má člověk naději, tedy až do okamžiku, kdy na sebe přivodí zkázu tím, že definitivně odmítne působení Ducha svatého, jej provázejí nebeské bytosti. Mějme na paměti, že každého pozemského shromáždění svatých se účastní Boží andělé, kteří naslouchají našim svědectvím, písním a modlitbám. Uvědomme si, že k našim chválám se přidávají andělské chóry v nebi.

Když se tedy sobotu co sobotu scházíte, oslavujte toho, kdo vás povolal ze tmy do svého překrásného světla. Z celého srdce chvalte toho, „jenž nás miluje a svou krví nás zprostil hříchů. . . “ **Zjevení 1,5**. Ať se Kristova láska stane předmětem promluv všech řečníků. Ať se ozývá v každé písni chval. Ať vás Duch svatý vede na modlitbách. A když budete naslouchat slovu života, ať odpověď vašeho srdce svědčí o tom, že poselství pochází z nebe.

Bůh učí, že se máme shromažďovat v jeho domě, abychom v sobě rozvíjeli dokonalou Boží lásku. Díky tomu budou lidé moci vstoupit do příbytků, které Kristus připravil pro všechny, kdo jej milují. Tam se budou od soboty do soboty, od úplňku do úplňku scházet ve svatyni, aby společně vznešenými písněmi na věky věků vzdávali čest a chválu tomu, který sedí na trůnu, a Beránkovi. (**Testimonies For The Church, sv. 6, s. 366-368**)

Autorita církve

Kristus udělil církvi velkou moc. „Amen, pravím vám, cokoli odmítnete na zemi, bude odmítnuto v nebi, a cokoli přijmete na zemi, bude přijato v nebi.“ **Matouš 18,18**. Není přípustné, aby jednotlivec jednal na vlastní odpovědnost a prosazoval své názory, aniž by se ohlížel na názory církve. Bůh svěřil největší moc pod slun-

cem církvi. Je tedy třeba poslouchat Boží hlas, který zaznívá od lidí sjednocených v církvi. (*Testimonies For The Church, sv. 3, s. 450,451*)

Boží slovo nedává oprávnění jedinci, aby svým úsudkem odpoval církvi, ani mu nedovoluje, aby své názory stavěl proti názorům církve. Kdyby církev nebyla přísně vedena a nebyla v ní nastolena kázeň, rozpadla by se na kousky; nebyla by jedním tělem. Vždycky se objevovali nezávislí jedinci, kteří prohlašovali, že mají pravdu, že je Bůh vyučuje, působí na ně a vede je. Každý z nich má svou vlastní teorii, své podivné názory a je přesvědčený o tom, že jeho postoje jsou v souladu s Božím slovem. Přestože se jejich teorie a víra různí, všichni tvrdí, že je to světlo od Boha. Tito lidé se vzdalují od Kristova těla a stávají se z nich oddělené církve. Všichni nemohou mít pravdu, třebaže každý z nich s jistotou tvrdí, že jej vede Pán.

Náš Spasitel zakončil své vyučování zaslíbením, že když dva nebo tři lidé společně Boha o něco požádají, dostanou to. Tím Kristus ukázal, že je třeba dosáhnout jednoty i v touze po určité věci. Je důležité, abychom byli jednotní na modlitbách i v záměrech. Bůh vyslyší i modlitby jednotlivců, ale v tomto případě nám Ježíš dal důležité ponaučení, které má zvláštní význam pro církevní organizaci na zemi. Musí se shodnout na věcech, po kterých touží a modlí se za ně. Nemělo by jít o nápady a myšlenky jednotlivce, kterého je možné snadno oklamat, nýbrž o vyjádření společné vůle více lidí. (*Testimonies For The Church, sv. 3, s. 428,429*)

Bůh si církev vyvolil, aby se stala nástrojem ke spasení lidí. Byla založena, aby sloužila, a jejím posláním je přinášet světu evangelium. Již od počátku Bůh počítal s tím, že církev představí světu plnost jeho božství a moci. Členové církve, které Bůh povolal ze tmy do svého podivuhodného světla, mají zvěstovat jeho slávu. Církev je zdrojem bohatství Kristovy milosti a skrze ni i nebeské vlády a mocnosti (*Efezským 3,10*) nakonec poznají úplný a dokonalý projev Boží lásky. (*The Acts of the Apostles, s. 9*)

[205]

Odkaz apoštola Pavla

Mnozí si myslí, že jsou za své světlo a zkušenosti zodpovědní pouze Kristu a vůbec se nemusejí ohlížet na další Kristovy následovníky ve světě. Takový názor však není v souladu s Ježíšovým učením

a jednáním, s příklady, které nám dal pro naše poučení. Vezměme si například Pavla, kterého Kristus použil pro velmi důležitou práci. Byl Božím vyvoleným nástrojem a setkal se tváří v tvář s Kristem. Kristus jej však nevyučoval pravdě. Pouze mu zabránil pokračovat v cestě, a když se ho Pavel zeptal: „Kdo jsi?“, představil se a přikázal mu, aby se spojil s církví. „Vstaň, jdi do města a tam se dozvíš, co máš dělat.“ **Skutky 9,5.6.** Ježíš je přítel hříšníků. Jeho srdce je vždy otevřené. Lidská lítost se ho dotýká. Je mu dána veškerá moc na nebi i na zemi. Přesto respektuje prostředky, které ustanovil pro poučení a spásu lidí. Tím, že Pavla posílá do církve, potvrzuje moc, kterou církvi coby světlu světa udělil. Je to Kristovo tělo na zemi a my musíme jeho zřízení respektovat. V Saulově případě je to Ananiáš, kdo je zástupcem Krista a představitelem Kristových služebníků, kteří na zemi jednají v Kristově jménu.

Pavlovo obrácení přináší několik důležitých ponaučení, které bychom měli mít neustále na paměti. Vykupitel světa si nepřeje, aby člověk spoléhal na zkušenost a výcvik v náboženských věcech, které získá nezávisle na jím ustanovené církvi.

Syn Boží se ztotožňuje s úřadem a autoritou své církevní organizace. Svá požehnání udílí prostřednictvím nástrojů, které ustanovil, čímž člověka spojuje s těmi, kteří zprostředkovávají světu jeho požehnání. Pavel, který pronásleduje svaté, není zbaven viny v okamžiku, kdy jej Duch svatý usvědčuje z hříchů. Je veden k tomu, aby se stal učedníkem učedníků. (**Testimonies For The Church, sv. 3, s. 432,433**)

Ti, kteří jsou syny a dcerami Božími, se musejí podrobit přísné výchově, aby se mohli stát světlem světa. Dokud budou sami ve tmě a nebudou mít zájem se z ní vymanit a spojit se se Zdrojem světla, Bůh je k šíření světla nepovolá. Ti ale, kdo si uvědomují své nedostatky, zpytují svědomí a vytrvale se modlí, obdrží od Boha pomoc. Všichni se máme co učit a co odnaučovat. Musíme se zbavit starých návyků. Toho můžeme dosáhnout, jen když se budeme upřímně snažit napravit své chyby, plně přijmeme pravdu a budeme podle ní žít. (**Testimonies For The Church, sv. 4, s. 485,486**)

Obvyklá chyba

Lidé, kteří prohlašují, že je vede a vyučuje Bůh, a přitom zvěstují poselství nezávisle na druhých a svým úsilím ničí to, co Bůh mnoho let budoval, se neřídí Boží vůlí. Ve skutečnosti stojí na straně velkého podvodníka. Nevěřte jim.

[206]

Tito lidé, kteří byli povoláni, aby spravovali své prostředky a schopnosti, špatně nakládají s Božím vlastnictvím, protože je používají k šíření zla. Svět je naplněn nenávisť k těm, kteří upozorňují na závaznost požadavků Božího zákona. Církev, která je věrná Hospodinu, by se neměla zapojit do žádného konfliktu. „Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla.“ **Efezským 6,12**. Ti, kdo si uvědomují, v čem tento boj spočívá, nenamíří své zbraně na církevní pracovníky, nýbrž spojí své síly s Božím lidem a postaví se proti zástupům zla. (**Testimony Treasures, sv. 2, s. 356,357**)

[207]

44. kapitola — Církevní organizace

Někdo musí dokončit Kristovo poslání, někdo musí pokračovat v díle, které Ježíš na zemi započal. Je to církev, komu se dostalo této výsady. Za tímto účelem totiž byla ustavena. (*Testimonies For The Church, sv. 6, s. 295*)

Kazatelé by si měli zamilovat řád a sami sebe by měli podřizovat přísné kázni, aby mohli správně vychovávat Boží církev a učit její členy harmonicky pracovat jako dobře vycvičené vojsko. Pokud jsou kázeň a řád nezbytné na bitevním poli, jsou o to potřebnější v boji, který vedeme my. My totiž usilujeme o mnohem vznešenější a hodnotnější cíl než ti, kteří nasazují svůj život na bojišti. V našem boji jde o věčný život.

Andělé pracují harmonicky. Každý pohyb, který vykonají, podléhá dokonalému řádu. Čím usilovněji se budeme snažit tuto harmonii a řád napodobit, tím bude práce andělů, kterou konají v náš prospěch, úspěšnější. Ti, kdo mají pověření shůry, budou každým svým činem přispívat k řádu, kázni a jednotě a andělé s nimi budou spolupracovat. Nepodpoří však práci těch, kteří jsou nevázaní, nepořádní a chaotičtí. Veškeré takové jednání je důsledkem satanových snah oslabit naše síly, zničit naši odvahu a zabránit nám v dosažení úspěchu.

Satan moc dobře ví, že úspěchu lze dosáhnout jen prostřednictvím ukázněného a harmonického jednání. Je si vědom toho, že v nebi panuje dokonalý pořádek a soulad a že činnost andělů se vyznačuje pokorou a kázní. Ze všech sil se snaží odvést křesťany co nejdále od nebeského ideálu. Proto se zaměřuje na upřímné Boží děti a snaží se je přesvědčit, že kázeň a řád ničí pravou duchovnost a že v bezpečí budou jedině tehdy, když každý půjde za svým cílem a nespojí se s křesťany, kteří jsou jednotní, podřizují se řádu a harmonicky spolupracují. Přesvědčuje je, že veškeré snahy, jejichž cílem je dosáhnout pořádku, jsou nebezpečné, protože omezují jejich osobní svobodu. Tito oklamání lidé považují svou nezávislost v myšlení a jednání za ctnost a chlubí se jí. Nepřijímají cizí názory a nikomu

se nechtějí podřizovat. Bylo mi ukázáno, že se satan snaží vést lidi k přesvědčení, že jim Bůh prikazuje, aby šli vlastní cestou a žili nezávisle na mínění svých bratří. (*Testimonies For The Church*, sv. 1, s. 649,650)

Bůh učinil pozemskou církev prostředníkem poznání a skrze ni oznamuje světu své záměry a svou vůli. Žádnému ze svých služebníků nedává poznání, které by neodpovídalo poznání církve, nebo by s ním dokonce bylo v rozporu. Svou vůli pro celou církev také nezjevuje jedinému člověku, zatímco by církev — Kristovo tělo — ponechával v ne-vědomosti. Ve své prozřetelnosti uvádí Bůh své služebníky do úzkého vztahu s církví. Tím je učí, aby nespolehali sami na sebe, ale spíše na druhé, jež při práci na svém díle rovněž vede. (*The Acts of the Apostles*, s. 163)

[208]

Církev a proroci

Uspořádání církve v Jeruzalémě mělo být vzorem pro uspořádání církví všude tam, kde poslové pravdy získávali lidi pro poselství evangelia. Ti, jimž bylo svěřeno vedení církve, neměli vládnout nad Božím dědictvím, ale měli se jako moudří pastýři starat o Boží lid a být mu příkladem. Diakoni měli být muži, „o nichž se ví, že jsou plni Ducha a moudrosti“ *Skutky 6,3*. Měli svorně stát na straně práva a rozhodně je hájit. Tak mohli mít sjednocující vliv na celou církev. (*The Acts of the Apostles*, s. 91)

Ve snaze podpořit duchovní růst nově obrácených křesťanů dbali apoštolové na zavedení ochrany v podobě řádu odpovídajícího evangeliu. Ve všech oblastech Lykaonie a Pisidie, kde žili věřící, byly založeny sbory. V každém z nich byly ustanoveny služebnosti a byl zaveden náležitý řád a systém, jímž se řídily všechny záležitosti týkající se duchovního blaha věřících.

Bylo to v souladu s plánem evangelia, podle něhož měli být všichni, kdo věřili v Krista, sjednoceni v jeden celek. Na tento plán Pavel v průběhu celé své služby důsledně dbal. Kdekoli lidé pod vlivem jeho působení přijali Krista za svého Spasitele, byli v příhodnou chvíli sdruženi ve sbor, přestože jich byl malý počet. Tak se křesťané učili vzájemně si pomáhat a přitom mít na paměti zaslíbení: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ *Matouš 18,20*, *The Acts of the Apostles*, s. 185,186.

Neshody v církvi

V Jeruzalémě se zástupci z Antiochie sešli s bratry z různých sborů, kteří sem přišli na společné shromáždění. Vyprávěli jim o svém úspěšném působení mezi pohany. Pak je dopodrobna seznámili s tím, jaký zmatek nastal, když někteří obrácení farizeové přišli do Antiochie a prohlašovali, že pohané musí být obřezáni a musí zachovávat Mojžíšův zákon, pokud chtějí být spaseni.

Duch svatý nepokládal za správné přikazovat obráceným pohanům, aby dodržovali ceremoniální zákon; a názor apoštolů na tuto záležitost byl uveden do souladu s vůlí Ducha svatého. Shromáždění předsedal Jakub a jeho konečné rozhodnutí znělo: „Proto já soudím, abychom nedělali potíže pohanům, kteří se obracejí k Bohu.“ **Skutky 15,19**. Tím debata skončila.

Podle všeho to byl Jakub, kdo měl v tomto případě druhé seznámit s rozhodnutím, k němuž rada dospěla. Právě on vynesl rozsudek, že ceremoniální zákon, a zejména ustanovení o obřízce, nemá být pohanům vnucován ani doporučován. Jakub se snažil své bratry přesvědčit argumentem, že pohané zásadním způsobem změnili svůj život již tím, že se obrátili k Bohu. Proto by židé měli být vůči nim shovívaví a neměli by je znepokojoval složitými a spornými otázkami podřadného významu. Mohli by je tím odradit od následování Krista.

[209] Obrácení pohané se však měli vzdát zvyků, které byly v rozporu s křesťanskými zásadami. Apoštolové a starší se proto dohodli, že v dopise poučí pohany, aby se nadále zdržovali požívání masa obětovaného modlám, masa zardoušených zvířat a krve a aby se vyhýbali smilstvu. Měli být spíše napomínáni, aby zachovávali přikázání a vedli svatý život. Kromě toho je bylo třeba ujistit, že ti, kdo prosazovali závaznost obřízky, neměli k tomu pověření od apoštolů. (**The Acts of the Apostles, s. 190-195**)

Rada, která o celé záležitosti rozhodla, se skládala z apoštolů a učitelů, kteří významným způsobem přispěli k zakládání křesťanských sborů mezi židy a pohany, a také ze zvolených zástupců různých sborů. Byli zde přítomni starší z Jeruzaléma, delegáti z Antiochie a dále zástupci nejvlivnějších sborů. Rada postupovala tak, jak jí to přikazovalo osvícené svědomí, a s důstojností církve, která vznikla z Boží vůle. Na konci jednání všichni uznali, že na

spornou otázku odpověděl sám Bůh, když na pohany vylil Ducha svatého; všichni si uvědomili, že jejich povinností je podřídit se vedení Ducha.

Nebylo nutné svolávat celou křesťanskou církev a o sporné záležitosti hlasovat. „Apoštolové a starší“, vlivní a rozvážní mužové, vydali a sepsali rozhodnutí, které pak přijaly všechny křesťanské sbory. Ne všichni s tím však byli spokojeni; skupina ctižádostivých a sebevědomých bratří s ním nesouhlasila. Tito mužové chtěli pracovat v Božím díle na vlastní zodpovědnost. Neustále reptali a kritizovali, navrhovali nové plány a snažili se překazit dílo těch, které Bůh povolal ke zvěstování evangelia. Již od samého počátku narážela církev na takové překážky a bude jim muset čelit až do konce času. (*The Acts of the Apostles, s. 196,197*)

Názory jednotlivců

Věřícím, kteří svůj vlastní úsudek považují za jediný správný, hrozí velké nebezpečí. Satanovým promyšleným cílem je oddělit tyto lidi od prostředníků poznání, skrze které Bůh působí, aby budoval a šířil své dílo na zemi. Jestliže přehlídíme ty, které Bůh pověřil odpovědností za vedení a šíření pravdy, a pohrdáme jimi, pak zavrhuje prostředníky, které ustanovil k tomu, aby pomáhali, povzbuzovali a posilovali jeho lid. Pokud spolupracovník na Božím díle před těmito prostředníky zavírá oči a domnívá se, že může být osvěcen jedinečně přímo Bohem, pak se snadno nechá oklamat a přemoci nepřitelem.

Ve své moudrosti Bůh ustanovil, aby byli mezi všemi věřícími budovány úzké vztahy, jejichž prostřednictvím se sjednotí jak jednotliví křesťané, tak křesťanské sbory. Díky tomu budou lidé schopní spolupracovat s Bohem. Veškeré konání bude podřízeno Duchu svatému a všichni věřící se spojí v plánovitém a dobře řízeném úsilí předat světu radostnou zprávu o Boží milosti. (*The Acts of the Apostles, s. 164*)

Stejně jako se členové světských organizací dokážou sjednotit, aby vytvořili celek, a každý z nich vykonává svěřenou práci a ochotně se podřizuje vedoucímu, měli by se i členové Kristovy církve sjednotit v jedno tělo a podřídit se posvěcené mysli celku. (*Testimony Treasures, sv. 1, s. 443*)

Volba sborových činovníků

[210] Apoštol Pavel Titovi napsal: „Proto jsem tě nechal na Krétě, abys uvedl do pořádku, co ještě zbývá, a ustanovil v jednotlivých městech starší, jak jsem ti nařídil. Mají to být lidé bezúhonní, jen jednou ženatí, mají mít věřící děti, kterým se nedá vytknout nevázanost a neposlušnost. Neboť biskup má být bezúhonný jako správce Božího domu.“ **Titovi 1,5-7.** „Neustanovuj nikoho v církvi ukvapeně, abys neměl spoluvinu na cizím hříchu.“ **1. Timoteovi 5,22.**

V některých sborech je volba činovníků a jejich uvedení do úřadu na velmi nízké úrovni; na biblické zásady se nehledí, a v důsledku toho na sbory doléhají vážné problémy. S volbami není nutné pospíchat. Je nežádoucí, aby služebnosti získali lidé, kteří jsou k jejich vykonávání naprosto nezpůsobilí — lidé, kteří se musí obrátit, zušlechtit a očistit, než se budou moci angažovat v Božím díle. (**Testimonies For The Church, sv. 5, s. 617,618**)

Církevní majetek

Jestliže se v nějakém městě probudí zájem o pravdu, je třeba se na něj zaměřit. Je nutné najít místo a postavit na něm skromnou modlitebnu, která by se stala památkem Boha soboty, světlem uprostřed mravní temnoty. Takové památníky by měly stát na mnoha místech jako svědkové pravdy. (**Testimonies For The Church, sv. 6, s. 100**)

Věci náležející církvi by neměly být ponechány v neuspořádaném stavu. O církevní majetek je nutné se starat, aby nedošlo ke zpomalení Božího díla a aby věci, jež některý z členů touží odkázat Bohu, nepadly do rukou nepříteli.

Viděla jsem, že by Boží lid měl jednat moudře a udělat vše pro to, aby majetkové záležitosti církve byly v pořádku. A když splní svou povinnost, musí se spolehnout na Boha, že na všechno dohlédne a zabrání tomu, aby satan nad Božím ostatkem vyžrál. Nadešel satanův čas. Čeká nás bouřlivá budoucnost. Církev musí bdít, aby dokázala čelit jeho plánům. Musí začít jednat. Bohu se nelíbí, že jeho lid nemá církevní záležitosti v pořádku a umožňuje nepříteli, aby nad ním získal převahu a měl všechny události ve svých rukou. (**Testimonies For The Church, sv. 1, s. 210,211**)

Sborová shromáždění

Udělejte vše pro to, abyste se účastnili shromáždění Božího lidu.

Bratři a sestry, je mnohem lepší, když zanedbáte svou práci, než když nevyužijete příležitost vyslechnout poselství, které vám chce sdělit Bůh. Nedopust'te, abyste se připravili

o příležitost duchovního růstu. Potřebujete každý paprsek světla. Musíte se naučit dělit se v pokoře a bázni s druhými o naději, kterou máte. Nemůžete si dovolit promarnit jedinou takovou příležitost.

Nikdo z těch, kdo se účastní sborových shromáždění, by neměl nechávat na kazateli či služebníku slova, jestli mu setkání přinese duchovní užitek. Bůh nechce, aby věřící kazatele zbytečně přetěžovali. Nechce, aby duchovně zeslábli kvůli tomu, že budou spoléhat na pomoc druhých. Nemají se jako bezmocné děti opírat o druhé jako o berli. Každý člen by měl jako správce Boží milosti cítit odpovědnost za svůj život a starat se o to, jestli je pevně zakotvený ve víře. [211]

Úspěšnost setkání závisí na přítomnosti a moci Ducha svatého. Proto by se každý, kdo miluje pravdu, měl modlit za jeho vylití. A také by měl odstranit všechny překážky, které brání v jeho působení. Duch svatý nemůže působit, pokud mezi členy sboru vládnu neshody a sváry. Závist, žárlivost, hádky a neslušná slova jsou od satana a stojí v cestě dílu Ducha svatého.

Nic na světě Bůh nemiluje tak jako svou církev. Nic nestřeží tak bedlivě jako ji. Nic se jej nedotýká tak silně jako jednání, které snižuje vliv jeho služebníků. Každý, kdo kritikou a zastrašováním podporuje satanovo dílo, mu jednou bude skládat účty. (*Testimonies For The Church*, sv. 6, s. 39-42) [212]

45. kapitola — Dům Boží

Pro pokorného, věřícího člověka představuje dům Boží bránu do nebe. Písně chval, modlitby, slova Kristových zástupců jsou Božími prostředky, s jejichž pomocí připravuje lidi na vstup do nebeské církve, na vznešenou bohoslužbu, na níž nemůže být nic nečistého.

Domov je svatyní rodiny, pokojík či les tajným místem, kam se člověk uchyluje k soukromým modlitbám, a dům Boží je svatyní celého sboru. Je nutné přesně stanovit, kdy a kde se bude bohoslužba konat a jaká bude její náplň. K ničemu, co je svaté a co souvisí s uctíváním Boha, nesmíme přistupovat nedbale a lhostejně. Aby lidé dokázali co nejlépe pochopit Boží slávu, musí být jejich mysl formována tak, aby v ní svaté nesplývalo se světským. Ti, kdo mají otevřenou mysl, vznešené představy a záměry, upínají svou mysl k svatým věcem. Šťastní jsou ti, kdo mohou mít uprostřed města, v horách či dokonce v divočině svou svatyni. Pokud je to tím nejlepším, co mohou Pánu nabídnout, on to místo naplní svou přítomností a posvěťí je.

Atmosféra v Božím domě

Když věřící vstupují do místnosti, kde se konají bohoslužby, měli by to dělat důstojně a v tichosti se posadit. Pokud jsou v místnosti kamna, neměli by se kolem nich tísnit a chovat se přitom lhostejně a nedbale. V Božím domě by se nemělo mluvit o světských záležitostech ani se smát, a to jak před bohoslužbou, tak po ní. Věřící by se měli vyznačovat živou, vroucí zbožností.

Několik minut před zahájením bohoslužby by se všichni přítomní měli snažit prostřednictvím tichého rozjímání duchovně naladit a v modlitbě povznést své srdce k Bohu. Jedině tak na ně může mít bohoslužba posvěcující a povznášející vliv a přivést mnohé k obrácení. Nesmíme zapomínat, že v místnosti jsou přítomni i nebeští poslové. Zbytečně se mnoho z nás svou roztržitostí a tím, že nevyužívá čas k rozjímání a modlitbám, připravuje o příjemné společenství s Bo-

hem. Je třeba, abychom se čas od času nad svým duchovním stavem zamysleli a nasměřovali své srdce i mysl k Slunci spravedlnosti.

Kdyby všichni, kdo přicházejí do Božího domu, měli k Pánu úctu a uvědomovali si, že se nacházejí v jeho přítomnosti, panovalo by tam výmluvné ticho. Šeptání, smích a hovor, které jsou na jiném místě přípustné, nemají v Božím domě co dělat. Člověk se tam totiž musí snažit naladit svou mysl na slyšení Božího slova, aby mu neušel jeho význam a aby mu dovolil proniknout k jeho srdci.

[213]

Kazatel by měl do modlitebny vstupovat s důstojnou tváří. Jakmile se postaví za kazatelnu, měl by sklonit hlavu a prosit Boha o pomoc. Jeho vážnost a úcta ovlivní celé shromáždění. Všimnou si, že jejich kazatel je ve spojení s Bohem, že se dříve, než promluví, vkládá do jeho rukou. Naplní je posvátná úcta a Boží andělé se k nim přiblíží. Rovněž posluchači by se měli se skloněnou hlavou spojit na modlitbách a prosit Boha, aby je poctil svou přítomností a podpořil pravdu, kterou kazatel za okamžik přednese. (*Testimonies For The Church*, sv. 5, s. 491-493)

Modlitební ani pracovní setkání by neměla být zdoluhavá a nudná. Je-li to možné, mělo by vše probíhat svižně, aby setkání končilo v předem stanovený čas. A pokud se tam vyskytují opozdilci, kteří pravidelně přicházejí o deset, patnáct minut později, nemělo by se na ně čekat. Sejdou-li se alespoň dva, mohou se plně spolehnout na zaslíbení. Setkání by mělo začínat ve stanovenou dobu, bez ohledu na to, je-li přítomno hodně nebo málo lidí. (*Testimonies For The Church*, sv. 2, s. 577)

V Boží přítomnosti

Pravá úcta k Bohu vyvěrá z vědomí Boží velikosti a všudypřítomnosti. Každý člověk by si měl uvědomit, že se nachází v přítomnosti Neviditelného. Čas a místo, které jsme vyhradili modlitbě, jsou svaté, protože je v nich přítomen Bůh; a když k Bohu začneme přistupovat s úctou, náš pocit úcty se ještě prohloubí. „Svaté, bázeň budící je jeho jméno,“ vyznal žalmista (viz *Žalm 111,9*).

Když zahajujeme bohoslužbu modlitbou, měli by všichni před Bohem pokleknout a pozvednou k němu své srdce v tichém rozjímání. Modlitby věrných budou vyslyšeny a kázání slova bude účinné. Vlažné postoje těch, kdo přicházejí do Božího domu, jsou

jedním z hlavních důvodů, proč kázání nepřinášejí užitek. Melodie písní, které plynou z mnoha srdcí jako čistý, průzračný proud, jsou jedním z Božích nástrojů pro záchranu duší. Bohoslužba by měla být vedena ve vážnosti a s úctou, jako by se jí viditelně účastnil Pán zástupů.

Když se káže Boží slovo, měli byste mít, bratři a sestry, na paměti, že nasloucháte hlasu Božímu, který k vám přichází skrze pověřeného služebníka. Pozorně poslouvejte. Ani na okamžik neusněte; krátká dřímota vás může připravit o poselství, které nejvíce potřebujete slyšet, o poselství, jež — pokud je vyslechnete a podřídíte se mu — vás může ochránit před hříchem. Satan a jeho andělé se snaží ochromit vaše smysly, aby varovná poselství unikla vaší pozornosti nebo — pokud je vyslechnete — aby na vaše srdce neměla proměňující vliv a nevedla vás ke změně života. Někdy může pozornost posluchačů na sebe strhnout malé dítě, takže drahocenné sémě nepadne do dobré půdy a nepřinese ovoce. Jindy posluchače ruší mladí lidé, kteří necítí k Božímu domu ani k Bohu úctu a klidně se během bohoslužby celou dobu baví. Kdyby jen mohli vidět Boží anděly, kteří je pozorují a zaznamenávají jejich činy, styděli by se a byli by sami sebou zklamaní. Bůh si přeje, aby jeho posluchači byli pozorní. Když lidé spí, přichází satan a zasévá mezi obilí koukol.

[214] Jestliže kazatel pronáší požehnání, všichni by měli být zticha v obavě, že by mohli přijít o Kristův pokoj. Z modlitebny by se mělo vycházet bez zbytečného strkání a hlasitého povídání; věřící by si měli neustále uvědomovat, že se nacházejí v Boží přítomnosti, že na nich spočívá jeho pohled a že se musí chovat tak, jako by stáli před jeho tváří. V uličkách by se neměly tvořit hloučky, které druhým brání v průchodu. Prostory modlitebny by měly být naplněny zbožnou úctou. Nemělo by se z nich stát místo, kde se potkávají staří přátelé, kteří spolu hovoří o světských věcech a řeší pracovní záležitosti. Takové věci by se měly projednávat mimo modlitebnu. Boha a jeho anděly uráží, když se lidé bezstarostně smějí a chovají se hlučně.

Úcta k Bohu

Rodiče, snažte se v myslích svých dětí pozvednout úroveň křesťanství. Pomozte jim žít s Kristem, naučte je chovat se v Božím

domě uctivě a veďte je k tomu, aby do modlitebny vstupovaly se srdcem zjemněným modlitbou. Při vstupu do modlitebny by si měly říkat: „Bůh je zde přítomen, je to jeho dům. Musím mít čisté myšlenky a nejsvětější motivy. Není přípustné, aby mé srdce bylo naplněné pýchou, závistí, žárlivostí, zlem, nenávistí, protože vstupuji do Boží přítomnosti. Je to místo, kde se Bůh setkává s lidmi a žehná jim. Svatý, který přebývá ve věčnosti, se na mě dívá, zkoumá mé srdce, zná moje nejtajnější myšlenky a ví o všech mých činech.“

Mladí lidé hodnotí práci Božích služebníků podle měřítek, která jim předali jejich rodiče. Mnoho otců doma otevřeně hovoří o úrovni bohoslužeb, přičemž pochválí jen máloco a skoro všechno kritizují. Tím je Boží poselství zpochybňováno a zlehčováno. Navíc neuctivé poznámky mají na srdce mladých lidí neblahý vliv, jehož pravá podstata vyjde najevo až u posledního soudu. Děti kritické poznámky slyší a rozumí jim mnohem lépe, než si rodiče uvědomují. Tím dochází k poškození jejich morálního cítění a vzniklé deformace už není možné zcela odstranit. Rodiče jsou pak překvapení, že jejich děti mají tvrdá srdce a že je těžké přimět je k tomu, aby poslouchaly Boží požadavky. (*Testimonies For The Church, sv. 5, s. 493-497*)

Měli bychom mít úctu i k Božímu jménu. Není správné je vyslovovat lehkovážně či nedbale. Dokonce ani při modlitbě bychom je neměli užívat příliš často. „Svaté, bázeň budící je jeho jméno.“ *Žalm 111,9*. Když jej vyslovují andělé, zakrývají si tvář. S o co větší úctou bychom je měli brát do úst my, padlí a hříšní lidé!

Viděla jsem, že bychom Boží jméno měli používat s úctou a bázni. Někteří při modlitbě používají sousloví „Bůh Všemohoucí“, ale vyslovují je bezmyšlenkovitě, což se Bohu nelíbí. Takoví lidé Boha ani pravdu neznají. Kdyby si uvědomili, že je tento velký, bázeň budící Bůh už brzy bude soudit, nechovali by se k němu takto neuctivě. Ti, kteří si naopak jeho velikost a vznešenost uvědomují, berou jeho jméno do úst s posvátnou úctou. On přebývá v nepřístupném světle; člověk na něj nemůže pohlédnout, aniž by zemřel. Viděla jsem, že církev nebude růst, dokud její členové tyto věci nepochopí a nezmění své jednání. (*Early Writings, s. 122*)

Rovněž je třeba mít úctu k Božímu slovu. K tištěnému vydání Bible bychom měli přistupovat s náležitou vážností, nikdy bychom ji neměli používat ke všedním účelům či s ní nedbale zacházet. Biblický text bychom nikdy neměli citovat v žertu ani bychom jej

neměli vtipně parafrázovat. „Všechna Boží řeč je protříbená,“ (**Příslaví 30,5**) a „Co vysloví Hospodin, jsou slova ryzí, stříbro přetavené do kadlubu v zemi, sedmkráté protříbené.“ **Žalm 12,7**.

Učte své děti, že pravá úcta se vyjadřuje poslušností. Všechny Boží příkazy jsou důležité a nic nedělá Bohu takovou radost, jako když se člověk poslušně řídí jeho slovem.

Úctu bychom měli též projevovat Božím představitelům — kazatelům, učitelům a rodičům, kteří byli povoláni k tomu, aby mluvili jeho jménem. Když tyto lidi ctíme, zároveň uctíváme Boha. (**Education, s. 236,243,244**)

Bylo by užitečné, kdyby staří i mladí uvažovali o slovech Písma, která pojednávají o tom, jak bychom se měli chovat na místě, kde je přítomen Bůh. „Nepřibližuj se sem!“ přikázal Bůh Mojžíšovi u hořícího keře. „Zuj si opánky, neboť místo, na kterém stojíš, je půda svatá.“ **2. Mojžíšova 3,5**. Poté co měl Jákob vidění o andělech, vyznal: „Jistě je na tomto místě Hospodin, a já jsem to nevěděl!“ Se strachem prohlásil: „Jakou bázeň vzbuzuje toto místo! Není to nic jiného než dům Boží, je to brána nebeská.“ **1. Mojžíšova 28,16,17**, (**Gospel Workers, s. 178,179**).

Svým příkladem i svými slovy musíte ukazovat, že máte úctu ke svému vyznání. O svatých věcech musíte mluvit uctivě. Nikdy se nesmí stát, že byste při citování Písma dělali nemístné žerty. Když berete Bibli do rukou, uvědomte si, že se ocítáte na svaté půdě. Kolem vás jsou andělé; kdybyste mohli nahlédnout za kulisy světa, spatřili byste je. Chovejte se tak, aby každý, kdo s vámi přijde do styku, cítil, že vás obklopuje čistá a svatá atmosféra. Jedno plané slovo, jeden uštěpačný úsměv mohou člověka zavést na špatnou cestu. Neudrží-li člověk neustálé spojení s Bohem, má to strašlivé následky. (**Fundamentals of Christian Education, s. 194,195**)

Oblékání

Všichni by měli být vedeni k tomu, aby se slušně, čistě a pečlivě oblékali. Neměli by se však ozdobovat, protože nosit do shromáždění vnější ozdoby je nevhodné. Také není správné vystavovat své oblečení na odiv, neboť to vede k neuctivosti. Lidé zaměřují svou pozornost na tu či onu část oděvu a začínají se zabývat myšlenkami, které nemají v srdci věřících během bohoslužby co dělat. Je to Bůh,

o kom by všichni měli přemýšlet a koho by měli uctívat; a všechno, co odvádí pozornost člověka od vážné a svaté bohoslužby, jej uráží.

Je třeba se zaměřit na vše, co souvisí s oblékáním, a podřídit to biblickým pravidlům. Móda je bohyně, která ovládá vnější svět a občas pronikne i do církve. Standardy církve však určuje Bible a rodiče by to měli mít na paměti. Když zjistí, že jejich děti tíhnou ke světské módě, měli by je po vzoru Abrahama vyzvat, aby je následovali. Neměli by je vést ke světu, nýbrž k Bohu. Nedovolte, aby kdokoli znesvěcoval Boží svatyni svým okázalým oblečením. Bůh i andělé jsou tam přítomni. Svatý Izraele promluvil apoštolovými ústy: „Pro vás se nehodí vnější ozdoba — splétat si vlasy, ověšovat se zlatem, střídat oděvy — nýbrž to, co je skryto v srdci a co je nepomíjitelné: tichý a pokojný duch; to je před Bohem převzácné.“

1. Petrův 3,3.4; *Testimonies For The Church*, sv. 5, s. 499,500.

[216]

46. kapitola — Zacházení s chybuujícími

Kristus přišel, aby všem lidem přinesl spásu. Na golgotském kříži zaplatil nekonečně vysoké výkupné za ztracený svět. Jeho sebezapření a sebeobětování, jeho nesobecká služba, jeho ponížení a především jeho smrt jsou dokladem toho, jak hlubokou lásku chová k padlým lidem. Přišel na zem, aby hledal a zachránil ztracené. Zaměřoval se na hříšníky; na hříšníky ze všech společenských vrstev, jazyků a národů. Za všechny zaplatil výkupné a umožnil jim navázat vztah s Bohem. Pamatoval i na největší zvrhlíky a hříšníky. Ve své práci se zaměřil zvláště na ty, kdo spásu potřebovali nejvíce. Čím více bylo třeba, aby změnili svůj život, tím větší měl s nimi soucit, tím více byl na jejich straně a tím usilovněji pro ně pracoval. Jeho láskyplné srdce cítilo hlubokou lítost nad těmi, jejichž podmínky byly nejvíce beznadějně a kteří nejvíce potřebovali jeho proměňující milost.

My však jako lid máme nedostatek hlubokého, upřímného soucitu a lásky k chybuujícími a pokoušeným. Mnozí z nás se chovají chladně a projevují hříšný nezájem, když se vyhýbají těm, kteří nejvíce potřebují jejich pomoc. Nově obrácení často svádějí boj s některými svými starými návyky či musí čelit zvláštním formám pokušení. A když silné vášni či hříšnému sklonu podlehnou, dopustí se zla a cítí vinu. Aby v takovém případě mohlo být obnoveno jejich duchovní zdraví, je třeba, aby k nim bratři přistupovali citlivě, moudře a rozvážně. Takových situací se týká následující verš: „Bratři, upadli někdo z vás do nějakého provinění, vy, kteří jste vedeni Božím Duchem, přivádějte ho na pravou cestu v duchu mírnosti a každý si dej pozor sám na sebe, abys také nepodlehл pokušení.“ **Galatským 6,1.** „My silní jsme povinni snášet slabosti slabých a nemít zalíbení sami v sobě.“ **Římanům 15,1.**

Mírné jednání, laskavé odpovědi a jemná slova jsou pro nápravu a záchranu mnohem vhodnější než přísnost a nevlídnost. Nelaskavým jednáním člověka jen odradíme, zatímco smířlivým duchem jej můžeme získat a následně uvést na správnou cestu. Usilujme o

odpuštění a oceňujme každý dobrý záměr a skutek lidí kolem nás. (*Testimonies For The Church*, sv. 4, s. 65)

Milujme jedni druhé

Bůh pro spásu lidstva vykonal vše a nyní vyzývá církev, aby s ním spolupracovala. Na jedné straně jsou Kristova krev, slovo pravdy, Duch svatý a na druhé straně ti, kteří jdou do zahynutí. Každý následovník Krista musí vykonal svůj díl práce, aby lidé přijali požehnání, která pro ně nebe připravilo. Zaměřme se na sebe a zkoumejme, jestli tento úkol plníme. Prověřme svou motivaci a každý jednotlivý skutek, který jsme vykonal.

[217]

Je vaše mysl plná nepříjemných vzpomínek a obrazů? Kolikrát jste už potřebovali Kristovo odpuštění? Sami sice spoléháte na Kristův soucit a lásku, nesehali jste však, když bylo třeba, abyste druhým projevíli Kristova ducha? Cítili jste zodpovědnost za člověka, kterého jste viděli kráčet po zakázané cestě? Napomenuli jste ho s láskou? Plakali jste pro něj a modlili se za něj i s ním? Dali jste mu jemnými slovy a laskavými skutky najevo, že jej milujete a toužíte jej zachránit?

Když jste se setkali s lidmi, kteří se potáceli a padali pod tíhou vlastních slabostí a špatných návyků, nechali jste je, ať se svým nákladem zápasí sami, třebaže jste jim mohli pomoci? Neobešli jste tyto těžce zkoušené a nenechali je napospas světu, který jim ochotně podal pomocnou ruku a stáhl je do satanových sítí? Neměli jste sklon říct spolu s Kainem: „Cožpak jsem strážcem svého bratra?“ **1. Mojžíšova 4,9.**

Jak asi hodnotí Hlava církve vaši práci? Jak se asi na vás dívá ten, pro kterého má každý člověk nevýslovnou hodnotu, protože za něj zaplatil vlastní krví, když s nezájmem sledujete ty, kdo kráčejí do zahynutí? Nebojíte se, že vás opustí stejně, jako vy opouštíte druhé? Bud' te si jisti, že ten, kdo je pravým Strážcem Božího lidu, ví o každé vaší nedbalosti.

Ještě je čas odčinit svou nedbalost. Snažte se oživit první lásku a zápal. Vyhledejte ty, které jste od sebe odehnali, a získejte si je tím, že vyjádříte lítost nad ranami, které jste jim způsobili. Přimkněte se k Srdci lítostivé lásky a dovolte božskému soucitu proudit skrze vaše srdce do srdcí druhých lidí. Ať se soucit a milosrdenství, které

se projeví v Ježíšově životě, stanou vzorem toho, jak máme jednat se svými bližními, zejména s těmi, kteří jsou našimi bratry v Kristu.

Mnohé, kteří se v důsledku těžkých životních bojů zhroutili či ztratili odvahu, by slovo útěchy a povzbuzení posílilo a pomohlo jim pokračovat v cestě. Nikdy, nikdy nebud' te bezcitní, chladní, odtahití a hrubí. Nikdy nepromarněte příležitost povzbudivým slovem v druhých probudit naději. Nyní nedokážeme odhadnout, jaký dalekosáhlý vliv mají naše soucitná slova a naše křesťanské snahy ulehčit druhým trápení. Bloudící je možné přivést na správnou cestu jedině pokorou, laskavostí a láskou. (*Testimonies For The Church*, sv. 5, s. 610-613)

Neshody v církvi

Jestliže církev jedná se členy, kteří vážným způsobem pochybili, měla by se pečlivě držet Kristových pokynů, které jsou uvedeny v osmnácté kapitole Matoušova evangelia.

Lidé jsou Kristovým vlastnictvím, koupil je za nevyčíslitelnou cenu a připoutal je k sobě láskou, kterou k nim on i jeho Otec chovají. Měli bychom tedy spolu navzájem jednat velmi ohleduplně. Nemáme právo o druhých špatně smýšlet. Členové církve by se při jednání s chybuujícími neměli nechat unést svými dojmy. Neměli by ani nahlas vyslovit, co si o chybuujících myslí, protože tím ovlivňují druhé a rozšiřují kvas zla. V důsledku toho se nelichotivé zvěsti o pověsti některého bratra či sestry šíří od jednoho člena církve k druhému. Protože lidé nejsou ochotní řídit se Ježíšovými příkazy, dopouštějí se chyb a jednají nespravedlivě.

[218]

Ježíš řekl: „Když tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima; dá-li si říci, získal jsi svého bratra.“ *Matouš 18,15*. O prohřešku neinformujte druhé. Když to uděláte, dozví se to jeden, druhý, třetí; zpráva se postupně nafoukne a zlo začne působit, až tím nakonec začne trpět celá církev. Záležitost vyřešte „mezi čtyřma očima“. To je Boží vůle. „Nezačínej unáhleně spor; jinak co si nakonec počneš, až tě tvůj bližní zahanbí? Ved' svůj spor se svým bližním, ale nevyzrad' tajemství jiného.“ *Příslaví 25,8.9*. Netolerujte hřích svého bratra, ale ani ho nevystavujte na odiv. Celou situaci tím jenom zhoršíte a vaše napomínání bude působit jako pomsta. O nápravu usilujte způsobem popsáním v Božím slově.

Nepřipusťte, aby nelibost dozrála v zášť. Nedovolte, aby se rána zanítla a vytekl z ní hnis otrávených slov, který poskvvrňuje všechny, kdo je slyší. Nedovolte, aby vaše i jeho mysl byly naplněné hořkostí. Jděte za svým bratrem a pokorně a upřímně si s ním o celé záležitosti promluvte.

Nehledě na to, o jakou se jedná urážku, Boží rada týkající se urovnání sporů zůstává pořád stejná. Když si o samotě v Kristově duchu promluvíte s tím, kdo vám ublížil, většinou se problém podaří vyřešit. Jděte za chybujícím se srdcem naplněným Kristovou láskou a soucitem a pokuste se celou záležitost urovnat. V klidu a tichosti to s ním proberte. Z vašich rtů by nemělo zaznít jedno jediné hněvivé slovo. Hovořte tak, abyste jej přivedli k rozumu. Mějte na paměti tato slova: „Vězte, že ten, kdo odvrátí hříšníka od bludné cesty, zachrání jeho duši od smrti a přikryje množství hříchů.“ **Jakubův 5,20.**

Poskytněte svému bratru lék proti nevraživosti. Snažte se mu pomoci. Měli byste cítit, že je to vaše výsada i povinnost, protože je v sázce pokoj a jednota církve. Pokud vás vyslechne, získali jste nového přítele.

Celé nebe si přeje, aby si poškozený a chybující spolu promluvíli. Když chybující přijme napomenutí v Kristově lásce, uzná svou chybu a požádá Boha a svého bratra o odpuštění, jeho srdce se naplní nebeským světlem. Spor je vyřešen, přátelství a důvěra jsou obnoveny. Láska odstranila bolest pramenící z pochybení. Boží Duch poutá srdce k srdci a nebe se raduje z obnoveného vztahu.

Jestliže se ti, kdo jsou sjednoceni v Kristu, modlí k Bohu a prosí ho, aby jim pomohl spravedlivě jednat, prosazovat milosrdenství a pokorně chodit s Bohem, obdrží velké požehnání. Když pak sami někomu ublíží, najdou sílu k pokání, vyznání hříchů a k nápravě života, čímž dají jasně najevo, že jim jde o dobro druhých. Tím naplní Kristův zákon.

„Nedá-li si říct, příber k sobě ještě jednoho nebo dva, aby ústy dvou nebo tří svědků byla potvrzena každá výpověď.“ **Matouš 18,16.** Vezměte s sebou dva lidi, kteří smýšlejí duchovně, a promluvte si s chybujícím o jeho prohřešku. Je možné, že se podvolí vašemu společnému působení. Když uvidí, že jste v oné věci zajedno, do jeho mysli možná pronikne světlo.

„A co máme dělat, když nás neposlechne?“ ptají se mnozí. Mají na sebe vzít členové výboru sboru odpovědnost a chybujícího člověka vyloučit? „Jestliže ani je neuposlechne, oznam to církvi...“ (verš 17). Ať církev jedná jménem svých členů.

[219]

„Jestliže však neuposlechne ani církev, ať je ti jako pohan nebo celník.“ (verš 17) Pokud neuposlechne hlasu církve, pokud odmítne veškeré úsilí o svou nápravu, církev má povinnost vyloučit je ze společenství. Jeho jméno by mělo být vyškrtnuto ze seznamu členů. (*Testimonies For The Church*, sv. 7, s. 260-262)

Odpovědnost církve

Navrhnout vyloučení člověka, který se dopustil nějakého prohřešku, nemůže žádný církevní zaměstnanec ani žádný výbor dřív, dokud nebylo dodrženo Kristovo nařízení. Pokud však dodrženo bylo, církev před Bohem nenese vinu. V takovém případě je nutné zlo jasně označit a odstranit, aby se nemohlo šířit. Je třeba zachovat zdraví a čistotu církve, aby byla před Bohem čistá, oděná v Kristovu spravedlnost.

Pokud chybující člověk vyzná své hříchy a podřídí se Kristovu vedení, je možné mu dát druhou šanci. Ale i kdyby se nekál, i kdyby byl mimo církev, Boží služebníci pro něj mají pořád pracovat. Mají se snažit přivést jej k pokání. Ať už bylo jeho přestoupení jakkoli vážné, pokud se odevzdá působení Ducha svatého tím, že vyzná a zavrhne své hříchy, což je projev pokání, je třeba mu odpustit a přijmout ho mezi sebe. Jeho bratři by ho měli správným způsobem povzbuzovat a zacházet s ním tak, jak by si přáli, aby se zacházelo s nimi, kdyby byli na jeho místě; rovněž by měli bdít, aby sami nepodlehli pokušení.

„Amen, pravím vám,“ říká Ježíš, „cokoli odmítnete na zemi, bude odmítnuto v nebi, a cokoli přijmete na zemi, bude přijato v nebi...“ (verš 18). Tento výrok platí i dnes. Církev dostala pověření, aby jednala v Kristově jménu. Je nástrojem, s jehož pomocí chce Bůh ve svém lidu udržet pořádek a kázeň. Pán jí udělil moc, aby mohla rozhodovat o všech otázkách týkajících se jejího růstu, čistoty a pořádku. Má zodpovědnost vyloučit ze svého středu ty, kdo jsou nehodní a kteří svým nekřesťanským jednáním poškozují pravdu. Cokoli církev udělá v souladu s Božím slovem, bude to v nebi přijato.

Církev musí být schopná rozhodovat o velmi vážných věcech. Boží služebníci, které Bůh pověřil vedením svého lidu, by měli odvést svůj díl práce a následně nechat záležitost posoudit celou církev, aby v rozhodnutí panovala shoda.

Pán touží, aby jeho následovníci spolu jednali velmi opatrně. Měli by se navzájem povzbuzovat, napravovat a léčit. Jeden k druhému by měli přistupovat jako k žáku, který se snaží zušlechtovat svůj charakter, aby vyhovoval vysokému povolání. V pozemské církvi se Boží děti připravují na přijetí do nebeského království. Ti, kteří zde žijí v souladu s Kristem, se mohou těšit na věčný život v rodině vykoupených. (*Testimonies For The Church, sv. 7, s. 262-264*)

Vyznání hříchů

Všechny, kdo omlouvají své hříchy a nevadí jim, že jejich jméno je na seznamu těch, kterým nebylo odpuštěno, přemůže satan. Čím významnější je jejich služebnost a čím váženější je jejich postavení, tím horší je jejich pochybení v Božích očích a tím vážnější bude mít jejich odpadnutí následky. Ti, kteří otálejí s přípravami na veliký den Božího hněvu, nebudou schopni dílo přípravy v době souzení ani nikdy později dokončit. Tyto případy jsou beznadějně. (*The Great Controversy, s. 620*)

[220]

Není nutné, abyste své přestupky a hříchy vyznávali před těmi, kdo o vašich pochybeních nevědí. Svě prohřešky nejste povinni zveřejňovat, protože byste tím udělali radost nevěřícím. Když ale své hříchy podle Božího slova vyznáte před těmi, kdo vaše přestupky nezneužijí, a požádáte je, aby se za vás modlili, Bůh vaše pokání přijme a uzdraví vás. Pro spásu své duše udělejte vše, co je třeba. Odhodte pýchu a ješitnost a provedte nápravu. Vratte se do církve. Ježíš vás přijme. Čiňte pokání, jednejte správně a získáte zpět Boží přízeň. (*Testimonies For The Church, sv. 2, s. 296*)

Kristus je váš Vykupitel; on nezneužije vašeho poníženého vyznání. Pokud jste zatíženi hříchem, o kterém nikdo neví, vyznejte ho Kristu, který je prostředníkem mezi Bohem a člověkem. „Avšak zhřeší-li kdo, máme u Otce přímluvce, Ježíše Krista spravedlivého.“ **1. Janův 2,1**. Pokud jste zhřešili tím, že jste Bohu odepřeli své desátky a dary, vyznejte to před Bohem a církví a začněte se řídit

nařízením, které vám Bůh dal: „Přinášejte do mých skladů úplné desátky.“ **Malachiáš 3,10; Counsels on Health, s. 374.**

Věřící musí jednat uvědoměle. Nemohou být spokojeni dřív, dokud nevyznají všechny své hříchy. Potom se mohou spolehnout na to, že je Kristus přijal. Neměli by čekat, až se druzí proderou tmou a získají pro ně vítězství, které způsobí radost. Taková radost totiž nevydrží déle než do konce shromáždění.

Služba Bohu je naší povinností, nikoli čímisi, co můžeme dělat, když na to máme náladu. Ráno a večer máme pro sebe vybojovat vítězství ve svých rodinách. Od této povinnosti se nenechte odvést svou prací. Vyhrad'te si čas pro modlitbu, a když se budete modlit, spoléhejte na to, že vás Bůh slyší. Vaše modlitby musí být naplněné vírou. Když nedostanete okamžitou odpověď, znamená to, že Bůh vaši víru podrobuje zkoušce. (**Testimonies For The Church, sv. 1, s. 167**)

Soudce lidí

Kristus se ponížil a stal se jedním z lidí, aby mohl projít pokušeními a zkouškami, jimiž prochází celé lidstvo. Chtěl zjistit, co všechno musí lidé od padlého nepřítele vytrpět, aby jim v pokušeních dokázal pomoci.

Naším soudcem je Kristus. Otec ani andělé nás soudit nebudou. Naším soudcem je ten, kdo se stal člověkem a vedl dokonalý život. On jediný nás může soudit. Chápete to, bratři? Chápete to, kazatelé? Chápete to, otcové a matky? Kristus se stal člověkem, aby mohl být naším soudcem. Nikdo z vás nebyl ustanoven, aby soudil druhé. Jediné, co se po vás chce, je, abyste na sobě pracovali. Jménem Ježíše Krista vás prosím, abyste uposlechli nařízení, které vám dává, a nikdy se neposadili na soudný stolec. Každý den slyším tuto výzvu: „Sestupte ze soudného stolce. Sestupte a pokořte se.“ (**Testimonies For The Church, sv. 9, s. 185,186**)

Pro Boha nejsou všechny hříchy stejně závažné; rozlišuje různé úrovně viny podobným způsobem, jako to dělá hříšný člověk. Na rozdíl od člověka však žádný přestupek nepovažuje za bezvýznamný.

[221] Je docela možné, že právě hříchy, které člověku připadají nevinné, jsou v Božích očích velmi závažné. Pohrdáme opilci a tvrdíme o nich, že kvůli hříchu nevstoupí do nebe, ale pýcha, sobectví a žá-

dostivost nám nevadí. Tyto hříchy se však Bohu nesmírně protiví. On „se staví proti pyšným“ (1. Petřův 5,5) a Pavel prohlašuje, že žádostivost je modlářství. A každému, kdo ví, jak Boží slovo modlářství tvrdě odsuzuje, je hned jasné, jak závažné je to provinění. (*Testimonies For The Church*, sv. 5, s. 337)

[222]

47. kapitola — Svěcení soboty

Svěcení soboty přináší veliké požehnání a Bůh si přeje, aby to pro nás byl den radosti. Samotné ustanovení soboty bylo radostné. Bůh se s uspokojením díval na dílo svých rukou a o všem, co stvořil, prohlásil, že je to velmi dobré (viz **1. Mojžíšova 1,31**). Nebesa i země se naplnila jásotem. „Jitřní hvězdy společně plesaly a všichni synové Boží propukli v hlahol.“ **Jób 38,7**. Třebaže do světa vstoupil hřích, aby toto dokonalé dílo zničil, Stvořitel nám dal sobotu jako připomínku toho, že všechny věci jsou dílem všemohoucího, věčného a milosrdného Boha. Náš nebeský Otec chce prostřednictvím soboty pomoci lidem, aby na něj nezapomněli. Přeje si, abychom v něm díky sobotě poznali živého Boha a aby nám toto poznání přineslo život a pokoj.

Když Pán vyvedl Izraelce z Egypta a předal jim svůj zákon, řekl jim, že svěcení soboty je znamením, jímž se budou odlišovat od modlářů. Sobota byla tím, co lidi rozdělilo na ty, kdo uznali Boží svrchovanost, a ty, kteří jej jako svého Stvořitele a Krále nepřijali. „To je provždy platné znamení mezi mnou a syny Izraele,“ řekl Bůh. „Ať tedy Izraelci dbají na den odpočinku a dodržují jej po všechna svá pokolení jako věčnou smlouvu.“ **2. Mojžíšova 31,17.16**.

Jako byla sobota znamením Izraele, který vyšel z Egypta a zamířil do Kenaanu, je znamením i nynějšího Božího lidu, který ze světa putuje vstříc nebeskému odpočínutí. Sobota je znamením vztahu mezi Bohem a jeho lidem, znamením, že zachovávají jeho zákon. Tím se Boží věrný lid liší od hříšníků.

Kristus o sobotě z oblakového sloupu prohlásil: „Dbejte na mé dny odpočinku; to je znamení mezi mnou a vámi pro všechna vaše pokolení, abyste věděli, že já Hospodin vás posvěcuji.“ **2. Mojžíšova 31,13**. Sobota nám tedy připomíná nejen to, že Bůh je naším Stvořitelem, ale i to, že nás posvěcuje. Moc, která vše stvořila, je také mocí, která dokáže vše přetvořit ke svému obrazu. Pro ty, pro něž je sobota svatým dnem, je to tedy i znamení posvěcení. Pravým posvěcením je soulad s Bohem, jednota s jeho podstatou. Člověk jej

získá, když zachovává zásady, které jsou vyjádřením jeho charakteru. A sobota je znamením poslušnosti. Ten, kdo opravdově zachovává čtvrté přikázání, bude zachovávat celý zákon. Bude posvěcen skrze poslušnost.

Sobota je pro nás, stejně jako pro Izrael, znamením věčné smlouvy. Pro ty, kdo zachovávají jeho svatý den, je sobota znamením, že je Bůh přijímá jako svůj vyvolený lid. Je to záruka, že splní, co jim ve smlouvě zaslíbil. Každý, kdo přijímá znamení Boží vlády, uzavírá s ním božskou, věčnou smlouvu. Poutá se k němu zlatým řetězem poslušnosti, jehož každý článek je zaslíbením. (*Testimonies For The Church, sv. 6, s. 349,350*)

[223]

Příprava na den odpočinku

V úvodu čtvrtého přikázání Bůh říká: „Pamatuj.“ Věděl, že uprostřed starostí a zmatků bude člověk hledat výmluvy, aby nemusel dodržovat všechny požadavky tohoto přikázání, nebo zapomene na jeho svatost. Proto říká: „Pamatuj na den odpočinku, že ti má být svatý.“ *2. Mojžíšova 30,8.*

Celý týden máme pamatovat na sobotu a dělat vše pro to, abychom ji mohli správně světit. Nemáme sobotu zachovávat jen z povinnosti. Musíme pochopit, jaký má její zachovávání duchovní význam a vliv na všechny oblasti našeho života. Všichni, pro něž je sobota znamením mezi nimi a Bohem a dokladem o tom, že je Bůh posvěcuje, budou představovat principy jeho vlády. Ve svém každodenním životě se budou řídit zákony jeho království. Každý den se budou modlit, aby na nich spočívalo sobotní požehnání. Každý den budou udržovat vztah s Kristem a svým příkladem budou zjevovat dokonalost jeho charakteru. Každý den bude světlo jejich dobrých skutků ozařovat druhé.

Abychom mohli sobotu správně světit, je třeba se nejprve zaměřit na domácnost. Zde začíná příprava na sobotu. Rodiče by si měli neustále připomínat, že rodina je školou, v níž se jejich děti připravují na vstup do nebeského království. Všechna jejich slova musí být slušná. Z úst by jim nemělo vyklouznout jediné slovo, které by děti neměly slyšet. Rovněž by se měli snažit, aby nebyli podrážděni. Rodiče, celý týden žijte tak, jako byste se nacházeli v přítomnosti Boha, který vám svěřil děti do opatrování. Ved'te svůj malý domácí

sbor tak, aby všichni jeho členové byli v sobotu připraveni jít Boha uctít do modlitebny. Každé ráno a každý večer odevzdávejte své děti Bohu jako poklad, který vykoupil vlastní krví. Učte je, že je jejich nejvyšší povinností a předností milovat Boha a sloužit mu.

Budete-li takto na sobotu pamatovat, nedovolíte, aby světské starosti z vašeho života vytěsnily duchovno. Neodkládejte žádné povinnosti, které je třeba vyřešit v šesti pracovních dnech, až na sobotu. Během týdne bychom se také neměli příliš vyčerpávat prací, abychom v sobotu nebyli natolik unavení, že bychom nemohli jít do shromáždění.

Přestože bychom se na sobotu měli připravovat celý týden, pátek by měl být zvláštním dnem přípravy. Pán dětem Izraele prostřednictvím Mojžíše sdělil: „Zítra je slavnost odpočínutí, Hospodinův svatý den odpočinku. Co je třeba napéci, napečte, a co je třeba uvařit, uvařte. A vše, co přebývá, uložte a opatrujte do rána.“ **2. Mojžíšova 16,23.** „Lid ji chodíval sbírat, pak ji mleli mlýnkem nebo drtili v hmoždíři, vařili v kotlíku nebo z ní připravovali podpopelné chleby; měla chuť jako pečivo zadělané olejem.“ **4. Mojžíšova 11,8.** Zde vidíme, že chléb z nebe, manu, bylo třeba nějak upravit. Pán lidu řekl, že tuto práci je třeba vykonat v pátek, v den přípravy.

[224]

Přípravu na sobotu dokončete v pátek. Dohlédněte, abyste měli připravené oblečení a uvařené jídlo. Vyčistěte si obuv a vykoupejte se. Je to ve vašich silách. Uděláte-li z toho svou zásadu, určitě to zvládnete. Sobota zde není od toho, abychom během ní spravovali oblečení, vařili, vyhledávali zábavu či se zabývali světskými problémy. Před západem slunce odložte všechnu práci a uklid'te všechny světské tiskoviny z dohledu. Rodiče, vysvětlete svým dětem význam toho, co děláte, a zapojte je do přípravy na sobotu.

Začátek a konec soboty bychom měli pečlivě hlídat. Uvědomme si, že každý sobotní okamžik je posvěcený, že je to svatý čas. Je-li to aspoň trochu možné, měli by zaměstnavatelé v pátek své zaměstnance uvolnit z práce krátce po poledni. Dejte jim čas na přípravu, aby mohli přivítat Pána s klidnou myslí. Když to uděláte, neutrpíte tím žádnou újmu, a to ani ve světských záležitostech.

Ještě na jednu věc bychom při přípravách na sobotu neměli zapomenout. Měli bychom odložit spory, které mezi sebou, ať už doma nebo ve sboru, máme. Odstraňte ze srdce všechnu zahořklost,

zlobu a zášť'. V pokoře ducha „vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni.“ **Jakubův 5,16.**

Neměli bychom říkat či dělat nic, co by nebe mohlo považovat za porušení svatého sobotního klidu. Bůh nechce, abychom v sobotu jen odpočívali od tělesné práce, ale abychom se také zabývali svatými věcmi. Čtvrté přikázání přestupujeme i tehdy, když spolu hovoříme o světských nebo banálních věcech. Když mluvíme o všem, co nám přijde na mysl, zabýváme se jen vlastními myšlenkami. Každé odchýlení se od toho, co je správné, nás vede zpět do otroctví a přivolává na nás odsouzení. (**Testimonies For The Church, sv. 2, s. 703**)

Sobotní pobožnost

Sobota je mnohem svatější den, než si mnozí z věřících uvědomují. Boha velmi zneuctívají všichni, kdo nezachovávají sobotu podle přikázání, a to jak podle litery, tak podle ducha. Vyzývá nás k reformě svěcení soboty.

Před západem slunce by se členové rodiny měli sejít ke čtení Božího slova, ke společnému zpěvu a modlitbě. Toto je třeba zlepšit, protože to mnozí zanedbávají. Je třeba, abychom svá pochybení vyznali Bohu a sobě navzájem. Potom se musíme znovu začít snažit, aby všichni členové rodiny byli připraveni správně zachovat den, který Bůh požehnal a posvětil.

Do rodinné pobožnosti zapojte děti. Ať si přinesou své Bible a každé z nich přečte jeden nebo dva verše. Potom si zazpívejte nějaký oblíbený chvalozpěv a modlete se. Při modlitbě se řiďte Kristovým příkladem. Modlitba Páně není určena k tomu, abychom ji bezmyšlenkovitě opakovali, ale má sloužit jako model správné modlitby. Modlitba, která se Bohu líbí, je upřímná, stručná, výstižná. Jednoduchými slovy Bohu předložte své potřeby a vyjádřete mu vděčnost za jeho štědrost. Takto Krista pozvete do svého domova i srdce. Dlouhé modlitby týkající se abstraktních věcí nemají v rodině co dělat. Kvůli nim se z modlitební chvíle, která by měla být příjemná a měla by přinášet požehnání, stává nepředstavitelná nuda. Snažte se, aby rodinné setkání bylo vždy radostné a zajímavé.

[225] Když se slunce na konci soboty nachýlí k západu, uzavřete svatý čas modlitbami a chvalozpěvy a požádejte Boha, aby vám pomohl nést starosti nadcházejícího týdne.

Světít sobotu přináší věčné spasení. Bůh říká: „Ty, kdo mě ctíš, poctím.“ **1. Samuelova 2,30; Testimonies For The Church, sv. 6, s. 353-356.**

Trávení sobotního odpoledne

Sobotní škola a bohoslužba zabírají jen část soboty. Zbytek dne, který má rodina k dispozici, by měl být prožit nejsvatěji ze všech sobotních hodin. Rodiče by většinu času měli strávit s dětmi. V mnoha rodinách to ale chodí tak, že rodiče nechávají děti, aby se zabavily, jak samy chtějí. Jsou-li ponechány o samotě, brzy začnou divočit a dělat nezbednosti. Tím přestanou vnímat svatost soboty.

Za pěkného počasí byste se měli jít s dětmi projít do polí a hájů. Uprostřed přírody jim vyprávějte o významu soboty. Hovořte s nimi o Božím stvořitelském díle. Vyprávějte jim, že když stvořil zemi, byla svatá a krásná. Každý květ, každý keř, každý strom naplňoval Boží záměr. Všechno, na co se člověk podíval, bylo překrásné a vedlo lidskou mysl k uvažování o Boží lásce. Každý zvuk byl v souladu s Božím hlasem. Řekněte dětem, že Boží překrásné dílo zničil hřích, že trní a bodláčí, smutek, bolest a smrt jsou důsledkem vzpoury proti Bohu. Ukažte jim, že ačkoli je příroda poničená hříchem, pořád v ní nacházíme stopy Boží dobroty. Zelená pole, vysoké stromy, sluneční záře, oblaka, rosa, hluboké ticho noci, sláva hvězdného nebe a krása měsíce, to všechno vypráví o Stvořiteli. Jediná kapka, jediný sluneční paprsek nedopadnou z nebe na náš nevděčný svět, aniž by vydaly svědectví o Boží shovívavosti a lásce.

Vyprávějte jim o plánu spasení. Řekněte jim: „Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ **Jan 3,16.** Vyprávějte jim o narození Spasitele v Betlémě. Popište jim Ježíše jako poslušné dítě a jako věrného a pracovitého mladíka, který v období dospívání svou prací podporoval rodinu. Povězte jim, že Spasitel rozumí zkouškám, starostem, tužbám a radostem dospívajících a že má s nimi soucit a může jim pomoci. Čas od času s nimi čtěte zajímavé příběhy z biblické historie. Vyptávejte se jich na to, co se dozvěděly v sobotní

školce, a studujte s nimi další lekci. (*Testimonies For The Church*, sv. 6, s. 358,359)

Během soboty by se celá rodina měla bezvýhradně odevzdat Bohu. Příkázání zahrnuje všechny, kdo sdílejí naši domácnost. Všichni, kdo žijí v našem domě, musí zanechat světské práce a strávit den zbožným způsobem. Ať se ve svatý den všichni sejdou, aby radostným způsobem oslavili Boha. (*Testimony Treasures*, sv. 2, s. 185)

Oslava Boha

Kristus řekl: „Neboť kde jsou dva nebo tři shromáždění ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ *Matouš 18,20*. Kdekoli jsou dva nebo tři věřící, měli by se v sobotu sejít a využít Kristovo zaslíbení.

Malé skupinky těch, kteří se ve svatý den sejdou k uctívání Boha, mají právo žádat, aby jim Hospodin bohatě požehnal. Měli by věřit, že na jejich shromáždění je přítomen Ježíš.

[226]

Každý opravdový věřící, který zachovává sobotu, by se měl spolehnout na tento text: „... abyste věděli, že já Hospodin vás posvěcuji.“ *2. Mojžíšova 31,13*.

Sobota byla učiněna pro člověka, aby mu přinášela požehnání. Má mu pomoci odpoutat mysl od světské práce a vést jej k rozjímání o dobrotě a slávě Boží. Je nutné, aby se věřící v tento den shromáždili a hovořili o Bohu, aby si vyměňovali své myšlenky a nápady týkající se Božího slova a aby se také společně modlili. Tyto chvíle by však, a to zvláště v sobotu, neměly být příliš dlouhé a únavné ani nezajímavé. (*Testimonies For The Church*, sv. 2, s. 583)

Pokud ve sboru není kazatel, měl by být ustanoven někdo, kdo shromáždění povede. Není ale nutné, aby kázal nebo většinu času hovořil. Je mnohem lepší, když přečte krátkou a zajímavou stat' z Bible. To obvykle posluchačům přinese mnohem větší užitek než kázání. Potom může zaznít několik svědectví a modliteb.

Každý by měl mít pocit, že může přispět k tomu, aby sobotní shromáždění bylo zajímavé. Neměli byste se scházet jen proto, abyste splnili povinnost, nýbrž proto, abyste společně sdíleli myšlenky a každodenní zkušenosti, abyste děkovali a usilovali o poznání Boha a Ježíše Krista, který přišel na naši zem. Budete-li se scházet v Kristově jménu, obdržíte sílu, díky níž budete schopni obstát v život-

ních zkouškách a zápasech. Nemyslete si, že můžete být křesťany, i když se uzavíráte a vydělujete se ze společenství. Každý z nás je členem velkého společenství a kvalita našich náboženských zkušeností je do velké míry závislá na kvalitě náboženských zkušeností těch druhých. (*Testimonies For The Church*, sv. 6, s. 361,362)

Sobotní škola

Hlavním cílem sobotní školy má být záchrana lidí. Způsob výuky může být bezchybný, zařízení tříd dokonalé, ale jestliže mládež a děti nejsou vedeni ke Kristu, sobotní škola neplní svůj účel. Nejsou-li totiž lidé přitahováni ke Kristu, přestávají je náboženské obřady oslovovat. Učitel by měl spolupracovat s Ježíšem, jenž tluče na dveře srdcí těch, kteří potřebují pomoc. Pokud se žáci poddají působení Ducha a otevřou svá srdce dokořán, aby mohl vstoupit dovnitř, podníť jejich rozum a pomůže jim pochopit Boží záležitosti. Učitelova práce není složitá; bude-li ji provádět v Kristově Duchu, získá díky působení Ducha svatého netušenou hloubku a účinnost.

Rodiče by si každý den měli vyhradit čas na to, aby se svými dětmi probrali sobotní úkoly. Udělají lépe, když zruší návštěvu, než když zanedbají studium biblické historie. Studium totiž přinese požehnání nejen dětem, ale i rodičům. Děti by se měly důležité texty, které souvisejí s probíraným tématem, učit z paměti. Neměla by to však pro ně být povinnost, nýbrž výsada. Přestože s tím dětská paměť bude mít zpočátku problémy, později díky pravidelnému cvičení posílí a dítě bude mít radost z toho, že si osvojilo drahocenná slova pravdy. A tento návyk významně ovlivní jeho náboženský růst.

[227] Bibli v rodině studujte pravidelně a systematicky. Nezanedbávejte pozemské povinnosti, ale také zajistěte, aby duše byly pravidelně syceny chlebem života. Nelze vůbec odhadnout, kolik dobra přinese, když denně strávíte půl hodiny či hodinu studiem Božího slova. Nechte Bibli, aby se vykládala sama; vyhledávejte texty, které byly napsané v různých dobách a za různých okolností, ale jež hovoří o stejném tématu. Své studium nepřerušujte ani kvůli nečekaným návštěvám. Když se u vás někdo takový znenadání objeví, pozvěte jej, aby se k vám přidal. Ukažte mu, že moudrost Božího slova je pro vás přednější než světské radovánky.

Je mi líto, že je v mnoha třídách sobotní školy zvykem předčítat pouze studijní materiál. Tak tomu být nemá. Nedochozí by k tomu, kdybychom čas, který máme ve zvyku promrhat, věnovali studiu Písma. Nevidím nejmenší důvod, proč by se učitelé a žáci do sobotní školy měli připravovat méně důkladně než do školy klasické. Naopak by měli být připraveni lépe, protože se zabývají mnohem důležitějšími věcmi. Pokud ke studiu přistupujeme nedbale, urážíme tím Boha.

Ti, kteří učí v sobotní škole, musí mít srdce naplněné a zjemněné Boží pravdou. Neměli by Boží slovo jen slyšet, ale měli by podle něj i žít. Je třeba, aby byli napojeni na Krista tak, jako jsou ratolesti vinné révy napojeny na kmen. Měli by být zavlažováni rosou Boží milosti, aby se jejich srdce jako květina v Boží zahradě rozvíjelo a šířilo do svého okolí líbeznou vůni. Učitelé musí být horlivými studenty Božího slova, na nichž je vidět, že navštěvují Ježíšovu školu a jsou schopni předat druhým světlo, které získali od toho, jenž je Světlem světa. Když pro tuto služebnost vybíráte vhodné lidi, nezaměřujte se na jejich schopnosti, nýbrž na to, jestli milují a bojí se Boha a jsou ochotni mu naslouchat. (*Testimony Treasures*, sv. 2, s. 184,185)

Služba a cestování v sobotu

Je třeba, abychom se jak doma, tak ve sboru ochotně zapojili do služby druhým. Ten, kdo nám dal šestidenní pracovní týden, požehnal a posvětil sedmý den a oddělil jej pro sebe. V tento den zvláštním způsobem požehná všem, kdo se zapojí do jeho služby.

Všechny nebeské bytosti světí sobotu, ale nejsou přítom netečné a nečinné. V tento den musíme zmobilizovat veškerou tělesnou energii, protože se účastníme setkání s Kristem, naším Spasitelem. Spatříme ho vírou. On touží každého občerstvit a požehnat mu. (*Testimonies For The Church*, sv. 6, s. 361,362)

Božská milost nás vede k tomu, abychom se starali o nemocné a trpící. Ti, kdo se starají o jejich pohodlí, vykonávají činnost, kterou není možné považovat za přestupování soboty. Neměli by se však zabývat zbytečnostmi. Někteří odkládají drobné práce, jež měli udělat v den přípravy, až na začátek soboty. To není správné. Veškerou práci, kterou jste nestihli dokončit do začátku soboty, odložte a po-

kračujte v ní až první den v týdnu. (*Testimony Treasures*, sv. 2, s. 184,185)

Přestože bychom v sobotu neměli vařit, není nutné jíst jídlo studené. Za chladného počasí si je můžeme s klidem ohřát. Přitom bychom měli dbát o to, aby pokrm byl nejen prostý, ale také chutný a lákavý pro oči. Připravme k němu nějakou pochoutku, kterou rodina nejí každý den.

[228] Chceme-li získat požehnání zaslíbené těm, kdo jsou poslušní, musíme být v zachovávání soboty velmi důslední. Obávám se, že v tento den příliš zbytečně cestujeme. Na základě světla, které jsem od Pána ohledně zachovávání soboty dostala, vím, že bychom se měli snažit vyhnout plavbě na lodi či jízdě autem. Je třeba, abychom dětem a mládeži byli v těchto věcech dobrým příkladem. Když musíme navštívit sbory, jimž je třeba přinést poselství od Boha a nabídnout jim pomocnou ruku, není sice možné se cestování vyhnout, ale můžeme si aspoň předem zajistit lístky a vyřídit všechny nezbytné věci týkající se naší cesty. Cestu bychom měli naplánovat tak, abychom do cíle nedorazili až v sobotu.

Jestliže musíme v sobotu cestovat, měli bychom se snažit vyhnout společnosti těch, kteří by mohli naši pozornost odvádět ke světským záležitostem. V myšlenkách se totiž máme neustále upínat k Bohu a zůstat s ním ve spojení. Každou příležitost musíme využít ke zvěstování pravdy. Také bychom měli být vždy připraveni pomoci trpícím a potřebným. Bůh si přeje, abychom v takových případech prakticky využili vědomosti a moudrost, které jsme od něj dostali. Neměli bychom však mluvit o pracovních věcech ani se zapojovat do všedních, světských rozhovorů. Po celý čas a na všech místech musíme osvědčovat svou věrnost Bohu tím, že budeme světit sobotu.

Školní docházka v sobotu

Ten, kdo zachovává čtvrté přikázání, zjistí, že jej od světa odděluje silná dělící čára. Sobota je znamením. Není to lidský požadavek, nýbrž Boží zkouška. Zachováním čtvrtého přikázání se budou v budoucnu odlišovat ti, kdo důvěřují a slouží Bohu, od těch, kdo mu důvěřovat odmítají. Tento bod bude předmětem posledního velkého sporu mezi pravdou a bludem.

Někteří naši lidé posílají své děti v sobotu do školy. Nikdo jim to sice přímo nepřikazuje, ale vedení školy namítalo, že jejich děti nepřijme, pokud do školy nebudou docházet šest dní v týdnu. V některých z těchto škol se žáci nejenom vzdělávají, ale také jsou vedeni k tomu, aby pracovali. A do těchto zařízení posílají své děti ti, kdo o sobě prohlašují, že zachovávají sobotu. Někteří z nich se snaží omluvit své jednání citací Kristových slov o tom, že v sobotu je možné dělat dobro. Takto by si ale člověk mohl nakonec omluvit i to, že chodí v sobotu do práce, protože musí zajistit dětem obživu. A také by mohl říct, že nikde není přesně uvedeno, co člověk v sobotu může a nesmí dělat.

Naši bratři nemohou počítat s tím, že je Bůh na jejich straně, když své děti v sobotu posílají tam, kde nemohou zachovávat čtvrté přikázání. Musí se pokusit udělat s vedením školy dohodu, na jejímž základě by děti sedmý den mohly zůstat doma. Pokud to nebude možné, pak je jejich povinností držet se za každou cenu Božích přikázání.

Někteří tvrdí, že Bůh zase tak důsledně na svých požadavcích nelpí; jsou přesvědčeni, že není třeba striktně zachovávat sobotu, když by nás to znevýhodnilo nebo bychom se kvůli tomu dostali do konfliktu se zákonem. Je to však zkouška. Bůh chce vědět, jestli pro nás má jeho zákon větší cenu než lidská nařízení. Tím se lidé, kteří uctívají Boha, liší od těch, kteří ho neberou vážně. Tady musíme osvědčit svou věrnost. Když se podíváme, jak Bůh v minulosti jednal s lidmi, zjistíme, že si přeje, abychom mu byli absolutně odevzdaní. [229]

Pokud rodiče dovolí, aby jejich děti chodily do světských škol a vnímaly sobotu jako všední den, nezískají Boží pečeť. Budou zničeni spolu se světem a vina za jejich krev padne na rodiče. Když však své děti povedeme k tomu, aby zachovávaly Boží přikázání, když je naučíme podřizovat se rodičovské autoritě a skrze víru a modlitby je odevzdáme Bohu, on naše snahy podpoří, protože to zaslíbil. A když pak na zemi dolehne veliké soužení, budou spolu s námi skryti pod Božím baldachýnem. (*Testimony Treasures*, sv. 2, s. 180-184)

Sobota a světská zábava

Je velmi troufalé, když smrtelník dělá s Všemohoucím kompromisy jen proto, aby se mohl starat o své malicherné, pomíjivé zájmy. Když občas využíváme sobotu k vyřizování světských záležitostí, je to stejné, jako bychom ji úplně zavrhlí; tím totiž ukazujeme, že dodržování Božích přikázání závisí na naší libovůli. Bůh na Sinaji zaburácel: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, Bůh žárlivě milující.“ **2. Mojžíšova 20,5**. Pro toho, kdo prohlásil, že bude stíhat vinu otců na synech do třetího pokolení těch, kteří ho nenávidí, ale prokazovat milosrdenství tisícům pokolení těch, kteří ho milují a zachovávají jeho přikázání, nejsou polovičatá poslušnost či roztříštěné zájmy přijatelné. Je velmi špatné, když člověk okrade svého souseda. Je to odsouzeníhodné jednání. Přesto mnozí z těch, kteří odsuzují okrádání bližních, velmi často okrádají svého nebeského Otce o čas, který on požehnal a oddělil ke zvláštnímu účelu. (**Testimonies For The Church, sv. 4, s. 249,250**)

Je třeba střežit svá slova i myšlenky. Když se člověk v sobotu baví o pracovních záležitostech a dělá plány, je to v Božích očích stejné, jako kdyby pracoval. Nechceme-li porušovat svatost sobotního dne, nesmíme dovolit ani své mysli, aby se zabývala světskými věcmi. (**Testimony Treasures, sv. 2, s. 185**)

Bůh promluvil a chce, aby jej člověk poslouchal. Nepřeje si, abychom se jeho slovem řídili jen tehdy, když nám to přinese výhody. Pán života a věčné slávy se také neohlížel na to, jaký mu to přinese užitek, když opustí své výsostné postavení, stane se mužem bolesti, nechá se tupit a podstoupí smrt, aby ochránil člověka před důsledky jeho neposlušnosti. Ježíš zemřel ne proto, aby člověka zachránil v jeho hříších, ale od jeho hříchů. Člověk má opustit svou hříšnou cestu, následovat Kristův příklad, vzít na sebe svůj kříž, jít za ním, zapřít sám sebe a poslouchat Boha za každou cenu.

Okolnosti, v nichž se člověk nachází, nikoho neopravňují k tomu, aby si v sobotu zajišťoval práci živobytí. Kdyby Bůh ospravedlnil jednoho, mohl by ospravedlnit všechny. Proč by nemohl bratr L., který je velmi chudý, pracovat v sobotu, aby si vydělal na živobytí, když by to prospělo celé jeho rodině? Proč by nemohli ostatní bratři, nebo my všichni, zachovávat sobotu jen tehdy, když se nám to bude hodit? Odpověď na tuto otázku zaznívá ze Sinaje: „Šest dní bu-

deš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je dnem odpočnutí Hospodina, tvého Boha.“ **2. Mojžíšova 20,9.10.**

Tvůj věk tě neopravňuje k tomu, abys porušoval Boží přikázání. Abraham v pokročilém věku podstoupil tvrdou zkoušku. Boží slova se tomuto těžce zkoušenému starci zdála být hrozná a nesplnitelná. Přesto nikdy nezapochyboval o tom, že jsou spravedlivá, a bez váhání je uposlechl. Mohl se vymlouvat, že je příliš starý a slabý a že není schopen obětovat syna, který je radostí jeho života. Mohl Pánu připomenout, že jeho příkaz je v rozporu se zaslíbením, které mu v souvislosti s jeho synem dal. Abraham však nic nenamítal ani se nevzpouzel. Neochvějně důvěřoval Bohu. (**Testimonies For The Church, sv. 4, s. 250-253**)

[230]

Ježíšovi služebníci by měli napomínat ty, kdo zapomínají zachovávat sobotu. Jejich povinností je laskavě a vážně usměřňovat ty, kdo v sobotu hovoří o světských věcech a přitom tvrdí, že zachovávají sobotu. Měli by je povzbuzovat k tomu, aby se ve svatý den chovali zbožně.

Nikdo by si neměl myslet, že může sobotu trávit v nečinnosti. Bohu se nelíbí, když věřící většinu soboty prospí. Urážejí tím Stvořitele a svým jednáním dávají najevo, že si šesti pracovních dní cení natolik, že během nich nemohou odpočívat. Musejí vydělávat peníze, a to i za cenu, že se ochudí o spánek; ten pak dohánějí ve svatý den. Své jednání si často omlouvají slovy: „Sobota je dnem odpočinku. Přece se neochudím o odpočinek tím, že půjdu do shromáždění.“ Takoví lidé sobotu netráví správným způsobem. V tento den by se více než kdy jindy měli snažit vést svou rodinu k zachování zákona a vodit ji do shromáždění. Svou energii a čas by měli věnovat duchovním cvičením, aby je božskývliv, jímž je sobota prostoupena, provázal po celý týden. Žádný jiný den není tak vhodný k rozjímání jako sobota. (**Testimonies For The Church, sv. 2, s. 704**)

Kdyby lidé nepřestali zachovávat sobotu, nebyli by na světě bezvěrci a modláři. Sobota, která byla ustanovena v ráji, je stará jako lidstvo samo. Od stvoření světa ji zachovávali všichni patriarchové. Během pobytu v Egyptě byli izraelité Egypt'any nuceni, aby přikázání

o sobotě přestupovali, a proto do velké míry ztratili povědomí o její svatosti. V zákoně, který byl vyhlášen na Sinaji, začíná čtvrté přikázání těmito slovy: „Pamatuj na den sobotní, že ti má být svatý. . .

V šesti dnech učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Poroto požehnal Hospodin den odpočinku a oddělil jej jako svatý.“ **2. Mojžíšova 20,8.11**. Je to jasný doklad o tom, že sobota nebyla ustanovena až po vyjití z Egypta, nýbrž při stvoření. Avšak satan, který chce, aby lidstvo na Boha zapomnělo, se snaží zničit tento významný památník. Pokud člověk zapomene na svého Stvořitele, nebude schopen čelit silám zla a satan jej bude mít plně ve své moci. (**Patriarchs and Prophets, s. 336**)

Požehnání sobotního dne

Bylo mi zjeveno, že celé nebe v sobotu upírá pohled na ty, kdo o sobě tvrdí, že zachovávají čtvrté přikázání a světí den odpočinku. Andělé toto božské ustanovení bedlivě střeží a velmi si ho váží. Všichni, kdo ve svém srdci oslavují Boha, posvěcují své myšlení, snaží se co nejlépe využít posvěcený čas a mají v sobotě zalíbení, obdrží zvláštní požehnání, jehož součástí je hluboké poznání, pevné zdraví a nezdolná síla. (**Testimonies For The Church, sv. 2, s. 704,705**)

[231] Důsledné dodržování Božích požadavků přináší člověku tělesné i duchovní požehnání. (**Prophets and Kings, s. 546**)

„Blaze člověku, který tak jedná, lidskému synu, který se toho drží a dbá na to, aby nezensvěcoval den odpočinku, který se má na pozoru, aby jeho ruka neučinila nic zlého... Všechny, kdo dbají na to, aby nezensvěcovali den odpočinku, kdo se pevně drží mé smlouvy, přivedu na svou svatou horu a ve svém domě modlitby je oblažím radostí.“ **Izajáš 56,2.6.7**.

[232] Dokud bude existovat nebe a země, bude sobota stálým znamením Stvořitelovy moci. A až na zemi opět rozkvete ráj, budou všichni pod sluncem ctít svatý den Božího odpočinku. „V každý den odpočinku“ se všichni obyvatelé země přijdou „sklonit přede mnou, praví Hospodin“ **Izajáš 66,23; The Desire of Ages, s. 283**.

48. kapitola — Správcovství

Štědrost je nebeská vlastnost. Na kříži se nám zjevuje Kristova sebeobětující se láska. Aby zachránil lidstvo, zřekl se všeho, co měl, a nakonec nám daroval i sám sebe. Kristův kříž vede všechny následovníky blahoslaveného Spasitele ke štědrosti. Je názornou ukázkou toho, že máme dávat a dávat. Takovýto postoj, který se vyznačuje laskavostí a ochotou, je pravým ovocem křesťanského života. Lidé ze světa chtějí jen brát a brát. Myslí si, že jim to přinese štěstí. Ve skutečnosti je však takový způsob života plný trápení a vede do záhuby.

Světlo evangelia, které září z Kristova kříže, je opakem sobectví a vede člověka ke štědrosti. Neměli bychom naříkat nad tím, že jsme vyzýváni, abychom dávali čím dál více. Bůh ve své prozřetelnosti vybízí svůj lid, aby přestal uvažovat v mezích svých možností a pustil se do rozsáhlých projektů. Dnes, kdy se svět utápí v mravní temnotě, je třeba, abychom vyvinuli velké úsilí. Neuděláme-li to, pak se mnozí z těch, kteří se hlásí k Božímu lidu, nechají ovlivnit světem a podlehnou chtivosti. Tito lidé musí pochopit, že vzrůstající zájem

o jejich prostředky je projevem Boží milosti. Bůh si přeje, aby se denně setkávali s lidmi, kteří jsou v nouzi a potřebují jejich pomoc. Díky tomu se jejich charakter bude soustavně proměňovat podle velkého Vzoru.

Když Kristus svým učedníkům přikázal, aby šli ke všem národům a kázali evangelium, dal jim za úkol, aby rozšiřovali povědomí o jeho milosti. Jedni mají kázat a druzí podporovat jeho dílo svými dary. Bůh nám dává do rukou prostředky, abychom s jejich pomocí mohli pokračovat v záchraně svých bližních. Je to jeden z Božích způsobů, jak povznést člověka. Toto dílo totiž v lidském srdci probudí hluboký soucit a uvede v činnost nejvyšší schopnosti lidské mysli. (*Testimonies For The Church*, sv. 9, s. 244.255)

Správně usměrněná štědrost v člověku probouzí duševní a morální síly a vede jej k tomu, aby pomáhal potřebným a pracoval na

Božím díle, což je jedna z nejušlechtlejších činností. (*Testimonies For The Church*, sv. 3, s. 401)

Vždy, když využijeme příležitost a pomůžeme bratru v nouzi či prospějeme Božímu dílu, ukládáme si do nebeské banky drahocennou perlu. (*Testimonies For The Church*, sv. 3, s. 249)

Dávejte ochotně

Bůh pomáhá rozvoji svého díla tím, že lidem dává prostředky. Nechává svítit slunce a sesílá déšť; podporuje růst rostlin; dává člověku zdraví, aby mohl pracovat a vydělávat peníze. Vše dobré přichází z jeho štědré ruky. Na oplátku chce, abychom mu část z toho odvedli v podobě desátků a darů. (*Testimonies For The Church*, sv. 5, s. 150)

[233]

Obětavost Židů při stavbě svatostánku a chrámu je ukázkou pravé štědrosti, jakou křesťané v žádném pozdějším údobí neprojevili. Jen co byli vysvobozeni z dlouhého egyptského otroctví, jen co unikli egyptské armádě a ocitli se na poušti, Hospodin řekl Mojžíši: „Mluv k synům Izraele, ať pro mne vyberou oběť pozdvihování. Vyberte oběť pozdvihování pro mne od každého, kdo ji ze srdce dobrovolně odevzdá.“ *2. Mojžíšova 25,2.*

Jeho lid měl málo majetku a neměl vyhlídky, že by ho mohl jakkoli rozmnožit; měl však před sebou jasný cíl — vybudovat Hospodinu svatostánek. Hospodin promluvil, a oni jej museli poslechnout. Nic mu neodepřeli. Všichni ochotně dávali. Obětovali nejen to, co jim přebývalo, ale i velmi významnou část svého majetku. Dělal to radostně a ze srdce a Hospodinu se to líbilo. Nebylo to stejně všechno jeho? Nepocházelo všechno jejich jmění od něj? A když je o to požádal, nebylo snad jejich povinností, aby mu to vrátili?

Nikoho nebylo třeba nutit. Lidé přinesli více, než bylo nutné, a proto jim Mojžíš řekl, aby s tím přestali. Taktéž při stavbě chrámu byli lidé vyzváni, aby přinesli své prostředky, a oni odpověděli radostně a velmi štědře. Ochotně dávali. Měli radost z toho, že se buduje stavba, kde budou sloužit Bohu, a proto přinesli víc, než bylo zapotřebí.

Mohou snad křesťané, kteří se chlubí tím, že mají více světla než židé, obětovat Bohu méně než oni? Mohou být křesťané žijící v

době konce spokojeni se svými dary, když nejsou ani z poloviny tak velké jako dary židů? (*Testimonies For The Church, sv. 4, s. 77-79*)

Šíření světla a pravdy na zemi závisí na dobrovolných snahách a štědrosti těch, kteří mají účast na nebeských darech. Jen málo lidí je povoláno, aby pracovalo jako kazatelé či misionáři, ale většina může k šíření pravdy přispět svými finančními prostředky.

Někdo ale namítne, že už má těch neustálých výzev k podpoře Božího díla plné zuby. Jsem unavený z dávání. Opravdu? Dovol mi, abych se tě zeptala: Jsi také unavený z přijímání? Až ti Bůh přestane žehnat, teprve potom mu můžeš odepřít část, kterou od tebe žádá. Žehná ti, abys mohl žehnat druhým. Bůh si činí nárok na určitou část ze všeho, co od něj dostáváme. Když mu to dáme, stane se to požehnáním; když si to ale necháme, dříve či později nám to přinese prokletí. Nejdůležitější je to, co žádá Bůh; všechno ostatní je podružné. (*Testimonies For The Church, sv. 5, s. 148,150*)

Desátky

Evangelium je podporováno z dobrovolných darů a desátků. Z prostředků, které Bůh svěřil člověku, si žádá určitou část — desetinu. (*Testimonies For The Church, sv. 5, s. 149*)

Všichni by si měli uvědomit, že to, co po nás žádá Bůh, je ze všeho nejdůležitější. On nás štědře obdarovává a chce po nás, abychom mu z toho desetinu vrátili. Věrným hospodářům laskavě svěřuje své poklady, ale o desátcích jasně říká: Ty patří mně. Bůh člověku dává svůj majetek a chce, aby mu ze všeho odvedl poctivý desátek. Toto opatření ustanovil sám Ježíš Kristus. (*Testimonies For The Church, sv. 6, s. 384*)

Je třeba, aby se přítomná pravda rozletěla do všech temných koutů naší země. S touto prací může každý začít u sebe doma. Kristovi následovníci by neměli žít sobecky, ale měli by být naplněni Kristovým Duchem a harmonicky s ním spolupracovat. (*Testimonies For The Church, sv. 3, s. 381*)

Kristovi následovníci mají pokračovat ve velkém díle, které zahájil Kristus. Ukázal jim, jak je mohou financovat z vlastních prostředků. Boží desátkový systém je překrásně jednoduchý a spravedlivý. Všichni se mu mají ochotně podřídit, protože pochází od Boha. Je velmi prostý a účelný a lze mu snadno porozumět. Všichni

díky němu mohou podporovat dílo spásy. Každý muž, každá žena se mohou stát Pánovými hospodáři a mohou pravidelně přispívat do Boží pokladny. Jak napsal apoštol Pavel: „V první den týdne necht' každý z vás dá stranou, co může postrádat...“ **1. Korintským 16,2.**

Díky tomuto systému lze vykonat velké věci. Pokud se mu všichni podřídí a stanou se věrnými Božími hospodáři, nikdy se nestane, že by nebylo čím podporovat velké dílo, jímž je zvěstování varovného poselství tomuto světu. Pokud se do něj zapojí opravdu všichni, bude pokladnice plná a dárci nebudou o nic chudší. S každým darem se bude prohlubovat jejich zájem o šíření přítomné pravdy. Budou si střídat „dobrý základ pro budoucnost, aby obdrželi pravý život“ **1. Timoteovi 6,19.**

Až vytrvalí a cílevědomí služebníci zjistí, že díky štědrosti v nich vzrůstá láska k Bohu a bližním a že výsledky jejich úsilí mnohonásobně převyšují jejich schopnosti, uvědomí si, že spolupracovat s Kristem je velkým požehnáním. V křesťanských církvích je zvykem na boj proti mravní temnotě přispívat jen drobnými dary. Boží dílo nepostoupí vpřed, dokud se z Kristových následovníků nestanou opravdu aktivní a zapálení bojovníci. (**Testimonies For The Church, sv. 3, s. 388,389**)

Boží spolupracovníci

Boží dílo není závislé na lidské podpoře. Kdyby to člověku prospělo, mohl by si Bůh zajistit prostředky přímo z nebeské pokladnice. Také by mohl zařídit, aby pravdu šířili andělé bez aktivní lidské pomoci. Mohl by ji napsat na oblohu a tak seznámit svět se svými požadavky. Bůh v žádném případě není závislý na lidském zlatu či stříbru. Říká: „Všechna lesní zvířata i dobytek na tisíci horách, v horách vím o každém ptáku, polní havěť též mám kolem sebe. Kdybych měl hlad, neřeknu si tobě, mně patří svět se vším, co je na něm.“ **Žalm 50,10-12.** Jakákoli situace, kdy je nutné, abychom svými prostředky zmírnili nějakou nouzi, je příležitostí, kterou pro naše dobro připravil Bůh. Poctil nás tím, že z nás udělal své spolupracovníky. Ustanovil, aby se Boží dílo bez naší pomoci neobešlo, čímž nám umožnil, abychom se učili dávat.

Zákon přikazuje, aby byla zachována sobota. Toto přikázání nikdy nebylo pro člověka přítěží. Negativní důsledky přinášelo jen

tehdy, když je lidé přestupovali, a dopadaly na ně proto zasloužené tresty. Rovněž desátkový systém nikdy nebyl přítěží pro ty, kdo se mu ochotně podřizovali. Jeho Tvůrce jej ani nepozměnil, ani nezrušil. Místo toho, abychom tento systém ignorovali, měli bychom jej začít využívat, aby zpráva o spasení skrze Krista víc a více ozařovala životy všech lidí.

Hlásání evangelia v době po Kristově ukřižování vyžadovalo hodně finančních prostředků, a proto začaly být dary mnohem důležitější než v době starozákonního Izraele.

[235]

Nyní Bůh požaduje, abychom přinášeli ještě větší dary než kdykoli dřív. Kristus ustanovil, aby dary a oběti byly úměrné světlu a požehnání, které člověk obdržel. Řekl: „Komu bylo mnoho dáno, od toho se mnoho očekává, a komu mnoho svěřili, od toho budou žádat tím více.“ **Lukáš 12,48, Testimonies For The Church, sv. 3, s. 390-392.**

Ze stránek Božího slova se line záplava světla a je třeba, abychom procitli a využili všechny dosud zanedbávané příležitosti. Kdyby všichni prostřednictvím desátků a darů Bohu věrně vraceli část, která mu právem náleží, otevřela by se cesta a celý svět by uslyšel aktuální poselství. Kdyby srdce věřících byla naplněna láskou ke Kristu, kdyby každý člen církve byl naplněný duchem sebeobětování, kdyby všichni byli upřímní, byl by dostatek prostředků jak v domácnostech, tak na podporu Božího díla. Naše zdroje by se rozmnožily; tisíce dveří by se otevřely a my bychom jimi mohli vstoupit. Kdyby věřící respektovali Boží záměry a ochotně seznamovali svět s Boží milostí, Kristus by se už dávno vrátil na zemi a svatí by mohli vstoupit do Božího města. (**Testimonies For The Church, sv. 6, s. 449,450**)

Věrnost v dávání

Desátkový systém tu byl ještě před Mojžíšem. Bůh po lidech požadoval, aby mu přinášeli dary dřív, než Mojžíši předal ucelený systém obětí a darů. Bylo tomu tak už v Adamově době. Tím, že lidé respektovali Boží nařízení, vyjadřovali, že si váží milosti a požehnání, které od Boha dostávají. Tato praxe se předávala z generace na generaci, takže ji prováděl i Abraham, který přinesl desátek Malkisedekovi, knězi Boha Nejvyššího. Stejně to bylo i v době Jóba. A když Jákob coby psanec a chudý poutník nocoval v Bét-elu s ka-

menem pod hlavou, učinil Hospodinu následující slib: „A ze všeho, co mi dáš, odvedu ti poctivě desátky.“ **1. Mojžíšova 28,22.** Bůh nás nenutí, abychom dávali. Všechno, co mu přinášíme, musí být dobrovolné. Nechce, aby jeho pokladnice přetékala dary, které jsme dali z donucení.

Bůh si přeje, abychom mu vraceli jednu desetinu našich příjmů. Nechává to však na našem svědomí a štědrosti, které v desátkovém systému hrají důležitou roli. Nikoho k ničemu nenutí.

V Mojžíšově době Bůh lidi vyzýval, aby mu přinášeli desátky ze všech svých příjmů. S důvěrou jim svěřil věci tohoto života, aby s nimi věrně hospodařili, a dal jim hřivny, které měli rozmnožit a vrátit mu je zpět. Požaduje jen jednu desetinu, což je podle něj nejmenší možná část, kterou mu člověk může dát. Říká: „Dávám vám devět desetin a od vás požaduji jen jednu desetinu, ta patří mně.“ Pokud si lidé nechávají i tuto část, okrádají tím Boha. Kromě desetiny svých příjmů mají lidé přinášet oběti za hřích, oběti pokojné a děkovné.

Všechno, co si člověk z Božího vlastnictví ponechá pro sebe, je v nebeských knihách zaznamenáno jako krádež. Takoví lidé okrádají svého Stvořitele. Chtějí-li svou hříšnou nedbalost napravit, nestačí jen, aby se začali chovat správně, protože tím totiž nezmění nebeské záznamy. Množství majetku, který zpronevěřili a nevrátili jej svému Majiteli, zůstává pořád stejné. Je nutné, aby činili pokání z toho, že Boha podvedli a nebyli mu vděční.

[236]

Když Boží lid v kterémkoli dějinném údobí radostně a ochotně naplňoval Boží záměry, respektoval jeho požadavky a uctíval jej svým majetkem, měl všeho dostatek. Když však Boha okrádal o desátky a oběti, Bůh mu dal pocítit, že neokrádá jen jeho, nýbrž i sebe, protože mu přestal žehnat. (**Testimonies For The Church, sv. 3, s. 393-395**)

Muž, který se zadlužil, by neměl použít část peněz náležejících Pánu k tomu, aby s jejich pomocí vyrovnal své dluhy. Musí si uvědomit, že se jedná o zkoušku a že když ke svým účelům využije Boží prostředky, okrade tím Stvořitele. Dluží Bohu za všechno, co má, a pokud Božími penězi uhradí své dluhy, bude mu dlužit dvakrát tolik. V nebeských knihách bude jeho jméno zařazeno mezi ty, kdo byli Bohu nevěrní. Bude se muset Bohu zpovídat z toho, že si přivlastnil jeho prostředky a využil je ke svým účelům. Jeho bezzásadovost, kterou projevil při hospodaření s Božími prostředky,

se projeví i v jiných oblastech. Kdo okrádá Boha, rozvíjí v sobě povahové rysy, kvůli nimž nebude moci být přijat do Boží rodiny v nebi. (*Testimonies For The Church*, sv. 6, s. 391)

Pravá hodnota daru

Dary, které chudí lidé dávají z lásky ke Kristu, nejsou na vahách svatyně posuzovány podle své hodnoty, nýbrž podle velikosti lásky, s níž byly přineseny. Ježíšovo zaslíbení se vztahuje nejen na bohaté, kteří dávají ze svého nadbytku, ale i na chudé, kteří mohou darovat jen velmi málo. Chudí lidé dávají ze svého nedostatku, což se jich hluboce dotýká. Na rozdíl od bohatých, kteří dávají z nadbytku, nic jim nechybí a nic si neodpírají, se musí vzdát věcí, které nutně potřebují. Z toho důvodu mají dary chudých zvláštní hodnotu, již dary bohatých nikdy nemohou mít. Plán systematické štědrosti, který ve své prozřetelnosti ustanovil Bůh, podporuje náš rozvoj. Pokud jej budeme respektovat, stanou se z nás aktivní pracovníci na Božím díle. (*Testimonies For The Church*, sv. 3, s. 398,399)

Bůh s potěšením přijímá i dary malých dětí. Jejich hodnota je přímo úměrná duchu, s jakým byly přineseny. Chudí lidé, kteří se řídí příkazem apoštola Pavla a na začátku každého týdne si odkládají část svých prostředků, pomohou doplnit pokladnici a Bůh jejich dary přijme; v jeho očích jsou stejně hodnotné, ba dokonce ještě hodnotnější než dary jejich zámožnějších bratrů. Pravidelné přinášení darů ochrání každou rodinu před pokušením utrácet prostředky za zbytečnosti. Obzvláště užitečné to bude pro bohaté, kteří se aspoň nebudou moci oddávat různým výstřednostem. (*Testimonies For The Church*, sv. 3, s. 412)

Odměnou upřímné štědrosti je stále těsnější společenství s Duchem svatým. (*Testimonies For The Church*, sv. 6, s. 390)

Pavel ustanovil pravidlo pro přispívání na Boží dílo a seznámil nás s tím, jaký to přinese užitek pro nás i pro Boha. „Kdo skoupě rozsévá, bude také skoupě sklízet, a kdo štědře rozsévá, bude také štědře sklízet. Každý ať dává podle toho, jak se ve svém srdci předem rozhodl, ne s nechutí ani z donucení; vždyť ‚radostného dárce miluje Bůh‘. Bůh má moc zahrnout vás všemi dary své milosti, abyste vždycky měli dostatek všeho, co potřebujete, a ještě vám přebývalo pro každé dobré dílo, jak je psáno: ‚Rozdělil štědře, obdaroval

[237] nuzné, dobrota jeho trvá navěky. ‘ Ten, který ,dává semeno k setbě i chléb k jídlu‘, dá vzrůst vaší setbě a rozmnoží ,plody vaší spravedlnosti‘. Vším způsobem budete obohacováni, abyste mohli být velkoryse štědrí; tak povzbudíte mnohé, aby vzdávali díky Bohu.“ **2. Korintským 9,6-11; Testimonies For The Church, sv. 5, s. 735.**

Nakládání s majetkem

Dokud mají rodiče jasnou mysl a zdravý úsudek, měli by na modlitbách a s pomocí rádců, kteří poznali pravdu a znají Boží vůli, rozdělit svůj majetek.

Pokud jsou jejich děti postižené či trpí chudobou a dovedou s majetkem správně nakládat, neměli by na ně při dělení majetku zapomenout. Jestliže však jsou jejich děti nevěřící, mají všeho dostatek a slouží světu, zhřeší proti svému Mistru, když jim odkážou část majetku jen proto, že jsou to jejich děti. Boží nároky nelze lehkovázně opomíjet.

Je nutné jasně říci, že když rodiče rozdělí svůj majetek, neznamená to, že do konce svého života už nemusejí na Boží dílo přispívat. Přispívat by měli. Měli by na zemi žít spokojeně a v budoucím životě získat odměnu za to, že správně naložili s tím, co jim přebývalo. Měli by se snažit přispět k šíření Božího díla. Měli by využít prostředků, které dostali od Pána, aby na jeho vinici mohlo být vykonáno, co je třeba. (**Testimonies For The Church, sv. 3, s. 121**)

Ti, kteří ochuzují Boží pokladnici a hromadí prostředky jen pro své potomky, ohrožují duchovní vývoj svých dětí. Kladou jim svůj majetek do cesty a vystavují je nebezpečí, že o něj zakopnou a zřítí se do záhuby. Mnoho lidí se při řešení záležitostí tohoto životadopouští vážných chyb. Šetří a odepírají sobě i druhým dobro, které by mohlo vzniknout, kdyby s Božími prostředky správně nakládali. Stávají se z nich sobci a lakomci. Zanedbávají svůj duchovní rozvoj a kvůli hromadění majetku, který stejně nemohou smysluplně využít, se z nich stávají duchovní zakrslíci. Následně přenechávají svůj majetek dětem, pro které je většinou ještě mnohem větším prokletím než pro ně samotné. Děti, které se naučily spoléhat na zděděný majetek, obvykle v životě neuspějí a často přijdou i o život věčný.

Nejlepší dědictví, které mohou rodiče svým dětem odkázat, je naučit je poctivě pracovat a dát jim příklad nezištné štědrosti. Ta-

kovým přístupem k životu jim ukazují pravou hodnotu peněz. Učí je, že peníze jsou užitečné jen potud, pokud je používáme k naplnění svých potřeb i potřeb jiných lidí a k rozvoji Božího díla. (*Testimonies For The Church*, sv. 3, s. 399)

Rozumný postoj k bohatství

Placení desátků je založeno na principu, který je věčný stejně jako Boží zákon. Mělo Židům přinést požehnání. Kdyby tomu tak nebylo, Bůh by jim to nikdy nenařídil. Stejně tak má placení desátků přinést požehnání těm, kdo v něm budou na konci času pokračovat.

Sbory, které velkoryse a štědře podporují Boží dílo, jsou duchovně nejzdravější. Opravdu štědrý následovník Ježíše Krista ztotožňuje své zájmy se zájmy svého Pána. Kdyby si všichni uvědomili, že jsou před Bohem zodpovědní za každou korunu, kterou utratí, jejich potřeby by se výrazně zmenšily. Kdyby bylo naše svědomí živé, upozorňovalo by nás na tisíce zbytečných výdajů, kterými uspokojujeme své chutě, marnivost a touhu po zábavě, a upozorňovalo by nás na to, kolik jsme promrhali prostředků, jež mohly být využity na podporu Božího díla. Ti, kteří plýtvají Mistrovými prostředky, se z toho budou jednoho dne zodpovídat.

[238]

Kdyby křesťané méně utráceli za zkrášlování svého zevnějšku a za zvelebování svých příbytků a kupovali si méně pochoutek, které ničí jejich zdraví, mohli by mnohem více přispívat na Boží dílo. Následovali by svého Vykupitele, který opustil nebe, vzdal se svého jmění i slávy a kvůli nám se stal chudým, abychom mohli získat věčné bohatství.

Mnozí z nás však, jakmile začnou hromadit pozemské statky, začínají počítat, za jak dlouho se jim podaří našetřit určitý obnos. Úzkostlivě se snaží získat pro sebe majetek, a přitom přestávají být štědrí vůči Bohu. Jejich dary nejsou úměrné jejich zisku. Mají čím dál větší zálibení v bohatství a začínají být na svém majetku závislí. A čím více mají, tím více chtějí, až se jim začne zdát, že odvádět Bohu desátky je tvrdé a nespravedlivé.

V Božím slově se píše: „K jmění, byť i přibývalo, neupněte srdce.“ *Žalm 62,11*. Mnozí říkají: „Kdybych měl tolik peněz, jako má tamhleten, přispíval bych do Boží pokladny mnohem většími částkami. Svůj majetek bych nepoužil na nic jiného než na podporu

Božího díla.“ Bůh některé z nich vyzkoušel a majetek jim dal. S bohatstvím však přišlo i silné pokušení a ukázalo se, že začali být mnohem méně štedří než doposud. Touha po bohatství jim zastřela mozek, zatvrdila srdce a učinila z nich modláře. (*Testimonies For The Church, sv. 3, s. 401-405*)

Slib daný Bohu

Každý z nás má mít přehled o svých financích a je jen na něm, jak velký dar se rozhodne dát. Jsou však mezi námi i takoví, kteří jsou vinni stejným hříchem jako Ananiáš a Safira. Stejně jako tato dvojice si říkají, že když si část peněz, které slíbili Bohu, nechají, jejich bratři se to nedozvědí. V případě Ananiáše a Safiry Bůh jasně ukázal, že zná lidská srdce, a upozornil nás na to, že před ním nemůžeme skrýt své pohnutky. Příběh Ananiáše a Safiry nás vybízí, abychom si obzvlášť dali pozor na hřích, který je pro lidskou přirozenost velkým pokušením.

Pokud člověk v přítomnosti svých bratrů a sester dal Bohu slib, ať už písemný nebo ústní, udělal z nich svědky smlouvy mezi sebou a Bohem. Takový slib je stejně závazný jako dlužní úpis. Pro křesťana má mít mnohem větší váhu než jakýkoli úřední dokument.

Kdo se svým slovem zaváže svému bližnímu, obvykle neuvažuje o tom, že by svému závazku nedostál. Slib Bohu, Dárci všech dárců, je ještě mnohem závaznější. Proč bychom se tedy měli zříkat slibů, které jsme dali Bohu? Můžeme snad sliby dané Bohu pokládat za méně závazné? Můžeme je pokládat za méně závazné jen proto, že nás protistrana nepožene před soud? Cožpak může Boha okrádat ten, kdo vyznává, že je spasen krví nekonečné oběti Ježíše Krista? Cožpak nejsou jeho sliby a činy váženy na vahách nebeské spravedlnosti?

[239] Sbor je zodpovědný za závazky svých jednotlivých členů. Když dojde k tomu, že některý bratr neplní své sliby, je třeba s ním jednat laskavě, ale zpříma. Nachází-li se v situaci, kdy není schopen svým závazkům dostát, a je o něm všeobecně známo, že je to věrný člen a má štedré srdce, měl by mu sbor soucitně pomoci. Tím, že mu sbor pomůže překonat těžkosti, obdrží zvláštní požehnání. (*Testimonies For The Church, sv. 4, s. 469-476*)

Dary pro chudé

V každém sboru by měla být zřízena pokladna pro chudé. Každý člen by měl jednou týdně či jednou měsíčně, podle toho jak mu to nejlépe vyhovuje, přinést dar díkůvzdání. Tento dar je výrazem naší vděčnosti za zdraví, jídlo a oděv. Podle toho, jakou měrou nám Bůh v těchto oblastech požehnal, stanovíme výši daru, který věnujeme chudým. Na chudé nikdy nezapomeňte. Vzdejte se něčeho ze svého blahobytu a pohodlí a pomozte těm, kteří si mohou dovolit jen skromný pokrm a prostý oděv. To, co pro ně vykonáte, vykonáte pro Ježíše Krista. On sám se ztotožňuje s trpícím lidstvem. Nečekejte, až si splníte všechny své vysněné představy. Neřid' te se svými pocity a nedávejte jen tehdy, když na to budete mít náladu. Dávejte pravidelně. Vaše dobročinnost bude zaznamenána v nebeských knihách. (*Testimonies For The Church, sv. 5, s. 150,151*)

Podpora Božího díla

Musím těm, kteří jsou bohatí a upřímně milují Boha, říci: Nyní je čas, abyste využili své prostředky k podpoře Božího díla. Nyní je čas, abyste podporovali kazatele, kteří se obětují pro záchranu hynoucích duší. Až se v nebi potkáte s těmi, které jste pomohli zachránit, obdržíte slavnou odměnu.

Neodpírejte Bohu svůj dar a s radostným srdcem si v nebi uložte poklad, o nějž nikdy nepřijdete. Peníze, které odmítneme vložit do Božího díla, přijdou nazmar. Nebudou se moci zúročit v nebeské bance.

Pán nyní vybízí všechny adventisty sedmého dne, aby se mu odevzdali a ze všech sil se snažili co nejvíce prospět Božímu dílu. Svými dary mají vyjádřit svou vděčnost za požehnání a milost, které jim sesílá. (*Testimonies For The Church, sv. 9, s. 131,132*)

Pán mi opakovaně ukázal, že není správné, aby si člověk střežil prostředky pro dobu soužení. Viděla jsem, že pokud věřící budou mít v době soužení zásobu jídla, až nastane hladomor a pronásledování, násilníci je o jejich zásoby připraví. Tehdy bude nutné, abychom se plně spoléhali na Boha. Viděla jsem, že v té době budeme mít dostatek vody a chleba a nebudeme trpět nouzí ani hladem. Bůh je nám totiž schopen zajistit potravu i uprostřed pouště. Bude-li

to nutné, pošle havrany, aby nás nakrmili stejně jako Elijáše, nebo nechá z nebe padat manu, jako to udělal během putování Izraelců po poušti.

[240] V době soužení nám nebudou domy a pole k ničemu, protože budeme muset utíkat před nepřátelskými davy a nebudeme moci svůj majetek využít ve prospěch šíření přítomné pravdy. Bylo mi zjeveno, že je Boží vůlí, abychom se před dobou soužení zbavili všech břemen a touto obětí stvrdili smlouvu s Bohem. Pokud svůj majetek přineseme na oltář a budeme se Boha upřímně ptát na své povinnosti, on nám ukáže, kdy se máme svého majetku zbavit. Díky tomu budeme v čase soužení svobodní a žádné břímě nás nestáhne ke dnu. (*Early Writings*, s. 56,57)

Duch sebezapření a sebeobětování

Základem plánu spásy je nekonečná oběť Božího Syna. Světlo evangelia, které září z Kristova kříže, je opakem sobectví a vede člověka ke štědrosti. Neměli bychom naříkat nad tím, že jsme vyzýváni, abychom dávali čím dál víc. Bůh ve své prozřetelnosti vybízí svůj lid, aby přestal uvažovat v mezích svých možností a pustil se do rozsáhlých projektů. Dnes, kdy se svět utápí v mravní temnotě, je třeba, abychom vyvinuli velké úsilí. Přátelství se světem a chamtivost ubírá Božímu lidu sílu. Věřící by měli pochopit, že je to Boží milost, co na jejich štědrost klade čím dál větší nároky. Boží andělé dávají dary a modlitbu do souvislosti. Anděl Kornéliovi řekl: „Bůh přijal tvé modlitby a almužny a pamatuje na tebe.“ *Skutky 10,4; Testimonies For The Church*, sv. 3, s. 405.

Bud'te při vedení domácnosti šetrní. Mnozí uctívají modly. Měli by se jich zbavit. Měli by přestat holdovat svým sobeckým zálibám. Vyzývám vás, abyste zbytečně neutráceli za zvelebování svých domovů, protože na to vynakládáte Boží peníze. Rovněž neutrácejte Pánovy peníze za uspokojování choutek svých dětí. Neučte je přizpůsobovat se módním trendům. Myslíte, že je taková výchova povede k tomu, aby zachraňovaly duše, za něž zemřel Kristus? Vůbec ne; povede je jen k závisti, žárlivosti a podlým myšlenkám. Vaše děti se budou snažit vyrovnat světu a budou utrácet Pánovy peníze za věci, které ani nepodpoří jejich zdraví, ani jim nepřinesou štěstí.

At' si vaše děti nemyslí, že se vaše láska k nim musí projevovat tím, že budete podporovat jejich pýchu, touhu po výstřednosti a okázalosti. Dnes není příhodná doba na to, abyste hledali způsoby, jak utrácet peníze. Spíše se snažte hledat nápaditá řešení, jak co nejvíce ušetřit. Místo toho, abyste uspokojovali své sobecké sklony a utráceli peníze za věci, které ničí vaše rozumové schopnosti, učte se sebezapírání, abyste byli schopní vykonat něco pro šíření pravdy v nových oblastech. Rozum je dar; využijte jej k získávání informací o tom, jak co nejlépe svými prostředky přispět k záchraně lidstva. (*Testimonies For The Church, sv. 6, s. 450,451*)

Ti, kdo pro dobro druhých zapírají své já a kdo sebe i svůj majetek dali do služby Kristu, budou prožívat štěstí, které sobečtí lidé marně hledají. Náš Spasitel řekl: „Tak ani žádný z vás, kdo se nerozloučí se vším, co má, nemůže být mým učedníkem.“ *Lukáš 14,33*. Pravá láska nehledá svůj prospěch. Kristův život se vyznačoval ovocem obětavé lásky a dobrosrdečnosti. Boží zákon napsaný do našeho srdce způsobí, že své osobní zájmy podřídíme zájmům věčným. (*Testimonies For The Church, sv. 3, s. 397*)

[241]

49. kapitola — Křesťanský postoj vůči nouzi a utrpení

Bůh nám dnes dává příležitost projevít lásku bližním. Ti, kdo opravdu milují Boha a své bližní, mají soucit s chudými, trpícími, raněnými a umírajícími. Bůh vyzývá všechny lidi, aby se zapojili do opomíjené práce a snažili se v padlém lidstvu obnovit obraz Stvořitele. (*Welfare Ministry*, s. 49)

Práce pro druhé je namáhavá a vyžaduje sebezapření a sebeobětování. Co je však naše malá oběť v porovnání s obětí, kterou nám Bůh přinesl, když nám daroval svého jediného Syna? (*Testimonies For The Church*, sv. 6, s. 283)

Spasitel nás srozumitelně seznámil s podmínkami, na jejichž základě můžeme získat věčný život. Muž, kterého přepadli, zranili a okradli (*Lukáš 10,30-37*), představuje ty, kdo mají být předmětem našeho zájmu, soucitu a lásky. Pokud se k těmto lidem, kteří nám přijdou do cesty, otočíme zády, nemáme jistotu věčného života, protože nerespektujeme Boží požadavky. Jestliže nemáme soucit s lidmi, protože se k nám třeba nechovají slušně a přátelsky, přestupujeme druhé největší přikázání, které je základem příkazů druhé části Božího zákona. Kdo přestupuje jedno přikázání, je vinný přestoupením všech. Ti, kdo nevnímají bídu a utrpení lidí, nejsou ani schopni vnímat Boží požadavky, které jsou součástí prvních čtyř přikázání Desatera. Jejich srdce a city jsou podřízeny modlám a Bůh není jejich svrchovaným vládcem. (*Testimonies For The Church*, sv. 3, s. 524)

Každý člověk by si měl do svého svědomí jako do kamene vyrýt, že ten, kdo není milosrdný, soucitný a spravedlivý, kdo zanedbává chudé, kdo přehlíží potřeby trpících, kdo není laskavý a zdvořilý, uzavírá své srdce natolik, že mu Bůh nemůže pomoci rozvinout jeho charakter. Naše srdce a mysl se mnohem snáz zušlechtí, když projevujeme druhým soucit a snažíme se využít svých schopností k tomu, abychom uspokojili jejich potřeby. Pokud si ale necháváme všechno jen sami pro sebe, naše duše chřadne a zakrňuje. Ti však,

kdo konají práci, kterou jim svěřil Bůh, a následují Krista, budou odrážet Kristův charakter. (*Testimonies For The Church*, sv. 6, s. 262)

Spasitel se nestará ani o společenské postavení ani o hodnost, nezajímá ho ani světská sláva, ani bohatství. To, co však pro něj má vysokou hodnotu, je charakter a odhodlání. Nestaví se na stranu těch, kdo jsou silní a ve světě oblíbení. Syn živého Boha se sklání, aby pozvedl padlé. Svými sliby a ujišťováním se na svou stranu snaží získat ztracené, hynoucí duše. Boží andělé sledují, kdo z Kristových následovníků je soucitný a milosrdný. Pozorují, kdo z věřících dokáže projevit Kristovu lásku. (*Testimonies For The Church*, sv. 6, s. 638)

[242]

Bůh nechce jen, abychom byli dobrosrdeční, přeje si také, abychom dokázali druhé povzbudit a chytit je za ruku. Navštěvujete-li trpící, setkáváte se s těmi, kdo ztratili veškerou naději. Přineste jim slunce. Jsou to ti, kteří potřebují chléb života. Čtěte jim Boží slovo. Jiní zase mají nemocnou duši, kterou nemohou vyléčit žádní světští lékaři; modlete se za ně a přiveďte je k Ježíši. (*Testimonies For The Church*, sv. 6, s. 277)

Chudí členové sboru

Existují dvě skupiny chudých, které máme neustále ve své blízkosti — do první skupiny patří ti, kteří si vlastním přičiněním zničili život a pořád se dopouštějí stejných chyb, a do druhé ti, kdo se do problémů dostali kvůli pravdě. Je třeba, abychom je milovali jako sebe samé a jednali s nimi moudře a uvážlivě.

V případě těch, kdo jsou chudí pro Pána, je to jasné. I za cenu vlastního nepohodlí musíme pomoci těm, kdo byli kvůli pravdě vyhnáni ze svých domovů a dostali se do nesnází. Musíme jim pomoci všude tam, kde jim to prospěje. Musíme hříšnému světu ukázat, že Bůh tyto lidi nenechá zahynout.

Čím dál více potřebujeme soucitné a štědré lidi, kteří dokážou zapřít své já a postarat se o ty, jež miluje Bůh. V žádném případě nesmíme přehlížet potřeby chudých členů Božího lidu. Musíme najít způsob, jak jim zajistit obživu. Některé bude nutné naučit pracovat. Jiné zase, kteří pracují tvrdě a všechny své prostředky vynaloží na zabezpečení svých rodin, musíme zvláštním způsobem podpořit.

Musíme jim projevit zájem a pomoci jim najít nějaké výhodnější zaměstnání. Měli bychom mít ve sborech fond na podporu těchto chudých rodin, které milují Boha a zachovávají jeho přikázání.

Někteří z těch, kteří milují a poslouchají Boha, zchudli v důsledku nepříznivých okolností. Jiní nejsou dostatečně opatrní a neumějí hospodařit. Další jsou chudí, protože onemocněli nebo měli smůlu. Každý z těchto lidí je v nouzi a potřebuje naši pomoc, kterou bychom jim neměli upřít, protože je to důležitá součást naší misijní práce.

Kdekoli vznikne sbor, jeho členové se musejí věrně starat o potřebné věřící. To ale nestačí. Musejí pomáhat i těm, kteří nemají úctu k jejich víře. V důsledku takového jednání mnozí z těchto lidí přijmou přítomnou pravdu. (*Testimonies For The Church, sv. 6, s. 269-271*)

Pomoc potřebným

Způsoby pomoci potřebným je třeba důkladně zvážit na modlitbách. Je nutné, abychom hledali Boží moudrost, protože Bůh ví mnohem lépe než my, krátkozrací smrtelníci, jak se postarat o bytosti, které sám stvořil. Jsou mezi námi někteří, kteří dávají své prostředky každému, kdo je o ně požádá. To není správné. Když pomáháme potřebným, musíme se jim snažit pomoci účelným způsobem. Mezi potřebnými jsou totiž i takoví, jimž pomůžete a oni dál vyžadují vaši pomoc. Budou tak dlouho závislí, dokud zde budou ti, které mohou zneužívat. Když takovým lidem pomáháme, podporujeme v nich lenost, závislost, rozhazovačnost a nestřídmost.

[243]

Dáváme-li chudým, musíme si položit následující otázky: „Podporuji v nich rozhazovačnost? Pomáhám jim, nebo jim ubližuji?“ Nikdo, kdo je schopen si sám zajistit živobytí, nemá právo spoléhat na druhé.

O chudé, zejména o chudé věřící, by se měli starat Boží muži a ženy, moudří a bystrí lidé. Ti by měli informovat sbor a navrhnout, co by se pro tyto lidi mělo konkrétně udělat. (*Testimonies For The Church, sv. 6, s. 277,278*)

Bůh po nás nežádá, abychom se starali o každou chudou rodinu. Kdybychom to dělali, museli bychom přestat posílat misionáře na nová místa, protože by nám chyběly finanční prostředky. Mnozí si

svou chudobu zavinili sami; nenaučili se správně hospodařit. Kdybychom jim pomohli, ublížili bychom jim. Někteří budou chudí za všech okolností. Ze své chudoby se nedostanou ani za nejpříznivějších podmínek. Jelikož si neumějí udělat rodinný rozpočet, vždycky utratí všechny peníze bez ohledu na to, mají-li jich hodně nebo málo.

Když si takoví lidé přečtou toto poselství, začnou mít dojem, že mají nárok na to, aby jim jejich bohatí bratři pomohli. A když se jim očekávané pomoci nedostane, začnou obviňovat církev, že nežije podle své víry. Kdo by měl v tomto případě nést jejich břemeno? Měli bychom vzít peníze, které byly původně určené na Boží dílo, a dát je těmto početným chudým rodinám? Ne. Břemeno musí nést oni sami. Musí se sami naučit o sebe postarat. (*Testimonies For The Church, sv. 1, s. 272,273*)

Bůh si přeje, aby v každém sboru byli chudí, a chce po nás, abychom se o ně starali. Neměli bychom dopustit, aby jim museli pomáhat jiní. K těm, kteří jsou součástí našeho společenství, bychom se měli chovat stejně, jak by se k nim na našem místě choval Kristus. Tímto způsobem se zdokonalujeme a připravujeme na spolupráci s Kristem. (*Testimonies For The Church, sv. 6, s. 272*)

Péče o sirotky

Ze všech lidí, kteří potřebují naši pomoc, si největší pozornost zasluhují vdovy a sirotci. Jsou předmětem zvláštní Boží péče. S důvěrou je svěřil křesťanům, aby se o ně starali. „Pravá a čistá zbožnost před Bohem a Otcem znamená pamatovat na vdovy a sirotky v jejich soužení a chránit se před poskvrnou světa.“ *Jakubův 1,27.*

Mnoho otců, kteří zemřeli ve víře ve věčná Boží zaslíbení, opustilo své nejmilejší s nadějí, že se o ně Pán postará. Jak Pán o tyto nebohé pozůstalé pečuje? Nesesílá jim manu z nebe ani k nim neposílá havrany s jídlem, nýbrž působí na lidská srdce, z nichž odstraňuje sobectví a probouzí v nich štědrost. Zkouší lásku svých následovníků tím, že jim svěruje do milosrdné péče trpící a opuštěné.

Ať ti, v nichž přebývá Boží láska, otevrou svá srdce a domovy a přijmou tyto osiřelé děti. Pokud nemají žádné příbuzné, kteří by je mohli zaopatřit, měli by je členové našich sborů adoptovat nebo jim aspoň pomoci najít vhodný domov u slušných lidí.

Kristus na tyto děti zvláštním způsobem dohlíží a dotýká se ho, když je věřící zanedbávají. Každé dobrodíní, které jim v Ježíšově jménu prokážeme, je přijato jako čin vykonaný pro Krista.

[244] (*Testimonies For The Church, sv. 6, s. 281*)

50. kapitola — Jednota v Kristu

[Převážnou část rad obsažených v této kapitole Ellen Whiteová přednesla na setkání evangelistů z různých zemí světa, kteří hovořili rozdílnými jazyky a pocházeli z odlišných kultur. Někteří z nich se mylně domnívali, že rady, které Pán skrze Ellen Whiteovou posílá, se týkají jen národa, z něž Ellen Whiteová pochází. Zaměstnanci Institutu Ellen Whiteové]

Obrátíme-li se na Krista s důvěrou, s jakou se obracejí malé děti na své pozemské rodiče, a požádáme jej o věci, jež zaslíbil, on naši prosbu vyslyší. Kdyby každý z nás měl takovou víru, jakou máme mít, byli bychom nadáni mnohem větší mocí Ducha svatého, než jsme. Těší mě, že do konce setkání zbývá ještě několik dní. Položme si nyní otázku: Jsme ochotni přijít k prameni a pít? Půjdou nám učitelé pravdy příkladem? Jestliže se Boha s důvěrou chytíme za ruku, udělá pro nás velké věci. Kéž bychom všichni, jak tady jsme, před Bohem pokořili svá srdce!

Od začátku tohoto setkání cítím potřebu klást důraz na lásku a víru. To je důvod, proč potřebujete slyšet toto svědectví. Někteří za mnou přišli a řekli mi: „Nerozumíš Francouzům, nerozumíš Němcům. K těmto lidem se musí přistupovat úplně jinak.“

Já se však ptám: Copak jim Bůh nerozumí? Není to snad on, kdo jim posílá toto svědectví? On přece ví, co nejvíce potřebují. A když jeho služebníci toto poselství, které pochází přímo od něj, předají svým krajanům, přinese to dobré výsledky; všichni budou sjednoceni v Kristu. Přestože jedni jsou Francouzi, druzí Němci a třetí Američané, všichni budou jedno v Kristu.

Židovský chrám byl postaven z tesaných kamenů, které se těžily v horách. Dříve než Izraelci přepravili kameny do Jeruzaléma, každému z nich určili přesné místo, otesali jej, obrousili a vyzkoušeli. A když je potom přivezli na stavbu, bylo možné stavět bez použití sekery či kladiva. Tato stavba je předobrazem stavby Božího duchovního chrámu, který je budován z materiálu sesbíraného ze všech národů světa; je postaven z lidí různých jazyků a společenských vrs-

tev; skládá se z bohatých i chudých, z vysoce i nízko postavených, vzdělaných i nevzdělaných. Nejedná se o nerosty, které je možné přitesat kladívkem či dlátem, nýbrž o živé kameny, které byly ze světa vylomeny pravdou. A velký Mistr stavitel, Pán chrámu, je nyní opracovává, brousí a připravuje, aby je mohl uložit na jejich místo ve stěně duchovního chrámu. Až bude stavba dokončena, bude po všech stránkách dokonalá, protože ji postavil Bůh. Ať si však nikdo nemyslí, že nepotřebuje přitesat.

[245] O žádném člověku ani národu se nedá říct, že je dokonalý. Jeden se musí učit od druhého. Proto si Bůh přeje, aby se národy mezi sebou mísily a sjednocovaly se v názorech a postojích. Takovýto proces bude jasným důkazem o jednotě v Kristu.

Jela jsem sem s obavami, protože jsem z mnohých úst slyšela, že evropské národy se od sebe natolik liší, že je nutné ke každému z nich přistupovat jiným způsobem. Boží moudrost je však k dispozici všem, kdo cítí, že ji potřebují, a kdo o ni prosí. Bůh dokáže přivést lidi tam, kde jsou schopni přijmout pravdu. Svěřte svou mysl do rukou Pána a dovolte mu, aby ji tvaroval tak, jako hrnčír tvaruje hlínu, a všechny rozdíly zmizí. Bratři, pohleďte na Krista, napodobujte jeho způsoby a snažte se získat jeho Ducha. Když to uděláte, nebudete mít problém oslovit různé skupiny lidí.

Nemáme šest ani pět vzorů, nýbrž pouze jeden, jímž je Ježíš Kristus. Jestliže se bratři z Itálie, Francie či Německa budou snažit být jako on, ocitnou se na stejném základu pravdy; Duch, který přebývá v jednom, bude přebývat i v druhém — bude v nich Kristus, slavná naděje. Varuji vás, bratři a sestry, nestavějte mezi národy oddělující zdi. Snažte se je naopak bořit. Musíme usilovat o to, aby všichni byli sjednoceni v Kristu. Jedině tak budeme všichni moci usilovat o společnou věc, o záchranu svých bližních.

Dokážete se, bratři kazatelé, spoléhat na Boží zaslíbení? Jste ochotni odložit své já a vyvýšit Krista? Vaše já musí zaniknout dřív, než vás bude Bůh moci použít. Jsem zděšená, když kolem sebe vidím neustálé vyvyšování lidského já. Jménem Ježíše Nazaretského vám říkám, že vaše vůle musí zemřít, musí se z ní stát Boží vůle. Bůh chce zjemnit vaši povahu a zbavit ji veškeré nečistoty. Dříve než budete schopni přijmout Boží moc, musí toho Bůh pro vás ještě mnoho vykonat. Prosím vás, abyste se ještě před skončením tohoto setkání přimkli k Bohu a uvědomili si, jak bohatě vám žehná.

Kristův vztah k různým národům

Kristus nedělá rozdíly mezi národy, společenskými vrstvami či vyznáními. Zákoníci a farizeové si chtěli přivlastnit všechny dary nebe pro sebe a vyloučit zbytek celosvětové Boží rodiny ze sféry Boží přízně. Kristus však přišel, aby odstranil každou zeď rozdělení. Přišel ukázat, že jeho dar milosti a lásky je neohraničený, stejně jako vzduch, světlo či déšť, který zavlažuje zemi.

Kristus svým životem položil základ náboženství, v němž nejsou žádné kasty, náboženství, díky němuž se z židů a pohanů, svobodných a otroků stávají bratři a sestry, kteří jsou si před Bohem rovni. Jeho jednání nebylo ovlivněno politikařením. On nedělal rozdíly mezi krajany a cizinci, přáteli a nepřáteli. Přijímal všechny, kdo žíznili po vodě života.

Nikoho nepovažoval za bezcenného, nýbrž se snažil uzdravit každou duši. Ať už se ocitl ve společnosti jakýchkoli lidí, pokaždé jim dal ponaučení, které přizpůsobil posluchačům a okolnostem. Když se stal svědkem toho, jak jedni přehlížejí nebo urážejí druhé, vždy si hlouběji uvědomil, jak moc lidé potřebují jeho lásku. Snažil se dát naději i těm nejtvrdějším a nejbeznadějnějším případům. Ujišťoval je, že mohou být nevinní a bezúhonní, že mohou získat takový charakter, díky němuž se stanou Božími dětmi. (*Testimonies For The Church*, sv. 9, s. 190,191)

Jestliže jsme jedno v Kristu, jak se asi Ježíš dívá na různé kasty a společenské vrstvy, na to, že se určité skupiny distancují od jiných skupin, například kvůli barvě pleti, rase, společenskému postavení, bohatství, původu či úrovni vzdělání? Tajemství jednoty je založeno na tom, že v Kristu jsou si všichni věřící rovni. (*The Review and Herald*, 22. prosince 1891)

[246]

Praktický příklad

Před mnoha lety, když byla skupina těch, kdo očekávali brzký příchod Ježíše Krista, velmi malá, se sobotní křesťané z Topshamu ve státě Maine scházeli k bohoslužbám ve velké kuchyni u bratra Stockbridge Howlanda. Jedno sobotní ráno bratr Howland nepřišel. Překvapilo nás to, protože byl vždycky dochvilný. Krátce nato se objevil s rozzářenou tváří, z níž vycházelo světlo Boží milosti.

„Bratři,“ řekl nám, „na něco jsem přišel. Zjistil jsem, jakým způsobem jednat, abychom se mohli spolehnout na Boží zaslíbení ‚nikdy neklopýtnete‘. Hned vám to vysvětlím.“

Potom nám vyprávěl o tom, že jeden bratr, chudý rybář, nabyl dojmu, že si jej druzí neváží, jak by měli, a že jej bratr Howland a další přehlížejí. Ačkoli to nebyla pravda, jemu to tak připadalo, a několik týdnů se kvůli tomu neobjevil ve shromáždění. Bratr Howland tedy zašel k němu domů, klekl si před ním a řekl: „Bratře, odpusť mi. Co jsem ti udělal?“ On jej chytil za ruku a snažil se jej zvednout na nohy. „Ne,“ bránil se bratr Howland, „řekni mi, co proti mě máš?“ „Nic proti tobě nemám.“ „Něco proti mě mít musíš,“ namítal bratr Howland, „protože dříve jsme se spolu normálně bavili, ale nyní se mnou vůbec nemluvíš — a já chci vědět proč.“

„Vstaň, bratře Howlande,“ řekl chudý rybář. „Ne,“ odvětil bratr Howland, „nevstanu.“

„Pak si tedy i já musím kleknout,“ řekl on, klesl na kolena a vyznal, jak směšně se choval a kolik zla svým jednáním způsobil. „A teď,“ řekl, „všechny své chyby napravím.“

Když bratr Howland tento příběh vyprávěl, tvář mu zářila Boží slávou. Jakmile domluvil, objevil se rybář s celou rodinou a prožili jsme překrásnou bohoslužbu. Měli bychom napodobit příklad bratra Howlanda. Když se někteří bratři domnívají, že druzí proti nim něco mají, měli bychom za nimi jít a říct jim: „Odpusť mi, jestli jsem ti nějak ublížil.“ Tímto způsobem jim pomůžeme vymanit se ze satanova područí a vysvobodíme je ze sítě pokušení. Nedovolte, aby se cokoli mezi vás a vaše sourozence v Kristu postavilo. Je-li to ve vašich silách, snažte se každou překážku odstranit, i kdybyste kvůli tomu měli přinést obět'. Bůh si přeje, abychom se vzájemně milovali. Chce, abychom spolu soucítili a byli k sobě zdvořilí. Přeje si, abychom uvěřili, že nás naši bratři a sestry milují, a získali jistotu, že nás miluje i Kristus. Láska totiž plodí lásku.

Předpokládáte, že se se svými bratry setkáte v nebi? Pokud s nimi dokážete žít v pokoji a míru zde na zemi, budete s nimi moci žít i v nebi. Jestliže však s nimi na zemi nedokážete vyjít, jak s nimi chcete vyjít v nebi? Ti, kdo se oddělují od svých bratrů a sester a vyvolávají neshody a rozbroje, se potřebují proměnit. Naše srdce musí být obměkčena a naplněna Kristovou láskou. Musíme projevovat stejnou lásku, jakou projevila on, když za nás zemřel na

kříži Golgoty. Musíme být svému Spasiteli blíže a blíže. Musíme se modlit a žít vírou. Musíme být něžnější, soucitnější a ohleduplnější. Na tomto světě žijeme jen jednou. Proto se musíme snažit, aby druzí díky nám mohli poznat Kristův charakter. [247]

Je třeba, abychom zlomili svá srdce. Musíme vytvořit dokonalou jednotu a musí na nás být znát, že jsme byli vykoupeni krví Ježíše Nazaretského. Ať každý z nás vyzná: „On za mě zemřel a chce, abych svým životem ukazoval druhým lásku, kterou projevil, když se za mě obětoval.“ Kristus vzal na svém těle naše hříchy na kříž, aby se Bůh ukázal spravedlivý, když ospravedlňuje ty, kdo v něj věří. Každý, kdo se odevzdá Kristu, obdrží věčný život. (*Testimonies For The Church, sv. 9, s. 188*)

V jednotě je síla

Usilujte o jednotu. Modlete se za ni, pracujte na ní. Díky ní se zlepší vaše duchovní zdraví, získáte ušlechtlejší charakter a vaše mysl se naplní nebeskými myšlenkami. Budete schopni zbavit se sobectví a podezřívavosti a dosáhnete vítězství skrze toho, jenž vás tolik miloval, že za vás položil život. Ukřížujte své já a druhé považujte za důstojnější sebe. Tak dosáhnete jednoty v Kristu. Celému světu dáte jasně najevo, že jste synové a dcery Boží. Tím oslavíte Boha.

Svět potřebuje vidět zázrak, který spojuje srdce Božího lidu křesťanskou láskou. Potřebuje vidět Boží lid, jak udržuje úzký vztah s Kristem. Cožpak nechcete svými životy vydávat svědectví o tom, co Boží pravda může vykonat pro ty, kdo jej milují a slouží mu? Bůh ví, čím se můžete stát. Ví, co pro vás může Boží milost vykonat, když budete mít účast na Boží přirozenosti. (*Testimonies For The Church, sv. 9, s. 188*)

„Prosím vás, bratří, pro jméno našeho Pána Ježíše Krista, abyste všichni byli svorní a neměli mezi sebou roztržky, nýbrž abyste dosáhli plné jednoty smýšlení i přesvědčení.“ *1. Korintským 1,10.*

Jsme-li jednotní, jsme silní, jsme-li rozdělení, jsme slabí. Když se ti, kdo věří pravdě, sjednotí, budou mít na druhé silný vliv. Satan to moc dobře ví. Jako nikdy dřív se dnes snaží pošlapat pravdu tím, že v Božím lidu rozněcuje hořkost a působí rozdělení. (*Testimonies For The Church, sv. 5, s. 236*) [248]

51. kapitola — Modlitební setkání

Modlitební setkání by měla být velmi zajímavá, ale většinou jsou vedena špatně. Mnozí dávají přednost kázání před modlitebním setkáním. V tomto směru je třeba vzít rozum do hrsti. Jelikož potřebujeme na modlitbách získávat od Boha moudrost, měli bychom se snažit, aby modlitební setkání byla co možná nejpoutavější. Lidé hladovějí po chlebu života. Pokud jej získají na modlitebních setkáních, budou se jich rádi účastnit.

Zdlouhavé a nesouvislé řeči a modlitby nejsou vhodné při žádné příležitosti, tím méně pak při společných shromážděních. Ti, kdo se vždy derou dopředu a rádi hovoří, brání bázlivým a uzavřeným lidem přednést své svědectví. Nejvíce řečí mají většinou ti nejpovrchnější. Jejich modlitby jsou dlouhé a mechanické. Vyčerpávají tím anděly i lidi, kteří je poslouchají. Naše modlitby by měly být stručné a věcné. Pokud má někdo potřebu přednášet dlouhé prosby, ať je přednáší v soukromí. Kéž Duch Boží naplní vaše srdce a odstraní každou suchou formalitu. (*Testimonies For The Church, sv. 4, s. 70,71*)

Veřejná modlitba

Kristus svým učedníkům kladl na srdce, aby jejich modlitby byly krátké a věcné. Kromě délky modlitby jim také sdělil, že v modlitbě mají vyjádřit svou touhu po časných i duchovních věcech a neopomenout za ně projevit vděčnost. Jeho vzor modlitby obsahuje vše důležité. Zahrnuje všechny palčivé lidské potřeby. Obvyklá modlitba by neměla trvat déle než jednu dvě minuty. Někdy může modlitbu podnítit Duch svatý. V takovém případě roztoužená duše vzdychá po Bohu. Člověk zápasí jako Jákob a není ochoten přestat dřív, dokud Bůh neprojeví svou moc. To je v souladu s Boží vůlí.

Mnozí se však modlí suchopárným, formálním způsobem. Takoví se modlí k člověku, nikoli k Bohu. Kdyby si uvědomili, co dělají, zhrozili by se nad svou drzostí. Hovoří s Bohem tak, jako by potřeboval být informován o obecných věcech, které se dějí ve světě.

Všechny takové modlitby jsou jenom dunící kov a zvučící zvon. V nebi jim nikdo nevěnuje pozornost. Unavují nejen Boží anděly, nýbrž i lidi, kteří je musejí poslouchat.

Ježíš se modlil velmi často. Odcházel do hájků či do hor, kde o samotě předkládal Otci své prosby. Když byl den u konce a unavení lidé odpočívali, Ježíš trávil čas na modlitbách. V žádném případě bychom neměli druhé od modlitby odrazovat, protože ji i tak mají sklon zanedbávat. Naopak bychom jim měli pomoci pochopit, co znamená modlit se v Duchu. Vroucí a působivá modlitba je vždy namístě a nikdy neunaví. Taková modlitba je pro duchovní lidi zajímavá a občerstvující.

[249]

Jelikož lidé zanedbávají soukromou modlitbu, mají sklon na veřejných modlitebních setkáních Bohu předkládat dlouhé, úmorné a prázdné modlitby. Zjevně se tím snaží odčinit zanedbané povinnosti. Pořád dokola omílají to stejné v domnění, že tím napraví svou liknavost a utiší své svědomí, které je sužuje. Myslí si, že si takovou modlitbou získají Boží přízeň. Většinou však svými modlitbami dosáhnou jen toho, že druhé strhnou na svou nízkou úroveň a uvrhnou je do duchovní temnoty. Kdyby se křesťané doma řídili Kristovým učením týkajícím se modlitby a bdělosti, uctívali by Boha na veřejnosti mnohem rozumnějším způsobem. (*Testimonies For The Church*, sv. 2, s. 581, *Testimonies For the Church*, sv. 2, s. 852)

Vděčnost a pozitivní myšlení

„Všechno, co má dech, ať chválí Hospodina!“ Zamyslel se už někdo z nás nad tím, za co všechno bychom měli být Bohu vděční? Uvědomujeme si vůbec, že Boží milost se obnovuje každé ráno a že nikdy neselže? Jsme si vědomi toho, že jsme na něm naprosto závislí, a vyjadřujeme mu vděčnost za jeho milost? Je tomu spíše naopak. Velmi často zapomínáme, že „každý dobrý dar a každé dokonalé obdarování“ je shůry, sestupuje od Otce nebeských světél.“ *Jakubův 1,17.*

Ti, kdo se těší dobrému zdraví, velmi často zapomínají na podivuhodnou milost, kterou den co den přijímají. Nechválí Boha za všechna jeho dobrodiní. Když však onemocní, rychle si na něj vzpomenou. Silná touha po uzdravení je vede k upřímným modlitbám, což je správné. Bůh je naše útočiště jak v nemoci, tak ve

zdraví. Mnozí mu však svá trápení nechtějí svěřit. Místo toho v sobě posilují slabé stránky a zhoršují nemoc tím, že si dělají zbytečné starosti. Kdyby se nad svou situaci dokázali povznést a přestali se zabývat depresivními myšlenkami, uzdravili by se mnohem snáz. Měli by si s vděčností uvědomit, jak dlouho se těšili dobrému zdraví; a pokud nad nemocí zvítězí, měli by si pamatovat, že za to vděčí svému Stvořiteli. Když Ježíš uzdravil deset malomocných, jen jeden z nich jej vyhledal, aby mu poděkoval. Nebud' me jako těch devět nevděčníků, k jejichž srdci nepronikla Boží milost. (*Testimonies For The Church*, sv. 5, s. 315)

Není moudré ani křesťanské předjímat negativní události. Když to děláme, nejsme schopni se radovat z požehnání a využít možnosti, které se nám nabízejí. Pán chce, abychom se soustředili na své každodenní povinnosti a čelili aktuálním problémům. Denně se musíme snažit, abychom nechybovali slovem ani skutkem. Každý den musíme chválit a uctívat Boha. Je třeba, abychom dnes projevili víru, a tím zvítězili nad nepřitelem. Musíme hledat Boha a nepřestat, dokud nepocítíme jeho přítomnost. Musíme bdít, modlit se a pracovat, jako by dnešek byl posledním dnem našeho života. Díky tomu bude náš život mnohem intenzivnější. Naše skutky budou mnohem lépe zrcadlit povahu Ježíše Krista.

Dar modlitby

[250] Jen málo z nás dokáže správně ocenit a využít vzácný dar modlitby. Měli bychom přicházet k Ježíši a seznamovat ho se svými potřebami. Můžeme mu předkládat nejen vážné problémy, ale i drobnosti a malichernosti. Kdykoli nás něco obtěžuje a trápí, měli bychom to na modlitbách svěřit Pánu. Když si uvědomíme, že každou vteřinu potřebujeme Kristovu přítomnost, satan nebude mít mnoho příležitostí, aby nás pokoušel. Ze všech sil se nás snaží udržet co nejdál od našeho milosrdného Přítele. Neměli bychom mít jiného důvěrníka než Ježíše Krista. S ním můžeme hovořit o všem, co se v našem srdci odehrává. Bratři a sestry, když se sejdete k veřejné bohoslužbě, bud' te si vědomi, že se jí účastní i Ježíš a chce vám požehnat. Přestaňte se zabývat sami sebou a zaměřte se na Ježíše. Mluvte o jeho nezměrné lásce. Zaměříme-li se na něj, začneme se měnit k jeho obrazu. Když se modlíte, snažte se být struční a hovořte

k věci. Nesnažte se během modliteb Bohu zdlouhavě kázat. Proste o chléb života stejně naléhavě, jako hladové dítě prosí o jídlo své pozemské rodiče. Budeme-li s Bohem mluvit jasně a s vírou, on nám jistě požehná a uspokojí naše potřeby.

Modlitba je nejsvětější duchovní úkon. Proto by měla být upřímná, pokorná a vážná — jde o vyjádření touhy proměněného srdce v Boží přítomnosti. Když prosebník cítí, že stojí před Bohem, zapomene na své já. Nebude mít nejmenší potřebu chlubit se svými zásluhami ani se nebude snažit potěšit lidské ucho, nýbrž bude usilovat o duchovní požehnání. (*Testimonies For The Church*, sv. 5, s. 200,201)

Je naší výsadou moci při modlitbě před Bohem pokleknout. Ježíš, náš vzor, „klekl a modlil se“ *Lukáš 22,41*. O jeho učednících se píše, že se také modlili na kolenou (viz *Skutky 9,40; 20,36; 21,5*). A Pavel uvádí: „Proto klekám na kolena před Otcem, od něhož pochází každý nebeský i pozemský rod.“ *Efezským 3,14*. Když Ezdráš před Bohem vyznával hříchy Izraele, poklekl (viz *Ezdráš 9,5*). Daniel poklekal třikrát denně, modlil se a vzdával Bohu díky (viz *Daniel 6,10*); (*Gospel Workers*, s. 178).

52. kapitola — Křest

Obřad křtu a Večeře Páně jsou dva význačné pilíře. Jeden z nich vně a druhý uvnitř církve. Tyto dva obřady nesou jméno pravého Boha.

Kristus ustanovil křest jako znamení vstupu do svého duchovního království. Tomuto ustanovení se musí podříditi všichni, kdo přijali autoritu Otce, Syna i Ducha svatého. Dříve než člověk najde v církvi svůj domov, dříve než překročí práh Božího duchovního království, musí přijmout pečeť Božího jména: „Hospodin — naše spravedlnost.“ **Jeremjáš 23,6.**

Křest je slavnostní zřeknutí se světa. Ti, kdo se nechali pokřtiti ve jméno Otce, Syna i Ducha svatého, veřejně tím na začátku svého křesťanského života prohlásili, že už nechtějí sloužit satanu a touží se stát členy královské rodiny, dětmi Krále nebeského království. Poslechli jeho nařízení: „A proto ,vyjděte z jejich středu a oddělte se‘, praví Hospodin a ,ničeho nečistého se nedotýkejte, a já vás přijmu‘ a ,budu vám Otcem a vy budete mými syny a dcerami, praví Hospodin zástupů‘.“ **2. Korinským 6,17.18.**

Slib, který dáváme při křtu, zahrnuje mnoho. Ve jméno Otce, Syna i Ducha svatého jsme pohřbeni v Kristovu smrt a vzkříšení v jeho nový život a očekává se, že podle toho budeme i žít. Náš život by od této chvíle měl být spojen s Kristovým životem. Navíc bychom si měli uvědomovat, že patří Bohu, Kristu a Duchu svatému. Tomuto vztahu bychom měli podříditi veškeré své světské zájmy. Veřejně jsme totiž prohlásili, že už nechceme žít v pýše a požitkářství. Odmítli jsme vést bezstarostný a lhostejný život. Uzavřeli jsme s Bohem smlouvu. Zemřeli jsme světu. Nyní žijeme pro Pána, jemuž dáváme k dispozici všechny své schopnosti. Nikdy bychom neměli zapomenout, že neseme Boží jméno, že jsme členy Kristova království a máme podíl na božské přirozenosti. Musíme Bohu odevzdat své já a vše, co máme, a využít své nadání k oslavě jeho jména.

Příprava na křest

Čekatele na křest musíme řádně připravit. Musíme jej důkladně poučit a jasným způsobem mu představit zásady křesťanského života.

Vyznání víry není samo o sobě důkazem spásného spojení s Kristem. Nestačí pouze říci „věřím“, nýbrž je také nutné podle pravdy žít. To, zda je člověk opravdu spojen s Kristem, poznáme podle toho, jestli svou vůli, chování a povahu podřizuje Bohu. Když se člověk odvrátí od hříchu, tedy od přestupování zákona, je jeho život v souladu se zákonem a vyznačuje se dokonalou poslušností. Je to práce Ducha svatého. Když člověk pečlivě studuje Boží slovo a naslouchá hlasu svědomí a působení Ducha svatého, v jeho srdci se rodí láska ke Kristu, který položil svůj život, aby vykoupil celého člověka, jeho tělo, ducha i duši. A tato láska se projevuje poslušností. Mezi těmi, kdo milují Boha a zachovávají jeho přikázání, a těmi, kdo jej nemilují a nerespektují jeho nařízení, je velký rozdíl. [252]

Satan nechce, aby kdokoli pocítil potřebu zcela se odevzdat Bohu. Když se člověk Bohu plně neodevzdá, nezřekne se ani hříchu; chutě a vášně v něm neustále bojují o nadvládu; pokušení oslabuje svědomí, a proto nemůže dojít ke skutečnému obrácení. Kdybychom si všichni plně uvědomili, že každý člověk musí čelit útokům ze strany satanských sil, které se jej snaží chytit do pastí, oklamat a zmást, daleko více bychom se zaměřili na práci s novými věřícími.

Příprava dětí na křest

Rodiče, jejichž děti touží být pokřtěny, mají před sebou významný úkol. Musejí nejen důkladně poučit své děti, ale také se zaměřit na vlastní duchovní úroveň. Křest je nejsvatější a nejdůležitější obřad a je třeba do hloubky pochopit jeho význam. Jedná se o veřejné vyjádření lítosti nad hříchy a začátek nového života v Ježíši Kristu. Rodiče i děti by si měli uvědomit, jaké bude mít jejich rozhodnutí důsledky. Tím, že rodiče dovolí svým dětem, aby se nechaly pokřtít, zavazují se k tomu, že o ně budou věrně pečovat a pomohou jim rozvinout jejich charakter. Slavnostně slibují, že budou tato Boží jeňhátka bedlivě střežit, aby nezneuctila víru, jíž vyznávají.

Děti by měly být vedeny k víře od útlého věku. Náboženská výchova by však neměla probíhat v přísné atmosféře, nýbrž v radostném duchu. Matky by měly být ostražité, aby dokázaly odhalit každé skryté pokušení, jemuž jsou jejich děti vystaveny. Rodiče musejí své děti chránit s pomocí moudrých a účinných ponaučení. Jelikož jsou jejich nejlepšími přáteli, musejí jim pomoci čelit pokušením a naučit je vítězit. Je třeba, aby si uvědomili, že jejich děti, které usilují o dobro, jsou mladšími členy Pánovy rodiny. Jejich nitro se musí naplnit touhou pomoci jim kráčet po přímé cestě poslušnosti, která vede do Božího království. Den co den je musí s láskyplným zájmem učit, co to znamená být Božím dítětem a podřizovat svou vůli Bohu. Musí jim ukazovat, že být poslušný Bohu znamená také poslouchat své rodiče. Na tom je třeba pracovat každý den, každou hodinu. Rodiče, bděte; bděte a modlete se a usilujte o to, aby se z vašich dětí stali vaši přátelé.

Když pak nadejde nejt'astnější chvíle jejich života, kdy poznají, že z celého srdce milují Ježíše a touží po křtu, je třeba, abyste s nimi jednali upřímně. Než jim dovolíte, aby se nechaly pokřtít, zeptejte se jich, jestli chtějí v první řadě pracovat pro Boha. Jednoduchým způsobem jim vysvětlíte, co to znamená sloužit Bohu. Snažte se, aby váš výklad byl co nejsrozumitelnější. Seznamte je s tím, co to znamená odevzdat Pánu své já, a ukažte jim, jak žít podle Božího slova a rad svých křesťanských rodičů.

[253] Až tuto věc věrně vykonáte a budete si jisti, že vaše děti rozumí tomu, co znamená být obrácen, a samy budou obráceny a budou chápat význam křtu, dovolte jim, aby se nechaly pokřtít. Znovu však opakují, že se nejprve musíte dobře připravit na to, že je budete chránit a povedete jejich nezkušené nohy po úzké stezce poslušnosti. Je třeba, aby skrze vás působil Bůh. Jedině tak budete moci být svým dětem příkladem pravé lásky, zdvořilosti a křesťanské pokory a budete jim schopni názorně ukázat, jaké to je, když člověk odevzdá Bohu své já. Pokud dovolíte svým dětem, aby se daly pokřtít, a potom je necháte dělat si, co se jim zlíbí, aniž byste cítili povinnost vést je po cestě spravedlnosti, stáváte se zodpovědnými za to, když ztratí víru, odvahu a zájem o pravdu.

Dospělí zájemci o křest obvykle své povinnosti chápou lépe než mládež. Kazatel však má povinnost o tyto duše pečovat. Mají-li špatné návyky a jednají-li nekřesťansky, musí se s nimi pravidelně

scházet, dávat jim biblické hodiny, hovořit s nimi, modlit se a seznamovat je s tím, co od nich Pán žádá. Musí jim sdělit, co Bible učí o obrácení, a seznámit je s ovocem obrácení, s projevy lásky k člověku a Bohu. Také by jim měl říct, že při obrácení dochází k proměně srdce a ke změně myšlení a zaměření. Je nutné opustit staré návyky. Je třeba odstranit zlou mluvu, žárlivost a neposlušnost. Člověk se musí pustit do boje se svými charakterovými vadami. Když to udělá, může se spolehnout na Kristovo zaslíbení: „Proste, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno.“
Matouš 7,7, Testimonies For The Church, sv. 6, s. 91-99.

[254]

53. kapitola — Večeře Páně

Symbyly Hospodinova chrámu jsou velmi snadno pochopitelné a pravda, kterou představují, je pro nás velmi důležitá. (Evangelism, s. 273)

Kristus stanul na rozhraní dvou náboženských systémů a jejich dvou velikých svátků. On sám, neposkvrněný Boží Beránek, byl připraven obětovat se za hřích, a ukončit tak symbolický obřadní systém, který po čtyři tisíciletí oznamoval jeho smrt. Když jedl se svými učedníky velikonočního beránka, ustanovil místo starého obřadu novou službu, která měla lidem připomínat jeho velikou oběť. Tradice staré národní židovské slavnosti měla navždy skončit. Kristovi následovníci na celém světě měli v každé době slavit nový obřad, který Kristus zavedl.

Velikonoce měly Izraelcům připomínat jejich vysvobození z egyptského otroctví. Bůh nařídil, aby rodiče každý rok znovu a znovu vyprávěli svým dětem, co se tehdy stalo, a vysvětlovali jim, proč se Velikonoce slaví. Vzpomínka na zázračné vysvobození měla zůstat v paměti celého národa stále živá. Večeře Páně byla ustanovena proto, aby lidem připomínala veliké vysvobození, které jim přinesla Kristova smrt. Máme ji slavit až do chvíle, kdy Kristus opět přijde ve své moci a slávě, abychom nikdy nezapomněli, co všechno pro nás vykonal.

Kristus svým příkladem jasně ukázal, že nesmíme nikomu bránit v účasti na Večeři Páně. Je pravda, že zjevný hřích člověka vylučuje, jak učí Duch svatý (viz 1. Korintským 5,11), ale nadto nám nepřísluší nikoho soudit. Bůh nedal lidem právo, aby rozhodovali o tom, kdo se smí slavnosti účastnit a kdo ne. Vždyť kdo z nás dokáže číst v srdci druhého? Kdo umí rozlišit koukol od pšenice? „Necht' každý sám sebe zkoumá, než tento chléb jí a z tohoto kalicha pije. Kdo by tedy jedl tento chléb a pil kalich Páně nehodně, proviní se proti tělu a krvi Páně. Kdo jí a pije a nepoznává, že jde o tělo Páně, jí a pije sám sobě k odsouzení.“ 1. Korintským 11,28.27.29.

Nikdy bychom se neměli zříkat účasti na slavnosti Večeře Páně proto, že k ní přistupuje někdo nehodný. Každý učedník je zván k veřejné účasti. Dosvědčuje tím, že přijímá Krista jako svého osobního Spasitele.

Tím, že Kristus jedl chleba a pil víno se svými učedníky, představil se jim jako jejich Vykupitel. Předal jim novou smlouvu, podle níž se všichni, kdo jej přijímají, stávají Božími dětmi a Kristovými spoludědici. Podle této smlouvy se jim má dostat všech požehnání v životě na zemi i na věčnosti. Smlouva měla být zpečetěna Kristovou krví. A Večeře Páně měla učedníkům připomínat nekonečnou oběť, kterou pro každého z nich a pro celé padlé lidstvo Kristus přinesl. [255]

Služebník služebníků

Když učedníci vstupovali do horní místnosti, byli podráždění a rozmrzelí. Jidáš se tlačil dopředu, aby mohl sedět po Kristově levici, Jan se usadil po Mistrově pravici. Jidáš, který se chystal Ježíše zradit, chtěl sedět vedle Krista proto, že toto místo bylo považováno za nejčestnější.

Vznikla však ještě jedna neshoda. Při slavnostních příležitostech bylo zvykem, že sluha umýval hostům nohy. I tentokrát bylo na umývání vše připraveno, džbán, umyvadlo i ručník. Nebyl tam však žádný služebník, a mytí nohou tedy zůstávalo na učednících. Ti se však cítili uraženi a nikdo z nich se práce nechtěl ujmout. Tvářili se, jako by se jich to netýkalo, jako by ani nevěděli, že mají něco udělat. Svým postojem dali najevo, že se nechtějí pokořit.

Učedníci nejevili ani v nejmenším zájem jeden druhému posloužit. Ježíš čekal, co udělají. Po chvíli vstal od stolu, odložil svrchní roucho, které by mu bránilo v pohybu, vzal ručník a ovázal si jej kolem pasu. Učedníci na něj překvapeně hleděli a mlčky čekali, co bude dál. „Pak nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy a utírat je plátnem, jímž byl přepásán.“ **Jan 13,5**. Teprve teď se učedníkům otevřely oči. Hluboce se styděli a cítili se zahanbeni. Pochopili nevyřčenou výtku a začali sami sebe vidět v jiném světle.

Kristus projevil učedníkům svoji lásku. Bylo mu líto, že jsou tak sobečtí, ale nepřel se s nimi ani jim nic nevytýkal. Dal jim příklad, na který nikdy nezapomenou. Miloval je pevně a neochvějně. Věděl, že Otec všechno svěřil do jeho rukou, že od Boha přišel a k Bohu

odchází. Byl si plně vědom svého božství, ale odložil královskou korunu i královské roucho a vzal na sebe úděl služebníka. Na samém sklonku svého života na zemi se opásal jako sluha a sloužil.

Kristus chtěl, aby učedníci pochopili, že umýváním nohou jeho důstojnost nikterak neutrpěla. „Nazýváte mě Mistrem a Pánem, a máte pravdu: Skutečně jsem.“ **Jan 13,13**. Právě jeho nekonečná vznešenost dodávala vykonané službě půvab a smysl. Kristus, nejvyšší ze všech, se sklonil k ponižující službě. Nechtěl, aby jeho lid podlehl sobectví, které je lidskému srdci tak vlastní, a proto nám sám dal příklad pokory. Nenechal tuto významnou záležitost na člověku. Považoval ji za tak důležitou, že on, který byl roven Bohu, vzal na sebe roli služebníka. Zatímco se učedníci přeli o nejvyšší postavení, Kristus, kterého nazývali svým Pánem, Kristus, před nímž se sklání celý vesmír a jemuž s radostí slouží andělé, poklekl a umýval jim nohy. Umyl je i svému zrádci.

Když umyl svým učedníkům nohy, prohlásil: „Dal jsem vám příklad, abyste i vy jednali, jako jsem jednal já.“ **Jan 13,15**. Spasitel nás tím nevyzval jen k pohostinnosti a zdvořilosti. Měl na mysli mnohem víc než pouhé smytí prachu z nohou hostů. Ustanovil náboženský obřad. Jeho čin proměnil ponižující úlohu v posvěcený úkon. Učedníci si jeho zachováváním měli navždy připomínat Ježíšovo poučení o pokoře a službě.

[256]

Příprava na Večeři Páně

Kristus ustanovil tento obřad jako přípravu pro svatý úkon. Člověk nemůže vstoupit do společenství s Ježíšem, pokud je jeho srdce plné pýchy, svárů a touhy po vlastním vyvýšení. Nejsme připraveni přijmout Kristovo tělo a krev. Spasitel proto nařídil, abychom si nejprve připomínali jeho pokoru.

Při provádění tohoto obřadu si má Boží lid připomínat Ježíšova slova: „Chápete, co jsem vám učinil? Nazýváte mě Mistrem a Pánem, a máte pravdu: Skutečně jsem. Jestliže tedy já, Pán a Mistr, jsem vám umyl nohy, i vy máte jeden druhému nohy umývat. Dal jsem vám příklad, abyste i vy jednali, jako jsem jednal já. Amen, amen, pravím vám, sluha není větší než jeho pán a posel není větší než ten, kdo ho poslal. Když to víte, blaze vám, jestliže to také činíte.“ **Jan 13,12-17**.

Člověk má sklon myslet si, že je něčím víc než jeho bratr, pracovat jen sám pro sebe a usilovat o vyšší postavení. Bývá proto často podezíravý a zatrpklý. Obřad umývání nohou před Večeří Páně má smazat všechna tato nedorozumění, zbavit člověka sobectví a touhy po vlastním vyvýšení, má jej vést k pokoře a ochotě sloužit bližnímu.

Nebeský Strážce se tohoto obřadu také účastní a dává člověku příležitost zamyslet se nad sebou, uznat svoji hříšnost a znovu přijmout požehnanou jistotu odpuštění. Kristus chce plnou mírou své milosti změnit naše sobecké smýšlení. Přeje si, abychom byli citliví a vnímaví, a pokud následujeme jeho příklad, Duch svatý nám v tom pomáhá. Když si uvědomíme, jak se pro nás Spasitel ponížil, vybaví se nám celý řetězec událostí, které nám připomínají nekonečnou Boží dobrotu i laskavost pozemských přátel.

Když lidé správně přistupují k přípravnému obřadu, prožívají svaté společenství, jsou ochotni si pomáhat a být jeden druhému požehnaním. Zavazují se, že zasvěť svůj život nesobecké službě. Nebudou však sloužit jen sobě navzájem. Pole jejich působnosti je tak široké, jako bylo pole jejich Mistra. Celý svět potřebuje naši pomoc. Na každém kroku potkáváme chudé, nemohoucí a nevědomé. Ti, kdo se spolu s Kristem účastnili večeře v horní místnosti, budou sloužit jako on.

Ježíš, kterému všichni sloužili, přišel, aby se stal služebníkem všech. Skláněl se ke každému, a proto mu jednou budou zase všichni sloužit a uctívat jej. Ten, kdo chce být jako on a radovat se spolu s ním z pohledu na vykoupené, si musí vzít příklad z jeho nesobecké služby.

Připomínka Kristova druhého příchodu

Když seděli okolo stolu, Ježíš jim smutně řekl: „Velice jsem toužil jísti s vámi tohoto beránka, dříve než budu trpět. Neboť vám pravím, že ho již nebudu jíst, dokud vše nedojde naplnění v království Božím.“ Vzal kalich, vzdal díky a řekl: „Vezměte a podávejte mezi sebou. Neboť vám pravím, že od této chvíle nebudu pít z plodu vinné révy, dokud nepřijde království Boží.“ **Lukáš 22,15-18.** [257]

Večeře Páně by však neměla být smutným obřadem. Smutek není její náplní. Učedníci se neshromažďují u stolu proto, aby si

připomínali své nedostatky a hořkovali nad nimi. Nemají se zabývat náboženskou zkušeností, kterou v minulosti prožili, ať již byla povznášející, nebo skličující. Nemají si připomínat vzájemné neshody. To vše je součástí přípravného obřadu. Zpytovat své nitro, vyznat hřích a urovnat spory je třeba před Večeří Páně.

Potom je čas na setkání s Kristem. Učedníci nemají stát ve stínu kříže, ale v jeho spásném světle. Mají otevřít svá srdce zářivým paprskům Slunce spravedlnosti. Potom se srdcem očištěným Kristovou krví mohou vnímat jeho neviditelnou přítomnost a slyšet jeho slova: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám.“ **Jan 14,27.**

Když přijímáme chleba a víno, které symbolizují Kristovo ukřižované tělo a jeho prolitou krev, v duchu se účastníme večeře v horní místnosti. Jako bychom procházeli zahradou posvěcenou utrpením Spasitele, který na sebe vzal hříchy světa. Stáváme se svědky boje, který nám přinesl smíření s Bohem. Vidíme před sebou ukřižovaného Krista.

Při pohledu na ukřižovaného Vykupitele lépe chápeme velikost a význam oběti, kterou pro nás Majestát nebes podstoupil. Plán spasení se nám ukazuje v celé své slávě a rozjímání nad křížem v nás probouzí posvátnou úctu. Z celé své duše chválíme Beránka a Boha, protože naše mysl je plná výjevů z Golgoty a pro pýchu a sobectví v ní již není místo.

Když rozjímáme o nekonečné Spasitelově lásce, naše duše se sjednocuje s duchovním životem Ježíše Krista. Každá Večeře Páně nás duchovně posiluje. Prostřednictvím tohoto obřadu můžeme navázat živé spojení s Kristem, a tím i s Otcem. Tento obřad zvláštním způsobem spojuje slabé lidské bytosti s Bohem.

Obřad Večeře Páně ukazuje na druhý Kristův příchod. Jeho smyslem bylo oživovat tuto naději v myslích učedníků. Kdykoli se sešli, aby si připomněli jeho smrt, vyprávěli si, jak „vzal kalich, vzdal díky a podal jim ho se slovy: „Pijte z něho všichni. Neboť toto jest má krev, která zpečetí uje smlouvu a prolévá se za mnohé na odpuštění hříchů. Pravím vám, že již nebudu pít z tohoto plodu vinné révy až do toho dne, kdy budu s vámi pít kalich nový v království svého Otce.““ **Matouš 26,27-29.** V době utrpení a soužení nacházeli učedníci útěchu v naději na návrat svého Pána. Myšlenka „kdykoli

tedy jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde“ pro ně měla nesmírnou cenu (1. Korintským 11,26).

Na to nesmíme nikdy zapomenout. Ježíšovu lásku a její podmanivou moc bychom měli mít stále v živé paměti. Kristus ustanovil obřad Večeře Páně jako hmatatelné svědectví o tom, jak nás Bůh miluje. Kristus nám také umožňuje spojení s Bohem, jedině skrze něj můžeme přicházet k Otci. Rovněž společenství a vzájemná láska mezi věřícími musejí být založeny na Ježíšově lásce. A díky Kristově smrti můžeme mít z jeho lásky plný užitek. Jedině proto, že Ježíš zemřel, můžeme s radostí očekávat jeho návrat. Jeho oběť je ústředním bodem naší naděje. K ní musíme upínat svoji víru. (*The Desire of Ages*, s. 643-661)

[258]

54. kapitola — Modlitba za nemocné

Písmo říká, že „je třeba stále se modlit a neochabovat“ **Lukáš 18,1**. Mají-li lidé kdy potřebu se modlit, pak je to obvykle tehdy, když jim ubývá sil a zdá se jim, že jim život proklouzává mezi prsty. Ti, kdo se těší plnému zdraví, často zapomínají na vzácné dary milosti, jichž se jim dostává den za dnem a rok za rokem, a nechválí Boha za jeho dobrodiní. Když se však objeví nemoc, okamžitě si na Boha vzpomenou. Ubývají-li člověku síly, začne pociťovat potřebu božské pomoci. Náš milosrdný Bůh se neodvrátí od člověka, který upřímně hledá jeho pomoc. Je naším útočištěm v nemoci i ve zdraví.

Kristus je dnes tímž soucitným lékařem, jakým byl během své pozemské služby. V něm je hojivý balzám pro každou nemoc a léčivá síla pro každou slabost. Jeho dnešní následovníci se mají modlit za nemocné právě tak, jako se za ně modlili učedníci v minulosti. A uzdravení přijde, protože „modlitba víry uzdraví nemocného“. Máme moc Ducha svatého, klidnou jistotu víry, která se může dovolávat Božích zaslíbení. Kristovo zaslíbení „na choré budou vkládat ruce a uzdraví je“ (**Marek 16,18**) je dnes právě tak věrohodné, jako bylo za dnů apoštolů. Je výsadou Božích dětí a naše víra se má pevně chopit všeho, co v sobě toto zaslíbení zahrnuje. Kristovi služebníci jsou prostředníky jeho působení a Kristus chce skrze ně projevovat svou léčivou moc. Naším úkolem je v náručí víry předkládat nemocné a trpící Bohu. Měli bychom je učit, aby uvěřili Velkému lékaři. Spasitel chce, abychom povzbuzovali nemocné, zoufalé a trpící, aby se chopili jeho síly.

Podmínky vyslyšení modlitby

Splnění Božích zaslíbení však můžeme žádat jen tehdy, když žijeme podle Božího slova. Žalmista říká: „Kdybych se snad upnul srdcem k ničemnosti, byl by mě Panovník nevyslyšel.“ **Žalm 66,18**. Posloucháme-li Boha jen částečně, ne z celého srdce, pak se na nás Boží zaslíbení nenaplní.

V Božím slově nacházíme pokyny, které se vztahují ke zvláštní modlitbě za uzdravení nemocných. Přednesení takové modlitby je však věcí velice závažnou. Tento způsob by se neměl využívat bez předchozího pečlivého uvážení. Častokrát nemá modlitba za uzdravení nemocného nic společného s vírou. Taková modlitba není nic jiného než opovážlivost.

Mnozí lidé si sami přivodili nemoc tím, že se oddávali svým žádostem. Nežili v souladu s přírodními zákony ani se zákony přísné čistoty. Jiní nedbali zdravotních zákonů v oblasti jídla a pití, v oblékání či v práci. Příčinou oslabení duševních nebo tělesných sil je často nějaká forma neřesti. Kdyby se takovým dostalo požehnání zdraví, pokračovali by mnozí z nich v přestupování Božích přírodních a duchovních zákonů. Usoudili by, že když je Bůh na jejich prosby uzdravil, mohou klidně žít dál nezdravě a ukájet bez zábran své zvrácené chuti. Kdyby Bůh vykonal zázrak a vrátil těmto lidem zdraví, povzbudil by je tím k hříchu.

[259]

Je zbytečné a marné učit lidi, aby v Bohu viděli lékaře svých slabostí, když jim zároveň nesdělíme, že je nutné, aby skončili s počínáním, které odporuje zdravotním zásadám. Aby jim Bůh mohl požehnat, musí přestat konat zlo a naučit se konat dobro. Musí žít ve zdravém prostředí a musí si osvojit správné životní návyky. Musí žít v souladu s Božím zákonem, a to jak přírodním, tak i duchovním.

Těm, kdo si přejí, abychom se modlili za navrácení jejich zdraví, bychom měli vysvětlit, že přestoupení Božího zákona, přírodního i duchovního, je hřích, a že musí svůj hřích vyznat a opustit, chtějí-li okusit Boží požehnání.

Písmo nás vyzývá: „Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni.“ **Jakubův 5,16**. Tomu, kdo prosí, abychom se za něj modlili, bychom měli říct: „Neumíme číst v srdci ani neznáme tajemství tvého života. Ta jsou známa jen tobě a Bohu. Lituješ-li svých hříchů, je třeba, abys je vyznal.“ Hřích soukromého rázu má být vyznán Kristu, jedinému prostředníku mezi Bohem a člověkem. Neboť „zhřeší-li kdo, máme u Otce přímluvce, Ježíše Krista spravedlivého“ **1. Janův 2,1**. Každý hřích je urážkou Boha a má být Bohu vyznán skrze Krista. Každý zjevný hřích má být právě tak otevřeně vyznán. Křivda učiněná bližnímu má být vyznána tomu, komu bylo ukřivděno. Jestliže se ten, kdo prosí o zdraví, provinil šířením pomluv, jestliže zasel nesvár v rodině, v

sousedství nebo ve sboru, jestliže způsobil nepřátelství nebo rozkol, jestliže špatným činem svedl druhé k hříchu, měl by to vyznat před Bohem a před těmi, vůči nimž se provinil. „Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti.“ (1. Janův 1,9)

Pokud byly nepravosti napraveny, můžeme v klidné víře předložit potřeby nemocného Pánu. Tak nás tomu učí Boží Duch. Bůh zná každého jednotlivce podle jména a stará se o každého tak, jakoby na zemi nebyl žádný jiný člověk, za nějž dal svého milovaného Syna. Protože Boží láska je tak velká a tak nevyčerpatelná, má být nemocný povzbuzován, aby důvěřoval Bohu a byl radostný. Úzkostlivé sebepozorování způsobuje slabost a vyvolává nemoci. Vymaní-li se nemocní z depresí a z chmurné nálady, zlepší se jejich vyhlídka na uzdravení, protože „oko Hospodinovo bdí nad těmi, . . . kdo čekají na jeho milosrdenství“ Žalm 33,18.

V modlitbě za nemocné si máme uvědomovat, že „nevíme, jak a za co se modlit“ Římanům 8,26. Nevíme, zda požehnání, o něž prosíme, by bylo nebo nebylo pro nemocné tím nejlepším. Proto by naše modlitby měly obsahovat tuto myšlenku: „Pane, ty znáš každé tajemství člověka. Víš všechno i o těchto lidech. Ježíš, jejich Přímluvce, za ně položil svůj život. Jeho láska k nim je větší, než může být naše. Budeš-li tím oslaven a přinese-li to dobro nemocným, prosíme v Ježíšově jménu, aby byli uzdraveni. Není-li to však tvá vůle, prosíme, aby je tvá milost povzbudila a tvá přítomnost podepřela v jejich utrpení.“

[260]

Bůh zná konec od začátku. Je obeznámen s tím, co je v srdcích všech lidí. Zná každé tajemství člověka. Ví, zda ti, za něž se modlíte, budou či nebudou moci obstát ve zkouškách, které je čekají, budou-li žít dále. Ví, bude-li jejich život požehnáním nebo kletbou pro ně a pro svět. To je jeden z důvodů, proč bychom při předkládání svých vážných proseb měli říkat: „Ne má, nýbrž tvá vůle se staň.“ Lukáš 22,42. Ježíš připojil tato slova, jimiž se podřídil Boží moudrosti a vůli, když se v Getsemanské zahradě modlil: „Otče můj, je-li možné, ať mne mine tento kalich.“ Matouš 26,39. Jsou-li tato slova vhodná pro něho, Božího Syna, oč příhodnější jsou v ústech ubohých, chybujících smrtelníků!

Svá přání máme stále předkládat našemu vševědoucímu nebeskému Otci a pak máme v naprosté důvěře na něho spoléhat. Víme, že

Bůh nás vyslyší, prosíme-li podle jeho vůle. Vymáhat však splnění našich prosb bez pokory není správné. Naše modlitby nesmí mít formu rozkazu, nýbrž přímlyvy.

Jsou případy, kdy Bůh zřetelně zasahuje svou mocí, aby uzdravil nemocné. Všichni nemocní se však neuzdraví. Mnozí jsou uloženi do hrobu, aby spali v Pánu. Jan byl na ostrově Patmos vyzván, aby napsal: „Od této chvíle jsou blahoslavení mrtví, kteří umírají v Pánu. Ano, praví Duch, at' odpočinou od svých prací, neboť jejich skutky jdou s nimi.“ **Zjevení 14,13**. Z toho vidíme, že není-li někdo uzdraven, nemá být proto odsuzován, jako by neměl dostatek víry.

Všichni si přejeme, aby naše prosby byly vyslyšeny hned a přímo, a dáváme se snadno odradit, přichází-li vyslyšení pozdě nebo v jiné, nečekané podobě. Bůh je však příliš moudrý a příliš dobrý, než aby vždy vyslyšel naše prosby tehdy, když si to přejeme, a právě tím způsobem, jak si to přejeme. Chce pro nás udělat více a lepší věci než splnit všechna naše přání. Protože můžeme důvěřovat jeho moudrosti a lásce, neměli bychom ho prosit, aby se podvolil naší vůli, ale měli bychom se snažit pochopit jeho úmysl a uskutečnit ho. Naše přání a naše zájmy by se měly rozplynout v jeho vůli. Tyto zážitky, které zkoušejí víru, jsou pro naše dobro. Na nich se projevív, je-li naše víra pravá a upřímná, spočívá-li jen na Božím slově, nebo závisí-li na okolnostech, a je proto nejistá a proměnlivá. Víra se posiluje cvičením. Musíme se cvičit v trpělivosti a mít přitom na mysli, že v Písmu jsou vzácná zaslíbení pro ty, kdo čekají na Pána.

Ne všichni chápou tyto principy. Mnozí z těch, kteří prosí o Kristovu uzdravující mi-lost, si myslí, že jejich modlitby musí být vyslyšeny přímo a hned, jinak že je jejich víra nedokonalá. Z toho důvodu by se těm, kteří jsou oslabeni nemocí, mělo dostat moudré rady, aby jednali odpovědně a uvážlivě. Neměli by zapomínat na svou povinnost k přátelům, kteří je snad přežijí. Neměli by opomíjet využít přírodní prostředky k obnovení zdraví.

V tom často spočívá nebezpečí omylu. Někteří lidé věří, že budou v důsledku modliteb uzdraveni, a přitom se bojí učinit něco, co by se mohlo vykládat jako nedostatek víry. Neměli by však opomíjet dát své záležitosti do pořádku, jak by to jistě udělali, kdyby očekávali, že zemřou. Neměli by se také bát vyřknout slova povzbuzení nebo rady, která by v hodině umírání rádi řekli svým milovaným.

Ti, kdo ve svých modlitbách prosí o zdraví, by neměli opomíjet používání léčebných prostředků, které mají k dispozici. Užívat léky, které opatřil Bůh, aby byla zmírněna bolest a podpořena přírodní uzdravující síla, není popření víry. Nezapíráme víru, když spolupracujeme s Bohem a když vytváříme podmínky, které jsou pro uzdravení nejpříznivější. Bůh to tak zařídil, že je v našich silách poznat zákony života. Záleží na nás, jak uplatníme toto poznání. Měli bychom využít všech prostředků k obnovení zdraví. Měli bychom využít všech možností, které působí v souladu s přírodními zákony. Jestliže jsme se pomodlili za uzdravení nemocného, můžeme se s tím větší energií pustit do práce. Můžeme Bohu děkovat, že s ním smíme spolupracovat, a smíme ho poprosit o jeho požehnání při použití prostředků, které sám poskytl.

Boží slovo souhlasí s používáním léčebných prostředků. Izraelský král Chizkijáš onemocněl a Boží prorok mu přinesl poselství, že zemře. Král se modlil k Pánu a Pán vyslyšel svého služebníka. Poslal mu poselství, že mu k jeho životu přidává patnáct let. Jediné Bohem vyřčené slovo by Chizkijáše okamžitě uzdravilo. Dostal však zvláštní pokyny: „Ať přinesou suché fíky, potřou mu vřed a zůstane naživu.“ **Izajáš 38,21.**

Při jedné příležitosti potřel Kristus oči slepého člověka hlínou a přikázal mu: „Jdi, umyj se v rybníce Siloe.“ ... On tedy šel, umyl se, a když se vrátil, viděl.“ **Jan 9,7.** K vyléčení by stačila jen moc Velkého lékaře. Kristus však použil jednoduchého přírodního prostředku. Ačkoli nepodpořil léčení medikamenty, souhlasil s používáním prostých přírodních prostředků.

Když se modlíme za uzdravení nemocného, neztrácejme víru v Boha, ať případ dopadne jakkoli. Stane-li se, že nás potká úmrtí blízké osoby, přijměme pohár hořkosti a pamatujme, že ho k našim ústům přikládá ruka Otce. Navrátí-li se však zdraví, neměli bychom zapomínat na to, že ten, komu se dostalo milosti uzdravení, je Stvořiteli znovu zavázán. Když bylo uzdraveno deset malomocných, jen jeden z nich se vrátil, aby vyhledal Ježíše a vzdal mu slávu. Ať nikdo z nás není jako těch devět nevděčníků, jejichž srdce se Boží milost nedotkla. „Každý dobrý dar a každé dokonalé obdarování je shůry, sestupuje od Otce nebeských světél. U něho není proměny ani střídání světla a stínu.“ **Jakubův 1,17.** (**The Ministry of Healing, s. 225-233**)

55. kapitola — Zdravotní péče

Lékařské misijní dílo je předvojem zvěstování evangelia, je dveřmi, jimiž může přítomná pravda proniknout do mnoha domovů. Věřící lidé by měli být jedinečnými zdravotními misionáři; měli by umět uspokojovat nejen duševní, ale i tělesné potřeby. Naši pracovníci by se měli vyznačovat nesobeckostí, odbornými znalostmi a praktickými zkušenostmi, které uplatní při ošetřování nemocných. Při své práci dům od domu budou mít přístup k mnoha lidským srdcím. Tímto způsobem budou moci oslovit ty, kteří by se s evangeliem jinak neseznámili. Když jim představí základní zásady zdravotní reformy, odstraní mnoho předsudků vůči evangelizační práci. Velký lékař, zakladatel zdravotní misionářské práce, požehná všem, kdo se budou snažit tímto způsobem šířit pravdu.

Tělesné zdraví je součástí zvěstování evangelia. Když Kristus posílal své učedníky na první misijní cestu, řekl jim: „Jděte a kažte, že se přiblížilo království nebeské. Nemocné uzdravujte, mrtvé probouzejte k životu, malomocné očist' ujte, démony vymítejte; zadarmo jste dostali, zadarmo dejte.“ **Matouš 10,7.8.**

Toto božské pověření není nutné jakkoli upravovat. Kristův způsob zvěstování pravdy nepotřebuje žádná vylepšení. Spasitel svým učedníkům názorně ukázal, jak mají postupovat, aby nadchli lidi pro pravdu. Soucítit s vyčerpanými, těžce pracujícími a utiskovanými. Sytil hladové a léčil nemocné. Neustále konal dobro. Prostřednictvím láskyplných slov a dobročinných skutků předával evangelium lidem.

Kristova práce ve prospěch člověka ještě není dokončena. Je třeba v ní pokračovat. Jeho následovníci by měli evangelium zvěstovat stejným způsobem jako on a seznamovat ztracené a zmírající duše s jeho soucitnou láskou. Tato práce vyžaduje víc než pouhé vyučování a poučování. Ježíš pověřil evangelizací světa ty, kdo nesoou jeho jméno. Je nutné, aby s ním spolupracovali a představovali hynoucímu světu jeho něžnou, soucitnou lásku. Bůh volá tisíce lidí, aby pro něj pracovali. Nemají kázat pravdu těm, kdo ji už znají, ný-

brž mají varovat ty, kdo dosud neslyšeli poselství milosti. Vaše srdce by mělo být naplněno touhou po záchraně duší. Konejte lékařské misijní dílo. Tímto způsobem získáte přístup k srdcím mnoha lidí a připravíte cestu pro zvěstování pravdy. (*Counsels on Health, s. 497-499*)

Zakládání institucí

[263] Je mnoho oblastí, kde je nutné šířit zdravotní osvětu. Na těchto místech bychom měli zakládat malá zdravotnická zařízení. Bůh si přeje, aby tato zařízení sloužila významným i bezvýznamným, bohatým i chudým. Měla by být vedena tak, aby v lidech probouzela zájem o poselství, s nímž chce Bůh seznámit svět. (*Counsels on Health, s. 501*)

Péče o tělo a duši je provázaná. Proto bychom měli v nemocných probouzet víru v nebeského Lékaře. Pokud budou ti, kdo pečují o nemocné, prosit o Kristovu léčivou milost, probudí ve svých pacientech víru. Svým příkladem budou motivovat ty, kdo považují svůj stav za beznadějný.

Naše zdravotnická zařízení jsou zde od toho, aby přinášela naději sklíčeným. Je třeba, aby v nich byla léčba spojena s modlitbou a pacienti získávali informace o správném životním stylu, který podporuje tělesné i duchovní zdraví. Díky této službě se mnoho lidí obrátí k Bohu. Lékaři, pracující v našich zdravotnických zařízeních, mají pacienty seznamovat s poselstvím evangelia, které přináší duchovní uzdravení. (*Medical Ministry, s. 248*)

Předvoj evangelizace

Chceme-li v jakékoli zemi pozvednout morální úroveň, musíme nejprve zlepšit zdravotní návyky tamějších obyvatel. (*Counsels on Health, s. 505*)

Lékařské misijní dílo osvobozuje lidi od utrpení. Je to předvoj evangelizace. Jedná se o evangelium v praxi, o projev Kristova soucitu. Tato práce je velmi důležitá a lidé jsou jí nakloněni. Bůh je zárukou toho, že lidé pochopí význam naší lékařské misie a nechají nás působit v nových oblastech. Naše práce tak bude probíhat přesně

podle Pánova příkazu; nemocní budou uzdravováni a chudí a trpící budou požehnáni. (*Medical Ministry, s. 239*)

Setkáte se s mnoha předsudky, s falešným zápalem a pokřivenou zbožností. Jak ve své vlastní zemi, tak v cizině však narazíte na mnoho lidí, které Bůh připravil na slyšení pravdy. Když tito lidé uslyší božské poselství, s nadšením je přijmou. (*Counsels on Health, s. 502*)

Lékařské misijní dílo mi vždy bylo představováno jako nedílná součást evangelizace. Je s ní spojeno stejně těsně, jako je ruka spojena s tělem. Připravuje půdu pro zvěstování pravdy a pro následnou péči jak o nemocné, tak o zdravé. Evangelizace je tělem, lékařské misijní dílo rukou a Kristus je hlavou. Takto mi to Bůh představil.

Využijte k provádění lékařského misijního díla všechny výhody, které máte k dispozici. Díky tomu budete následně moci v dané oblasti uspořádat biblické přednášky. Nebeský Otec vám přivede do cesty lidi, kteří se potřebují naučit pečovat o nemocné. Uplatněte v praxi vše, co víte o léčbě nemocí. Tím zmírníte lidské utrpení a budete moci nasytit hladové chlebem života. (*Medical Ministry, s. 237,239*)

Péče o tělo i duši

Ti, kdo šíří evangelium, by měli postupovat v souladu s lékařským misijním dílem, s jehož pomocí, jak mi bylo ukázáno, by se nám mělo podařit odstranit předsudky vůči pravdě. Evangelizační pracovníci budou ve své práci dvakrát úspěšnější, když budou vědět, jak léčit nemocné.

[264]

Evangelizovat znamená snažit se oslovit lidi tam, kde se nacházejí, bez ohledu na jejich společenské postavení či životní podmínky, a všemi možnými prostředky se jim snažit pomoci. Možná bude nutné, aby kazatel navštívil domácnosti s nemocnými a řekl: „Jsem ochoten vám pomoci, jak nejlépe dovedu. Nejsem sice lékař, nýbrž kazatel, ale rád sloužím nemocným a trpícím.“ Téměř všichni, kdo jsou nemocní tělesně, jsou nemocní i duchovně. A když trpí duše, trpí tím samozřejmě i tělo.

Lékařská a duchovní péče by neměly být odděleny. Lékař by měl pracovat ruku v ruce s kazatelem a měl by usilovat o spásu duší stejně, jako usiluje o záchranu tělesného zdraví. Ti, kteří nevidí

výhody v tom, že se snažíme vzdělávat mládež, aby dokázala léčit tělo i duši, se stavějící proti tomu, aby byli z desátek podporováni lékařští misionáři, kteří zasvětili svůj život péči o nemocné. Proti takovým názorům se musím ohradit. Bylo mi ukázáno, že bychom nikdy neměli mít tak omezený pohled, který by nám bránil vidět situaci v celé své šíři. Služebník evangelia, který zároveň dokáže léčit tělesné neduhy, je mnohem úspěšnější než ten, kdo to neumí. Jeho práce je mnohem komplexnější.

Pán mi sdělil, že kvalifikovaný lékař bude moci působit ve velkých městech, kam jiní nebudou mít přístup. Rozšiřujte zásady zdravotní reformy. Bude to mít na lidi pozitivní vliv.

Když bude biblickým zásadám vyučovat duchovně vzdělaný lékař, na mnohé to udělá příznivý dojem. Člověk, který je schopen pracovat zároveň jako lékař a kazatel, má velký vliv a je velmi efektivní. Lidé jeho službu přijímají.

Takto by naši lékaři měli postupovat. Jestliže působí jako evangelisté, kteří seznamují lidi s tím, že Ježíš může uzdravit jejich duši, pracují na Božím díle. Každý lékař by měl vědět, jak se správně modlit za nemocné a jak aplikovat účinnou léčbu. Zároveň by měl pracovat jako kazatel, který lidi vede k pokání a obrácení a usiluje o záchranu těla i duše. Při takovéto práci lékař získá nové zkušenosti, čímž se zvýší jeho vliv. (*Medical Ministry, s. 237-247*)

Cesta k lidem

Zdravotní sestra-misionářka může působit mnoha různými způsoby. Má-li dobré odborné znalosti, může navštěvovat domácnosti a snažit se tam probouzet zájem o pravdu. V každé oblasti je mnoho lidí, kteří nenavštěvují žádné shromáždění. Pokud je chceme seznámit s evangeliem, musíme jít k nim domů, přičemž jediným způsobem, jak se k nim přiblížit, je často snaha zmírnit jejich tělesné utrpení. Když budou zdravotní sestry-misionářky pečovat o nemocné a zmírňovat jejich utrpení, budou se s nimi moci modlit, číst jim Boží slovo a vyprávět jim o Spasiteli. Budou mít příležitost prosit za bezmocné, kteří nemají dostatečně silnou vůli, aby dokázali ovládnout zvrácené chutě. Budou přinášet paprsky světla do života rezignovaných a zlomených. Jejich nesobecká láska, která

se projevuje nezištnými skutky, pomůže trpícím uvěřit v Kristovu lásku.

Bylo mi ukázáno, že díky lékařskému misijnímu dílu narazíme na velmi zubožené lidi, kteří kdysi měli vnímavou mysl a získali vysoké vzdělání, a usilovnou prací je povzneseme na vyšší úroveň. Když těmto lidem poskytneme soucitnou péči a uspokojíme jejich základní tělesné potřeby, budeme jim moci představit Krista. S těmi, kdo takovým lidem pomáhají, spolupracuje Duch svatý, který se snaží, aby se co nejvíce lidí postavilo na pevný základ víry. [265]

Lékařské misijní dílo plní podobnou funkci jako pravá ruka, jíž si otevíráme dveře, abychom jimi mohli projít. Jeho úkolem je připravit půdu pro zvěstování evangelia. Tělo bez rukou je velmi omezené. Když vzdáváme čest tělu, neměli bychom zapomínat na ruce, bez nichž by tělo nic nedokázalo. Takové tělo, které nedobře zachází se svou pravou rukou a odmítá její pomoc, ničeho nedosáhne.

Žít evangeliem a naplňovat jeho principy vede k životu. Dveře, které byly zavřené pro toho, kdo pouze kázal evangelium, se otevrou před vzdělaným lékařem-misionářem. Bůh oslovuje srdce těch, které jsme zbavili tělesného utrpení. Do lidské mysli zasévá semeno pravdy a zalévá je. Může to sice chvíli trvat, než se takové semeno probudí k životu, ale nakonec přece jen vyklíčí a vydá ovoce věčného života. (*Medical Ministry, s. 238-247*) [266]

56. kapitola — Vztahy s nevěřícími a jinověrci

Položme si otázku: Je správné, abychom se světem neudržovali vůbec žádné vztahy? Odpověď hledejme v Božím slově. Písmo zavrhuje jakékoli vztahy s nevěřícími, které by nás vedly k tomu, že bychom se s nimi ztotožnili. Máme vyjít ze světa a oddělit se od něj. Žádným způsobem nemáme s nevěřícími spolupracovat. Avšak není správné, abychom byli od světa úplně odloučeni. Je třeba, abychom nevěřícím prokazovali největší možné dobrodiní.

V tom je nám příkladem Kristus. Přijal pozvání na večeři, které se účastnili celníci a hříšníci. Bylo mu jasné, že tyto lidi bude moci oslovit jedině tehdy, pokud přijde do jejich společnosti. Při každé příležitosti se však s nimi snažil hovořit o duchovních věcech, které mají věčný význam. A nás vybízí: „Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.“ **Matouš 5,16.**

Nevěřící nám nezpůsobí žádnou újmu, budeme-li se s nimi stýkat se záměrem přivést je k Bohu a budeme-li přitom pečovat o svou duchovnost, abychom byli schopni odolat jejich vlivu.

Kristus přišel na svět, aby přinesl spásu a spojil padlé lidi s Bohem. Kristovi následovníci mají na zemi přinášet světlo. Mají udržovat spojení s Bohem, aby mohli těm, kdo žijí v temnotě a hříchu, nabídnout nebeská požehnání. Henoch se neznečistil nepravostmi, kterých byl ve své době svědkem. Proč bychom se tedy měli znečistit my? Po vzoru svého Mistra máme mít soucit s trpícími a nešťastnými, máme se snažit pochopit jejich city, potřeby, problémy a trápení. (**Testimonies For The Church, sv. 5, s. 113**)

Modlím se, aby si moji bratři a sestry uvědomili, že třetí andělské poselství má pro nás velký význam a že sobota je znamením, které jasně odliší ty, kdo slouží Bohu, od těch, kdo mu sloužit odmítají. Probud' me ty, kdo usnuli a začali být lhostejní.

Jsme povoláni, abychom byli svatí, a musíme se snažit nevyvolat dojem, že nám na specifikách naší víry nezáleží. Musíme pravdu a spravedlnost hájit mnohem důrazněji než dříve. Musíme jasně

vytyčit hranici mezi těmi, kdo zachovávají Boží přikázání, a těmi, kdo je ignorují. Musíme svědomitě uctívat Boha a ze všech sil se snažit neporušit smluvní vztah, který jsme s ním uzavřeli. Jedině tak budeme moci přijímat jeho požehnání, jež jsou pro nás, pro lidi, kteří mají projít těžkou zkouškou, nesmírně důležitá.

Vzbudit dojem, že naše víra není pro nás tím nejdůležitějším, znamená zneuctít Boha. Tím zavrhuje jeho přikázání, která nám přinášejí život, a popíráme, že je naším Bohem a my jeho lidem. (*Testimonies For The Church*, sv. 7, s. 108)

[267]

Vztah k jiným denominacím

Může se vám naskytnout příležitost hovořit v jiných církvích. V takových případech mějte na paměti Spasitelova slova: „Bud' te tedy obezřetní jako hadi a bezelstní jako holubice.“ *Matouš 10,16*. Nevyvolávejte nepřátelství tím, že byste druhé ve svém projevu odsuzovali. Takovým jednáním jen zavíráte dveře pravdě. Předneste jasné a srozumitelné poselství. Nesnažte se ale vyvolávat spory. Mezi přítomnými je hodně těch, které je třeba zachránit. Vyhněte se všem hrubým výrazům. Svými slovy a skutky přinášejte spásu a představujte Krista všem, s nimiž přijdete do styku. Ať všichni vidí, že k nim přicházíte se zvěstí pokoje a dobré vůle. Pokud k této práci budete přistupovat v Kristově Duchu, dosáhnete pozoruhodných výsledků. Budete-li prosazovat spravedlnost, milost a lásku, dostane se vám výrazné pomoci. Pravda zazáří a zvítězí. (*Evangelism*, s. 563,564)

Pro kazatele jiných církví je třeba udělat mnoho práce. Bůh je chce zachránit. Nesmrtelnost však mohou získat jen skrze víru a poslušnost. Proto pro ně musíme se zápalem pracovat, aby toho dosáhli. Bůh si přeje, aby se zapojili do jeho zvláštního díla, které je dneska nutné vykonat. Chce, aby patřili k těm, kdo do jeho domu přinášejí pokrm v pravý čas. Proč by to nemohli dělat? Naši kazatelé se musí snažit kazatelům jiných denominací co nejvíce přiblížit. Modlete se za ně i s nimi. Kristus se za ně přimlouvá. Rozhodnutí však nechte na nich. Sami jsou za ně zodpovědní. Na nás jen je, abychom jako Kristovi poslové

o tyto pastýře stáda projevovali hluboký, upřímný zájem. (*Testimonies For The Church*, sv. 6, s. 77,78)

Naši kazatelé by měli pracovat pro kazatele jiných církví. Neměli by se s nimi přít, nýbrž je vést ke studiu Bible. Budeme-li to dělat, bude mnoho z těch, kteří dnes kážou bludy, kázat přítomnou pravdu.

[268] (*Evangelism, s. 562*)

57. kapitola — Náš postoj k zákonům

Apoštol srozumitelně objasnil věřícím, jaký postoj by měli zaujmout ke světským úřadům: „Podříd’te se kvůli Pánu každému lidskému zřízení — at’ už králi jako svrchovanému vládci, at’ už místodržícímu jako těm, které on posílá trestat zločince a odměňovat ty, kteří jednají dobře. Taková je přece Boží vůle, abyste dobrým jednáním umlčovali nevědomost nerozumných lidí. Jste svobodni, ale ne jako ti, jimž svoboda slouží za plášť nepravosti, nýbrž jako služebníci Boží. Ke všem lidem mějte úctu, bratrstvo milujte, Boha se bojte, krále ctěte.“ **1. Petrův 2,13-17; The Acts of the Apostles, s. 522.**

Máme nad sebou lidi, kteří nám vládnou, a musíme se podřizovat zákonům. Kdyby nebylo těchto zákonů, svět by byl v mnohem horším stavu, než je dnes. Některé tyto zákony jsou dobré, jiné jsou špatné. Těch špatných stále přibývá, což ohrožuje naši svobodu. Bůh však ochrání svůj lid, když bude nekompromisní a bude se řídit zásadami Božího slova. (**Testimonies For The Church, sv. 1, s. 201**)

Viděla jsem, že je naší povinností podřídít se zákonům naší země, pokud ovšem nejsou v rozporu s vyšším zákonem, který Bůh vyhlásil na Sinaji a vyryl jej svým prstem do kamenných desek. „Dám své zákony do jejich mysli a napíšu jim je na srdce. Budu jim Bohem a onibudou mým lidem.“ **Židům 8,10.** Ten, kdo má Boží zákon napsán na srdci, bude poslouchat Boha, nikoli člověka, a raději se vzepře lidem, než aby přestoupil jediné z Božích přikázání. Boží lid, který je obeznámen s pravdou a na základě svého nejlepšího svědomí se snaží žít podle Písma, přijímá Boží zákon, jenž má napsaný na srdci, jako jedinou autoritu, jíž je nutné věnovat pozornost a řídit se jí. Moudrost a autorita Božího zákona jsou svrchované. (**Testimonies For The Church, sv. 1, s. 361**)

Vláda, za které Ježíš žil, byla úplatná a nespravedlivá. Všude se projevovala zkaženost — vyděračství, nesnášenlivost a kruté násilí. Přesto se Spasitel o žádnou vnější nápravu společnosti nepokusil. Nenapadal nešvary národa ani neodsuzoval jeho nepřátele. Neza-

sahoval do pravomoci či správy vládnoucích vrstev. Ježíš, který je nám příkladem, se ve světských záležitostech držel stranou. Ne však proto, že by byl lhostejný k lidskému utrpení, nýbrž proto, že lidským úsilím a vnějšími zásahy je odstranit nelze. Náprava musí začít změnou srdce každého jednotlivce, jen tak může být úspěšná. (*The Desire of Ages*, s. 509)

Ježíš byl opakovaně žádán, aby se vyjádřil k otázkám týkajícím se práva a politiky. On však odmítl zasahovat do světských záležitostí. Představil se nám jako Vládce jedinečného duchovního království, království spravedlnosti, které přišel na tento svět založit. Seznámil nás s povznášejícími a posvěcujícími principy vlády tohoto království a ukázal nám, že spravedlnost, milost a láska mají v Božím království rozhodující vliv. (*Testimonies For The Church*, sv. 9, s. 218)

[269] Zvědové k němu přišli a předstírali, že upřímně touží znát své povinnosti. Ptali se: „Mistře, víme, že správně mluvíš a učíš a nestraníš nikomu, nýbrž učíš cestě Boží podle pravdy. Je nám dovoleno dávat daň císaři, nebo ne?“ *Lukáš 20,21.22.*

Ježíš nemluvil nijak vyhýbavě, na otázku odpověděl přímo a otevřeně. V ruce držel minci, na níž bylo vyraženo císařovo jméno i jeho podoba. Prohlásil, že žijí-li pod ochranou římské moci, musí ji podporovat tak, jak žádá, pokud to není v rozporu s jejich povinností vůči Bohu. Měli se pokojně podřizovat zákonům země, ale především měli v každé době zachovat věrnost Bohu.

Když farizeové vyslechli Kristovu odpověď, „podivili se, nechali ho a odešli“ *Matouš 22,22.* Ježíš jim vytkl jejich pokrytectví a domýšlivost a vytkl přitom jednu velmi důležitou zásadu. Jasně vymezil povinnosti, které má člověk vůči světské vládě, i jeho povinnosti vůči Bohu. (*The Desire of Ages*, s. 601-603)

Přísaha

Viděla jsem, že některé z Božích dětí udělaly chybu a zavázaly se přísahou, čehož hned zneužil satan k tomu, aby je utlačoval a připravil je o Pánovy peníze. Viděla jsem, že Ježíšova slova „Já však vám pravím, abyste nepřísahali vůbec,“ (*Matouš 5,32*) se netýkají přísahy v soudní síni. „Vaše slovo buď ,ano, ano — ne, ne‘; co je nad to, je ze zlého.“ *Matouš 5,37.* Tyto výzvy se týkají běžného hovoru.

Někteří lidé rádi přehánějí, přísahají na vlastní život či hlavu. Jiní si zase berou nebe a zemi za svědky, že je tomu tak, jak tvrdí. Další prohlašují, že pokud nemluví pravdu, budou rádi, když je Bůh zničí. Jsou to právě tyto běžné přísahy, před nimiž Ježíš své učedníky varuje.

Viděla jsem, že Bůh zasahuje do tvorby světských zákonů. Ježíš slouží ve svatyni a Boží ochraňující Duch působí na vládce a lid. Nebýt těchto zákonů, velice bychom trpěli, protože satan do velké míry ovládá lidské zástupy.

Bylo mi ukázáno, že je-li někdo z věřících předvolán k soudu, aby svědčil, může si vzít Boha za svědka, že mluví pravdu a nic než pravdu, aniž by se zpronevěřil učení Božího slova.

Viděla jsem, že je-li na světě někdo, kdo může s čistým svědomím vypovídat pod přísahou, pak jsou to právě křesťané. Žijí ve světle Boží přízně. Jsou silní díky jeho síle. A když je nutné rozhodnout o něčem důležitém podle zákona, pak jsou to jediné oni, kdo se bez obav může odvolat na Boha. Anděl mě upozornil na to, že i sám Bůh přísahá. (*Testimonies For The Church, sv. 1, s. 201-203*)

Křesťan a politika

Ti, kteří v našich sborech a školách vyučují Bibli, nemohou druhé svobodně seznamovat se svými názory na politiky či politiku, protože by tím mohli ovlivnit druhé a předat jim svůj pohled na věc. Mezi těmi, kdo vyznávají, že věří přítomné pravdě, jsou však někteří, kteří se neumějí ovládat a veřejně vyjadřují své názory a politické preference, čímž rozdělují sbory.

Pán si nepřeje, aby se jeho lid politikou zabýval. O těchto záležitostech je lépe mlčet. Kristus vyzývá své následovníky, aby se sjednotili na základě principů evangelia, které jsou jasně představeny v Božím slově. Nemůžeme s jistotou volit politické strany, protože nikdy nevíme, koho vlastně volíme. Stejně tak nemůžeme prosazovat nějaký volební program.

[270]

Opravdoví křesťané jsou ratolesti vinné révy, které nesou dobré ovoce. Jsou jednotní a pěstují křesťanské společenství. Nenechají se ověsit symboly politických stran. Jediný symbol, který jsou ochotni nést, je symbol Ježíše Krista.

Co máme tedy dělat? Máme nechat politiku na pokoji.

Je třeba obdělávat rozlehlou vinici. Mají-li však křesťané pracovat mezi nevěřícími, neměli by působit jako lidé ze světa. Neměli by trávit čas politickými diskusemi ani by neměli politikařit. Jestliže to budou dělat, umožní tím nepříteli, aby se mezi ně vetřel a působil mezi nimi rozbroje a nesoulad.

Boží děti by se měly politice vyhýbat. Neúčastněte se politických diskusí. Oddělte se od světa a nezanášejte do sborů či škol myšlenky, které by mohly způsobit rozdělení. Rozbroje jsou morálním jedem, který do církve přináší sobectví jedinci. (*Gospel Workers*, s. 391-395)

Vliv neuvážených prohlášení

Veďte lidi k tomu, aby se řídili zákony své země, pakliže nejsou v rozporu s Božím zákonem. (*Testimonies For The Church*, sv. 9, s. 238)

Někteří naši bratři napsali nebo pronesli výroky, které mohou lidem připadat jako útok na vládu a zákony. Není rozumné se takto vystavovat nebezpečí, že budeme nesprávně pochopeni. Rovněž není moudré neustále poukazovat na chyby, jichž se vláda dopustila. Naším úkolem není napadat jednotlivce či instituce. Musíme být velmi opatrní, abychom nevzbudili dojem, že se vzpíráme světským autoritám. Ačkoli je pravda, že se nacházíme uprostřed tuhé bitvy, naši zbraní musí být jasné „Toto praví Hospodin“. Naším úkolem je připravit lidi, aby obstáli ve veliký den Božího hněvu. Proto bychom se neměli nechat strhnout názory, jež vyvolávají rozbroje či probouzejí nepřátelství v lidech, kteří nepatří do naší církve.

Přichází doba, kdy naši nepřátelé zneužijí našich neuvážených výroků plných urážejících slov k tomu, aby nás odsoudili. Zášť nepřátel se však neobrátil pouze proti autorům těchto výroků, nýbrž proti všem adventistům. Ti, kdo proti nám vznesou obvinění, budou zdůrazňovat, že některý z našich představitelů pronesl něco, co bylo namířeno proti vládě a právnímu systému. Budeme se divit, kolik se dochovalo věcí, jimiž je možné podpořit tvrzení našich nepřátel. Budeme překvapeni, až uslyšíme své vlastní výroky, jejichž význam však bude značně překroucený. Proto si naši pracovníci musí neustále dávat pozor na to, co říkají. Musíme si uvědomit, že unáhlenými výroky si můžeme způsobit vážné problémy, a to

ještě mnohem dříve, než nastane doba soužení, která prověří nitro každého člověka.

Je třeba myslet na to, že nás svět bude posuzovat podle toho, jaký budíme dojem. Chceme-li druhým představovat Krista, musíme se chovat zásadově. Dříve než se pustíme do boje, musíme mít jistotu, že jsme přijali Ducha svatého. Jedině tak budeme schopni zvěstovat jasné poselství, aniž bychom přitom druhé odsuzovali, jak to dnes mnozí s oblibou dělají. Všichni opravdoví věřící by měli horlivě usilovat o záchranu svých protivníků a soud nad vládci a zákonodárci přenechat Bohu. Naší povinností je pouze s pokorou jako věrná stráž bránit principy pravdy v Kristu. (*Testimonies For The Church, sv. 6, s. 394-397*)

[271]

Nedělní zákony

Náboženské mocnosti, které se hlásí k Bohu a tváří se jako beránek, svými činy ukážou, že mají dračí srdce a jsou vedeny a ovládány satanem. Přichází doba, kdy Boží lid bude pronásledován proto, že zachovává sedmý den. Satan změnil sobotu v naději, že se mu podaří zmařit Boží plány. Snaží se dosáhnout toho, aby Boží příkázání měla ve světě menší váhu než lidské zákony. Člověk hříchu, který usiluje o změnu doby a zákona a který ve všech dobách pronásledoval Boží lid, se zasadí o to, aby byly přijaty zákony, které budou lidi nutit zachovávat první den v týdnu jako svatý. Boží lid však musí pevně stát na Boží straně. Pán jim bude pomáhat a dokáže, že je Bohem bohů.

Zákon o zachovávání prvního dne týdne je výtvozem odpadlého křesťanství. Neděle je dítětem papežství, které křesťanský svět vyvýšil nad svatý den Božího odpočinku. Opravdoví věřící jej v žádném případě nemají světit. Měli by však vědět, že se neřídí Boží vůlí, když svým chováním vyvolávají nepřátelství, protože Bůh si přeje, aby se svárům pokud možno vyhnuli. Svým jednáním totiž vyvolávají obrovské předsudky, které znemožňují šíření pravdy. V neděli nedělejte nic, čím byste tento zákon přestupovali. Pokud se něčeho takového dopustíte, dojde k podobným incidentům i na jiných místech. Využijte tento den k práci na Kristově díle. Musíme dělat jen to nejlepší a pracovat v tichosti a pokoře.

Budeme-li se o nedělích věnovat misijní činnosti, sebereme argumenty těm horlivcům, kteří by rádi odsoudili adventisty sedmého dne. Když uvidí, že o nedělích navštěvujeme lidi a předčítáme jim Bibli, zjistí, že nemá cenu s pomocí nedělních zákonů mařit naši práci.

O nedělích můžeme provádět mnoho činností, jimiž podpoříme Kristovo dílo. Můžeme pořádat setkání v přírodě či na chalupách. Můžeme pracovat dům od domu. Ti, kteří píšou, mohou v tento den psát články. Kdykoli se naskytne příležitost, můžeme pořádat nedělení bohoslužby. Tato setkání by měla být velmi zajímavá. Zpívejme během nich oslavné písně a s jistotou a zápalem hovořme o Spasitelově lásce. Mluvme o střídmosti a o pravé zbožnosti. Takto se naučíme správně pracovat a oslovíme mnoho lidí.

Ať se učitelé, kteří učí na našich školách, v neděli věnují misijní činnosti. Bylo mi sděleno, že tím zmaří záměry nepřítelů. Ať pořádají shromáždění pro ty, kdo neznají pravdu, a berou na ně i své studenty. Touto cestou dosáhneme mnohem lepších výsledků, než kterýmukoli jiným způsobem.

Lidé potřebují slyšet pravdu — nefalšovanou, pozitivní pravdu. Je jí však nutné zvěstovat v Kristově Duchu. Musíme být jako beránci mezi vlky. Ti, kdo nebudou dbát na Kristova varování a nebudou projevovali trpělivost a sebezapření, přijdou o drahocennou možnost pracovat pro Místa. Pán si nepřeje, aby jeho lid napadal ty, kdo přestupují jeho zákon. V žádném případě nesmíme útočit na jiné církve.

Musíme dělat vše, co je v našich silách, abychom odstranili předsudky proti naší práci a proti biblickému dni odpočinku. (*Testi-*

[272] *monies For The Church, sv. 9, s. 229-238)*

58. kapitola — Satanovy svody

Viděla jsem anděly zla, jak usilují o duše, a Boží anděly, jak jim v tom brání. Byl to tuhý boj. Andělé zla se snažili svým jedovatým vlivem otravovat ovzduší a shlukovali se kolem lidí ve snaze otupit jejich vnímavost. Svatí andělé to s napětím pozorovali a vyčkávali na příležitost, až budou moci satanovo vojsko zahnat na ústup. Boží andělé však neovládají mysl lidí proti jejich vůli. Jestliže se někdo dobrovolně podřídí nepříteli a nesnaží se mu vzdorovat, nemohou pro něj udělat víc, než že budou satanovy zástupy držet v šachu tak dlouho, dokud člověk neobdrží více světla, které jej přiměje k tomu, aby hledal pomoc v nebi. Ježíš nikdy nepřikáže svatým andělům, aby vysvobodili ty, kteří sami neusilují o vysvobození.

Pokud satan vidí, že může přijít o jednoho člověka, udělá vše, co je v jeho silách, aby si jej udržel. A když si tento člověk začne uvědomovat, v jakém se ocitl nebezpečí, a úzkostně a horlivě požádá Ježíše o sílu, satan dostane strach, že by mohl ztratit jednoho ze svých zajatců, a povolá další anděly, aby kolem tohoto nebožáka utvořili val temnoty, který nepropustí žádné nebeské světlo. Když však člověk vytrvá a ve své beznaději se upne k drahocenné Kristově krvi, náš Spasitel vyslyší jeho modlitbu a pošle mu na pomoc armádu silných andělů.

Satan nedokáže svému soupeři vzdorovat, protože se třese před jeho mocí a silou. Ozve-li se někde upřímná modlitba, satanovo vojsko se začne chvět. I nadále se však pokouší dosáhnout svého cíle. Když pak ale umdlévajícímu člověku přispěchají na pomoc Boží andělé oblečení do nebeské zbroje, satan a jeho zástupy se dají na ústup, protože vědí, že tato bitva je předem prohraná. Ti, kdo dobrovolně stojí na satanově straně, jsou věrní, aktivní a usilují o dosažení stejného cíle. A přestože se nenávidí a bojují proti sobě, dokážou využít každé příležitosti, aby prosadili své společné zájmy. Nebeský Vojevůdce však satanovo úsilí účinně maří a omezuje. (*Testimonies For The Church*, sv. 1, s. 345,346)

Velké nebezpečí

[273] Dokud si věřící plní své povinnosti, Boží andělé je chrání, když však dobrovolně vstoupí na satanovu půdu, o tuto ochranu přijdou. Zástupci velkého svůdce řeknou a udělají cokoli, aby si takového člověka podmanili. A je jedno, jestli si říkají spiritisté, lidoví léčitelé či psychotronici. S pomocí klamných svodů získají důvěru nevědomých. Předstírají, že znají minulost a rozumějí všem životním těžkostem a trápením těch, kdo je navštívili. Převlékají se za anděly světla, přestože jejich srdce je naplněné temnotou, a předstírají, že rozumějí duši žen, které se na ně obrátily s prosbou o pomoc. Tvrdí jim, že všechna jejich trápení pramení z jejich nešťastného manželství. To sice může být pravda, ale tito „poradci“ se vůbec nesnaží stav manželství zlepšit. Říkají jim, že potřebují lásku a pochopení. Předstírají, že mají o jejich životní zápasy zájem, a přitom se je snaží omámit tak, jako hadi omamují svou kořist. Tyto ženy se brzy dostanou zcela pod jejich vliv, což přináší hrůzné následky: hřích, potupu a zkázu.

Takovýchto dělníků hříchu je velké množství. Jejich životní cestu lemují rozvrácené rodiny, zničené životy a zlomená srdce. Svět si však toho příliš nevšímá; pořád nacházejí nové a nové oběti a satan se raduje ze zkázy, kterou kolem sebe šíří. (*Testimonies For The Church*, sv. 5, s. 198)

„Achazjáš propadl mříží svého pokojíku na střeše v Samaří a churavěl. Vyslal posly a řekl jim: ‚Jděte a dotažte se Baal-zebúba, boha Ekrónu, zdali z tohoto ochoření vyvážnu živ.‘ Tu promluvil anděl Hospodinův k Elijášovi Tišbejskému: ‚Vstaň a vyjdi vstříc poslům samařského krále a pověz jim: Což není Bůh v Izraeli, že se jdete dotazovat Baal-zebúba, boha Ekrónu? Proto Hospodin praví toto: Z lože, na něž jsi ulehl, nepovstaneš, ale zcela jistě zemřeš.‘“
1. Královská 1,2-4.

Příběh o hříchu a potrestání krále Achazjáše obsahuje varování, které nikdo nemůže beztrestně přehlížet. Ačkoli se dnes neklaníme pohanským bohům, tisíce lidí uctívá satana stejně jako izraelský král. Pohanství je dnes velmi rozšířené, i když díky vlivu vědy a poznání získalo mnohem záladnější a přitažlivější podobu. Každý den jsme svědky rychlého slábnutí víry v prorocké slovo a vzrůstajícího vlivu pověr a satanského čarodějnictví. Všichni, kdo nestudují Písmo a

důsledně se jím neřídí a kdo se na modlitbách nedoptávají na Boží vůli, sejdou ze správné cesty a nechají se oklamat satanem.

Židé byli jediným národem, kterému se dostalo pocty pravého poznání Boha. Když se izraelský král doptával pohanských věštců, jasně tím dal najevo, že více důvěřuje jejich modlám než Bohu svého lidu, Stvořiteli nebe a země. Stejným způsobem jej zneuctívají ti, kdo vyznávají, že znají Boží slovo, když se odvracejí od Zdroje síly a moudrosti a hledají radu u mocností temnoty. Když Boží hněv vzplál proti jednání hříšného, modlářského krále, jak asi pohlíží na stejné jednání těch, kdo vyznávají, že jsou jeho následovníci? (*Testimonies For The Church, sv. 5, s. 191,192,196*)

Nelze sloužit dvěma pánům

Kristus nám představil dva pány, Boha a tento svět, a jasně nám sdělil, že jim není možné sloužit zároveň. Pokud je naše nitro ovládnuto zájmem a láskou ke světu, nemůžeme správně ocenit věci, které si jako jediné zasluhují naši pozornost. Láska ke světu ničí lásku k Bohu a podřizuje naše nejvyšší zájmy světským starostem. Proto Bůh přestane zaujímat v našem životě místo, které mu náleží, a bude nahrazen věcmi tohoto světa.

Satan s člověkem zachází mnohem obezřetněji, než zacházel s Kristem, když jej pokoušel na poušti, protože má v živé paměti svou prohru. Uvědomuje si, že byl poražen. Proto za člověkem nepřichází přímo a nežádá jej, aby ho uctíval, nýbrž se v něm snaží probudit zájem o dobré věci tohoto světa. Jestliže zaujme lidské city a mysl, podaří se mu zastínit nebeský půvab. Usiluje pouze o jediné. Chce, aby lidé podlehli jeho svodům a milovali svět, postavení a peníze a začali se zajímat o světské bohatství. Jestliže se mu to podaří, získá vše, čeho chtěl dosáhnout v Kristově případě. (*Testimonies For The Church, sv. 3, s. 478,480*)

59. kapitola — Satanův novodobý převlek

Falešné poznání je jedním z nástrojů, které satan použil v nebi a používá je i dnes. Klamná tvrzení, jimiž ujišťoval anděly, a jeho důmyslné vědecké teorie podlomily důvěru v Boha mnohých z nich.

Když ztratil své místo v nebi, začal pokoušet naše první rodiče. Adam s Evou se podvolili nepříteli a svou neposlušností odcizili lidstvo Bohu a připravili zemi o spojení s nebem.

Kdyby se Adam a Eva nikdy nedotkli zapovězeného stromu, Pán by je obdařil takovým poznáním, které by jim působilo věčnou radost. Svou neposlušností však získali jen poznání hříchu a jeho důsledků.

Tam, kam satan zavedl naše první rodiče, se snaží dnes zavést i nás. Zaplavuje svět líbivými teoriemi. Všemi možnými způsoby se nám snaží zabránit v tom, abychom získali spásné poznání Boha. (*Testimonies For The Church*, sv. 8, s. 290)

Nebezpečné teorie

Žijeme v době rozmachu poznání, avšak mnohé z toho, co se považuje za poznání, otevírá cestu satanské moudrosti a naukám. Přestože se nám může zdát, že mnohé informace jsou pravdivé, musíme je vždy pečlivě zvážit na modlitbách, protože se může jednat o zvláštní nepřítelovy svody. Cesta falešného poznání totiž často vede podél cesty pravdy. Je těžké ji rozeznat od cesty vedoucí ke svatosti a do nebe. Ten však, jehož mysl je osvětlená Duchem svatým, dokáže odhalit, že tato cesta nevede správným směrem. Po chvíli přijde na to, že se jedna od druhé velmi liší a nemají spolu nic společného.

Teorie, že Bůh je součástí všech věcí, je jedním ze satanových lstivých výmyslů. Nesprávně představuje Boha a snižuje jeho velikost a majestát.

Panteistickou teorii není možné obhájit Božím slovem. Světlo jeho pravdy ukazuje, že tyto teorie ničí lidskou duši. Jsou velmi

temné a podporují smyslnost. Vyhovují touhám lidského srdce a legalizují lidské sklony. Ten, kdo je přijme, se v konečném důsledku vzdálí od Boha.

Z našeho nepřírozeného hříšného stavu nás může vysvobodit jedině nadpřírozená síla. Existuje jen jedna síla, které dokáže lidské srdce vysvobodit z nadvlády zla, a sice Boží síla v Ježíši Kristu. Jen krev Ukřižovaného nás může očistit od hříchu. Jedině jeho milost nám může dát sílu, abychom dokázali vzdorovat sklonům hříšné přirozenosti. Panteismus nás o tuto sílu okrádá. Je-li totiž Bůh součástí všech věcí, potom přebývá v každém člověku, z čehož vyplývá, že chce-li člověk dosáhnout svatosti, musí pouze rozvinout sílu, která je v něm.

[275]

V konečném důsledku tyto teorie útočí na podstatu křesťanství. Vedou člověka k domněnání, že nepotřebuje pokání ani Spasitele. Oslabují význam Božího slova a všechny, kdo je přijmou, nabádají k tomu, aby Bibli považovali za výmysl. A třebaže je podle nich ctnost lepší než neřest, zavádějí člověka na scestí tím, že Bohu upírají jeho svrchované postavení, a vedou jej k tomu, aby spoléhal na vlastní síly, které jsou bez Boha zcela bezvýznamné. Lidská mysl, která není podřízená Božímu vedení, nedokáže odolat a zvítězit nad zlem. Lidská duše přestává být chráněná. Všechny bariéry proti hříchu jsou odstraněny. Jakmile člověk zavrhně napomenutí Božího slova a Ducha svatého, hrozí mu nebezpečí, že klesne do nejhlubšího bahna.

Ti, kteří se odmítají těchto teorií vzdát, nepochybně zavrhnou svou křesťanskou zkušenost, přeruší spojení s Bohem a přijdou o věčný život. (*Testimonies For The Church*, sv. 8, s. 290-292)

Útoky na vyvolené

Nauky týkající se Boha a přírody, které zaplavují svět pochybnostmi, jsou výplodem padlého nepřítele, který sám velmi dobře rozumí Bibli a zná pravdu, s níž se lidé potřebují seznámit. Bibli studuje proto, aby mohl odvádět lidi od velkých pravd, jež je mají připravit na nadcházející události.

Po roce 1844 jsme byli svědky všech možných forem fanatismu. Byla jsem pověřena tím, abych důsledně varovala ty, kdo uvěřili některým spiritistickým teoriím.

Nekřesťanské nauky vedou k hříšnému jednání. Je to svůdná návnada otce lži, která vede k zatvrzelosti a hříšnému sebeuspokojení.

Minulost se bude opakovat. V budoucnu satan tyto staré pověry obleče do moderních šatů. Představí je přitažlivým a svůdným způsobem. Zahalí je světlem a nabídne je Božímu lidu. Takto se bude snažit svést vyvolené. Použije veškerý svůj vliv a bude se snažit podmanit si lidskou mysl.

Lidskou mysl ovládnou všemožné formy odpadnutí, které existovaly už v předpotopním světě. Uctívání přírody místo Boha, bezmezná prosazování lidské vůle, rady bezbožných, to všechno satan využije k tomu, aby dosáhl svých cílů. S pomocí síly myšlenek ovládne lidskou mysl a uskuteční své plány. Je velmi smutné, že svým podvodným působením dosáhne toho, že člověk sice bude pěstovat zbožnost, ale přitom nebude mít vztah s Bohem. Stejně jako Adam s Evou, kteří jedli ovoce ze stromu poznání dobrého a zlého, se bude živit klamnými sousty bludu.

Satanské mocnosti dnes oblékají falešné teorie do přitažlivého hávu, podobně jako satan v zahradě Eden skryl svou pravou podobu před našimi prvními rodiči, když k nim promluvil ústy hada. Tyto mocnosti se do lidské mysli snaží propašovat smrtonosný blud. Všichni, kdo se odvracejí od jasného učení Božího slova k líbivým teoriím, se ocitnou pod satanovým hypnotizujícím vlivem.

Nejusilovněji se satan snaží oklamat ty, kdo mají největší poznání. Moc dobře ví, že kdyby se mu je podařilo podvést, mohl by je přimět k tomu, aby hřích zahalili hávem spravedlnosti a svedli mnohé na scesti.

Vyzývám všechny: Buďte bdělí, protože satan se jako anděl světla účastní všech shromáždění křesťanských pracovníků a navštěvuje všechny sbory ve snaze získat členy na svou stranu. Já jsem byla pověřena, abych Boží lid varovala: „Neklamte se, Bohu se nikdo nebude posmívat.“ **Galatským 6,7.**

Tajemství přírody

Když se lidé začnou příliš soustředit na zákony hmoty a přírody, může je to vést k tomu, že přestanou vnímat, ba dokonce začnou popírat neustálé a přímé Boží působení. Většina z nich se přikloní

k myšlence, že příroda je na Bohu nezávislá, sama si stanovuje své hranice a řídí se působením svých sil. Tito lidé vidí veliký rozdíl mezi přirozeným a nadpřirozeným. Přirozené se podle nich týká všech obvyklých jevů, které nemají s Bohem nic společného. Jsou přesvědčeni, že život vychází z hmoty, což vede ke zbožštění přírody. Předpokládají, že hmota je vázaná určitými vztahy a řídí se zákonitostmi, jež Bůh nemůže ovlivňovat, a že příroda je nadaná určitými vlastnostmi a je podřízena [přirozeným] zákonům, jež sama od sebe respektuje, a plní úkol, který jí byl na počátku svěřen.

Toto jsou mylné vědecké teorie, které v Božím slově nenacházejí nejmenší oporu. Bůh své zákony neruší, ale neustále skrze ně působí a používá je jako své nástroje. Příroda nefunguje sama od sebe. Bůh ji ustavičně udržuje v chodu. Je služebníkem, který poslouchá jeho příkazy. Její chod svědčí o přítomnosti vyšší inteligence a o působení Bytosti, která se ve všem, co dělá, řídí svou svobodnou vůlí. To, že země každý rok vydává úrodu a bez přestání se otáčí kolem slunce, není důsledek působení síly, jež vychází z přírody. Chod naší planety zajišťuje nekonečná moc. To Bůh ji udržuje na oběžné dráze.

Fungování lidského těla není možné zcela porozumět. Je plné tajemství, jež nedokážou objasnit ani ti nejvzdělanější z lidí. To, že lidské srdce neustále tluče a dech se nezastaví, není důsledek práce tělesného mechanismu. Jen díky Bohu žijeme, hýbeme se a uvažujeme. Každý nádech a výdech, každý stah srdečního svalu je dokladem o neustálém Božím působení.

Ani lidé nadaní vysokým intelektem nedokážou pochopit Boží tajemství, s nímž se setkáváme v přírodě. V Božím slově nacházíme otázky, na které neumějí odpovědět ani ti největší odborníci. Tyto otázky nám nebyly položeny proto, abychom na ně hledali odpověď, nýbrž proto, abychom se zamysleli nad tajuplným Božím působením a uvědomili si, že naše moudrost je velmi omezená. Vedou nás k poznání, že jsme obklopeni věcmi, které jsou nad naše chápání, a ukazují nám, že Boží záměry a cíle nás neskonale převyšují a že jeho moudrost je nevyzpytatelná. (*Testimonies For The Church*, sv. 8, s. 259-261)

Naše vzdělávání neskončí v tomto životě; budeme v něm pokračovat na věčnosti, soustavně se budeme rozvíjet a nikdy nebudeme u konce. Boží podivuhodné činy a projevy jeho stvořitelské moci, která

[277]

vše udržuje v chodu, uvidíme z nového úhlu pohledu. Ve světle vycházejícím od Božího trůnu zmizí všechny nejasnosti a my užasneme nad věcmi, o nichž jsme nikdy dříve nevěděli. (*Testimonies For The Church*, sv. 8, s. 328)

Nové náboženství

Potřebujeme, aby se v dnešní době o Boží záležitosti starali duchovně smýšlející lidé, kteří jsou zásadoví a jsou důkladně obeznámeni s pravdou.

Byla jsem poučena, že lidé nepotřebují nové, přitažlivé nauky. Nepotřebují lidské hypotézy. Potřebují svědectví lidí, kteří znají pravdu a žijí podle ní, kteří rozumějí a naplňují příkaz daný Timoteovi: „Hlásej slovo Boží, at' přijdeš vhod či nevhod, usvědčuj, domlouvej, napomínej v trpělivém vyučování. Neboť přijde doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení, a podle svých choutek si seženu učitele, kteří by vyhověli jejich přáním. Odvrátí sluch od pravdy a přikloní se k bájím. Avšak ty buď ve všem střízlivý, snášej útrapy, konej dílo zvěstovatele evangelia a cele se věnuj své službě.“ *2. Timoteovi 4,2-5.*

Pracujte s odhodláním, buďte rozhodní, držte se evangelia po koje. Buďte si jisti tím, že pravé a neposkvrněné náboženství není náboženstvím plné senzací. Bůh po nikom nechce, aby v druhých probouzel zájem o spekulativní nauky a teorie. Bratři, těmto věcem se vyhýbejte. Neříd'te se jimi. Nedovolte, aby zničily vše, co jste až doposud vykonali. (*Testimonies For The Church*, sv. 8, s. 294,295)

Potřeba duchovní obnovy

Byla jsem pověřena, abych našim lidem řekla: Následujte Krista. Nezapomínejte, že je nám vzorem ve všech oblastech života. Bez obav se vzdejte všech myšlenek, které nejsousoučástí jeho učení. Žádám naše kazatele, aby se ujistili, zda jsou pevně zakotveni ve věčné pravdě. Dávejte si pozor, abyste nenaslouchali nahodilým hnutím myslí v domnění, že je to hlas Ducha svatého. Mnohým toto nebezpečí hrozí. Držte se pevně své víry a ochotně odpovídejte každému, kdo se bude vyptávat na důvody vaší naděje.

Nepřítel se snaží odvést pozornost našich bratří a sester od pravdy lidí na nadcházející události. S pomocí důmyslných teorií lidem brání v tom, aby dokázali rozpoznat nebezpečí, které jim dnes hrozí, a plnili si povinnosti týkající se doby konce. Vůbec se nezajímají o poselství, které Kristus poslal prostřednictvím Jana svému lidu. Tvrdí, že není důležité zabývat se budoucími událostmi. Snižují význam nebeské pravdy, okrádají Boží lid o jejich minulé zkušenosti a nabízejí jim falešné nauky.

„Toto praví Hospodin: „Stůjte na cestách a vyhlížejte, ptejte se na stezky věčnosti: Kde je ta dobrá cesta? Vydejte se po ní a vaše duše naleznou klid.“ **Jeremjáš 6,16.**

Pán nás vyzývá, abychom přinášeli jasné svědectví, jak jsme to dělali v minulosti. Vyzývá nás k obnově duchovního života. Naše duchovní síly byly dlouho utlumené, ale nyní je musíme vzkřísit k životu.

Modlitbou a lítostí nad hříchem musíme připravit cestu Králi. Když to uděláme, sestoupí na nás moc Ducha svatého. Potřebujeme být nadáni silou, jaká se projevila o letnicích. Obdržíme ji, protože Pán slíbil, že na nás sešle svého Ducha, který si všechny podmaní.

Před námi jsou nebezpečné časy. Každý, kdo poznal pravdu, se musí probudit a podřídit své tělo, ducha i duši Boží výchově. Nepřítel je nám v patách. Musíme neustále bdít a být na stráži. Musíme se obléct do Boží zbroje. Musíme se řídit příkazy, které jsme dostali skrze ducha prorockého. Musíme milovat přítomnou pravdu a řídit se jí. Díky tomu nepodlehne nepřátelským svodům. Bůh k nám hovoří skrze své slovo. Rovněž k nám mluví prostřednictvím svědectví pro církev a knih, které nám pomáhají pochopit naše současné povinnosti a postavení, jež zastáváme. Musíme se pevně držet varování, která jsme dostali. Pokud je pustíme ze zřetele, nebudeme mít žádnou výmluvu.

Prosím ty, kdo pracují pro Boha, aby nezaměňovali padělek za originál. Nedopust' te, aby lidský rozum nahradil Boží posvěcující pravdu. Kristus je připraven v lidských srdcích rozdmýchat víru a lásku. Falešné nauky by neměly najít žádnou oporu u lidí, kteří by měli být pevně zakotveni v pravdě. Bůh nás vyzývá, abychom se řídili důležitými zásadami, které jsou založeny na neomylné autoritě. (**Testimonies For The Church, sv. 8, s. 296-298**)

[278]

Písmo — naše jistota

Srdce mnoha lidí, kteří dlouhou dobu znají pravdu, se naplnila tvrdým, kritickým duchem. Jsou nabroušení, negativističtí, zaměřují se na chyby. Usadili se na soudném stolci a soudí ty, kteří nevyhovují jejich představám. Bůh je vyzývá, aby před něj předstoupili, pokorně se před ním sklonili a vyznali své hříchy. Říká jim: „Ale to mám proti tobě, že už nemáš takovou lásku jako na počátku. Rozpomeň se, odkud jsi klesl, navrať se a jednej jako dřív. Ne-li, přijdu na tebe a pohnu tvým svícem z jeho místa, jestliže se neobrátiš.“ **Zjevení 2,4.5.** Usilují o čelní postavení a tím, co dělají a říkají, zraňují srdce mnohých.

Kristus vyzývá svůj lid, aby věřil a řídil se Božím slovem. Ti, kteří Písmo přijímají a berou je natolik vážně, že podle něj jednají a usměrňují svůj charakter, budou obdařeni Boží silou. Na první pohled bude zřejmé, že jejich víra je nebeského původu. Nesejdou z pravé cesty. Nikdy se nenadchnou pro sentimentální a pocitové náboženství. Před anděly i lidmi budou vystupovat jako ti, kteří mají pevný, nezlomný charakter.

Ve zlaté kadidelnici pravdy, jíž je Kristovo učení, se ukrývá poselství, které dokáže člověka přesvědčit a přivést jej k Bohu. Hlásejte pravdu, kterou na tento svět přinesl Kristus, tak prostě, jak to dělal on, a síla vašeho poselství se projeví sama od sebe. Neširte teorie ani zásady, o nichž Kristus nemluvil a které nemají biblický základ. Máme zvěstovat velikou, vznešenou pravdu. „Psáno jest“ je zárukou pravosti, na niž by měl spoléhat každý člověk.

Učiňme z Bible svého průvodce. Hledejme v ní Hospodinova slova. Už bylo dost lidských teorií. Člověk, jehož mysl je naplněná pouze poznatky lidské vědy, nedokáže pochopit Boží záležitosti. Když se však tentýž člověk obrátí a nechá se posvětit, objeví v Bibli božskou moc. Jedině člověk, jehož mysl a srdce byly očištěny posvěcující mocí Ducha svatého, dokáže porozumět nebeským záležitostem. (**Testimonies For The Church, sv. 8, s. 298-301**)

[279]

Bdělost a odevzdání

Bratři a sestry, v Pánově jménu vás vyzývám, abyste se probudili a uvědomili si své povinnosti. Ať se vaše srdce podřídí moci Ducha

svatého a stane se citlivým na učení Božího slova. Potom budete schopni pochopit hlubiny Boží.

Musíme svět seznámit s Kristovým svědectvím, nejvznešenějším poselstvím ze všech. Kniha Zjevení je plná překrásných, povznášejících zaslíbení, jakož i nejhrůzostrašnějších varování. Neměli by snad ti, kdo o sobě tvrdí, že znají pravdu, číst svědectví, které Kristus předal Janovi? Nejedná se o žádné domněnky ani zavádějící vědecké informace. Jedná se

o pravdu, která se týká našeho současného i budoucího blaha. Co společného mají plevy s pšenicí?

Pán brzy přijde. Strážci na zdech Sijónu jsou vyzýváni, aby se probudili a začali plnit povinnosti, jimiž je pověřil Bůh. Hledají se ti, kdo budou v moci Ducha svatého zvěstovat světu poslední varování a ohlásí příchod noci, kdo vyburcují muže a ženy z otupělosti, ze spánku smrti. (*Testimonies For The Church, sv. 8, s. 301,302,304*) [280]

60. kapitola — Satanovy falešné zázraky

Byla jsem upozorněna na následující text s tím, že jej lze aplikovat na moderní nauky: „Dejte si pozor, aby vás někdo nesvedl prázdným a klamným filosofováním, založeným na lidských bájích, na vesmírných mocnostech, a ne na Kristu.“ **Koloským 2,8**. Bylo mi ukázáno, že se tisíce lidí nechaly oklamat myšlenkami frenologie a mesmerismu a byly svedeny na scestí. Když se člověk těmito věcmi začne zabývat, je téměř jisté, že ztratí soudnost a dostane se pod vliv démona. Mysl mnoha lidí je naplněná „prázdným a klamným filosofováním“. Jsou natolik přesvědčeni, že disponují silou, která jim umožňuje vykonat významné věci, že si neuvědomují svou závislost na Vyšší moci. Jejich zásady a víra vycházejí z učení založeném „na lidských bájích, na vesmírných mocnostech, a ne na Kristu“.

V Ježíšově učení podobné myšlenky nenajdeme. Nikdy nebohé smrtelníky nevedl k tomu, aby spoléhali sami na sebe a na sílu, která z nich vychází. Vždycky se snažil nasměrovat jejich mysl k Bohu, ke Stvořiteli vesmíru, který je zdrojem životní síly a moudrosti. Zvláštní varování nacházíme v 18. verši: „Ať vám neupírá podíl na vykoupení nikdo, kdo si libuje v poníženosti a uctívání andělů, jak to v marné pýše své mysli viděl při svém zasvěcování.“ **Koloským 2,18**.

Učitelé, kteří předkládají tyto nauky, jsou velmi přesvědčiví a podmaniví; když jejich výmyslům dopřejete sluchu, dostanete se pod vliv nepřítelů spravedlnosti a přijdete o svou nebeskou odměnu. Jakmile vás omámí arcipodvodník, ocitnete se v pasti a jeho jedovatý vliv začne podkopávat vaši víru v Krista jako Božího Syna, což způsobí, že přestanete spoléhat na jeho spásnou krev. Všechny, kdo se nechají svést touto filozofií, satan svými svody připraví o jejich odměnu. Takoví lidé spoléhají sami na sebe, ponižují se a dokonce jsou ochotní přinášet oběti; nekriticky věří naprostému nesmyslu a přejímají myšlenky od těch, kteří předstírají, že jsou jejich zemřelými přáteli. Satan natolik omámil jejich smysly a pokřivil jejich soudnost, že nedokážou vnímat zlo; ochotně se řídí příkazy, jež jim udílejí

údajní zemřelí přátelé, z nichž se po smrti stali andělé vyšších sfér. (*Testimonies For The Church, sv. 1, s. 297,298*)

Viděla jsem, že musíme být neustále na stráži a vytrvale se bránit našeptávání satana. Převléká se za anděla světla a svádí tisíce lidí, z nichž činí své otroky. Neuvěřitelným způsobem zneužívá poznatků moderní vědy týkajících se lidské mysli. Prostřednictvím frenologie, psychologie a mesmerismu ovlivňuje současnou generaci a působí na ni s takovou silou, která je příznačná pro konec doby tříbení. (*Testimonies For The Church, sv. 1, s. 290*)

[281]

Léčba mysli

Nikdo nemá právo ovládat mysl druhého člověka a domnívat se, že mu tím prospívá. Léčba mysli je jeden z nejnebezpečnějších podvodů, kterému může podlehnout kdokoli z nás. Přestože se může dostavit přechodná úleva, lidská mysl už nikdy nebude tak spolehlivá a odolná. Můžeme být stejně slabí jako žena, která se dotkla cípu Ježíšova roucha; když však využijeme toho, že můžeme přijít s vírou k Bohu, on nám odpoví stejně rychle, jako odpověděl na onen dotek víry.

Bůh si nepřeje, aby kdokoli umožnil druhému člověku ovládat jeho mysl. Vzkříšený Kristus, který nyní sedí po Otcově pravici, je mocný lékař. U něj hledejme léčivou sílu. Skrze něj mohou hříšníci přicházet k Otci takoví, jací jsou. Tuto výsadu nám nemůže zajistit žádný z lidí. Nikdy bychom neměli dovolit, aby se mezi trpící a Boha stavěl nějaký lidský prostředník.

Všichni ale můžeme s Bohem spolupracovat a vést k němu druhé lidi. Vyprávějme jim o milosti a síle Velkého lékaře.

Nikdy druhému člověku nedovolte, aby ovládal vaši mysl. Léčba mysli je jednou z nejhorších vědeckých disciplín, které kdy spatřily světlo světa. Každý špatný člověk ji může zneužít k tomu, aby jejím prostřednictvím uskutečňoval své zvrhlé záměry. My bychom s ní nikdy neměli mít nic společného. Spíše bychom se před ní měli mít na pozoru. Žádná z našich institucí by za žádných okolností neměla využívat její principy. (*Medical Ministry, s. 115,116*)

Jestliže člověk zanedbává modlitbu, začne mít sklony spoléhat sám na sebe a vystavuje se všemožným formám pokušení. Většinou dojde k tomu, že jeho mysl podlehne vědeckým argumentům, a

on se začne opájet vědomím vlastní síly. Bude zveličovat význam věd, které se zabývají léčbou lidské mysli. Ty sice mají kladné stránky, jenže satan je používá jako své mocné nástroje, s jejichž pomocí ničí lidské životy. Lidé jeho nauky přijímají v domnění, že pocházejí z nebe, a podřizují se mu, což mu působí potěšení. Prostřednictvím těchto vědeckých disciplín ničí lidské ctnosti a vede lidi ke spiritismu. (*The Signs of the Times*, 6. listopadu 1884)

Kouzla a pověry

Spálením knih o magii dali obrácení efezští křesťané najevo, jak velmi opovrhují věcmi, v nichž kdysi měli zálibu. Právě magii nejvíce uráželi Boha a vystavovali se nebezpečí. Nyní se jí vzepřeli, čímž jasně ukázali, že jsou skutečně obrácení.

[282] Lidé často nekriticky přijímají názor, že pohanské pověry vymizely před nástupem civilizované společnosti 20. století. Boží slovo a nezpochybnitelné skutečnosti svědčí o tom, že čarodějnictví je dnes stejně běžné jako v době starých kouzelníků. Starobylý systém magie nebyl ve skutečnosti ničím jiným než tím, co nyní známe jako moderní spiritismus. K tisícům lidí přichází satan přestrojen za jejich zemřelé přátele, a tak získává přístup k jejich mysli. Písmo říká, že „mrtví nevědí zhola nic“ *Kazatel 9,5*. Jejich myšlení, láska i nenávisť zanikly, a proto se nemohou stýkat se živými. Satan však zůstává věrný své staré lsti a zneužívá tohoto klamu k ovládnutí lidské mysli.

Prostřednictvím spiritismu komunikují mnozí nemocní, pozůstalí a zvědavci se zlými duchy. Všichni, kdo se toho odváží, vstupují na nebezpečnou půdu. Boží slovo nám říká, co si o nich myslí Bůh. Kdysi dávno vynesl přísný rozsudek nad králem, který si poslal pro radu do pohanské věštírny: „Což není Bůh v Izraeli, že se jdete dotazovat Baal-zebúba, boha Ekrónu? Proto Hospodin praví toto: Z lože, na něž jsi ulehl, nepovstaneš, ale zcela jistě zemřeš.“ *2. Královská 1,3.4.*

Dnešní spiritistická média, jasnovidci a věštci jsou obdobou kouzelníků, kteří žili v době pohanství. Tajemné hlasy, které kdysi promlouvaly v Én-dóru a Efezu, stále ještě svádějí Boží děti svými lživými slovy. Kdybychom mohli poodhalit závoj, který máme před očima, viděli bychom, jak zlí andělé využívají všech svých schop-

ností k tomu, aby oklamali a zničili člověka. Svůdná satanova moc se projevuje všude tam, kde působí síly, pod jejichž vlivem má Bůh upadnout v zapomnění. Jestliže se lidé těmto silám podvolí, dříve než budou schopni uvědomit si hrozící nebezpečí, jejich mysl bude zmatená a jejich duše poskvrněná. Proto by apoštolovo napomenutí určené efezskému sboru měl brát vážně i Boží lid dnešní doby: „Nepodílejte se na neúčinných skutcích tmy, naopak je nazývejte pravým jménem.“ [Efezským 5,11](#); [The Acts of the Apostles, s. 288-290](#).

Víra a modlitba

Kdybychom mohli spatřit padlé anděly při práci, všichni, kterým nyní připadá, že jim nehrozí žádné nebezpečí, by byli vyvedeni z klidu. Zlí andělé jsou nám neustále v patách. Pokud nebudeme bdělí a nebudeme chránit svou mysl proti satanovým neviditelným spolupracovníkům, umožníme jim, aby nás začali ovlivňovat svými divy a zázraky. Jsme připraveni jim čelit pomocí Božího slova, jediné účinné zbraně, kterou máme k dispozici?

Někteří budou v pokušení myslet si, že tyto divy pocházejí od Boha. Staneme se svědky uzdravení nemocných. Na vlastní oči uvidíme zázraky. Jsme připraveni na tuto zkoušku? Jsme připraveni na to, že satan brzy začne v plné míře konat falešné zázraky? Nebojíme se, že mu mnozí z nás podlehnou? Jelikož se lidé neřídí jasnými pravidly a nezachovávají Boží přikázání, ale zabývají se lidskými výmysly, hrozí jim velké nebezpečí, že tyto falešné zázraky přijmou. Proto je třeba, abychom se na tento souboj, kterého se brzy zúčastníme, co nejlépe připravili. Jediné, co nás může před satanovými útoky ochránit a pomoci nám skrze Kristovu krev zvítězit, je důvěra v Boží slovo, které musíme studovat na modlitbách a prakticky je aplikovat do života. ([Testimonies For The Church, sv. 1, s. 301](#))

61. kapitola — Přicházející krize

Jelikož neúcta k Božímu zákonu je den ode dne zjevnější, zvětšuje se rozdíl mezi světem a těmi, kdo zachovávají Boží zákon. Zatímco jedna skupina nachází v Božích věcech čím dál větší zalíbení, pro druhou jsou čím dál nesnesitelnější.

Krize se velmi rychle blíží. Nejružnější ukazatele naznačují, že doba, kdy zemi navštíví Bůh, je za dveřmi. Přestože nechce nikoho potrestat, trestat bude, a to velmi tvrdě.

Den Boží odplaty je blízko. Boží pečeti budou označena jen čela těch, kdo se trápí a pláčou nad nepravostmi, které se ve světě dějí. Ti, kdo se spolčují se světem a vysedávají s opilci, budou zničení spolu s hříšníky. „Vždyť oči Páně hledí na spravedlivé a jeho uši jsou otevřeny jejich prosbám, ale tvář Páně je proti těm, kdo činí zlo.“ **1. Petřův 3,12.**

Svým jednáním sami rozhodneme o tom, jestli získáme Boží pečeť, nebo nás zasáhnou střely ze smrtonosných zbraní. Na zemi už sice dopadlo několik kapek Božího hněvu, ale až andělé vylijí sedm nádob Božího neředěného hněvu, bude pozdě na to činit pokání a hledat útočiště. Kristova krev už z lidí nesmyje poskvrnu hříchu.

Ne všichni, kdo zachovávají sobotu, získají Boží pečeť. Dokonce nebude zapečetěno i mnoho těch, kdo druhé vyučují pravdě. Mají sice světlo pravdy, znají vůli svého Mistra, rozumí naší věrouce, ale jejich skutky jsou v rozporu s jejich poznáním. Ti, kdo rozumějí proroctvím a mají přístup k pokladnici božské moudrosti, by měli žít podle své víry. Měli by podle ní spravovat své domácnosti, aby jejich dobře zorganizované rodiny dokázaly světu představit vliv pravdy na lidské srdce.

Tím, že nejsou dostatečně oddaní a zbožní a nedokážou dosáhnout vyšší duchovní úrovně, způsobují, že druzí necítí potřebu se měnit. Jelikož je náš úsudek omezený, nejsme schopni sami rozpoznat, že napodobováním těch, kteří nám tak často předkládají poklady z Božího slova, ohrožujeme svou duši. Ježíš je jediný pravý vzor. Nyní musí každý sám pokleknout před Bohem a s pokorným

srdcem malého dítěte studovat Bibli. Jedině tak zjistíme, co od každého z nás Pán očekává. Pokud některý kazatel, který se dříve těšil Boží přízni, přestane žít podle Božího světla a nenechá se vyučovat jako malé dítě, ocitne se v temnotě, podlehne satanským svodům a povede druhé stejným směrem.

Nikdo z nás neobdrží Boží pečeť, pokud naše povaha bude jakkoli znečištěná či poškozená. Je na nás, abychom hledali své charakterové vady a snažili se chrám své duše zbavit všech nečistot a nedostatků. Potom na nás bude vylit pozdní déšť, jako byl jarní déšť vylit na učedníky o letnicích.

Nikdo nemůže tvrdit, že jeho případ je nadobro ztracený a že nemůže žít jako křesťan. Smrt Ježíše Krista je dostačující pro každého z nás. Ježíš nám nabízí svou pomoc v jakékoli situaci. Stačí [284] jen, abychom se na něj s vírou obrátili, a on slíbil, že naše prosby vyslyší.

Abychom mohli žít, potřebujeme živou víru. Musíme ji získat, jinak zeslábneme a v době zkoušky neobstojíme. Temnota, která nakonec zahálí naši stezku, nám nesmí brát odvalu ani nás přivádět k zoufalství. Je to závoj, jímž Bůh zakrývá svou slávu předtím, než nám bohatě požehná. Měli bychom to vědět ze své minulé zkušenosti. V onen den, kdy se Bůh bude přít se svým lidem, musíme z této zkušenosti čerpat útěchu a naději.

V dnešní době musíme sebe i své děti chránit před poskvrnou světa. Nyní je třeba, abychom vyprali a vybělili svá roucha v Beránkově krvi. Abychom zvítězili nad pýchou, vášněmi a duchovní leností. Abychom se probudili a začali usilovat o získání vyváženého charakteru. „Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce ve vzdoru!“ **Židům 3,15**.

Nyní je čas přípravy. Boží pečeť v žádném případě neobdrží ti, kdo jsou nečistí. Nezáskají jí ambiciózní lidé, kteří milují svět, ani ti, kdo mají falešný jazyk či zrádné srdce. Všichni, kdo ji chtějí obdržet, musejí být před Bohem bez poskvrny — jsou to budoucí obyvatelé nebes. Napněte síly, bratři a sestry. Nejsem schopná vám nyní napsat víc než to, že je třeba, abyste se připravili. Studujte Písmo, abyste dokázali pochopit vážnost této doby. (**Testimonies For The Church, sv. 5, s. 209.212—216**)

Poslední spor

Otázka svěcení pravého dne odpočinku bude základem posledního sporu, do nějž se zapojí celý svět. Lidstvo vyvýšilo principy satanovy vlády nad nebeské zákony. Přijalo falešný den odpočinku, který se stal znamením satanovy moci. Bůh však svému ustanovení vtiskl svou pečeť. Sobota je označena jménem svého autora, nesmazatelným znamením, které nás upozorňuje na její význam. Je naší povinností pomoci lidem tuto věc pochopit. Musíme jim ukázat, že to, jestli nesou znamení Božího království či znamení království vzpoury, je životně důležité. Bůh nás povolal, abychom pozdvihli úroveň jeho pošlapaného dne odpočinku. (*Testimonies For The Church*, sv. 6, s. 352)

Stejná despotická moc, která se stavěla proti Božím věrným v minulosti, chce i dnes ze země odstranit všechny, kdo se bojí Boha a řídí se jeho zákony. Satan probudí nenávist vůči malé skupině těch, kteří vědomě odmítají přijmout obecně rozšířené zvyky a tradice. Lidé, kteří zastávají vlivná postavení a těší se dobré pověsti, se spojí s podvratnými živly a otrapy a společně budou spřádat plány proti Božímu lidu. V důsledku bohatství, nadání a vzdělání se jejich nitro naplní pohrdáním. Vládci, kazatelé a členové církví se spiknou proti hrstce Božího lidu. Budou se je snažit písemnými výzvami, pohrůzkami, zastrašováním a zesměšňováním přimět k tomu, aby zapřeli svou víru. Nepravdivými informacemi a zlostnými výzvami budou v lidech podněcovat nenávist. Jelikož proti obhájčům soboty nebudou mít žádné biblické argumenty, začnou prosazovat vydání tvrdých nařízení a zákonodárci jim ve snaze udržet si jejich přízeň vyhoví a schválí nedělní zákon. Ti, kteří se bojí Boha, však nařízení, které je v rozporu s Desaterem, nepřijmou. Tehdy dojde k poslednímu střetu pravdy a lži. A my víme, kdo zvítězí. Bůh se postaví za pravdu a za svůj lid stejně, jako se za ně postavil v době Mordokaje. (*Testimonies For The Church*, sv. 5, s. 450.451)

Příprava na bouři

Bůh nám zjevil, co se v posledních dnech stane, abychom se mohli připravit a dokázali čelit zuřivé bouři. Ti, kdo obdrželi varování, nemají nečinně vyčkávat a ujišťovat se, že je Bůh v době sou-

žení ochrání. Na svého Pána nemáme čekat se založenýma rukama, nýbrž máme usilovně pracovat a neochabovat ve víře. Už nemáme čas na to, abychom se zabývali méně důležitými věcmi. Zatímco lidé spí, satan aktivně působí a snaží se okolnosti přizpůsobit tak, aby Boží věrní ztratili přízeň všech lidí a ocitli se mimo zákon. Nedělní hnutí skrytě působí. Jelikož jeho vůdci své pravé záměry tají, mnozí z těch, kdo se k němu připojují, vůbec netuší, kam je podzemní proudy unášejí. Jejich vyznání je mírné a zdánlivě křesťanské, ale ve chvíli, kdy promluví, vyjde najevo, že mají dračího ducha.

„Rozhořčením stíháš lidi a je ti to k chvále,“ píše žalmista, „po svém rozhořčení opášeš se pozůstatkem svého lidu.“ **Žalm 76,11.** Bůh si přeje, aby se pravda dostala na veřejnost a stala se předmětem diskusí a výkladů, i když u mnohých vyvolá pohrdání. Je nutné vyvést lidi z klidu. Bůh využije spory, výčitky a pomluvy k tomu, aby probudil víru a zájem v těch, kteří by jinak spokojeně podřimovali. (**Testimonies For The Church, sv. 5, s. 452,453**)

Dosud jsme jako Boží lid nesplnili úkol, jímž nás Bůh pověřil. Nejsme připraveni na problémy, které vyvstanou v důsledku přijetí nedělního zákona. Když pozorujeme znamení přicházejícího nebezpečí, musíme začít jednat. Nikdo z nás nesmí nečinně čekat a utěšovat se tím, že Pán svůj lid ochrání a dílo bude pokračovat, protože to předpověděli proroci. Jestliže sedíme se založenýma rukama a nesnažíme se hájit svobodu svědomí, neplníme Boží vůli. Musíme se vroucně modlit a v souladu se svými modlitbami pracovat. Jestliže začneme mít dojem, že satan vítězí a že pravdu přemáhá klam a lež, vzpomeňme si, jak Bůh v minulosti zasáhl ve prospěch svého lidu a ochránil jej před nepřáтели. Vždycky vyčkával, až situace dojde tak daleko, že ze satanových spárů nebude možné uniknout, a potom demonstroval svou moc. Lidská nouze je Boží příležitostí.

Bratři a sestry, uvědomujete si, že vaše spása, jakož i spása druhých lidí, závisí na tom, jak se nyní připravujete na přicházející zkoušky? Jste dostatečně zapálení, dostatečně zbožní a odevzdání, abyste dokázali obstát, když budete muset čelit odporu? Jestliže Bůh skrze mě opravdu hovoří, pak brzy nastane doba, kdy budeme předváděni před soudy, které budou tvrdě napadat pravdu, v níž věříme. Čas, kterým mnozí z nás nyní plýtvají, bychom měli využít k přípravě na přicházející krizi, jak nám to Bůh přikázal. (**Testimonies For The Church, sv. 5, s. 713-717**)

Boží soudy

[286] Konec se blíží. Bylo mi ukázáno, že na zemi začíná dopadat Boží hněv. Pán nás předem upozornil na to, co se bude dít. Z jeho slova vychází světlo; zemi však halí tma a lidé jsou otupělí. „Až budou říkat ‚je pokoj, nic nehrozí‘, tu je náhle přepadne zhouba jako bolest rodičku, a neuniknou.“ **1. Tesalonickým 5,3.** (*Testimonies For The Church, sv. 5, s. 99*)

Pán přestává chránit zemi. Brzy na ní zavládne smrt a ničení, začne se zvyšovat kriminalita a násilí, vzplane krutý boj proti bohatým, kteří se povyšovali nad chudé. Ti, které nechrání Bůh, nenajdou nikde útočiště ani jim nepomůže jejich postavení. Lidé totiž procházejí tvrdým výcvikem a učí se ovládat ničivé zbraně. (*Testimonies For The Church, sv. 8, s. 50*)

Boží soudy začínají dopadat na zemi. Války a zvěsti o válkách, požáry a povodně nás jasně upozorňují na to, že doba soužení, které se bude až do konce stupňovat, je velmi blízko.

[287] Brzy mezi národy dojde k vážným konfliktům, které se až do Kristova příchodu nepodaří vyřešit. Musíme se semknout jako nikdy dřív a sloužit tomu, kdo má trůn v nebesích a vládne všem královstvím světa. Bůh svůj lid neopustil a ani my jej nesmíme opustit, chceme-li mít dostatek sil. (*Testimony Treasures, sv. 3, s. 286*)

62. kapitola — Doba tříbení

Apoštol vyzývá své bratry: „A tak, bratři, svou sílu hledejte u Pána, v jeho veliké moci. Oblecte plnou Boží zbroj, abyste mohli odolat ďáblovým svodům.“ **Efezským 6,10.11**. Je před námi hrozný den! V řadách těch, kdo o sobě prohlašují, že jsou Božími dětmi, proběhne tříbení. Mezi spravedlivými budou objeveni nespravedliví. Ti, kteří obdrželi světlo, ale neřídili se jím, se ocitnou ve tmě, která bude úměrná zavrženému poznání. Musíme se řídit Pavlovými slovy: „Ranami nutím své tělo ke kázni, abych snad, když kážu jiným, sám neselhal.“ **1. Korintským 9,27**. Nepřítel vytrvale hledá ty, které by mohl připojit k zástupům odpadlíků; Pán se však brzy vrátí a rozhodne o osudu každého člověka. Ti, kdo jednali v souladu s Božím světlem, budou stát po Pánově boku. (**Testimonies to Ministers and Gospel Workers, s. 163**)

Dny očišťování církve se rychle blíží. Už brzy bude Boží lid bez poskvrny a bude pevně zakotven v pravdě. Znamení jasně ukazují, že se blíží doba, kdy Pán očistí svou církev. (**Testimonies For The Church, sv. 5, s. 50**)

Vítězství pokorných

Spatřila jsem Boží lid a všimla si, že je velmi otřesen. Někteří, kteří měli pevnou víru, bolestivě naříkali a volali k Bohu.

Viděla jsem jiné, kteří neprosili ani nekřičeli. Zdáli se být lhostejní a bezstarostní. Nestavěli se proti temnotě, která je obklopovala, a brzy se v ní úplně ztratili. Boží andělé je opustili a přispěchali na pomoc těm, kteří se ze všech sil bránili zlým andělům a vytrvale volali k Bohu. Jakmile Boží andělé opustili ty, kdo přestali bojovat, ztratila jsem je z očí. Zatímco křik modlitebníků stoupal k nebi, Ježíš jim poslal paprsek světla, aby je povzbudil a podpořil je.

Ptala jsem se na význam tohoto tříbení a dozvěděla jsem se, že je to důsledek svědectví vyplývajícího z rad, které udělal Pravý svědek laodikejské církvi. To zapůsobí na srdce těch, kdo o něm uvažují, a

povede je ke vztyčení korouhve a k zvěstování pravdy. Jiní však toto svědectví nepřijmou. Postaví se proti němu a v Božím lidu dojde k tříbení.

Lidé věnují svědectví Pravého svědka jen polovičatou pozornost. Ke svědectví, na němž závisí osud církve, přistupují lehkovážně, ba dokonce je úplně ignorují. Toto svědectví nás musí vést k pokání a každý, kdo je opravdu přijme a začne se jím řídit, bude očištěn.

[288] Anděl mi řekl: „Poslouchej!“ Brzy jsem uslyšela hlas, který zněl jako mnoho dokonale sladěných hudebních nástrojů — přesně tak byl lahodný a harmonický. Nevyrovnala se mu žádná hudba, kterou jsem kdy slyšela. Byl naplněný milostí, soucitem a povznášející svatou radostí. Celou mě rozechvíval. Anděl mi řekl: „Podívej!“
Opět jsem spatřila skupinu těch, co byli dříve tvrdě tříbeni. Uviděla jsem ty, kdo prve plakali, duchovně strádali a modlili se. Nyní je obklopovalo dvojnásobné množství andělů a na sobě měli brnění, které chránilo celé jejich tělo. Pohybovali se přesně podle pokynů jako vojáci. Výrazy jejich tváří svědčily

o tom, že mají za sebou lýtý boj a vytrpěli mnoho bolesti. I přes známky tvrdého vnitřního utrpení z nich však vyzařovalo nebeské světlo a milost. Zvítězili, a to v nich vyvolalo hlubokou vděčnost a svatou radost.

Počet lidí v této skupině se snížil. Někteří odpadli a zůstali na cestě. (Viz [Zjevení 3,15-17.](#)) Bezstarostní a lhostejní, kteří nebyli mezi těmi, kdo oslavovali vítězství a spasení, odpadli a zůstali v temnotě proto, že vytrvale neprosili a nermoutili se. Jejich počet byl však ihned doplněn těmi, kdo s nadšením přijali pravdu a ochotně zaujali jejich postavení. Andělé zla se sice kolem nich pořád tísnili, ale už jim nemohli nijak ublížit. (Viz [Efezským 6,12-18.](#))

Slyšela jsem ty, kdo byli oblečeni v brnění, jak s velikou mocí zvěstují pravdu. Bylo to působivé. Viděla jsem svázané lidi. Ženy byly svázané svými muži a děti svými rodiči. Ti čestní, kteří neměli příležitost poznat pravdu, ji nyní s nadšením přijali. Všechen strach, který měli z příbuzných, zmizel. Nezajímalo je už nic než pravda. Byla pro ně cennější a vzácnější než život. Zeptala jsem se, co způsobilo tuto velkou změnu. Anděl mi řekl: „Byl na ně vylit pozdní déšť, osvěžující déšť Boží přítomnosti, hlasité volání třetího anděla.“

Tito vyvolení byli nadáni velikou mocí. Anděl mi řekl: „Podívej!“ Spatřila jsem hříšníky a bezvěrce. Všichni byli v pohybu. Nadšení a moc Božího lidu je rozrušily a vyvedly z míry. Všude vládl zmatek. Viděla jsem, že Bůh skupině nadané Boží mocí a světlem pomáhá. Přestože kolem nich houstla tma, nepohnuli se z místa, opírali se o Boha a důvěřovali mu. Hleděla jsem na ně s úžasem. Potom jsem slyšela, jak úpěnlivě volají k Bohu. Volali bez přestání ve dne v noci. (Viz **Lukáš 18,7.8**; **Zjevení 14,14.15**.)

Uslyšela jsem tato slova: „Ó Bože, buď vůle tvá! Jestliže tím bude oslaveno tvé jméno, připrav únikovou cestu pro svůj lid! Zachraň nás z rukou pohanů! Usilují o naše životy; tvoje paže nám však může zajistit spásu!“ Toto jsou slova, která mi uvízla v paměti. Zdálo se, že si všichni byli vědomi své nehodnosti a s ochotou se řídili Boží vůlí. Každý z nich, bez výjimky, jako Jákob upřímně prosil a ze všech sil zápasil o záchranu.

Krátce poté, co vykřičeli své prosby, přispěchal jim na pomoc anděl. Byl vysoký a mocný, ale nezachránil je. Řekl mi: „Ještě se nenaplnila Boží vůle. Musí pít z kalicha. Musí být pokřtěni křtem.“

Následně jsem uslyšela Boží hlas, který otřásl nebem i zemí. (Viz **Jóel 4,16**; **Židům 12,26**; **Zjevení 16,17**.) Nastalo silné zemětřesení. Budovy se řítily a všude kolem byly sutiny. Potom jsem uslyšela vítězoslavný výkřik. Byl hlasitý, melodický a čistý. Pohlédla jsem na skupinu těch, kteří ještě před chvílí čelili neuvěřitelnému tlaku a sevření. Byli vysvobozeni ze zajetí. Ozařovalo je nádherné světlo. Vypadali překrásně. Všechna únava a známky starostí z jejich tváří zmizely; byli nádherní a zdraví. Jejich nepřátelé, kteří je obklopovali, padali k zemi jako mrtví. Nedokázali snést světlo, které ozařovalo zachráněné svaté. Toto světlo na nich spočívalo tak dlouho, dokud se z nebeských oblaků nevynořil Ježíš. Potom byla skupina věrných, kteří prošli zkouškou, v okamžiku proměněna a oděna slávou. Hroby se otevřely a vyšli z nich svatí oděni nesmrtelností, kteří volali: [289] „Zvítězili jsme nad smrtí a hrobem!“ Následně byli společně se skupinou živých svatých vyzdviženi k Pánu do vzduchu. Přitom se z úst všech, kteří dosáhli nesmrtelnosti, ozývalo provolávání slávy a vítězný pokřik. (**Testimonies For The Church, sv. 1, s. 179-184**)

Dvě vojska

Ve vidění jsem spatřila, jak se spolu střetla dvě vojska. Jedno mělo prapory se světskými symboly, druhé pak prapory potřísněné krví knížete Immanuela. Prapor za praporem padaly do prachu, to jak skupina za skupinou z Kristova vojska přecházela k nepříteli a skupiny z nepřátelských vojsk se přidávaly k těm, kteří zachovávali Boží příkázání. Anděl letící středem nebeské klenby do mnoha rukou vkládal Immanuelův prapor, zatímco mocný generál volal silným hlasem: „Do řady! Všichni, kdo zachovávají Boží příkázání a drží se Kristova svědectví, zaujměte svá místa. Vyjděte z jejich řad, oddělte se od nich, nedotýkejte se ničeho nečistého, a já vás přijmu, stanu se vaším Otcem a vy budete mými syny a dcerami. Ať všichni, kdo chtějí, přijdou na pomoc Pánu, na pomoc Pánu proti mocným.“

Církev se nyní nachází uprostřed boje. Musí v půlnoční tmě čelit světu, který se cele oddává modlářství. Blíží se však doba, kdy bude svedena poslední bitva a dosaženo vítězství. Jak v nebi, tak na zemi se naplní Boží vůle. Potom se už národy nebudou řídit žádným jiným zákonem než zákonem Božím. Všichni budou šťastní, oděni rouchem chval a díkůvzdání, rouchem Kristovy spravedlnosti. Příroda bude svou neobyčejnou krásou neustále chválit Boha a vzdávat mu čest. Svět bude naplněn nebeským světlem. Život bude příjemně plynout. Měsíc bude zářit jako slunce a sluneční záře bude sedmkrát intenzivnější, než je dnes. Jitřní hvězdy budou plesat a synové Boží propuknou v jásot, když Bůh a Kristus společně prohlásí: „Už nikdy nebude hříchu ani smrti.“

Přesně to jsem viděla. Nyní však církev musí bojovat s viditelným a neviditelným ne-přítelem. Na zemi působí satanovi pomocníci v lidské podobě. Lidé se spojují, aby společně vzdorovali Hospodinu zástupů. Tato spojenectví vydrží až do doby, kdy Kristus opustí své místo Přímluvce před trůnem milosti a obleče si roucho pomsty. Satanovi zástupci působí ve všech městech. Snaží se spojit ty, kdo nepřijímají Boží zákon. K těmto skupinám se přidávají nejen lidé, kteří jasně dávají najevo svou nevíru, nýbrž i ti, kdo se tváří jako svatí. Ted' není vhodná doba na to, aby Boží lid ochaboval. Ani na okamžik si nemůžeme dovolit přestat být ostražití. (*Testimonies For*

63. kapitola — Příprava na dobu soužení

Spasitelova ponaučení adresovaná učedníkům mají v každé době sloužit k užítku všem jeho následovníkům. Když řekl: „Mějte se na pozoru!“ (Lukáš 17,3), myslel především na ty, kdo budou žít v době konce. Je povinností každého z nás, abychom ve svém srdci nechali působit Ducha svatého. (*Testimonies For The Church, sv. 5, s. 102*)

Před námi je velká krize. Abychom dokázali obstát v této zkoušce, odolat pokušení a udělat, co bude potřeba, musíme mít nezlomnou víru. Můžeme zvítězit. Nikdo z těch, kdo je bdělý a modlí se, nepodlehne nepříteli.

Jak na tom v závěrečných bojích budete vy, bratři, kteří jste poznali pravdu Božího slova? Uvědomujete si, co vás čeká? Uvědomujete si, jaká příprava teď v nebi i na zemi probíhá? Ať všichni, kdo přijali světlo a měli možnost slyšet a číst proroctví, „zachovávají, co je tu napsáno, neboť čas je blízko“ *Zjevení 1,3*. Neomlouvejte hřích, který je příčinou všeho utrpení. Nebud' te apatičtí a lhostejní. Nedopust' te, aby váš osud závisel na náhodě. Jednoznačně se postavte na Kristovu stranu. Ať z vašeho srdce a chvějících se rtů zazní otázka: „Kdo bude moci obstát?“ Používáte v této době tříbení k budování svého charakteru jen ten nejlepší materiál? Snažíte se svou duši zbavit všech nedostatků? Chodíte ve světle? Jednáte v souladu se svým vyznáním a vírou?

Můžete být navenek zapálenými věřícími, a přesto být shledáni lehkými a přijít o věčný život. Můžete se řídit některými biblickými pravidly a považovat se za křesťany, a přesto zahynout, protože váš charakter nebude mít křesťanské rysy. Pokud zanedbáváte Boží varování nebo jste k nim lhostejní, pokud pěstujete či omlouváte hřích, potom sami zpečet' ujet svůj osud. Budete zvaženi na vahách a shledáni lehkými. Bude vám navždy odňata milost, pokoj a odpuštění. Ježíš kolem vás projde a už nikdy neodpoví na vaše modlitby a naléhání. Dokud máme k dispozici milost, dokud se za nás Kristus přimlouvá, svědomitě pracujme pro věčnost. (*Testimonies For The Church, sv. 6, s. 404,405*)

Satan nespí. Je bdělý a ze všech sil se snaží zničit vliv pro-rockého slova. Využívá všechnen svůj um a moc k tomu, aby se stavěl proti Boží vůli, která je zaznamenána v Bibli. Celé roky satan ovládá lidskou mysl prostřednictvím líbivých nauk, kterými se snaží nahradit pravdu. Ti však, kdo se bojí Boha a konají skutky spravedlnosti, oslaví Hospodinovo jméno slovy, která napsal král David: „Hospodine, je čas jednat, tvůj Zákon se porušuje.“ **Žalm 119,126.**

[291] Tvrdíme, že máme větší poznání pravdy než všichni ostatní. V takovém případě bychom měli žít v souladu se svým poznáním. Blíží se doba, kdy spravedliví budou svázáni do snopů a shromážděni v nebeské sýpce, zatímco hříšníci budou jako koukol zničení ohněm v poslední den. Dosud však koukol i obilí rostou na jednom poli.

Spravedliví budou až do posledního dne v kontaktu s nevěřícími. Děti světla budou rozptýleni mezi dětmi tmy, aby každý mohl vidět onen veliký rozdíl. Takto budete jako Boží děti hlásat „mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla“ **1. Petrův 2,9.** Boží láska, která bude sálat z vašeho srdce, a Kristův soulad, jenž bude panovat ve vašem životě, se pro lidi tohoto světa stanou průzorem do nebe, jímž budou moci zahlédnout a ocenit jeho dokonalost. (**Testimonies For The Church, sv. 5, s. 100**)

Nikdo z lidí nemůže sloužit Bohu, aniž by se proti němu spikli hříšní lidé a padlí andělé. Zlí duchové jsou v patách všem, kteří se chystají připojit ke Kristovým zástupům, protože satan doufá, že se mu podaří získat zpět kořist, která mu unikla. Zlí lidé dobrovolně podlehnou klamu, a tím se vydají zkáze. Tito lidé se pak budou pod pláštěm upřímnosti snažit svést i vyvolené. (**Testimonies For The Church, sv. 4, s. 595**)

Konec je blízko

Kristus se svým návratem už nebude dlouho otálet. Toto by mělo tvořit základ našeho poselství.

Boží Duch, který chrání zemi, už nyní přestává působit. V rychlém sledu přicházejí vichřice, bouře, požáry, povodně a strašlivé pohromy. Věda se snaží příčinu těchto jevů objasnit. Avšak znamení ohlašující příchod Božího Syna, kterých neustále přibývá, mají jednu jedinou příčinu. Lidem není dáno vidět strážné anděly, kteří mají za úkol držet čtyři nebeské větry, dokud všichni Boží služebníci

nebudou zapečetěni. Jakmile však Bůh poručí andělům, aby větry nechali vát, strhne se taková bitva, jakou si nikdo neumí představit.

Kdyby byla zdvižena opona, kdyby vám byly odhaleny Boží záměry a soudy, které dopadnou na zavržený svět, kdybyste znali vlastní postoje, začali byste se bát o svůj život a životy svých blízkých. K nebi by stoupaly upřímné modlitby. S pláčem byste se u vchodu do svatyně vyznávali ze své duchovní slepoty a úpadku. (*Testimonies For The Church*, sv. 6, s. 406.408)

Špatný služebník

Špatný služebník, který si v srdci řekl: „Můj pán nejde“, předstíral, že očekává Kristův příchod. Byl „služebníkem“, navenek se tvářil, že slouží Bohu, ale ve skutečnosti jeho srdce ovládal satan.

Nebyl jako posměváčci, kteří otevřeně odmítali pravdu, ale žil podle smýšlení svého srdce, podle přesvědčení, že Pán se svým příchodem otálí. Tento předpoklad jej vedl k tomu, že se přestal zajímat o otázky věčného života. Přejal světské mravy a přizpůsobil se zavedeným zvyklostem. Jeho srdce se naplnilo sobectvím, pýchou a touhou po uznání. Ze strachu, že by jeho bratři mohli získat vyšší postavení než on, začal kritizovat jejich úsilí a napadat jejich motivaci. Takhle bil své spolupracovníky.

[292]

Čím víc se vzdaloval Božímu lidu, tím víc byl zajedno s nevěřícími. Jedl a pil s opilci, spolčoval se s hříšníky a přebíral jejich způsoby. Upadl do falešné jistoty, začal být lhostejný a líný. (*Testimonies For The Church*, sv. 5, s. 101,102)

Takzvané nové světlo

Satan se snaží dosáhnout toho, aby ostatek Božího lidu byl zničen při pohromách, které dopadnou na tento svět. Čím je Kristův příchod blíž, tím jsou jeho snahy cílenější a promyšlenější. Objeví se muži a ženy, kteří budou tvrdit, že mají nové světlo či nové zjevení, a budou se snažit pohnout základními kameny víry. Přestože jejich nauky nebudou podloženy Božím slovem, mnoho lidí se jimi nechá oklamat.

Mezi lidmi budou kolovat falešné zvěsti, jež někteří přijmou. Uvěří dohadům, začnou je předávat dál a nepřímo se spojí s podvod-

níkem všech podvodníků. Tento duch se nebude vždy otevřeně stavět proti Božím poselstvím, ale bude neustále rozsévat pochybnosti. Ty pak budou sílit a růst s každým dalším nepravdivým prohlášením, což bude mít za následek, že mnoho lidí sejde na špatnou cestu.

Nemůže se stát, že bychom byli přehnaně opatrní, protože satan se nás neustále snaží odvést od pravdy. (*Testimonies For The Church*, sv. 5, s. 295,296)

Osobní zbožnost

Jestliže dnes zanedbáme modlitbu a studium Písma, zítra na tyto věci zapomeneme, aniž bychom si dělali jakékoli výčitky. Zakrátko bude takových nevyužitých příležitostí, kdy mohlo být semínko pravdy zaseto do úrodné půdy, dlouhá řada. Naopak každý paprsek světla, který přijmeme, vydá bohatou úrodu světla. Když odoláme pokušení, získáme sílu odolat dalšímu. Každé vítězství nad vlastním já nás uschopní k dosažení ještě větších a vznešenějších vítězství. Každé vítězství je totiž semínko zaseté pro věčný život. (*Testimonies For The Church*, sv. 5, s. 120)

Bůh vyslyší modlitby každého, kdo k němu přijde s upřímným srdcem a s vírou mu předloží své prosby. Nikdy nepřestaňte věřit v Boží zaslíbení, i když na své prosby nedostanete okamžitou odpověď. Bez obav důvěřujte Bohu. Spolehněte se na jeho zaslíbení: „Proste a dostanete.“ *Jan 16,24.*

Bůh je příliš moudrý na to, aby se dopouštěl chyb, a příliš dobrý na to, aby spravedlivým upíral dobré věci. Lidé jsou však omylní, a přestože jejich prosby jsou upřímné, ne vždy prosí o věci, které jsou pro ně dobré a které by přispěly k Boží slávě. Jelikož tomu tak je, náš moudrý a dobrý Otec dopřává našim modlitbám sluchu a odpovídá na ně, někdy dokonce okamžitě, ale dává nám jen to, co je pro nás prospěšné a přispívá to k jeho oslavě. Bůh nám žehná. Kdybychom znali jeho plány, pochopili bychom, že dobře ví, co je pro nás nejlepší, a že vyslychá naše modlitby. Nedává nám nic špatného. Místo věcí, o které žádáme a které by nám mohly ublížit, nám dává jen to, co je pro nás požehnáním.

[293]

Viděla jsem, že ačkoli naše modlitby nejsou okamžitě vyslyšeny, musíme pevně věřit a ani na okamžik nezapochybovat, protože jinak se od Boha vzdálíme. Pokud naše víra ochabne, nic od něj nedosta-

neme. Spoléhejme na Boha; ve chvílích největší nouze nám sešle požehnání, které nás osvěží jako jarní déšť'. (*Testimonies For The Church*, sv. 1, s. 120,121)

Rozjímání o duchovních tématech

V nebi je Bůh všechno ve všem. Vládne tam svatost; není tam nic, co by mohlo narušit dokonalou jednotu s Bohem. Chceme-li tam jednoho dne žít, musí už nyní v našem srdci vládnout nebeský duch. Pokud nám však uvažování o nebeských věcech nepůsobí radost, pokud netoužíme poznávat Boha a neradi přemýšlíme o Kristově charakteru, pokud nás nepřitahuje svatost, pak je naše naděje na to, že se dostaneme do nebe, marná.

Každý křesťan by měl soustavně toužit po dokonalém souladu s Boží vůlí. Měl by rád hovořit o Bohu, o Ježíši, o čistém nebeském domově, který Kristus připravil pro ty, kdo ho milují. Apoštol hovoří o okamžicích, kdy člověk přemýšlí o duchovních tématech a jeho duše se sytí Božími sliby, jako o zakoušení pravdivosti Božího slova i moci budoucího věku (viz *Židům 6,5*).

Před námi je poslední bitva velkého sporu, kdy satan bude „konat kdejaký mocný čin, klamná znamení a zázraky a všemožnou nepravostí bude svádět ty, kdo jdou k záhubě“ (*1. Tesalonickým 2,9*), a bude stavět Boží charakter do nesprávného světla, „aby svedl vyvolené, kdyby to bylo možné“ *Marek 13,22*. Pokud kdy byla na zemi skupina lidí, která nezbytně potřebovala nebeské světlo, pak jsou to lidé, které Kristus v době nebezpečí povolal, aby chránili jeho zákon a obhajovali Boží charakter před světem. Ti, kterým byla svěřena takováto svatá zodpovědnost, musí být duchovní, šlechetní a nadšení pravdou, jíž věří. (*Testimonies For The Church*, sv. 5, s. 745,746)

Navzdory pochybnostem a strachu

Pán se nyní zaměřuje na lidi, kteří věří přítomné pravdě. Připravuje se vykonat velké věci, a zatímco vše ve své prozřetelnosti směřuje k cíli, vyzývá svůj lid: „Jděte vpřed.“ Je pravda, že cesta zatím není průchodná; když však po ní s vírou a odvahou půjdeme, Pán ji před námi narovná. Vždycky zde však budou lidé, kteří si

budou stejně jako Izraelci stěžovat a za své problémy svalovat vinu na ty, které Bůh povolal, aby přispěli k rozvoji jeho díla. Nepoznají, že pravým důvodem, proč se dostali do slepé uličky, z níž je může vysvobodit jen nadpřirozený zásah, je to, že je Bůh zkouší.

V životě křesťana přicházejí období plná nebezpečí, kdy se zdá, že není možné plnit si své povinnosti. Člověk si představuje, že má před sebou jistou zkázu, a svírá jej strach z toho, že na něj na každém rohu číhá smrt. Navzdory všem těmto nástrahám však Bůh jasně říká: „Jdi vpřed!“ Tuto výzvu musíme poslechnout, i když budeme mít před očima jen hustou tmu a v zádech nás bude mrazit. (*Testimonies For The Church*, sv. 4, s. 26)

[294] Máte-li rozpolčené srdce, budete se utápět v pochybnostech a ve tmě. Nebudete schopni radovat se z útěchy, kterou přináší víra, ani si nebudete schopni užít toho, co nabízí svět.

Vstaňte ze satanova pohodlného křesla podprůměrnosti a zaměřte se na vyšší cíle, jichž můžete v Boží milosti dosáhnout. Vzdát se všeho pro Krista je vaší svatou výsadou.

[295] Existuje jediný pravý bezchybný Vzor. Půjdete-li za ním, budete v bezpečí. Učiňte pevné rozhodnutí, že když lidé kolem vás budou duchovně vlažní a leniví, opustíte je a sami budete usilovat o získání vznešeného křesťanského charakteru. Neusněte na vavřínech. Se svou duší nakládejte svědomitě a poctivě. (*Testimonies For The Church*, sv. 1, s. 241)

64. kapitola — Kristus, náš Velekněz

Základ naší víry tvoří správné pochopení významu služby v nebeské svatyni. (*Evangelism, s. 21*)

Mojžíš postavil pozemskou svatyni podle vzoru, který mu Bůh ukázal na hoře Sinaj. „To bylo podobenstvím pro nynější čas, neboť dary a oběti, které se tam přinášely, nemohly dokonale očistit svědomí toho, kdo je obětuje.“ *Židům 9,9*. Obě její oddělení byla „jen náznakem nebeských věcí“ (*Židům 9,23*) a Kristus, náš mocný Velekněz, je „služebník pravé svatyně a stánku, který zřídil sám Hospodin, a nikoli člověk“ *Židům 8,2*.

Ve vidění spatřil apoštol Jan Boží chrám v nebi, kde „před trůnem hořelo sedm světél“ *Zjevení 4,5*. Zde bylo proroku umožněno nahlédnout do prvního oddělení nebeské svatyně, kde spatřil „sedm světél“ a „zlatý oltář“, které byly v pozemské svatyni vyobrazeny jako zlatý svícen a kadidlový oltář. „Tu se otevřel Boží chrám v nebesích“ a prorok pohlédl až za vnitřní oponu do svatyně svatých. Tam spatřil „schránu jeho smlouvy“, kterou na zemi znázorňovala schrána zhotovená Mojžíšem, v níž byl uložen Boží zákon.

Jan říká, že viděl nebeský chrám. Svatyně, v níž Ježíš slouží v náš prospěch, je velkým originálem, podle kterého Mojžíš na zemi vytvořil kopii.

Nebeský chrám, místo, kde přebývá Král králů a kde „tisíce tisíců slouží jemu a desetitisíce desetitísíců stojí před ním“ (viz *Daniel 7,10*), je naplněno slávou nebeského trůnu, před jejíž září si serafíni v úctě zakrývají tváře. Jeho slávu a velikost nám nemůže přiblížit žádná pozemská stavba. Prostřednictvím pozemské svatyně a služeb, které se v ní konaly, se mělo vyučovat důležitým pravdám týkajícím se nebeské svatyně a díla, které se tam koná pro záchranu člověka.

Po svém nanebevstoupení měl náš Spasitel začít konat své dílo jako náš Velekněz. „Vždyť Kristus nevešel do svatyně, kterou lidské ruce udělaly jako napodobení té pravé, nýbrž vešel do samého nebe, aby se za nás postavil před Boží tvář.“ *Židům 9,24*. Kristova služba se měla týkat dvou velkých úkolů, z nichž každý se měl konat po

určitou dobu a měl mít zvláštní místo v nebeské svatyni. Tak i předobrazná služba sestávala ze dvou částí — denní a roční služby — a jednotlivá oddělení svatyně znázorňovala tyto funkce.

Kristus po svém nanebevstoupení přišel do Boží přítomnosti, aby dal svou krev ve prospěch kajících věřících. Podobně kněz v každodenní službě kropil krví obětního zvířete ve svatyni v zájmu hříšníka.

Ačkoli měla Kristova krev osvobodit kajícího hříšníka od odsouzení zákonem, neměla skrýt hřích. Ten zůstane zaznamenán ve svatyni až do konečného usmíření. Tak i v předobraze krev oběti za hřích odstraňovala z kajícího se člověka hřích, který však zůstal ve svatyni až do Dne smíření.

Ve velkém dni konečné odplaty předadventního soudu budou mrtví „souzeni podle svých činů zapsaných v těch knihách“ **Zjevení 20,12**. Tehdy budou hříchy všech, kdo opravdově činili pokání, z nebeských knih vymazány. Takto bude svatyně osvobozena neboli očištěna od záznamů hříchů. V předobraze bylo toto velké dílo vymazání hříchů představeno v obřadech Dne smíření, kdy se pozemská svatyně očišťovala od nahromaděných hříchů, které ji znesvětily. (**Patriarchs and Prophets, s. 356-358**)

Satan se snaží stále novými podněty zaměstnat naši mysl, aby se nemohla zabývat tím, co bychom měli znát nejlépe. Velký podvodník nenávidí pravdy, které ukazují zástupnou oběť a všemocného Prostředníka. Uvědomuje si, že všechno závisí na tom, jak se mu daří odvracet mysl lidí od Ježíše a jeho pravdy.

Ježíš se za ně přimlouvá svýma probitýma rukama a svým raněným tělem a všechny, kdo ho chtějí následovat, ujišťuje: „Stačí, když máš mou milost.“ **2. Korintským 12,9**. „Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží.“ **Matouš 11,29.30**. Nikdo by neměl považovat své nedostatky za nenapravitelné. Bůh nám dá víru a milost, abychom je mohli překonat.

Žijeme v době velkého Dne smíření. Když velekněz v předobrazné starozákonní službě konal obřad smíření za Izrael, požadovalo se od všech, aby v srdci litovali svých hříchů a kořili se před Pánem, jinak by byli z národa vyloučeni. Podobně by se měli dnes — v posledních dnech doby milosti — všichni, kdo chtějí mít svá jména

zaznamenána v knize života, pokořit před Bohem a opravdově litovat svých hříchů. Měli by opravdově a důkladně zkoumat své srdce, měli by odložit lehkomyšlnost a bezstarostnost, v níž si mnozí křesťané libují. Všichni, kdo chtějí překonat zlé náklonnosti, jež se je snaží ovládnout, mají před sebou těžký boj. Připravit se musí každý sám. Spaseni nebudeme kolektivně. Čistota a zbožnost jednoho člověka nemůže nahradit nedostatek těchto vlastností u druhého. I když před Božím soudem musí stanout všechny národy, Bůh bude zkoumat případ každého jednotlivce tak podrobně a přesně, jako by to byl jediný člověk na zemi. Každý musí být posouzen a shledán bez vady, bez vrásky nebo čehokoli podobného.

Dílo vykopení bude završeno významnými událostmi, jež budou mít závažné důsledky. Nyní se soud odehrává v nebeské svatyni. Probíhá už řadu let. Brzy — a nikdo neví, jak brzy — se budou projednávat případy žijících. Ve vznešené přítomnosti Boha bude projednáván i náš život. V té době je předně třeba, aby každý dbal na napomenutí Spasitele: „Bud' te bdělí a modlete se, neboť nevíte, kdy ten čas přijde.“ **Marek 13,33** „Nebudeš-li bdít, přijdu tak, jako přichází zloděj, a nebudeš vědět, v kterou hodinu na tebe přijdu.“ **Zjevení 3,3**.

Až skončí vyšetřující soud, bude rozhodnuto o věčném údělu všech lidí, o jejich životě nebo smrti. Doba milosti skončí krátce předtím, než se na nebeských oblacích ukáže Pán Ježíš. Kristus ten okamžik předpověděl v knize Zjevení: „Kdo křivdí, ať křivdí dál, kdo je pošpiněn, ať zůstane ve špíně — kdo je spravedlivý, ať zůstane spravedlivý, kdo je svatý, ať setrvá ve svatosti. Hle, přijdu brzo, a má odplata se mnou; odplatím každému podle toho, jak jednal.“ **Zjevení 22,11.12**.

[297]

Spravedliví i bezbožní pak budou žít na zemi jako smrtelníci — budou orat i stavět, budou jíst a pít, aniž by kdokoli tušil, že v nebeské svatyni bylo vyneseno konečné, neodvolatelné rozhodnutí. Pak tiše, nepozorovatelně — jako zloděj o půlnoci — přijde rozhodující hodina, kdy se naplní úděl každého člověka a jednou provždy se uzavře nabídka Boží milosti hříšníkům. (**The Great Controversy, s. 488-491**)

[298]

65. kapitola — Jóšua a anděl

Kdyby byla odstraněna opona, která odděluje viditelný svět od neviditelného, a Boží věrní by mohli spatřit velký spor týkající se vykoupění člověka, který probíhá mezi Kristem a jeho anděly a satanem a jeho zástupy zla; kdyby dokázali správně pochopit, co Bůh dělá pro to, aby vysvobodil lidi z otroctví hříchu, a viděli by, že Boží moc lidi neustále ochraňuje před zlem, dokázali by daleko lépe čelit satanovým svodům. Užasli by nad velikostí a důležitostí plánu spasení a nad rozsahem díla, které mají jako Kristovi spolupracovníci vykonat. Pokořilo by je to, ale zároveň by jim to dodalo odvalu, protože by si uvědomili, že celé nebe se podílí na jejich záchraně.

Nejvýstižněji je satanovo působení a Kristova služba obhájce, který se snaží přemoci žalobce svého lidu, popsána v Zacharjášově proroctví. Ve vidění prorok spatřil velekněze Jóšuu oblečeného do špinavého šatu, jak stojí před Hospodinovým poslem a prosí o Boží milost pro svůj lid, který prochází velkým utrpením. Po jeho pravici stojí satan a chystá se proti němu vznést žalobu. Velekněz se nesnaží sebe ani svůj lid obhajovat. Netvrdí, že Izrael je nevinný. Stojí před andělem ve špinavém šatu symbolizujícím hříchy lidu, které nese jako jejich zástupce, vyznává vinu a poukazuje na jejich pokání a ponížení. Přitom spoléhá na milost Vykupitele, který odpouští hříchy, a s vírou se dožaduje splnění Božích zaslíbení.

Anděl, jímž je sám Kristus, Spasitel hříšníků, umlčuje žalobce svého lidu slovy: „Hospodin ti dává důtku, satane, důtku ti dává Hospodin, který si vyvolil Jeruzalém. Což to není oharek vyrvaný z ohně?“ **Zacharjáš 3,2**. Jakmile je Jóšuova prosba přijata, je vydán rozkaz: „Svlékněte z něho ten špinavý šat.“ **Zacharjáš 3,4**. Jóšuovi pak anděl řekl: „Pohled’, sňal jsem z tebe tvou nepravost a dal jsem tě obléci do slavnostního roucha.‘ . . . Tu mu vstavili na hlavu čistý turban a oblékli mu šat.“ **Zacharjáš 3,4.5**. Jeho hříchy a hříchy jeho lidu byly odpuštěny. Izrael byl oblečen do „slavnostního roucha“ — byla mu dána Kristova spravedlnost.

Stejně jako satan obvinil Jóšuu a jeho lid, obviňuje ve všech dobách ty, kdo hledají Boží milost a přízeň. Ve Zjevení je popisován jako „žalobce našich bratří, který je před Bohem osočoval dnem i nocí“ **Zjevení 12,10**. Podobný spor se vede o duši každého člověka, který byl vysvobozen z moci zla a jehož jméno je zapsáno v Beránkově knize života. Nikdo nemůže přejít ze satanova tábora k Bohu, aniž by musel čelit odporu nepřítele. Satanova obvinění, která vznáší proti těm, kdo hledají Boha, však nejsou motivována odporem k jejich hříchům. Jejich charakterové vady mu naopak působí potěšení. Může nad nimi totiž získat moc jedině tehdy, když přestupují Boží zákon. Staví se proti nim jen proto, že nenávidí Krista. Skrze plán spasení Ježíš oslabuje satanovu moc nad lidmi a vysvobozuje je z jeho područí. Když tedy velký vzbouřenec vidí projevy Kristovy svrchovanosti, probouzí se v něm hluboká nenávist a zášť a s nadlidskou silou a prohnáním se snaží získat ostatek jeho lidu, který přijal nabídku spasení.

[299]

Probouzí v lidech pochybnosti, dělá vše pro to, aby přestali důvěřovat Bohu a vzdálili se od jeho lásky. Nabádá je, aby přestupovali Boží zákon, a následně prohlašuje, že jsou to jeho zajatci. Ze všech sil brání Kristu v tom, aby mu je odvedl. Moc dobře ví, že každý, kdo upřímně prosí Boha o odpuštění a milost, dostane, oč žádá. Proto se tyto lidi snaží odradit tím, že jim připomíná jejich hříchy. Soustavně proti nim hledá záminky. I jejich nejlepší a nejpříjemnější skutky staví do špatného světla. Mnoha způsoby, velice důvtipnými a krutými zároveň, se snaží dosáhnout toho, aby byli zavrženi.

Člověk není schopen těmto útokům čelit ve vlastní síle. Stojí před Bohem v hříchem potřísněném šatu a vyznává svou vinu. Avšak Ježíš, náš Obhájce, se přimlouvá za každého, kdo mu skrze pokání a víru přenechal péči o svou duši. Hájí je a přemáhá jejich žalobce pádnými argumenty z Golgoty. Díky tomu, že se dokonale podřídil zákonu a ve své poslušnosti podstoupil i smrt na kříži, získal veškerou moc na nebi i na zemi a nyní může prosit svého Otce o milost a odpuštění pro hříšné lidi. Obhájce svého lidu prohlašuje: „Hospodin ti dává důtku, satane.“ Vykoupil jsem je svou krví, vytrhl jsem je z ohně.“ Těm, kteří na něj s vírou spoléhají, dává toto zaslíbení: „Pohled’, sňal jsem z tebe tvou nepravost a dal jsem tě obléci do slavnostního roucha.“ **Zacharjáš 3,4**.

Všichni, kdo si oblékli šat Kristovy spravedlnosti, budou před ním stát jako jeho vyvolení, věrní a praví. Satan nemá moc, aby je Kristu vytrhl z ruky. On nedovolí, aby se ani jeden z těch, kdo kajícně a s vírou žádají o jeho ochranu, dostal do područí nepřítel. Zaručil se nám za to svým slovem: „Ať se chopí mé záštity a uzavře se mnou pokoj, ať se mnou uzavře pokoj.“ **Izajáš 27,5**. Zaslíbení dané Jošuovi platí pro všechny: „Budeš-li chodit po mých cestách a budeš-li střežit, co jsem ti svěřil, budeš obhajovat můj dům a střežit má nádvoří a já ti dám právo přicházet mezi ty, kteří zde stojí.“ **Zacharjáš 3,7**. Už na tomto světě budou ze všech stran obklopeni anděly a následně se připojí k těm, kdo stojí u Božího trůnu.

Skutečnost, že Boží lid stojí před Pánem ve špinavém obleku, by měla všechny, kdo vzývají jeho jméno, vést k pokoře a k pečlivému zkoumání svého srdce. Ti, kdo se řídí pravdou a očistí ují svou duši, mají o sobě velmi skromné mínění. Čím více se totiž zaměřují na Kristův dokonalý charakter, tím silněji touží se mu podobat a přestávají na sobě vnímat jakékoli známky čistoty a svatosti. Když si ale uvědomíme svou hříšnost, měli bychom se spolehnout na Krista jako na záruku naší spravedlnosti, našeho posvěcení a vykoupení. Proti satanovým obviněním se nemůžeme hájit. Jedině Kristus může zakročít v náš prospěch. Je schopen našeho žalobce umlčet pádnými argumenty, které nevycházejí z našich, nýbrž z jeho zásluh.

Církev ostatků

Zacharjásovo vidění o Jóšuovi a andělu se týká zkušenosti Božího lidu v době soudu. Tehdy bude muset církev ostatků projít těžkou zkouškou a čelit velkému tlaku. Ti, kdo zachovávají Boží přikázání a drží se svědectví Ježíšova, se stanou terčem drakova hněvu.

[300]

Satan vnímá svět jako své panství, dokonce získal nadvládu nad odpadlou církví; jen jedna malá skupina lidí se mu odmítá podřídít. Kdyby je dokázal odstranit z povrchu země, stal by se absolutním vítězem. Stejně jako podněcoval pohanské národy k tomu, aby zničily Izrael, vyburcuje síly zla k tomu, aby smetly z povrchu země Boží lid. Všichni budou nuceni podřídít se lidským zákonům, které budou v rozporu s Božími zákony. Ti, kdo zůstanou věrni Bohu,

budou čelit zastrašování a budou odsuzování a zavrhování. Zradí je „rodiče, bratři, příbuzní a přátelé“ **Lukáš 21,16**.

Jejich jedinou nadějí bude Boží milost; jejich jedinou obranou modlitba. Jako Jošua prosil před andělem, církev ostatků bude se zlomeným srdcem a upřímnou vírou prosit o odpuštění a záchranu skrze Ježíše, svého Obhájce. Budou si plně uvědomovat svou hříšnost, slabost a bezcennost. Při pohledu na vlastní nedostatky se jejich srdce naplní zoufalstvím. Vedle nich bude stát pokušitel, připravený proti nim vznést obvinění jako v případě Jošuy. Bude poukazovat na jejich špinavý šat, na jejich poskvrněný charakter. Bude upozorňovat na jejich slabosti a selhání, na jejich hříšné projevy nevděčnosti a na to, že se vůbec nepodobají Kristu, svému Vykupiteli. Bude se snažit lidem vnutit představu, že jejich případ je beznadějný a že jejich špínu už není možné smýt. Takto se bude snažit zničit jejich víru. Vystaví je svým pokušením ve snaze narušit jejich věnost Bohu a označit je cejchem šelmy. Bude je před Bohem obviňovat a prohlašovat, že tito lidé nemají kvůli svým hříchům nárok na Boží ochranu; bude si osobovat právo zničit je jako přestupníky. Podle něj si tito lidé, stejně jako on, zasluhují, aby byli Bohem zavrženi. Říká: „Jsou snad tito lidé, kteří mají v nebi zaujmout moje místo a místa padlých andělů? Vždyť se Božímu zákonu podřizují jen naoko a jdou si za svými cíli. Sami sebe milují víc než Boha. Jejich zájmy jsou pro ně důležitější než služba Bohu. Milují světské věci. Podívejte se na hříchy, které během svého života spáchali. Koukněte se na jejich sobectví, zášť, nenávisť jednoho vůči druhému.“

Boží věrní v mnoha ohledech chybní. Satan si vede přesné záznamy o hříších, k nimž je svedl, a předkládá je Bohu ve zveličené podobě. Prohlašuje: „Je možné, aby mě a moje anděly Bůh vykázal ze své přítomnosti a odměnil ty, kteří se dopustili stejných hříchů? To přece, Pane, nemůžeš udělat! Vždyť by tvá vláda nebyla spravedlivá. Má-li být učiněno spravedlností zadost, musíš je odsoudit.“

Avšak ačkoli Kristovi následovníci zhřešili, nenechali se ovládat zlem. Vyznali své hříchy, v pokoře a s pokáním hledali svého Pána a božský Obhájce se postavil na jejich stranu. Ten, kterého se jejich nevděčnost nejvíce dotýká a kdo ví nejen o jejich hříších, ale i o jejich pokání, prohlašuje: „Hospodin ti dává důtku, satane. Položil jsem za ně svůj život. Jejich jména jsem si vyryl do svých dlaní.“

Kristova spravedlnost

[301] Když člověk Boha v zoufalství požádá, aby očistil jeho srdce, on přikáže: „Svlékněte z něho ten špinavý šat.“ A následně jej povzbudí slovy: „Pohled’, sňal jsem z tebe tvou nepravost a dal jsem tě obléci do slavnostního roucha.“ **Zachariáš 3,4**. Ti, kteří prošli tvrdou zkouškou, byli vystaveni tvrdým pokušením, a přesto zůstali Bohu věrní, jsou oblečeni do bílého šatu Kristovy spravedlnosti. Mají na sobě slavné roucho, které už nikdy nebude znečištěno poskvrnou světa. Jejich jména jsou zapsána v Beránkově knize života, přiřazena ke jménům věrných všech dob. Odolali svodům nepříteli, zůstali Bohu věrní, třebaže se je drak snažil zastrašit svým řevem. Nyní už se pokušítele nemusejí bát. Jejich hříchy jsou vloženy na hlavu původce hříchu.

Bůh však tyto lidi nejen očistil od hříchu a přijal, ale také jim projevil čest. Vstavil jim na hlavu „čistý turban“ (viz **Zachariáš 3,5**). Učinil z nich krále a kněze. Zatímco satan žádal o to, aby je směl zničit, andělé létali sem a tam a pečtili jejich čela pečetí živého Boha. Jsou to ti, kdo stojí s Beránkem na hoře Sijón a na čelech mají napsáno Otcovo jméno. Zpívají novou píseň, píseň, kterou se nemůže naučit nikdo jiný než oněch sto čtyřicet čtyři tisíc vykoupených. „To jsou ti, kdo neporušili svou čistotu se ženami a zůstali panici. Ti následují Beránka, kamkoli jde. Ti jako první z lidstva byli vykoupeni Bohu a Beránkovi. Z jejich úst nikdo neuslyšel lež; jsou bez úhony.“ **Zjevení 14,4.5; Testimonies For The Church, sv. 5, s. 467-476.**

[302]

66. kapitola — Přijdu brzy

Nedávno mi v nočním vidění Duch svatý vnukl myšlenku, že pokud věříme, že Kristus přijde brzy, měli bychom pracovat ještě mnohem usilovněji než v době, kdy jsme lidem poprvé zvěstovali pravdu.

V souvislosti s tím se mi vybavilo, jak aktivní byli adventní věřící v letech 1843 a 1844. Chodili dům od domu a snažili se lidi seznámit s varovným poselstvím Božího slova. Dnes musíme vynaložit mnohem větší úsilí než lidé, kteří věrně hlásali poselství prvního anděla. Historie lidstva bude brzy završena, a proto bychom my, kteří si uvědomujeme, že Ježíš brzy přijde, měli pracovat tak jako nikdy dřív. Jsme vybízeni, abychom lidi varovali a aby na našich životech byla patrná moc pravdy a spravedlnosti. Svět, který přestupuje Boží zákon, se brzy setká se samotným Zákonodárcem. Jedině ti, kdo se odvrátí od hříchu a začnou poslouchat Boha, mohou doufat v odpuštění a pokoj.

Kolik dobra bychom vykonali, kdyby všichni, kdo přijali pravdu, slovo života, se o ni chtěli podělit s těmi, kdo ji dosud nepoznali. Když někteří ze Samařanů přišli ke Kristu, protože jim o něm vyprávěla samařská žena, Ježíš je přirovnal ke zralému obilí. „Neříkáte snad: Ještě čtyři měsíce a budou žně? Hle, pravím vám, pozvedněte zraky a pohleďte na pole, že již zbělela ke žni.“ [Jan 4,35](#). Zůstal s nimi dva dny, protože věděl, jak moc chtějí slyšet pravdu. A byly to perné dva dny. Díky práci, kterou během nich vykonal, jich mnoho „uvěřilo pro jeho slovo“ [Jan 4,41](#). Tito lidé následně vyznali: „Sami jsme ho slyšeli a víme, že toto je opravdu Spasitel světa.“ [Jan 4,42](#); [Testimony Treasures, sv. 3, s. 435,436](#).

Vykoupení je blízko

Když slyším o pohromách, k nimž týden co týden dochází, říkám si: Jaký to může mít význam? Jedno neštěstí střídá druhé. Velmi často slýcháme o zemětřeseních, tornádech, požárech a záplavách,

při kterých mnoho lidí přijde o majetek a o život. Na první pohled se zdá, že je to všechno výsledek působení neovladatelných přírodních sil, ale pozorný pozorovatel v těchto událostech vidí skrytý Boží záměr. Je to jeden z nástrojů, s jejichž pomocí se Bůh snaží lidi upozornit na to, že jim hrozí velké nebezpečí.

Kristův příchod je blíž, než jsme si původně mysleli. Na zemi začínají dopadat Boží soudy. Přinášejí varovné poselství: „Proto i vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete.“ **Matouš 24,44.**

[303] Mezi členy církve je dnes jen málo těch, kteří chápou význam přítomné pravdy. Tito lidé nikdy nesmí přestat věnovat pozornost znamením doby, která jasně ukazují, že se blíží konec. Brzy totiž budu ti, kdo se o spásu nezajímají, naříkat: „Minula žeň, skončilo léto, a spása nikde.“ **Jeremjáš 8,20.**

Žijeme v závěru lidských dějin. Proroctví se rychle naplňují. Doba třibení se blíží ke svému závěru. Nemůžeme promarnit ani minutu. Nedopusť me, abychom usnuli na stráži. At' si nikdo neříká: „Můj pán nejde.“ At' se poselství o Kristově příchodu rozletí do všech koutů světa! Snažme se přesvědčit muže a ženy, aby se káli a unikli blížícímu se hněvu. Přimějme je k tomu, aby se okamžitě začali na budoucí události připravovat. At' kazatelé a laičtí členové vyjdou do polí a řeknou neuvědomělým a lhostejným, aby hledali Pána, dokud je ho možné nalézt. Kdekoli budou zvěstovat zapomenutou biblickou pravdu, tam sklídí úrodu. Objeví ty, kdo jejich poselství přijmou a odevzdají Kristu svůj život.

Pán brzy přijde. Proto se na to musíme dobře připravit. Musíme se ze všech sil snažit lidi kolem nás seznámit s pravdou. Nebud' me smutní, bud' me radostní a svůj zrak upírejme na Pána Ježíše. Brzy se vrátí! Bud' me připraveni a vyhlížeje jej. Bude to velkolepé, až jej spatříme a přivítáme jako ti, které vykoupil. Čekáme na něj už dlouho, ale naše naděje nesmí zeslábnout. Až spatříme Krále v jeho slávě, budeme navěky požehnáni. Měla jsem chuť vykřiknout: „Už brzy budeme doma!“ Blíží se doba, kdy přijde Kristus v moci a slávě a přenese nás do našeho věčného domova.

Při dokončování Božího díla narazíme na složité problémy, s nimiž si nebudeme vědět rady. Nikdy v takovém případě nesmíme zapomenout, že tři mocné nebeské síly působí, že Bůh všechno řídí

a splní svá zaslíbení. Ze všech koutů světa shromáždí ty, kdo mu budou věrně sloužit. (*Testimonies For The Church, sv. 8, s. 252-254*)

Zaslíbení vítězství

Vroucně se modlím, aby to, co nyní děláme, hluboce zasáhlo lidskou mysl, srdce a duši. Ačkoli bude přibývat problémů, je nutné, abychom spoléhali na Boha a vzájemně se povzbuzovali. Nesnižujme svou úroveň, nýbrž ji neustále pozvedejme a zaměřme se na toho, kdo je původce naší víry. Když v noci nemůžu spát, pozvedám v modlitbě své srdce k Bohu a on mě posiluje a ujišťuje mě, že spolu se svými služebníky působí nejen v blízkém okolí, ale i ve vzdálených zemích. Nesmírně mě povzbuzuje, když si uvědomím, že Bůh Izraele stále vede svůj lid a bude s ním až do konce.

Pán chce, abychom poselství třetího anděla zvěstovali čím dál důrazněji. Chce nám nyní pomoci dosáhnout vítězství stejně, jako jej v minulosti pomáhal dosáhnout svému lidu. Vyzývá své věrné, aby postupovali jednotně, aby nabývali na síle a aby se jejich víra v pravdu a jeho spravedlnost měnila v jistotu a pevné přesvědčení.

Musíme být pevně zakotveni v zásadách Božího slova a nesmíme nikdy zapomenout, že Bůh je s námi a dodává nám sílu, abychom dokázali čelit měnícím se okolnostem. Musíme se pevně držet zásad spravedlnosti, abychom ve jménu Páně šli z vítězství do vítězství. Musíme chránit svou svatou víru, kterou v nás na počátku probudil Duch svatý a kterou až do dnešních dnů svým káráním a povzbuzováním zušlechtuje. Jako klenot musíme opatrovat dílo, jež Bůh koná prostřednictvím těch, kdo zachovávají jeho přikázání, a jež bude díky jeho milosti s postupujícím časem nabývat na síle a na významu. Nepřítel se snaží oslabit Boží věrné a zastínit jejich úsudek. Když se však nechají vést Božím Duchem, umožní jim obnovit zpustošená místa. Budou růst a rozvíjet se až do doby, kdy z nebe sestoupí Pán v moci a slávě a vtiskne svým věrným pečeť vítězství.

[304]

Do díla, které je třeba vykonat, musíme zapojit všechny své síly. Jeho dokončení vyžaduje pevnou víru a soustavnou bdělost. V určitých údobích budeme muset čelit velmi zmalomyslnujícím problémům. Bude na nás doléhat nezměrnost svěřeného úkolu. S Boží pomocí však nakonec zvítězíme. „Proto prosím, abyste se nedali odradit“ (*Efezským 3,13*) vysilujícími okolnostmi, které jsou před

námi. Ježíš bude s vámi; půjde před vámi a bude vám prostřednictvím Ducha svatého připravovat cestu a v každém nebezpečí vám bude pomáhat.

„Tomu pak, který působením své moci mezi vámi může učinit neskonale víc, než zač prosíme a co si dovedeme představit, jemu samému buď sláva v církvi a v Kristu po všechna pokolení na věky věků! Amen.“ *Efezským 3,20.21; Testimony Treasures, sv. 3, s. 439-441.*

Byla jsem hluboce zasažena událostmi, které jsem nedávno spatřila v nočním vidění. Viděla jsem velké hnutí — výsledek velkého probuzení —, které postupovalo vpřed v nejrůznějších koutech světa. Naši lidé, kteří zaslechli Boží volání, zaujímali svá místa. Bratři a sestry, nyní k nám hovoří Bůh. Můžeme si jej dovolit ignorovat? Neměli bychom zažehnout své lampy a začít jednat jako ti, kdo vyhlížejí příchod svého Pána? Musíme začít jednat.

„Proto vás ... prosím, abyste tomu povolání, kterého se vám dostalo, dělali čest svým životem, vždy skromní, tiší a trpěliví. Snášejte se navzájem v lásce a usilovně hleďte zachovat jednotu Ducha, spojení svazkem pokoje.“ *Efezským 4,1-3; Testimony Treasures, sv. 3, s. 441,442.*

Odměna spravedlivých

Bratři a sestry, vyzývám vás, abyste se připravili na příchod Ježíše Krista. Každý den ze svého srdce vyhánějte lásku ke světu. Z vlastní zkušenosti se snažte poznat, co to znamená následovat Krista. Připravte se na soud, abyste až se Kristus vrátí, měli v něj neochvějnou víru a patřili k těm, kdo se s ním setkají v míru a pokoji. V onen den budou vykoupení zářit slávou Otce a Syna. Andělé za zvuku zlatých harf přivítají Krále králů a jeho vítěznou trofej — ty, kteří se nechali obmýt a vybělit Beránkovou krví. Zaburácí vítězná píseň, která naplní celé nebe. Kristus zvítězil. Vstoupí do nebe v doprovodu spasených, v doprovodu těch, kteří jsou živým svědectvím o tom, že jeho oběť nebyla marná.

Vzkříšení a nanebevstoupení našeho Pána je příslibem toho, že Boží svatý lid v budoucnu zvítězí nad smrtí a hrobem, a zárukou toho, že nebe je otevřeno všem, kdo vyperou a vybělí svůj šat v Beránkově krvi. Ježíš vystoupil k Otci jako zástupce lidstva a Bůh

přijme každého, kdo bude odrážet jeho podobu a mít podíl na jeho slávě.

Pozemští poutníci najdou v nebi svůj domov. Dostanou šat spravedlnosti, korunu slávy a palmovou ratolest vítězství. Vše, co nám bránilo spatřit působení Boží prozřetelnosti, bude odstraněno. Pochopíme to, čemu jsme na zemi nedokázali porozumět. Seznámíme se s tajemstvím milosti. Tam, kde naše porušená mysl viděla jen samé nesrovnalosti a nesplněné sliby, zavládne dokonalý soulad. Zjistíme, že nekonečná láska měla i ty nejobtížnější události pevně v rukách. Když se seznámíme s tím, že Bůh ve své starostlivé péči ovlivňoval okolnosti tak, aby sloužily k našemu dobru, naše nitro se naplní nevýslovnou a svatou radostí.

V nebeském prostředí nebude bolesti. V domovech vykoupenných nebude slyšet pláč ani tam nebudou pohřební hosté. „Nikdo z obyvatel neřekne: ‚Jsem nemocen.‘ Lidu, který tam bydlí, bude odpuštěna nepravost.“ **Izajáš 33,24**. Všichni budou prožívat radost, která se bude neustále stupňovat.

Už to nebude trvat dlouho a spatříme toho, který je zárukou naší naděje na věčný život. A v jeho přítomnosti se všechny naše zkoušky a utrpení promění v nic. „Neztrácejte pro-to odvahy, neboť bude bohatě odměněna. Potřebujete však vytrvalost, abyste splnili Boží vůli a dosáhli toho, co bylo zaslíbeno. Vždyť už jen ‚docela krátký čas, a přijde ten, který má přijít, a neopozdí se.‘“ **Židům 10,35-37**. Zvedněte hlavy a soustavně posilujte svou víru. Nechte se svou vírou vést po úzké cestě, která vede skrze brány Božího města ke slavné, ničím neohraňované budoucnosti, jež je připravena pro všechny vykoupené. „Bud’te tedy připraveni, bratři, až do příchodu Páně. Pohled’te, jak rolník čeká trpělivě na drahocennou úrodu země, dokud se nedočká podzimního i jarního deště. I vy tedy trpělivě čekejte, posilněte svá srdce, vždyť příchod Páně je blízko.“ (**Jakubův 5,7.8**)

„Milovaní, nyní jsme děti Boží; a ještě nevyšlo najevo, co budeme! Víme však, až se zjeví, že mu budeme podobni, protože ho spatříme takového, jaký jest.“ **1. Janův 3,2**.

Potom se Kristus bude těšit z plodů své práce. Ve velikém zástupu, který nikdo z lidí nedokáže spočítat, budou ti, které postavil „neposkvrněné a v radosti před tvář své slávy“ **Judův 1,24**. Ten, jehož krví jsme byli spaseni a z jehož života jsme čerpali poučení,

„z práce své spatří užitek, jímž nasycen bude“ **Izajáš 53,11**, BK; **Education**, s. 309.

Slovo povzbuzení

Už nebudu žít dlouho. Má práce je téměř hotová. . . Neočekávám, že bych dostala další svědectví pro náš lid. Naši moudří muži vědí, co je dobré pro rozvoj a postup Božího díla. Je ale třeba, aby s Boží láskou v srdci pronikali hlouběji a hlouběji do Božího slova. (**Testimony Treasures**, sv. 3, s. 443)

Když se ohlédnou a pomyslí na to, čím vším jsme prošli, než jsme dosáhli svého nynějšího postavení, musím říct: Chvalme Pána! Když uvažuji o tom, co všechno Kristus dokázal, jsem naplněna údivem a důvěrou v Krista jako našeho vůdce. Pokud nesejdeme z cesty, po které nás vede, a nepustíme se jeho učení, které nám v minulosti dal, nemáme se v budoucnu čeho obávat. (**Life Sketches**

[306] **of Ellen G. White**, s. 196)